CAMILLA

LÄCKBERG

CRIME

Sirena

UNUL CÂTE UNUL, VOR PLĂTI PENTRU TRECUT...

TREI

FICTION CONNECTION

1

Fusese conştient că, mai devreme sau mai târziu, totul avea să iasă din nou la iveală. Ar fi fost cu neputinţă să ascundă aşa ceva. Fiecare vorbă îl adusese mai aproape de acel lucru cumplit şi de nerostit. Un lucru pe care, timp de mulţi ani, se chinuise să-l reprime.

În clipele acelea nu mai exista cale de scăpare. Mergând cât de repede îl ţineau picioarele, simţea aerul dimineţii năpădindu-i plămânii. Inima îi spărgea pieptul. Nu voia să se ducă, însă nu avea de ales. Drept urmare, lăsase ca soarta să decidă. Dacă avea să găsească pe cineva acolo, se vedea nevoit să rupă tăcerea. Dacă nu găsea pe nimeni, îşi continua drumul spre serviciu, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Însă bătăile sale în uşă căpătară un răspuns. Pătrunse înăuntru şi, cu ochii întredeschişi, se chinui să distingă ceva, în semiîntuneric. Persoana din faţa sa nu era cea pe care se aştepta să o vadă. Dinaintea lui se afla cu totul altcineva.

Părul lung al femeii se undui ritmic, dintr-o parte în alta, în vreme ce el o urmă în camera alăturată. Bărbatul începu să vorbească şi să pună întrebări. Gândurile i se învârteau în minte. Nimic nu era aşa cum părea; nimic nu era bine, deşi

ai fi zis că lucrurile stau exact invers. Deşi complet nelalocul lui, totul părea a se potrivi.

Brusc, bărbatul amuți. Ceva îl izbise în plex, cu o forță ce-i curmase vorbele, în mijlocul frazei. Îşi plecă privirea şi văzu cum sângele începe să şiroiască, de-ndată ce cuțitul fu scos din rană. Apoi simți o nouă săgetare, mai multă durere şi o lamă ascuțită răsucindu-i-se în trup.

Era conştient că îi sosise sfârşitul. Totul avea să se încheie în clipa aceea, deşi îi rămăseseră atât de multe lucruri de făcut, de privit, de trăit. În acelaşi timp, era şi o fărâmă de dreptate în toate astea. Nu meritase traiul bun de care se bucurase şi nici toată dragostea ce-i fusese dăruită. Nu şi după faptele săvârşite.

După ce durerea îi paralizã simțurile, iar cuțitul încetă să se mai răsucească, apa îl împresură. O barcă se legănă pe valuri. Odată învăluit de marea glacială, bărbatului i se curmară toate celelalte simțiri.

Ultimul lucru pe care şi-l aminti fu părul ei. Lung şi închis la culoare.

— Dar au trecut trei luni de-atunci! De ce nu l-aţi găsit?

Patrik Hedström îşi aţinti privirea asupra femeii aflate dinaintea lui. De fiecare dată când o vedea, aceasta îi părea şi mai extenuată. Iar femeia venea o dată pe săptămână la secţia de poliţie din Tanumshede. În fiecare zi de miercuri. Căpătase obiceiul odată cu dispariţia soţului ei, la începutul lunii noiembrie.

— Facem tot posibilul, Cia. Doar ştii asta.

Ea dădu din cap, fără să spună o vorbă. Mâinile, pe care şi le ţinea împreunate în poală, îi tremurau. Apoi femeia îl privi, cu ochii înlăcrimaţi. Nu era prima oară când Patrik se confrunta cu o asemenea situaţie.

— Nu se mai întoarce, nu-i aşa?

În clipele acelea, nu îi tremurau doar mâinile, ci şi vocea, iar Patrik fu nevoit să reziste impulsului de a ocoli biroul şi de a o alina pe femeie cu o îmbrăţişare. Însă el rămase calm şi plin de profesionalism, reflectând asupra modului în care să reacţioneze, cu toate că un asemenea comportament se opunea vehement instinctelor sale protectoare. În cele din urmă, trase adânc aer în piept şi spuse:

— Nu, nu cred că se mai întoarce.

Femeia nu-i mai adresă alte întrebări, însă Patrik îşi dădu seama că vorbele sale nu făcuseră decât să confirme

ceea ce Cia Kjellner știa deja. Soțul ei n-avea să se mai întoarcă niciodată acasă. Pe data de trei noiembrie, Magnus se trezise la ora șase și jumătate, făcuse duș, se îmbrăcase, apoi îi salutase mai întâi pe cei doi copii ai săi, apoi pe soția sa, care tocmai plecau împreună. La scurt timp după ora opt, Magnus fusese văzut părăsind casa, în direcția locului său de muncă, Ferestre Tanum. După aceea, nimeni n-a mai știut încotro o apucase. Nu-și făcuse apariția acasă la colegul său, care trebuia să-l ducă spre birou cu mașina. Undeva între locuința sa, din cartierul învecinat terenului de sport, și casa colegului, din zona terenului de golf în miniatură, Magnus Kjellner se făcuse nevăzut.

Polițiștii examinaseră fiecare aspect al vieții lui. Emiseseră o alertă generală de dispariție și interogaseră peste cincizeci de persoane, incluzând colegi de muncă, membri ai familiei și prieteni. Căutaseră datorii care l-ar fi putut sili să fugă, căutaseră amante secrete. Investigaseră posibilitatea ca el să fi deturnat fonduri ale companiei la care era angajat — orice ar fi putut explica motivul pentru care un bărbat respectabil, în vârstă de patruzeci de ani, cu nevastă și doi copii adolescenți, și-ar fi părăsit pur și simplu căminul și ar fi dispărut. Însă poliția nu găsise nicio urmă. Nimic nu indicase faptul că ar fi plecat în străinătate și nici nu fuseseră extrași bani din contul bancar comun al cuplului. Magnus Kjellner pur și simplu dispăruse fără urmă.

După ce o conduse pe Cia spre ieșire, Patrik bătu prudent la ușa Paulei Morales.

— Intră, zise ea.

Bărbatul păși înăuntru, închizând ușa în urma lui.

— Iar a venit soția?

— Da, oftă Patrik, luând loc pe scaunul pentru vizitatori.

Își ridică picioarele pe birou, dar le coborî apoi rapid, după ce Paula îi aruncă o privire fioroasă.

— Crezi că e mort?

— Mă tem că da, răspunse Patrik, exprimându-și pentru prima dată cu voce tare bănuiala pe care o avusese din momentul dispariției lui Magnus.

— Am verificat totul, individul nu avea niciunul dintre motivele obișnuite pentru a se face nevăzut. S-ar părea că a plecat într-o zi de acasă și... dus a fost.

— Dar nu a fost găsit niciun cadavru.

— Așa e, niciun cadavru, zise Patrik. Și unde ar trebui să căutăm? Nu putem să dragăm toată marea și nici să scotocim toate pădurile de pe lângă Fjällbacka. Tot ce putem face e să stăm cu mâinile-n sân și să sperăm că îl va găsi cineva. Mort sau viu. Fiindcă eu altă soluție nu văd. Și nici nu știu ce să spun atunci când Cia își face apariția aici, săptămână de săptămână, sperând ca noi să fi făcut cine știe ce progrese în cadrul anchetei.

— E modul ei de a face față situației. Îi dă senzația că acționează totuși într-un fel, în loc să stea pur și simplu acasă, așteptând veşti. Pe mine, de exemplu, m-ar înnebuni o situație ca asta.

Paula aruncă o privire către fotografia pe care o ținea lângă computer.

— Înțeleg, zise Patrik. Însă nici nu ajută în vreun fel.

— Nu, fireşte că nu.

Timp de câteva clipe, biroul înghesuit se cufundă în tăcere. În cele din urmă, Patrik se ridică în picioare.

— Sperăm că o să apară. Într-un fel sau altul.

— Presupun că ai dreptate, spuse Paula, părând însă la fel de abătută precum Patrik.

— Ce grăsună!

— Tu vorbeşti! exclamă Anna, privindu-şi sora în oglindă şi făcând semn spre pântecele Ericăi.

Erica Falck se întoarse din profil, întocmai ca Anna, şi se văzu nevoită să-i dea dreptate acesteia. Dumnezeule, era imensă! Arăta ca o burtă gigantică de care, doar de dragul aparenţelor, era ataşată o micuţă Erica. Întocmai aşa se şi simţea. Prin comparaţie, trupul său fusese miraculos de suplu pe vremea când era gravidă cu Maia. Însă de data aceasta, Erica purta în pântece doi bebeluşi.

— Chiar nu te invidiez deloc, spuse Anna cu sinceritatea brutală a unei surori mai mici.

— Mulţumesc mult, zise Erica, înghiontind-o uşor cu pântecele.

Anna o împinse, la rându-i, şi amândouă se dezechilibrară. Preţ de o clipă, îşi fluturară mâinile prin aer, încercând să rămână în picioare, după care începură să râdă atât de tare, încât fură nevoite să se aşeze pe podea.

— E incredibil! exclamă Erica, ştergându-şi ochii de lacrimi. Nimeni n-ar trebui să arate în halul ăsta. Sunt o corcitură între Barbapapa[1] şi bărbatul din filmul cu

---

[1] Personaj comic, asemănător unei mase gelatinoase, dintr-o serie franţuzească de cărţi pentru copii. (*N.t.*)

Monty Python[2], care explodează după ce mănâncă o ciocolățică mentolată!

— Ei bine, sunt etern recunoscătoare pentru faptul că vei avea gemeni. Datorită ție, prin comparație, mă simt ca o nimfă suplă.

— Să-ți fie de bine, răspunse Erica, încercând să se ridice.

Dar nu reuşi.

— Stai, te ajut eu! strigă Anna, care însă pierdu, la rându-i, lupta cu gravitația şi ajunse iar în poziția şezut.

Privindu-se una pe cealaltă, amândurora le trecu prin minte acelaşi gând. Apoi strigară la unison:

— Dan!

— Ce e? se auzi de la parter vocea bărbatului.

— Nu ne putem ridica în picioare! țipă Anna.

— Ce-ai zis?

Îl auziră urcând pe scări şi venind spre dormitorul pe podeaua căruia se aflau ele.

— Ce naiba faceți voi două? se amuză Dan, văzându-le pe logodnica lui, Anna, şi pe sora acesteia stând jos, în fața oglinzii.

— Nu ne putem ridica în picioare, zise Erica, încercând să pară cât mai demnă cu putință atunci când întinse mâna spre el.

— Stați aşa, să aduc macaraua, zise Dan, prefăcându-se că pleacă înapoi la parter.

— Ia potoleşte-te, spuse Erica, în vreme ce Anna râdea atât de tare, încât fu nevoită să se întindă pe podea.

---

[2] Trupă britanică de comedie de la sfârşitul anilor '60, printre scenetele căreia se numără şi cea în care personajul supraponderal „Dl Creosote" explodează la finalul unei mese copioase, din cauza ultimului dumicat — o ciocolățică mentolată minusculă. (*N.t.*)

— Bine, hai să încerc.

Dan o apucă de mână pe Erica şi începu să o tragă în sus.

— Uffff, gemu bărbatul.

— Te rog, încetează cu efectele sonore! îi porunci Erica, ridicându-se cu greu în picioare.

— Fir-ar să fie, eşti imensă! exclamă Dan.

Drept răspuns, femeia îl lovi cu pumnul peste braţ.

— Ai zis asta de o sută de ori, şi nu eşti singurul. Ce-ar fi să nu te mai holbezi la mine şi să-ţi concentrezi în schimb atenţia asupra propriei tale grăsune!

— Mda, bine.

Dan o ajută pe Anna să se ridice în picioare, apoi o sărută pe buze.

— Ar trebui să vă găsiţi o cameră dacă vă arde de aşa ceva, zise Erica, împungându-l pe Dan.

— Asta *este* camera noastră, răspunse Dan, sărutând-o din nou pe Anna.

— În regulă. Atunci să ne concentrăm asupra motivului pentru care mă aflu eu aici, zise Erica, îndreptându-se către dulapul surorii sale.

— Nu ştiu de ce ai impresia că ţi-aş putea fi de ajutor, spuse Anna, mergând legănat în urma Ericăi. Nu cred că am ceva care să-ţi vină.

— Şi-atunci, ce mă fac? întrebă Erica, în timp ce căuta printre hainele de pe umeraşe. Diseară e lansarea cărţii lui Christian, şi singurul lucru care mă încape e cortul Maiei!

— În regulă, îi dăm cumva de cap. Pantalonii pe care îi porţi par în regulă şi cred că am o cămaşă care s-ar putea să-ţi vină. În orice caz, pentru mine e un pic cam mare.

Anna se întinse după o tunică brodată, de culoarea lavandei. Erica îşi scoase tricoul şi, cu ajutorul Annei, îşi

trase HAINA peste cap. Deşi comparabilă cu împănatul unui cârnat de Crăciun, misiunea de a-i acoperi pântecele cu tunica se dovedise un succes. Apoi Erica se întoarse către oglindă şi se privi cu o expresie critică.

— Arăți fantastic, spuse Anna, şi Erica bombăni drept răspuns.

Având în vedere silueta pe care o avea, „fantastic" suna imposibil de atins, totuşi Erica arăta mulțumitor şi părea să-şi fi dat osteneala.

— Merge, zise ea.

Încercă să-şi scoată singură HAINA, însă fu nevoită să se dea bătută şi să accepte ajutorul Annei.

— Unde are loc petrecerea? întrebă Anna, netezind tunica şi punând-o pe umeraş.

— La Grand Hotel.

— Frumos din partea editurii să dea o petrecere de lansare pentru un autor debutant, zise Anna şi se îndreptă spre scări.

— Sunt foarte entuziasmați de carte. Iar precomenzile sunt incredibil de bune pentru un roman de debut, aşa că ei sunt mai mult decât bucuroşi să dea o petrecere. Pare să existe mult sprijin şi din partea presei, din câte mi-au spus cei de la editură.

— Şi ție cum ți se pare cartea? Presupun că îți place, altminteri nu ai fi recomandat-o. Însă cât e de bună?

— Este...

Coborând cu grijă scările, în urma surorii sale, Erica reflectă câteva clipe.

— Este magică. Întunecată şi frumoasă, tulburătoare şi intensă şi... ei bine, magică — acesta e cuvântul cel mai potrivit pentru a o descrie.

— Christian trebuie să fie în al nouălea cer.

— Da, presupun că da, spuse Erica pe un ton oarecum şovăitor, în vreme ce intră în bucătărie.

Cunoscând deja unde se aflau toate lucrurile, merse ţintă spre cafetieră.

— În acelaşi timp, însă...

Se opri puţin, pentru a nu pierde numărul lingurilor de cafea puse în filtru.

— A fost în culmea fericirii atunci când i s-a acceptat cartea spre publicare, dar am senzaţia că scrisul l-a tulburat oarecum. E greu de zis, fiindcă nu-l cunosc atât de bine. Nu sunt sigură de ce mi-a cerut mie sfatul, însă l-am ajutat cu drag. În plus, am multă experienţă în editarea manuscriselor, cu toate că eu nu scriu romane. La început, totul a mers ca pe roate, iar Christian părea deschis sugestiilor mele. Spre sfârşit însă, bătea uneori în retragere atunci când eu voiam să discut anumite aspecte. Mi-e greu să explic. Ce-i drept, este un pic excentric. Poate că asta-i tot.

— În cazul ăsta, presupun că şi-a ales meseria potrivită, spuse Anna pe un ton serios.

Erica se întoarse cu faţa spre ea.

— Aşadar, mai nou nu sunt doar grasă, ci şi excentrică!

— Şi să nu uităm, distrată! adăugă Anna, făcând semn cu capul spre cafetiera pe care sora sa tocmai o pornise. N-ar strica să pui mai întâi nişte apă în ea!

Cafetiera bolborosi de parcă i-ar fi dat dreptate şi Erica o opri, aruncându-i surorii sale o privire urâcioasă.

Mişcându-se ca un robot, se ocupă de toate treburile casnice obişnuite. După ce le clăti, aşeză farfuriile şi tacâmurile în maşina de spălat vase. Îndepărtă cu mâna resturile de mâncare din chiuvetă, după care o curăţă cu

săpun şi cu peria de vase. Apoi udă o cârpă, o stoarse şi frecă suprafaţa mesei din bucătărie, pentru a îndepărta firimiturile şi petele lipicioase.

— Mama, pot să mă duc la Sandra? întrebă Elin, intrând în bucătărie.

Privirea obraznică de pe chipul fetei de cincisprezece ani arăta că se resemnase din timp, la gândul unui răspuns negativ.

— Ştii că nu se poate. În seara asta vin bunicul şi bunica.

— Dar vin atât de des pe-aici! De ce trebuie să fiu mereu de faţă?

Elin ridică vocea, căpătând acel ton plângăreţ pe care Cia nu-l putea suferi.

— Vin ca să vă vadă pe tine şi pe Ludvig. Ştii doar că ar fi dezamăgiţi dacă n-ai apărea.

— Dar e aşa de plicticos! Iar bunica mereu începe să plângă, după care bunicul îi spune să se potolească. Vreau să mă duc acasă la Sandra. Toţi prietenii mei vor fi acolo.

— Exagerezi, spuse Cia, clătind cârpa de vase şi agăţând-o peste robinet. Mă îndoiesc că vor fi *toţi* acolo. Poţi merge la Sandra în altă seară, când nu ne vizitează bunica şi bunicul.

— Tata m-ar fi lăsat să merg.

Cia simţi că se sufocă. Nu era în stare de aşa ceva. În clipele acelea, nu putea face faţă furiei şi sfidării. Magnus ar fi ştiut cum să procedeze. El ar fi rezolvat situaţia creată de Elin. Însă ea nu o putea face. Nu de una singură.

— Tata nu e aici.

— Atunci unde e? ţipă Elin, iar ochii i se umplură de lacrimi. Unde s-a dus? Probabil că s-a săturat de tine şi de cicăleala ta... Pisăloago!

Cia își simți mintea golită. Ca și cum sunetele s-ar fi risipit complet, iar totul din jurul ei s-ar fi transformat într-o pâclă cenușie.

— A murit.

Vocea femeii păru să izvorască de altundeva, ca și cum ar fi aparținut unui străin. Elin o privi fix.

— A murit, repetă Cia.

În mod straniu, se simți calmă, de parcă ar fi plutit undeva deasupra bucătăriei, observând imperturbabil întreaga scenă.

— Minți, răspunse Elin, gâfâind ca după o cursă de câțiva kilometri.

— Nu mint. Asta cred polițiștii. Iar eu știu că este adevărat.

Când se auzi spunând acele vorbe, Cia își dădu seama cât de mult adevăr era în afirmația sa. Refuzase să-i dea crezare și se agățase de o vagă speranță. Adevărul însă era că Magnus se prăpădise.

— De unde știi asta? De unde știu polițiștii?

— Tata nu ne-ar fi lăsat de izbeliște.

Elin scutură din cap, ca pentru a nu îngădui acelei idei să pună stăpânire asupra ei. Dar Cia văzu că și fiica sa era conștientă de adevăr. Magnus pur și simplu nu le-ar fi abandonat niciodată.

Făcu câțiva pași și o cuprinse în brațe pe fată. Elin înțepeni, dar apoi se înduplecă, lăsându-se îmbrățișată, de parcă ar fi fost un copilaș. Cia îi mângâie părul, în vreme ce fata suspină amar.

— Gata, gata, șopti Cia și simți cum îi sporesc puterile pe măsură ce fiica sa cădea pradă mâhnirii. Poți să mergi la Sandra în seara asta. Le explic eu bunicii și bunicului.

*

Christian Thydell se privi în oglindă. Uneori chiar nu știa cum să se raporteze la propria-i imagine. Avea patruzeci de ani. Cumva, anii trecuseră în zbor, iar el se trezise în fața imaginii unui bărbat care nu numai că înaintase în vârstă, ci și începuse să încărunțească pe la tâmple.

— Cât de distins arăți.

Christian tresări când Sanna apăru în spatele lui și îl cuprinse de talie.

— M-ai speriat. Să nu te mai furișezi așa.

Se eliberă din îmbrățișarea ei și, înainte de a se întoarce cu fața, îi zări în fugă expresia dezamăgită, în oglindă.

— Îmi pare rău, spuse femeia, așezându-se pe pat.

— Și tu arăți minunat, zise el, simțindu-se și mai vinovat atunci când complimentul său o făcu să se lumineze la față.

Nu putea suferi când Sanna se purta ca un cățeluș care dădea din coadă de-ndată ce stăpânul său îi oferea câtuși de puțină atenție. Soția lui era cu zece ani mai tânără decât el, dar uneori avea senzația că îi despărțeau cel puțin douăzeci de ani.

— Mă ajuți cu cravata?

Se apropie de Sanna, care se ridică în picioare și îi făcu nod, ca o expertă. Acesta ieși perfect încă de la prima încercare și femeia se dădu câțiva pași în spate, pentru a-și inspecta capodopera.

— Îi vei da gata diseară.

— Mmm... mormăi el, neștiind ce anume se aștepta Sanna să audă din partea lui.

— Mami! Nils m-a lovit!

Melker dădu buzna în cameră, de parcă l-ar fi urmărit o haită de lupi. Căutând adăpost, el îşi încleştă degetele lipicioase în jurul primelor lucruri apărute în cale: picioarele lui Christian.

— La naiba!

Christian se descotorosi rapid de fiul său în vârstă de cinci ani, însă era prea târziu. Pantalonii aveau deja pete lucioase de ketchup în jurul genunchilor. Se străduí din răsputeri să-şi păstreze cumpătul — lucru care se dovedise din ce în ce mai greu în ultima vreme.

— Nu poţi să-i ţii în frâu pe copii? se răsti el şi îşi desfăcu în mod ostentativ nasturii pantalonilor de la costum, ca să se poată schimba.

— Sunt sigură că-i pot curăţa, zise Sanna, înşfăcându-l pe Melker, care se îndrepta spre pat, cu degetele sale lipicioase.

— Şi cum crezi că o să faci asta, când eu trebuie să fiu acolo peste o oră? Va trebui să mă schimb.

— Dar cred că pot... începu Sanna — părea gata să izbucnească în plâns.

— Mai bine ocupă-te de copii.

Sanna tresări la auzul fiecărei vorbe, de parcă ar fi fost biciuită. Fără să mai răspundă, îl apucă pe Melker de braţ şi îl scoase afară din cameră.

După ce femeia ieşi, Christian se aşeză greoi pe pat. Aruncă o privire în oglindă. Un bărbat ursuz. Îmbrăcat în sacou, cămaşă, cravată şi lenjerie intimă. Gârbovit, de parcă toate necazurile din lume s-ar fi sprijinit pe umerii lui. Încercă să-şi îndrepte spinarea şi să-şi umfle pieptul. Deja arăta mai bine.

Era noaptea lui. Şi nimeni nu putea să strice asta.

*

— Vreo noutate? întrebă Gösta Flygare, întinzând ibricul de cafea spre Patrik, care tocmai își făcuse apariția în mica bucătărie a secției de poliție.

Patrik dădu afirmativ din cap, semn că voia cafea, după care se afundă într-unul din scaunele de la masă. Auzindu-i, Ernst, câinele, veni târâș-grăpiș în cameră și se întinse sub masă, în speranța că vreun dumicat avea să fie scăpat pe podea, numai bine cât să-l înfulece el.

— Poftim.

Gösta așeză dinaintea lui Patrik o ceașcă de cafea neagră, apoi luă loc de cealaltă parte a mesei.

— Ești cam palid la față azi, spuse Gösta, studiindu-și colegul mai tânăr.

Patrik dădu din umeri.

— Doar un pic obosit. Maia nu doarme bine și de-asta e cam iritabilă. Iar Erica e complet epuizată. Ceea ce înseamnă că lucrurile nu au fost întocmai ușoare pe-acasă.

— Și va fi și mai greu, zise Gösta.

Patrik râse.

— Vai, ce încurajator. Însă ai dreptate, probabil că așa va fi.

— Așadar, n-ai descoperit nimic nou în legătură cu Magnus Kjellner?

Gösta furișă un biscuit pe sub masă, iar Ernst dădu bucuros din coadă, atingând picioarele lui Patrik.

— Nu, absolut nimic, zise Patrik și sorbi din cafea.

— Am văzut că iar a fost pe-aici soția lui.

— Da, e ca un ritual obsesiv — dar presupun că n-ar trebui să șocheze pe nimeni. Cum altfel să reacționeze o femeie atunci când soțul ei dispare pe neașteptate?

— Poate că ar trebui să mai stăm de vorbă şi cu alte persoane, zise Gösta, furişând pe sub masă încă un biscuit pentru Ernst.

— Pe cine ai în vedere?

Patrik îşi dădu seama cât de iritat sunase.

— Am vorbit cu familia şi prietenii. Am bătut la uşi prin tot cartierul, am pus anunţuri şi am făcut apel la ziarul local, pentru a căpăta mai multe informaţii. Ce altceva am mai putea face?

— Nu-ţi stă în fire să te dai bătut aşa repede.

— Ei bine, dacă ai alte sugestii, aş dori să le aud.

Patrik regretă imediat tonul aspru pe care vorbise, cu toate că Gösta nu părea jignit.

— Sună groaznic să sperăm că bărbatul va fi găsit mort, adăugă el, pe un ton calm. Dar sunt convins că abia atunci ne vom putea da seama ce i s-a întâmplat. Pun pariu că nu a dispărut de bunăvoie, iar dacă am avea un cadavru, atunci măcar am putea porni de undeva.

— Cred că ai dreptate. E cumplit să te gândeşti că pluteşte pe undeva sau zace în pădure. Dar şi eu am acelaşi sentiment. Şi probabil e îngrozitor să...

— Să nu ştii? La asta te referi? întrebă Patrik, mutându-şi picioarele, care i se încălziseră sub greutatea considerabilă a câinelui.

— Ei bine, imaginează-ţi cum e să nu ştii unde a dispărut cineva drag. La fel şi în cazul părinţilor ai căror copii sunt daţi dispăruţi. Există un site american dedicat copiilor cărora nu li s-a putut da de urmă. Pagini întregi de fotografii. Tot ce pot spune e... Isuse Hristoase!

— M-ar ucide un asemenea lucru, murmură Patrik.

Şi-o imagină pe fetiţa sa zglobie. Gândul să-i fie luată era insuportabil.

— Ce naiba discutați voi acolo? Parc-am fi la înmormântare.

Vocea veselă a Annikăi risipi atmosfera sumbră de-ndată ce femeia li se alătură la masă. Cel mai tânăr membru al secției, Martin Molin, își făcu apariția imediat după ea, ademenit de mirosul cafelei și de toate vocile care se auzeau dinspre bucătărie. Molin lucra doar cu jumătate de normă în perioada aceea, fiindcă era în concediu de paternitate, și nu lăsa să-i scape vreo ocazie de a sta cu colegii lui și de a participa la discuții.

— Vorbeam despre Magnus Kjellner, zise Patrik, pe un ton ce indica faptul că discuția luase sfârșit.

Pentru a se asigura că se făcuse înțeles, el schimbă subiectul.

— Cum merge treaba cu fetița?

— O, ieri am primit poze noi, zise Annika, scoțând câteva fotografii din buzunarul hainei. Uitați ce mare s-a făcut.

Așeză fotografiile pe masă, iar Patrik și Gösta se uitară pe rând la ele. Martin le văzuse în avanpremieră, când ajunsese la serviciu în dimineața aceea.

— Oh, ce drăguță e, spuse Patrik.

Annika dădu aprobator din cap.

— Are zece luni acum.

— Când o să puteți merge acolo după ea? întrebă entuziasmat Gösta.

Era pe deplin conștient de rolul pe care îl jucase în a-i convinge pe Annika și pe Lennart să ia în considerare la modul serios adopția. Drept urmare, căpătase un real interes pentru fetița din fotografii.

— Ei bine, nu prea știu, spuse Annika, adunând pozele și vârându-le înapoi în buzunar. Dar cred că peste vreo două luni.

— Pesemne că aşteptarea vi se pare interminabilă, zise Patrik, apoi se ridică şi îşi puse ceaşca în maşina de spălat vase.

— Da, aşa e. Însă măcar a fost demarată procedura. Şi ştim că fetiţa va fi a noastră.

— Asta fără doar şi poate, zise Gösta.

Dintr-un impuls, bărbatul îşi aşeză mâna peste cea a Annikăi, după care şi-o retrase brusc.

— Mda, acum înapoi la treabă. N-avem timp să stăm aici, la taclale, bombăni el jenat, în timp ce se ridică în picioare.

Cei trei colegi priviră amuzaţi cum bărbatul plecă gârbovit din bucătărie.

— Christian!

Directoarea editurii, învăluită într-un nor de parfum, se îndreptă spre Christian, pentru a-i da o îmbrăţişare puternică. Christian îşi ţinu respiraţia, spre a nu fi nevoit să inhaleze mireasma îmbătător de dulceagă. În cazul lui Gaby von Rosen nu se putea vorbi de subtilitate. La ea, totul era în exces: păr mult prea umflat, machiaj mult prea strident, o tonă de parfum, toate acestea combinate cu un simţ estetic ce putea fi descris, la modul politicos, drept înspăimântător. În seara aceea, pentru a marca ocazia specială, femeia purta o ţinută de un roz ţipător, cu un trandafir de pânză, de culoare verde, prins la rever. În plus, se mai şi clătina pe nişte tocuri periculos de înalte. Dar, în ciuda aspectului său uşor ridicol, Gaby, în calitate de şefă a celei mai noi şi mai în vogă edituri din Suedia, era o forţă demnă de luat în seamă. Avea o experienţă de peste treizeci de ani în domeniu şi o minte la fel de ascuţită precum îi era şi limba. Cei care, la început, o

subestimau ca adversar nu comiteau de două ori aceeaşi greşeală.

— Va fi aşa de distractiv! exclamă radioasă Gaby, ţinându-l de braţ pe Christian.

Chinuindu-se în continuare să respire în norul de parfum, Christian nu fu în stare decât să dea aprobator din cap.

— Cei de la hotel, Lars-Erik şi Ulla-Lena, au fost pur şi simplu fantastici, continuă femeia. Ce oameni încântători! Iar bufetul arată minunat! Pare locul ideal pentru a lansa romanul tău genial. Aşadar, cum te simţi?

Christian reuşi într-un final să se sustragă şi făcu un pas înapoi.

— Ei bine, oarecum ireal, trebuie să recunosc. Am lucrat atât de mult la acest roman, iar acum... ei bine, iată-l.

Aruncă o privire către stivele de cărţi aşezate pe masa de lângă ieşire. Pe cotorul fiecărui exemplar îşi putu citi numele, alături de titlul volumului, *Sirena*. Simţi un gol în stomac. Nu era un vis!

— Uite care e planul de bătaie, zise Gaby, apucându-l de mânecă şi trăgându-l după ea.

Christian o urmă fără să se împotrivească.

— Pentru început ne vom întâlni cu jurnaliştii aflaţi aici, ca să poată discuta cu tine în linişte. Suntem foarte mulţumiţi de reacţia mass-mediei. Jurnalişti de la *Göteborgs Posten, Göteborgs Tidningen, Bohusläningen* şi *Strömstads Tidning* — cu toţii sunt prezenţi. Nimeni de la publicaţiile naţionale, însă nu-i nimic, dacă e să ţinem cont de recenzia fantastică apărută azi în *Svenska Dagbladet*.

— O recenzie? întrebă Christian, în vreme ce era condus spre un mic podium aflat lângă scena de unde avea să discute cu presa.

— Îți spun eu mai târziu, răspunse Gaby, împoldindu-l spre un scaun lipit de perete.

Christian încercă să recapete oarecum controlul asupra situației, dar avu senzația că fusese aspirat într-o centrifugă din care i-ar fi fost imposibil să evadeze. Iar sentimentul îi fu întărit și mai mult atunci când o văzu pe Gaby făcând cale întoarsă și lăsându-l în urmă. Asistenții alergau în toate direcțiile, aranjând mesele. Nimeni nu era atent la Christian. Bărbatul îndrăzni să închidă ochii preț de o clipă. Se gândi la cartea lui, *Sirena*, și la toate orele petrecute în fața computerului. Sute, mii de ore. Se gândi la ea, la Sirenă.

— Christian Thydell?

O voce îl deșteptă din visare, făcându-l să ridice privirea. Bărbatul aflat dinaintea sa avea mâna întinsă și părea să aștepte un răspuns. Drept urmare, Christian se ridică și îi strânse mâna.

— Birger Jansson, de la *Strömstads Tidning*, spuse bărbatul, așezându-și pe podea geanta pentru camera foto.

— Ah, păi... bine ați venit. Luați loc, vă rog, zise Christian, ușor zăpăcit.

O căută cu privirea pe Gaby, însă nu-i zări decât în fugă ținuta de un roz țipător, agitându-se de colo-colo, în dreptul ușii de la intrare.

— Se face multă promovare cărții dumneavoastră, spuse Jansson, privind în jur.

— Da, așa s-ar părea, aprobă Christian, după care amândoi tăcură, ușor încurcați.

— Să începem? Sau să-i așteptăm și pe ceilalți?

Christian îi aruncă reporterului o privire goală. De unde să fi știut el? Nu mai făcuse niciodată așa ceva. Dar

Jansson păru să treacă din mers peste acel obstacol, aşezând pe masă un reportofon şi pornindu-l.

— Aşadar, zise el, fixându-l cu privirea pe Christian. Acesta e primul dumneavoastră roman, nu?

Christian se întrebă dacă ar fi trebuit să facă şi altceva în afară de a confirma spusele reporterului.

— Da, aşa este, răspunse el, dregându-şi vocea.

— Mi-a plăcut mult, spuse Jansson pe un ton aspru, care contrazicea întregul compliment.

— Mulţumesc, îi răspunse Christian.

— Ce aţi dorit să transmiteţi prin acest roman? întrebă Jansson, după care se asigură că reportofonul înregistra bine sunetul.

— Ce am vrut să transmit? Chiar nu ştiu. E un roman, o poveste la care m-am tot gândit, o poveste ce trebuia să iasă la iveală.

— E o poveste foarte întunecată. Aproape că aş numi-o sumbră, zise Jansson, analizându-l pe Christian, ca şi cum ar fi încercat să-i pătrundă în cele mai adânci cotloane ale sufletului. Aşa vedeţi dumneavoastră societatea?

— Nu ştiu dacă rolul acestei cărţi a fost de a transmite felul în care privesc eu societatea, zise Christian, încercând cu disperare să spună ceva inteligent.

Niciodată nu îşi privise cartea din acel punct de vedere. Povestea fusese parte din el vreme atât de îndelungată, îi bântuise mintea atât de mult până când, într-un final, se simţise nevoit s-o aştearnă pe hârtie. Dar să fi avut oare vreo legătură cu ceea ce credea el despre societate? Gândul acela nici măcar nu-i trecuse prin minte.

În cele din urmă, Gaby îi sosi în ajutor, urmată de ceilalţi jurnalişti. Jansson îşi închise reportofonul, iar ceilalţi făcură prezentările şi se aşezară în jurul mesei.

Totul dură câteva minute, iar Christian profită de ocazie pentru a-şi aduna gândurile. Apoi Gaby făcu semn cu mâna, pentru a le atrage atenţia tuturor.

— Bine aţi venit la această reuniune în cinstea noii stele de pe firmamentul literar, Christian Thydell. Întreaga echipă de la editură se mândreşte nespus cu faptul că i-am publicat primul roman, *Sirena*. Şi considerăm că se marchează astfel începutul unei lungi şi uimitoare cariere de scriitor. Christian încă nu a văzut recenziile. Aşadar, Christian, te anunţ cu mare bucurie că astăzi au apărut nişte cronici fantastice în *Svenska Dagbladet*, *Dagens Nyheter* şi *Arbetarbladet*, ca să numesc doar câteva. Permiteţi-mi să vă citesc nişte pasaje.

Îşi puse ochelarii şi se întinse după un morman de hârtii aflat în faţa ei, pe masă. Un marker roz fusese utilizat pentru a însemna frazele scrise pe fundalul alb.

— „O performanţă lingvistică uluitoare, înfăţişând necazurile oamenilor de rând, fără a pierde din vedere imaginea de ansamblu." Asta a fost din *Svenska Dagbladet*, îi explică Gaby lui Christian, dând uşor din cap, după care se întoarse la următoarea cronică. „Lectura cărţii lui Christian Thydell este atât agreabilă, cât şi dureroasă, întrucât proza lui neîncărcată demască falsele promisiuni ale societăţii cu privire la siguranţă şi democraţie. Cuvintele sale taie ca un cuţit prin carne, muşchi şi conştiinţă, fapt care m-a determinat să citesc cartea cu nerăbdare şi febrilitate şi, precum un fachir, să caut acea durere chinuitoare, însă nemaipomenit de purificatoare." Asta e din *Dagens Nyheter*, zise Gaby, scoţându-şi ochelarii şi înmânându-i lui Christian teancul de recenzii.

Uluit până peste măsură, acesta luă cronicile. Ascultase toate acele vorbe şi savurase abundenţa de laude,

Însă pur şi simplu nu înţelegea despre ce vorbeau criticii. Nu făcuse altceva decât să vorbească despre ea, să-i spună povestea. Dezlănţuise un potop de cuvinte şi de amintiri legate de ea, potop care uneori îl secătuise complet. Nu avusese nicio intenţie de a spune ceva în legătură cu societatea. Voise doar să vorbească despre ea.

Însă îşi înăbuşi impulsul de a protesta. Nimeni nu avea să-l înţeleagă, şi poate că era mai bine să lase lucrurile aşa cum erau. Nu ar fi fost vreodată în stare să le explice.

— Asta e grozav, spuse el, simţind cum buzele îi rostiră acele vorbe fade.

Urmară apoi şi mai multe întrebări. Şi mai multe laude şi comentarii cu privire la cartea sa. Iar Christian îşi dădu seama că nu fusese în stare să dea vreun răspuns logic niciunei întrebări. Cum ar fi putut oare descrie ceva ce-i umpluse cele mai mici unghere ale vieţii? Ceva care nu reprezenta doar o poveste — ci avea de-a face cu supravieţuirea. Cu durerea. Christian îşi dăduse toată silinţa, încercând să se exprime clar şi cu grijă. Pesemne că şi reuşise, întrucât Gaby dăduse mereu aprobator din cap.

Odată încheiată sesiunea de interviuri, singura dorinţă a lui Christian era să meargă acasă. Se simţea sleit de puteri. Însă fu nevoit să mai zăbovească în superba sală de festivităţi din Grand Hotel. Trase adânc aer în piept şi se pregăti să întâmpine oaspeţii care începură să vină în valuri. Zâmbi, însă era un zâmbet care necesita mai mult efort decât şi-ar fi închipuit vreodată cineva.

— Crezi că reuşeşti să nu te îmbeţi în seara asta? îşi repezi Erik Lind soţia, însă îndeajuns de discret pentru a

nu fi auzit de celelalte persoane care aşteptau la rând, ca să intre la petrecere.

— Crezi că reuşeşti să-ţi ţii mâinile acasă în seara asta? îi răspunse Louise, fără a se mai obosi să-i şoptească.

— Nu ştiu la ce te referi, zise Erik. Şi te rog, vorbeşte mai încet.

Louise îi aruncă o privire glacială soţului său. Era un bărbat elegant — măcar atât se vedea nevoită să recunoască. Iar cândva, demult, acel lucru i se păruse atrăgător. Se cunoscuseră în facultate, iar multe fete o invidiaseră fiindcă reuşise să pună mâna pe Erik Lind. De atunci încolo — încet, dar sigur — bărbatul îi călcase în picioare orice fărâmă de dragoste, respect sau încredere nutrite vreodată. Pe de altă parte, Erik Lind nu părea să întâmpine probleme în a-şi găsi amante dornice, în afara patului conjugal.

— Bună! Aţi venit şi voi? Ce bine!

Cecilia Jansdotter îşi croi drum spre ei şi le dădu câte o sărutare obligatorie pe obraz. Era coafeza Louisei şi, de asemenea, amanta lui Erik, din ultimul an. Însă, firește, cei doi nu credeau că Louise ştia ceva.

— Bună, Cecilia! zâmbi Louise.

Era o fată drăguţă, iar dacă Louise le-ar fi purtat pică tuturor celor care se culcaseră cu soţul ei, nu ar mai fi reuşit să trăiască în Fjällbacka. În plus, de ani de zile nu-i mai păsa. Le avea pe fete. Şi mai avea acea minunată invenţie: vinul la cutie. La ce-i mai trebuia Erik?

— Ce minunat să avem încă un scriitor aici, în Fjällbacka! Mai întâi Erica Falck, iar acum Christian.

Cecilia aproape că ţopăia de pe un picior pe altul.

— I-aţi citit cartea?

— Eu nu citesc decât reviste de afaceri, zise Erik.

Louise își dădu ochii peste cap. Era tipic pentru el să flirteze spunând că nu citea niciodată cărți.

— Sper să putem lua un exemplar cu noi acasă, zise ea, înfășurându-se în haină.

Își dorea să se miște mai repede coada, pentru a putea intra la căldură.

— Da, la noi acasă, Louise e cea care citește. Pe de altă parte, ce altceva să faci, dacă nu ești nevoit să muncești? Nu-i așa, iubito?

Louise ridică din umeri, nelăsându-se afectată de remarca usturătoare. Nu ar fi ajutat cu nimic să sublinieze că, de fapt, Erik insistase ca ea să rămână acasă, atâta vreme cât fetele erau mici. Și că ea trudea din zori până-n seară pentru a fi sigură că totul mergea ca pe roate în căminul bine organizat pe care bărbatul îl lua de-a gata.

Bârfa măruntă continuă, odată cu avansarea în rând. Într-un final, reușiră să intre în foaier și să-și lase hainele, înainte de a coborî scările spre sala de festivități.

Cu privirea lui Erik ațintită asupra ei, Louise se duse direct la bar.

— Nu te strofoca prea tare! spuse Patrik, sărutând-o pe Erica înainte ca aceasta să iasă legănându-se din bucătărie, cu pântecele înainte.

Maia scânci puțin când își văzu mama dispărând, dar se potoli de-ndată ce Patrik o puse în fața televizorului, ca să se uite la *Bolibompa*. Tocmai începuse emisiunea cu dragonul verde. Maia fusese mult mai agitată și mai greu de strunit în ultimele câteva luni, iar toanele ce urmau ori de câte ori i se spunea „nu" erau comparabile cu ale unei adevărate dive. Patrik înțelegea oarecum situația. Pesemne că fetița era în același timp nerăbdătoare

şi neliniştită fiindcă urmau să apară doi noi membri ai familiei. Dumnezeule mare! Gemeni! Cu toate că ştiuseră încă de la prima ecografie, din cea de-a optsprezecea săptămână de sarcină a Ericăi, lui Patrik tot nu-i venea să creadă. Uneori se întreba cum aveau să facă faţă situaţiei. Fusese îndeajuns de greu cu un singur bebeluş; cum aveau să se descurce cu doi? Cum aveau să rezolve alăptatul, nevoia de somn şi toate celelalte? Şi trebuiau să cumpere o maşină nouă, îndeajuns de mare pentru trei copii şi cărucioarele lor. Iar acela nu era decât unul dintre multele aspecte ce trebuiau luate în calcul.

Patrik se aşează pe canapea lângă Maia şi privi în gol. Fusese atât de obosit în ultima vreme. Se simţea secătuit de energie, iar în unele dimineţi abia se putea ridica din pat. Însă poate că nu era chiar atât de ciudat. Pe lângă toate evenimentele de acasă — Erica sleită de puteri şi Maia transformată într-un monstruleţ obraznic — Patrik se mai confrunta şi cu necazuri la muncă. În toţi anii scurşi de când o cunoscuse pe Erica, el şi colegii lui se confruntaseră cu nenumărate şi dificile anchete ale unor crime. Natura morbidă a meseriei lui şi conflictul permanent cu şeful său, Bertil Mellberg, începeau să-şi pună amprenta asupra lui Patrik.

Acum se ocupau de cazul dispariţiei lui Magnus Kjellner. Patrik nu ştia dacă experienţa ori instinctul îi dădea sentimentul acesta, însă era ferm convins că bărbatul păţise ceva. Imposibil de spus dacă fusese victima unui accident sau a unei fapte josnice, însă Patrik era în stare să parieze pe legitimaţia sa de poliţist că Magnus Kjellner nu mai era în viaţă. Începuse să-l tulbure faptul că în fiecare zi de miercuri era nevoit s-o întâlnească pe soţia bărbatului, care îi părea de fiecare dată mai mică şi mai

pricăjită. Polițiștii făcuseră tot ce le stătuse în putere, însă lui Patrik îi era în continuare imposibil să-și șteargă din minte imaginea Ciei Kjellner.

— Tati!

Cu forțe vocale de care nici măcar nu era conștientă, Maia îl trezi din visare. Fetița arăta cu degetul spre ecranul televizorului, iar Patrik înțelese de îndată ce se întâmplase. Pesemne că stătuse pe gânduri vreme îndelungată, deoarece *Bolibompa* se terminase, fiind înlocuită de o emisiune pentru adulți ce nu îi trezea nicidecum interesul Maiei.

— Rezolvă tati, spuse el, ridicând palmele. Ce zici de *Pippi Șosețica*?

Având în vedere că Pippi era marea favorită a momentului, Patrik știa care avea să fie răspunsul fiicei sale. Scoase DVD-ul, iar atunci când la televizor porni *Pippi Șosețica în Mările Sudului*, el se așeză lângă Maia, punându-și brațul în jurul ei. Ca un animăluț drăgăstos, fetița se cuibări fericită la subsuoara tatei. Cinci minute mai târziu, Patrik dormea.

Christian transpira abundent. Gaby tocmai îl anunțase că în curând trebuia să urce pe scenă. Sala de festivități nu era plină ochi, dar la mese erau așezați în jur de șaizeci de oaspeți, cu nerăbdarea citindu-li-se pe chip și cu farfurii de mâncare și pahare de bere sau vin dinaintea lor. Cât despre Christian, el nu reușise să mănânce nimic, dar băuse vin roșu. Era deja la al treilea pahar, deși era conștient că n-ar fi trebuit să bea atât de mult. N-ar fi fost deloc bine să bolborosească în microfon drept răspuns la întrebări. Însă fără vin, n-ar fi fost deloc în stare să funcționeze.

Cuprinse camera cu privirea, când simți o atingere pe braț.

— Bună. Cum merge? Pari un pic cam încordat, zise Erica, privindu-l cu îngrijorare.

— Cred că sunt doar emoții, se confesă el, găsind consolare în acea mărturisire.

— Știu exact ce simți, spuse Erica. Prima mea apariție publică a fost la un eveniment în Stockholm, dedicat autorilor debutanți, iar la final aproape că au fost nevoiți să mă culeagă de pe podea. Și nu-mi amintesc niciun cuvânt rostit pe scenă.

— Am senzația că și pe mine va trebui să mă culeagă de pe podea, zise Christian, ducându-și mâna spre grumaz.

Preț de o clipă, se gândi la scrisori, apoi fu copleșit de panică. Genunchii îi cedară și singurul motiv pentru care nu se prăbuși fu acela că Erica era prinsă de brațul său.

— Hopa sus, zise ea. S-ar părea că ai dat gata câteva băuturi tari. Poate că ar fi bine să nu mai bei nimic înainte de-a urca pe scenă.

Îndepărtă cu grijă paharul de vin roșu din mâna lui Christian și îl așeză pe masa cea mai apropiată.

— Îți promit că totul va fi bine. Pentru început, Gaby te va prezenta pe tine, apoi romanul. După care eu îți voi pune câteva întrebări — și deja am discutat care vor fi acelea. Ai încredere în mine. Singura problemă va fi cum să remorcăm imensitatea asta de corp al meu până pe scenă.

Râse, iar Christian i se alătură. Nu din toată inima, ba chiar sună ușor strident, însă gluma avu efectul scontat. Bărbatul se mai eliberă de tensiune și putu din nou să respire. Își îndepărtă orice gând legat de scrisori. N-avea să se lase afectat de așa ceva în seara asta. Sirena căpătase

o voce prin intermediul cărții lui, iar Christian voia să considere acum capitolul acesta încheiat.

— Bună, iubitule.

Sanna li se alătură, privind în jurul său, cu ochii licărind. Christian știa că momentul era important pentru ea. Poate chiar mai important decât pentru el.

— Cât de bine arăți, îi spuse, iar femeia savură laudele.

Într-adevăr, arăta minunat. Christian își dădea seama că fusese norocos să o întâlnească. Sanna îndurase foarte mult din partea lui, mai mult decât ar fi fost dispuși să îndure alți oameni. Nu era vina ei că nu putea umple golul dinăuntrul lui Christian. Probabil că nimeni n-ar fi putut-o face. Bărbatul o cuprinse cu un braț și îi sărută părul.

— Cât de drăguți sunteți voi doi! exclamă Gaby, venind valvârtej spre ei, cu tocurile pantofilor răsunând. Cineva ți-a trimis flori, Christian.

Bărbatul privi țintă spre buchet. Era frumos, dar simplu, alcătuit în întregime din crini albi.

Cu degetele tremurându-i incontrolabil, Christian se întinse după plicul alb, atașat buchetului. Era atât de agitat, încât abia reuși să-l deschidă, fiind prea puțin conștient de privirile surprinse ale femeilor aflate în jurul său.

Biletul era, de asemenea, foarte simplu. O felicitare obișnuită, albă, groasă, cu un mesaj scris cu cerneală neagră, cu aceleași litere elegante folosite de obicei în scrisori. Christian fixă cuvintele cu privirea. Apoi totul i se făcu negru în fața ochilor.

2

Era cea mai frumoasă ființă pe care o văzuse vreodată. Mirosea așa de bine, iar părul său lung era prins la spate cu o panglică albă. Strălucea atât de puternic, încât aproape că simți nevoia să închidă ochii. Făcu șovăitor un pas spre ea, nefiind sigur dacă i se va îngădui să fie părtaș la toată acea frumusețe. Ea întinse brațele, în semn de îngăduință și, cu pași iuți, el se cufundă în îmbrățișarea ei. Departe de întuneric, departe de nenorociri. Fu învăluit de alb, de lumină, de mireasma florilor, iar un păr ca de mătase îi mângâie obrazul.

— Acum ești mama mea? zise el în cele din urmă, făcând șovăielnic un pas înapoi.

Femeia încuviință din cap.

— Adevărat?

Se aștepta ca dintr-o clipă în alta să apară cineva și, cu o remarcă fulgerătoare, să spulbere totul, șoptindu-i că doar visase. Și că minunata făptură nu putea nicicum să fie mama unuia ca el.

Însă nu apăru niciun glas. În schimb, femeia doar clătină din cap, iar el nu se mai putu abține. I se aruncă din nou în brațe — nu voia să mai plece vreodată. Undeva, în mintea lui, existau alte imagini, alte scene și sunete ce dădeau să

lasă la suprafață, însă fură înăbușite de mirosul de flori și de foșnetul rochiei femeii. Alungă acele imagini. Le obligă să dispară, să fie înlocuite de tot ce era nou și minunat. De tot ce era incredibil.

Își privi noua mamă, iar inima aproape că îi spărgea pieptul de fericire. Atunci când femeia îl prinse de mână și îl conduse departe de acolo, el o urmă de bunăvoie.

— Am auzit că lucrurile au luat o întorsătură destul de zbuciumată aseară. Ce-o fi fost în capul lui Christian, să se îmbete la un eveniment ca ăsta?

Kenneth Bengtsson ajunse târziu la birou, după o dimineață cam neplăcută acasă. Își aruncă haina pe canapea, însă o privire dezaprobatoare din partea lui Erik îl făcu să o ridice din nou și să o atârne în cuierul de pe hol.

— Ai dreptate. Fără doar și poate, seara a avut un sfârșit lamentabil, răspunse Erik. Pe de altă parte, Louise a părut hotărâtă să evadeze în aburii alcoolului, așa că măcar am fost cruțat de experiența cu pricina.

— Chiar așa rău stau lucrurile? întrebă Kenneth, privindu-l pe Erik.

Se întâmpla foarte rar ca acesta să-i destăinuie chestiuni personale. Așa fusese dintotdeauna. Atât pe vremea când erau copii și se jucau împreună, cât și în prezent, ca adulți. Erik îl tratase pe Kenneth de parcă abia l-ar fi tolerat, de parcă i-ar fi făcut o favoare binevoind să petreacă timp cu el. Prietenia lor s-ar fi încheiat cu multă vreme în urmă dacă Erik nu ar fi avut vreun folos de pe urma lui Kenneth. În vreme ce Erik plecase la facultate și lucrase în Göteborg, Kenneth rămăsese în Fjällbacka și pusese pe picioare o mică firmă de contabilitate, care, de-a lungul anilor, devenise o afacere de succes. Asta deoarece

Kenneth chiar se pricepea. Își dădea seama că nu era tocmai arătos ori șarmant și nu-și făcea iluzii că ar fi avut o inteligență peste medie. Însă avea o abilitate remarcabilă de a face minuni atunci când venea vorba de cifre. Putea jongla cu sumele dintr-un raport de profituri și pierderi sau dintr-o foaie de bilanț ca un adevărat David Beckham al lumii contabile. Din pricina asta și a talentului său de a convinge autoritățile fiscale să vadă lucrurile din perspectiva lui, Kenneth devenise brusc și, pentru întâia oară, o persoană extrem de valoroasă pentru Erik. Reprezentase alegerea firească atunci când Erik avusese nevoie de un asociat, odată cu intrarea pe piața de construcții și cu pornirea unei afaceri care, în ultima vreme, devenise extrem de profitabilă, pe coasta de vest a Suediei. Firește că Erik precizase de la bun început că asociatul său trebuia să-și vadă lungul nasului, din moment ce nu deținea decât o treime din companie, și nu jumătate — cu toate că așa ar fi trebuit, având în vedere contribuția sa în cadrul firmei. Însă nu conta. Kenneth nu era interesat să adune averi și putere. Se mulțumea să facă lucrurile la care se pricepea și să fie asociatul lui Erik.

— Chiar n-am idee ce să fac în legătură cu Louise, spuse Erik, ridicându-se de la birou. Dacă n-ar fi fost copiii...

Scuturară din cap și își puse haina pe el. Kenneth dădu și el din cap, în semn de solidaritate. Știa prea bine cum stăteau lucrurile. Și nu aveau nimic de-a face cu copiii. Ceea ce îl oprea pe Erik să divorțeze de Louise era faptul că ea ar fi avut dreptul la jumătate din banii și celelalte bunuri ale lor.

— Mă duc să iau prânzul și voi fi plecat o vreme. Un prânz lung astăzi.

— În regulă, zise Kenneth. Un prânz lung. Ah, da.

— E acasă? întrebă Erica, de pe veranda familiei Thydell.

Sanna păru să ezite preț de câteva secunde, apoi se dădu la o parte și îi permise să intre.

— E la etaj. În camera de lucru. Stă în fața computerului și privește în gol.

— Pot să urc și să stau de vorbă cu el?

Sanna dădu afirmativ din cap.

— Sigur. Nimic din ceea ce spun eu nu pare să-l ajute. Poate că ai tu mai mult noroc.

Tonul femeii era amar, și Erica se opri un moment, pentru a o studia. Părea obosită. Însă mai era ceva ce îi scăpa Ericăi.

— Să văd ce pot face.

Erica începu să urce încet scările, susținându-și cu o mână pântecele supradimensionat. În ultima vreme, până și cel mai mic efort o secătuia de toate puterile.

— Bună.

Bătu delicat în ușa deschisă, iar Christian se întoarse. Stătea așezat pe scaunul de la birou, însă ecranul computerului era gol.

— Hai că ieri chiar ne-ai tras o sperietură, zise Erica, prăbușindu-se în fotoliul din colț.

— Cred că sunt doar ușor epuizat din cauza muncii, răspunse Christian, însă ochii îi erau puternic încercănați, iar mâinile îi tremurau. În plus, am fost îngrijorat din cauza dispariției lui Magnus.

— Ești sigur că nu mai există și alt motiv? întrebă ea, pe un ton mult mai strident decât intenționase. Am cules ieri asta și am adus-o cu mine.

Întinse mâna spre buzunarul hainei și scoase felicitarea care sosise odată cu buchetul de crini albi.

— Pesemne că ți-a scăpat din mână.

Christian se uită țintă la bilet.

— Pune-l deoparte.

— Ce înseamnă acest mesaj? întrebă Erica, privind îngrijorată spre acel bărbat pe care începuse să-l considere prieten.

El nu-i răspunse. Erica repetă întrebarea, de data aceasta, cu mai multă blândețe.

— Christian, ce înseamnă? Reacția ta de ieri a fost cu totul neobișnuită. Așa că nu încerca să mă faci să cred că erai doar extenuat din cauza muncii.

În continuare, niciun răspuns. Brusc, tăcerea fu întreruptă de vocea Sannei, venită din dreptul ușii.

— Povestește-i Ericăi de scrisori, zise ea.

Rămase pe loc, așteptând o reacție din partea soțului ei. Se scurseră alte câteva minute de tăcere până când Christian oftă și trase afară sertarul de jos al biroului, din care scoase o grămăjoară de scrisori.

— Le am de ceva vreme.

Erica luă scrisorile și frunzări cu atenție paginile. Foi albe, cu cerneala neagră. Și nu exista niciun dubiu, scrisul de pe felicitarea pe care o adusese era același. Ba chiar și unele cuvinte păreau familiare. Propozițiile erau diferite, însă tema rămânea neschimbată. Erica începu să citească cu voce tare din prima scrisoare.

— *Merge alături de tine, te urmează pretutindeni. Nu ai niciun drept asupra propriei tale vieți. Aceasta îi aparține ei.*

Își ridică uluită privirea.

— Ce mai e și asta? Înțelegi ceva?

— Nu, veni răspunsul iute și răspicat al lui Christian. Nu, n-am nicio idee. Nu cunosc pe nimeni care să-mi vrea răul. Cel puțin, nu cred să cunosc. Și n-am idee nici

cine este „ea". Ar fi trebuit să arunc scrisorile alea, spuse bărbatul, întinzându-se după ele.

Însă Erica n-avea de gând să le dea drumul din mână.

— Ar trebui să le spui polițiștilor despre asta.

Christian scutură din cap.

— Nu, probabil că e doar cineva care se distrează pe seama mea.

— Mie nu-mi sună a glumă. Și văd că nici ție nu ți se pare amuzant.

— Exact asta am spus și eu, interveni Sanna. Cred că e foarte sinistru, mai ales că avem copii și tot restul. Dacă o fi vreun bolnav mintal...

Îl fixă pe Christian cu privirea, iar Erica își dădu seama că nu era prima oară când purtau discuția aceea. Însă bărbatul scutură iar cu încăpățânare din cap.

— Nu vreau să-i dau prea multă amploare.

— De când durează mai precis toată situația asta?

— De când ai început să scrii cartea, zise Sanna, alegându-se astfel cu o privire iritată din partea soțului său.

— Cam așa ceva, recunoscu acesta. Acum un an și jumătate.

— Să existe oare o legătură? Ai scris în carte despre vreo persoană sau vreun eveniment real? Cineva care să se fi simțit amenințat fiindcă l-ai pomenit?

Erica îl țintui cu privirea pe Christian, care părea extrem de stânjenit. Era evident că nu voia să discute despre asta.

— Nu, este o operă de ficțiune, zise el, cu o grimasă. Nimeni n-ar trebui să se poată recunoaște în povestea mea. Doar ai citit manuscrisul. Ți se pare cumva autobiografic?

— Nu e ceva de care să-mi pot da seama, spuse Erica, ridicând din umeri. Însă știu din proprie experiență că

scriitorii includ în cărțile lor părți ale propriilor vieți, în mod conștient sau inconștient.

— Ei bine, eu n-am făcut-o! exclamă Christian, împingându-și scaunul și ridicându-se în picioare.

Dându-și seama că sosise vremea să plece, Erica încercă să se ridice din fotoliu. Însă trupul său greoi se împotrivi cu vehemență, iar femeia nu fu în stare decât să mormăie de câteva ori. Expresia neînduplecată a lui Christian se înmuie, și bărbatul îi întinse o mână.

— Probabil e vreun țăcănit care a auzit despre cartea mea și au început să-i vină idei. Atâta tot, zise el, părând mai calm.

Erica se îndoia că așa era, însă părerea ei se baza mai mult pe instinct decât pe vreo dovadă concretă. Îndreptându-se către mașină, spera ca bărbatul să nu observe că în sertarul lui se aflau doar cinci scrisori, în loc de șase. Erica nu știa ce anume o determinase să facă un pas atât de îndrăzneț, însă dacă amicul ei nu intenționa să-i spună adevărul, atunci avea să afle ea de una singură. Tonul scrisorilor era în mod evident amenințător și Erica se temea pentru Christian.

— A trebuit să anulezi vreo programare? întrebă Erik, ciugulind sfârcul Ceciliei.

Femeia gemu, întinzându-se pe patul din apartamentul ei. Salonul de frumusețe a cărui proprietară era se afla chiar la parterul clădirii, așadar foarte aproape.

— Ai vrea tu, nu? Să auzi că a trebuit să-mi reprogramez clienții pentru a-ți face ție loc în calendar. Ce te face să crezi că ești într-atât de important?

— Ce-ar putea fi mai important decât asta? spuse el, plimbându-și limba de-a lungul sânului Ceciliei.

Femeia îl trase apoi nerăbdătoare deasupra ei.

La sfârşit, se întinse lângă el, cu capul rezemat de braţul lui. Câteva firicele aspre îi gâdilară obrazul.

— A fost un pic ciudat să mă întâlnesc ieri cu Louise. Şi cu tine.

— Mmm, făcu Erik, moţăind.

Nu avea niciun chef să discute cu amanta despre mariajul şi soţia lui.

— Ştii, îmi place de Louise, şopti Cecilia, jucându-se cu părul de pe pieptul lui Erik. Iar dacă ar şti...

— Dar nu ştie, se răsti Erik, rezemându-se în coate. Şi nici nu va afla.

Cecilia ridică privirea spre el, iar bărbatul înţelese din experienţă cum avea să decurgă discuţia.

— Mai devreme sau mai târziu va trebui să afle.

Erik oftă în sinea lui. De ce trebuia mereu să discute despre trecut şi despre viitor? Îşi trecu picioarele peste marginea patului şi începu să se îmbrace.

— Deja trebuie să pleci? întrebă Cecilia.

Expresia lezată de pe chipul femeii îl irită şi mai mult.

— Am multă treabă, spuse el tăios, închizându-şi nasturii de la cămaşă.

Mirosul partidei de sex îi gâdila nările, însă avea să facă un duş la birou. Întotdeauna păstra un schimb de haine acolo, tocmai pentru asemenea ocazii.

— Deci aşa vor sta lucrurile?

Cecilia era încă întinsă pe pat, iar Erik nu-şi putea lua ochii de la trupul ei dezgolit. Sânii îi erau fermi, iar sfârcurile mari şi închise la culoare i se întăriseră din cauza temperaturii scăzute din cameră. Erik făcu un scurt calcul mental. Nu era neapărat nevoie să se grăbească înapoi la birou, şi nu i-ar fi displăcut o nouă rundă. Avea să fie

nevoie de o oarecare... insistență, însă freamătul care deja îi cuprinsese trupul îl făcu să creadă că ar fi meritat efortul. Se așeză pe marginea patului și dezmierdă obrazul femeii, temperându-și în același timp vocea și expresia.

— Cecilia, spuse el, după care începu să-i șoptească vorbe la fel de ușor de rostit ca și în multe alte ocazii.

Atunci când femeia își lipi trupul de al lui, Erik îi simți prin cămașă sânii. Se întinse și începu să-și desfacă nasturii.

După un prânz târziu luat la restaurantul Källaren, Patrik își parcă mașina în fața clădirii joase, de culoare albă, care niciodată nu avea să câștige premii pentru arhitectură, apoi intră în zona recepției din secția de poliție Tanumshede.

— Ai un vizitator, îl anunță Annika, privindu-l peste ochelari.

— Cine?

— N-aș putea zice, însă arată bine. Poate ușor plinuță, dar am senzația că îți va plăcea.

— Ce tot spui tu acolo? exclamă uluit Patrik.

Se întrebă de ce își asumase dintr-odată Annika rolul de petitoare pentru colegii ei fericiți și așezați la casele lor.

— Va trebui să mergi și să te convingi de unul singur. Te așteaptă în birou, zise Annika, făcându-i cu ochiul.

Patrik intră în birou și rămase blocat în fața ușii.

— Bună, iubito. Ce cauți aici?

Erica stătea așezată în scaunul pentru vizitatori din fața biroului, răsfoind distrată un număr al revistei *Poliția*.

— Dar știu c-ai întârziat cu prânzul, nu glumă, spuse ea, ignorându-i întrebarea. Așa arată o zi încărcată la secția de poliție?

Patrik îi răspunse doar printr-un mormăit. Ştia cât de mult îi plăcea Ericăi să-l tachineze.

— Aşadar, ce faci aici? o întrebă el, aşezându-se pe scaunul de la birou.

Se aplecă spre soţia sa ca s-o studieze mai îndeaproape. Văzu din nou cât de frumoasă putea să fie. Îşi aminti când îl vizitase la secţie prima oară, în legătură cu uciderea prietenei sale, Alexandra Wijkner, şi avu senzaţia că în timpul scurs de atunci, ea devenise şi mai încântătoare. Uita asta din când în când, prins în rutina zilnică. Zilele se scurgeau una după alta, încărcate cu îndatoriri, dusul şi adusul Maiei de la creşă, cumpărături pentru casă şi seri în care cădea răpus de oboseală în faţa televizorului, pe canapea. Însă uneori îl copleşea gândul iubirii ieşite din comun pe care i-o purta Ericăi.

Iar în clipele acelea, când femeia se afla chiar dinaintea sa, cu părul ei blond, luminat de soarele iernatic care străluce prin fereastră, şi purtând în pântece doi copilaşi, dragostea pe care o simţea Patrik era atât de intensă, încât ar fi putut dura o viaţă întreagă.

Brusc, îşi dădu seama că nu auzise vorbele Ericăi, aşa că o rugă să le repete.

— Ziceam doar că în dimineaţa asta am fost să-l văd pe Christian şi să stau de vorbă cu el.

— Cum se simte?

— Părea în regulă, însă un pic şubred. Şi... se opri ea, muşcându-şi buza.

— Şi ce? Credeam doar că a băut un pic cam mult, asta pe lângă faptul că a avut emoţii.

— Hmmm. Ei bine, eu cred că asta nu-i totul.

Erica scoase din geantă o pungă de plastic şi i-o întinse lui Patrik.

— Biletul ăsta era lângă buchetul de flori ce i-a fost trimis ieri. Iar scrisoarea este una dintre cele şase pe care le-a primit de-a lungul timpului, începând de acum un an şi jumătate.

Deschizând punga, Patrik îşi privi lung soţia.

— Cred că ar fi mai bine să le citeşti fără să le scoţi din pungă. Christian şi cu mine le-am atins deja, însă n-ar mai trebui să adăugăm şi alte amprente.

Patrik o privi din nou, dar îi ascultă sfatul şi citi biletul şi scrisoarea prin folia de plastic.

— Ce crezi că înseamnă? întrebă Erica şi se mută puţin mai în faţă, pentru a sta pe marginea scaunului.

Însă atunci când acesta aproape că se răsturnă, se văzu nevoită să-şi redistribuie rapid greutatea, schimbându-şi poziţia.

— Ei bine, amândouă sună a ameninţări, cu toate că nu sunt foarte detaliate.

— Da, aşa m-am gândit şi eu. Iar Christian e de aceeaşi părere, deşi a tot încercat să minimalizeze întreaga poveste. A refuzat să arate scrisorile poliţiei.

— Atunci cum de ai...? întrebă Patrik, ridicând punga.

— Ei, poate că le-am luat din greşeală. Ce aiurită sunt!

Îşi lăsă capul într-o parte şi îşi puse la bătaie arsenalul de farmece, însă soţul ei nu era uşor de păcălit.

— Aşadar, le-ai furat de la Christian?

— Nu ştiu dacă aş folosi cuvântul „furt". Mai degrabă le-am împrumutat pentru o vreme.

— Şi ce anume ai dori să fac eu cu aceste... materiale împrumutate? întrebă Patrik, deşi îi era clar ce răspuns avea să urmeze.

— Cineva încearcă, în mod evident, să-l ameninţe pe Christian, iar el e speriat. Mi-am dat seama când

l-am văzut astăzi. Ia foarte în serios aceste amenințări, așa că nu știu de ce nu vrea să meargă la poliție. Însă poate că ai vrea tu să examinezi în mod discret felicitarea și scrisoarea, să vezi dacă nu cumva afli niște lucruri utile?

Erica îi vorbi pe tonul ei cel mai stăruitor, iar Patrik își dădu seama că avea să cedeze. Ori de câte ori soția lui se afla în dispoziția aceea, era imposibil de tratat cu ea, lucru pe care Patrik îl învățase pe propria-i piele.

— Bine, bine, spuse el, ridicându-și mâinile în aer. Mă predau. Să văd dacă pot afla ceva. Însă nu e prioritatea mea principală.

Erica îi zâmbi.

— Mulțumesc, iubitule.

— Acum du-te acasă și odihnește-te, zise Patrik; nu rezistă și se aplecă să-i dea o sărutare.

După ce plecă Erica, Patrik își făcu de lucru absent cu punga de plastic ce conținea mesajele de amenințare. Își simțea mintea înceată și îndărătnică, dar chiar și așa, ceva începuse să nu-i dea pace. Christian și Magnus erau prieteni. Să fi existat vreo...? Patrik îndepărtă imediat acel gând, însă el reveni cu încăpățânare, făcându-l pe bărbat să se uite la fotografia lipită pe peretele din fața sa. Să fi existat vreo legătură?

Bertil Mellberg împinse căruciorul în care, bucuros și mulțumit ca de obicei, stătea așezat Leo, zâmbind din când în când pentru a-și arăta cei doi dințișori inferiori ce îi ieșiseră de curând. În ziua aceea, Ernst fusese lăsat la secția de poliție. În mod normal, câinele obișnuia să meargă pe lângă cărucior, asigurându-se că nimic nu avea să i se întâmple acelei făpturi care, cu foarte mare

rapiditate, devenea cea mai importantă din lumea sa. Pentru Mellberg, Leo deja era centrul universului.

Lui Mellberg nu i-ar fi trecut niciodată prin minte că putea nutri sentimente atât de puternice față de cineva. Din clipa în care asistase la nașterea bebelușului, apoi fusese primul care îl ținuse în brațe, avusese senzația că Leo îi cucerise complet inima. Fără îndoială că lui Mellberg îi era foarte dragă și bunica lui Leo, însă micuțul se afla primul pe lista lui de persoane iubite.

Șovăind, Mellberg împinse căruciorul spre secția de poliție. De fapt, de Leo ar fi trebuit să aibă grijă la prânz colega lui Mellberg, Paula, în vreme ce partenera ei, Johanna, era plecată cu niște treburi în oraș. Însă atunci când Paula fusese nevoită să plece pentru a rezolva un caz de violență domestică, sărind în ajutorul unei femei care susținea că fostul soț o „bătea de-i suna apa-n cap", Mellberg intervenise prompt și se oferise să ducă bebelușul la plimbare. Dar venise timpul să-l și aducă înapoi. Mellberg era extrem de gelos pe Paula, care în curând avea să-și ia concediu de maternitate. Și lui i-ar fi surâs să-și mai reducă din orele de muncă, pentru a putea petrece mai mult timp cu Leo. De fapt, nici nu ar fi fost o idee rea. Ca un șef destoinic ce se afla, ar fi trebuit să le dea subalternilor lui șansa de a face câteva cursuri de perfecționare. În plus, Leo avea nevoie de la bun început de o influență masculină puternică. Cu două mame și nici urmă de tată în preajmă, ar fi fost bine să se gândească la ce era mai bine pentru băiat și să-i dea șansa de a învăța de la un bărbat pe cinste. Un bărbat precum Mellberg, de exemplu.

Bertil își folosi șoldul pentru a ține deschisă ușa greoaie de la intrarea în secție și trase înăuntru căruciorul.

Annika se lumină la chip când îi văzu, iar lui Mellberg i se umplu inima de mândrie.

— Văd că voi doi aţi fost afară, la plimbare, zise Annika, ridicându-se pentru a-l ajuta pe Mellberg.

— Da, fetele au avut nevoie de ajutor, zise bărbatul, începând grijuliu să-i scoată bebeluşului hăinuţele de exterior.

Annika îl privi, amuzată. Pesemne că vremea miracolelor nu se terminase încă.

— Haide, fiule, să vedem dacă e mami pe-aici, gânguri Mellberg, ridicându-l pe Leo din cărucior.

— Nu, Paula încă nu s-a întors, zise Annika şi se aşeză iar la birou.

— Of, ce păcat. Se pare că n-ai de ales şi mai rămâi un pic cu bătrânul tău bunic, spuse Mellberg, pe un ton mulţumit, şi se îndreptă spre bucătărie, cu Leo în braţe.

Atunci când el şi Rita se mutaseră împreună, cu câteva luni în urmă, fetele sugeraseră să-l numească „bunicul Bertil". Drept urmare, el nu rata nicio ocazie de a folosi acea denumire care îi aducea atât de multă bucurie. Bunicul Bertil.

Era ziua de naştere a lui Ludvig, iar Cia încerca să se poarte ca şi cum ar fi fost o aniversare ca oricare alta. Împlinea treisprezece ani. Exact atâţia ani se scurseseră de când îi dăduse naştere, la maternitate, amuzându-se teribil datorită asemănării incredibile dintre tată şi fiu. Însă în prezent, în adâncul sufletului ei, se vedea nevoită să admită că îi era greu până şi să-l privească pe Ludvig. Să-i vadă ochii căprui, cu mici irizări verzi, părul blond pe care soarele, chiar şi la începutul verii, îl decolorase, făcându-l aproape alb. Statura şi gesturile lui Ludvig erau

şi ele asemănătoare cu ale lui Magnus. Amândoi erau înalţi şi deşiraţi, iar atunci când fiul ei îi dădea o îmbrăţişare, braţele acestuia păreau identice cu ale tatălui. Până şi mâinile celor doi semănau.

Cu degete tremurânde, femeia scrise cu glazură pe tort numele lui Ludvig. Încă un lucru pe care îl aveau în comun: Magnus era în stare să mănânce de unul singur un tort întreg, fără să se îngraşe un gram. Cât despre Cia, ea nu trebuia decât să se uite puţin la un rulou cu scorţişoară, că şi lua un kilogram întreg în greutate. Însă în perioada aceea, era la fel de slabă precum îşi dorise dintotdeauna. De când Magnus dispăruse, kilogramele păruseră să se topească. De fiecare dată când se chinuia să mănânce, dumicatul pur şi simplu refuza să fie înghiţit. Iar în stomac simţea un nod din clipa în care se trezea dimineaţa şi până se culca noaptea, când aluneca într-un somn agitat. Nodul din stomac nu părea să lase prea mult loc pentru mâncare. Cu toate acestea însă, începu să se preocupe din ce în ce mai puţin de propria înfăţişare. De fapt, abia dacă se mai privea în oglindă. Ce mai conta, din moment ce Magnus nu mai era acolo?

Uneori îşi dorea ca bărbatul să fi murit în faţa ochilor ei. Să fi suferit un atac de cord, ori să fi fost lovit de o maşină. Orice, numai să fi ştiut ce anume păţise şi să fi putut organiza o înmormântare, să se fi ocupat de bunurile sale lumeşti şi să fi rezolvat toate celelalte formalităţi. Poate că astfel ar fi simţit chinurile doliului, până când acestea aveau să pălească treptat, lăsând în urma lor durerea surdă a pierderii, împreună cu amintirile frumoase.

Acum, nu avea nimic. I se părea că trăieşte într-un vid imens. Magnus dispăruse, iar Cia nu avea de ce să îşi lege suferinţa — nu avea cum să meargă înainte. Se

simțea incapabilă să se întoarcă la muncă, însă nu știa cât avea să poată sta acasă, în concediu medical.

Își coborî privirea asupra tortului aniversar. Glazura era împrăștiată aiurea. Era imposibil de citit ceva din vârtejurile dezordonate ce acopereau stratul de marțipan de deasupra. Imaginea îi secătui și ultimele fărâme de putere. Se prăbuși la podea, cu spatele rezemat de frigider, suspinele i se înălțau din adâncurile sufletului, cerând să fie eliberate.

— Nu plânge, mamă.

Cia simți o mână atingând-o pe umăr. Era mâna lui Magnus! Ba nu, era a lui Ludvig. Femeia scutură din cap. Avu senzația că realitatea se furișa pe lângă ea, pe nesimțite. Voia să-i dea drumul, pentru a putea evada în bezna ce-i era destinată. O beznă caldă și frumoasă, care ar fi învăluit-o pe veci dacă i-ar fi dat voie. Însă printre lacrimi, Cia văzu acei ochi căprui și acel păr blond și înțelese că nu se putea lăsa învinsă.

— Tortul... spuse ea printre hohote, încercând să se ridice.

Ludvig o ajută să se pună pe picioare, după care îi luă din mână tubul de glazură

— Îl aranjez eu, mamă. Ce-ar fi să te duci și să te întinzi puțin, cât mă ocup eu de tort?

Femeia îi dezmierdă obrazul. Avea treisprezece ani, nu mai era un copilaș. Se transformase în tatăl lui. Devenise Magnus — sprijinul ei. Era conștientă că nu ar fi trebuit să-i îngăduie preluarea unui asemenea rol; era încă prea tânăr. Însă puțina forță care îi rămăsese nu îi permitea nimic altceva decât să facă schimb de atribuții cu fiul ei.

Își șterse lacrimile cu mâneca de la cămașă, în vreme ce Ludvig scoase un cuțit și răcâi cu grijă glazura plină de cocoloașe de pe tortul lui aniversar. Ultimul lucru pe care Cia îl văzu înainte de-a ieși din bucătărie fu strădania fiului său de a da formă celei dintâi litere a propriului nume. L, de la Ludvig.

3

— Tu eşti băieţelul meu frumos, ştii asta? zise mama, în vreme ce îi pieptăna părul.

El nu făcu decât să dea aprobator din cap. Da, ştia asta. Era băieţelul frumos al mamei. I-o repetase la nesfârşit, de când îi fusese permis să meargă acasă cu ei, şi nu se sătura de vorbele acelea. Uneori se gândea cum fuseseră lucrurile înainte. Se gândea la întuneric, la singurătate. Însă tot ce trebuia să facă era să privească acea făptură minunată care îi devenise mamă, iar toate celelalte se mistuiau şi se făceau nevăzute. Ca şi cum nu ar fi existat niciodată.

Tocmai ieşise din cadă, iar mama îl învelise în halatul verde cu floricele galbene.

— Ar vrea scumpul meu nişte îngheţată?

— Îl alinţi prea mult, se auzi vocea tatei, din dreptul uşii.

Băiatul se ghemui în halatul său şi ridică gluga pentru a se refugia de vorbele dure ce ricoşau de faianţa din baie. Ca să se ascundă din calea întunericului ce-şi făcea din nou apariţia la suprafaţă.

— Spun doar că nu-l ajuţi cu nimic dacă îl cocoloşeşti aşa.

— Insinuezi cumva că nu ştiu să-l cresc pe fiul nostru?

Ochii mamei se înnegurară, părând nemărginiți. Ca și cum ar fi vrut să îndepărteze orice urmă a existenței tatălui cu o simplă privire. Și, ca de obicei, furia sa păru să o risipească întru totul pe cea a tatei. Bărbatul se micșoră și se veșteji, deveni un amărât de tată cenușiu.

— Tu știi mai bine, murmură el, apoi dispăru, cu privirea în pământ.

După aceea, se auziră zgomotele de pași stingându-se și ușa de la intrare închizându-se încetișor. Tata pleca din nou afară, la plimbare.

— Nu-i dăm noi atenție lui, șopti mama, apăsându-și buzele aproape de urechea ascunsă sub halatul verde din prosop. Fiindcă noi doi ne iubim mult. Suntem doar tu și cu mine.

Băiatul se lipi de ea ca un animăluț și se lăsă consolat.

— Doar tu și cu mine, șopti el.

— Ba nu! Nu vreau! țipa Maia — epuizându-şi astfel mare parte din vocabularul ei restrâns — vineri, când Patrik încerca să o lase în grija Evei, educatoarea de la creşă.

Strigând din toți rărunchii, fiica sa i se prinse de pantaloni, până când, într-un final, Patrick reuşi să-i descleşteze degetele, unul câte unul. Îl duru sufletul când o văzu dispărând cu educatoarea, ținând încă brațele întinse după el. În drum spre maşină, îi răsuna încă în minte acel strigăt înlăcrimat: „Tati!". Rămase acolo o vreme, uitându-se în gol, prin parbriz, cu cheile de la maşină în mână. Aşa stătuseră lucrurile în ultimele două luni, iar acela era, fără îndoială, modul în care Maia reacționa la sarcina Ericăi.

Patrik fusese nevoit să ducă greul în fiecare dimineață. Ba chiar se oferise voluntar. Era mult prea dificil pentru Erica să o îmbrace şi să o dezbrace pe Maia. Şi ar fi fost de neconceput să se aplece ca s-o ajute pe micuță cu legatul şireturilor. Aşa că altă soluție nu exista. Dar străduniile de zi cu zi începeau să-şi pună amprenta asupra nervilor lui Patrik, fiindcă problemele începeau cu mult înainte ca ei să ajungă măcar la creşă. De-ndată ce venea timpul ca Maia să se îmbrace, fetița refuza să coopereze. Patrik se jena să admită că uneori se enerva atât de tare, încât o apuca un pic cam brusc pe Maia, făcând-o să țipe

ca din gură de şarpe. După aceea, avea senzaţia că era cel mai groaznic părinte din lume.

Obosit, se frecă la ochi, inspiră adânc, apoi răsuci cheia în contact. Dar în loc să meargă spre Tanumshede, întoarse, din obişnuinţă, şi se îndreptă către zona rezidenţială de dincolo de Kullen. Parcă maşina în faţa casei familiei Kjeller şi, ezitând puţin, merse până în dreptul uşii de la intrare. Trebuia să-i fi anunţat că avea să treacă pe la ei, însă era prea târziu, din moment ce se afla deja acolo. Ridică mâna şi ciocăni iute în uşa de lemn vopsită în alb. O coroniţă de Crăciun încă stătea atârnată pe ea; pesemne că nimănui nu-i trecuse prin minte să o dea jos.

Dinăuntru nu se auzea niciun sunet, aşa că Patrik ciocăni din nou. Poate că nu era nimeni acasă. Însă apoi auzi paşi, iar Cia îi deschise uşa. Încremeni când îl văzu, iar Patrik se grăbi să scuture din cap.

— Nu, nu de-asta am venit, îi spuse el, şi amândoi înţeleseră la ce se referise.

Umerii femeii se gârboviră, iar aceasta se dădu la o parte, făcându-i loc să intre. Patrik se descălţă, apoi îşi atârnă haina într-unul din cârligele neocupate încă de jachetele copiilor.

— M-am gândit să stăm puţin de vorbă, spuse el, devenind dintr-odată nesigur de felul în care să prezinte ceea ce nu erau decât nişte vagi speculaţii.

Cia dădu din cap şi îl conduse în bucătărie, care se afla în dreapta uşii de la intrare. Patrik o urmă. Mai fusese acolo cu câteva ocazii. După dispariţia lui Magnus, stătuseră la masa din bucătărie şi parcurseseră totul de nenumărate ori. Îi pusese întrebări cu privire la lucruri ce nu ar fi trebuit divulgate vreodată, însă toate acele

aspecte încetaseră să mai fie private în clipa în care Magnus Kjeller ieşise pe uşă, fără să se mai întoarcă.

Casa părea neschimbată. Plăcută şi obişnuită, uşor dezordonată, purtând pretutindeni urmele unor copii neglijenţi. Însă ultima dată când Patrik şi Cia stătuseră de vorbă acolo, încă mai exista o fărâmă de speranţă. Acum, resemnarea se instalase asupra întregului cămin. Şi, de asemenea, asupra Ciei.

— A mai rămas nişte tort. Ieri a fost ziua lui Ludvig, îi spuse Cia, apatică.

Se ridică pentru a scoate din frigider un sfert de tort cu mai multe straturi. Patrik încercă să protesteze, dar Cia aşeză deja farfurii şi furculiţe pe masă, iar bărbatul înţelese că în ziua aceea avea să mănânce tort la masa de prânz.

— Câţi ani a împlinit? întrebă Patrik, tăindu-şi politicos felia de tort cea mai subţire cu putinţă.

— Treisprezece, răspunse Cia, cu o vagă urmă de zâmbet pe chip, după care îşi tăie, la rându-i, o bucăţică minusculă de tort.

Patrik şi-ar fi dorit să o vadă mâncând mai mult, având în vedere cât slăbise de-a lungul ultimelor luni.

— Minunată vârstă. Sau poate că nu, zise el, realizând cât de nefiresc îi sunase vocea.

Avea impresia că frişca de pe tort i se umflă în gură.

— Seamănă atât de mult cu tatăl lui, murmură Cia, în vreme ce furculiţa i se ciocni de farfurie.

O puse deoparte şi îl privi pe Patrik.

— Ce anume doreşti?

Bărbatul îşi drese vocea.

— S-ar putea să par băgăreţ, însă ştiu că vrei să facem tot posibilul, aşa că va trebui să mă ierţi dacă...

— Spune ce ai de spus, îl întrerupse femeia.

— În regulă. Ei bine, mă tot întreb ceva, de o vreme încoace. Magnus era prieten cu Christian Thydell, nu? Cum s-au cunoscut?

Cia îl privi mirată, însă nu contracară. În schimb, rămase gânditoare câteva clipte, apoi vorbi.

— Nu prea știu. Cred că s-au cunoscut imediat după ce Christian și Sanna s-au mutat aici. Știi, ea e de loc din Fjällbacka. Am senzația că asta se întâmpla acum vreo șapte ani. Da, așa e, fiindcă Sanna a rămas însărcinată cu Melker la puțin timp după aceea, iar micuțul are acum cinci ani. Îmi aduc aminte, ni s-a părut pe-atunci că lucrurile s-au întâmplat destul de rapid.

— S-au cunoscut fiindcă tu și Sanna erați prietene?

— Nu, Sanna e cu zece ani mai tânără decât mine, așa că n-am fost prea apropiate. Sinceră să fiu, chiar nu-mi pot aminti cum anume au ajuns să se cunoască. Tot ce reținn e că Magnus a sugerat să-i invităm la cină pe Christian și pe Sanna, după care ne-am tot văzut destul de des. Sanna și cu mine nu avem prea multe în comun, însă e o fată de treabă, iar lui Elin și lui Ludvig li se pare distractiv să se joace cu băieții ei. Iar despre Christian am o părere cu mult mai bună în comparație cu ceilalți amici ai lui Magnus.

— Și care ar fi aceștia?

— Vechii lui prieteni din copilărie: Erik Lind și Kenneth Bengtsson. Ne-am văzut uneori cu ei și cu soțiile lor, însă numai pentru că Magnus a dorit asta. Din punctul meu de vedere, par a fi oameni de un cu totul alt tip.

— Dar Magnus și Christian? Erau prieteni apropiați?

Cia zâmbi.

— N-aș crede să aibă Christian prieteni apropiați. E o persoană destul de posomorâtă, greu de cunoscut cu adevărat. Însă era complet diferit în compania lui Magnus.

Soțul meu avea acel efect asupra oamenilor. Cu toții îl plăceau. Îi făcea să se relaxeze.

Femeia înghiți în sec, iar Patrik își dădu seama că ea vorbise despre soțul său la timpul trecut.

— Dar de ce mă întrebi despre Christian? Să nu-mi spui că a pățit ceva, adăugă Cia, părând îngrijorată.

— Nu, nu. Nimic grav.

— Am auzit ce s-a întâmplat la acea lansare de carte. Fusesem invitată, însă m-aș fi simțit ciudat să merg fără Magnus. Sper că nu l-am jignit pe Christian fiindcă nu m-am dus.

— N-aș crede, zise Patrik. Dar s-ar părea că de peste un an încoace, a tot primit scrisori de amenințare. Posibil să mă agăț și de cea mai mică speranță acum, dar a primit cumva și Magnus vreun bilet similar? Se cunoșteau, așa că poate există o legătură.

— Scrisori de amenințare? zise Cia. Nu crezi că v-aș fi povestit în legătură cu așa ceva? De ce v-aș ascunde orice fel de informație care v-ar putea ajuta să aflați ce s-a întâmplat cu Magnus? adăugă ea, ridicând tonul și făcându-l să capete o notă stridentă.

— Sunt sigur că ne-ai fi anunțat dacă ai fi știut, se grăbi Patrik să-i răspundă. Însă poate că Magnus nu ți-a zis nimic ca să nu te îngrijorezi.

— Și-atunci, cum v-aș putea spune ceva în legătură cu asta?

— Din experiența mea, soțiile sunt în stare să simtă anumite lucruri, chiar dacă soții nu le povestesc ce anume îi supără. Cel puțin, consoarta mea așa face.

Cia zâmbi din nou.

— Aici ai dreptate. Așa e. Aș fi știut dacă pe Magnus l-ar fi împovărat ceva. Însă era lipsit de griji, ca de obicei.

Omul cel mai statornic şi mai de încredere, aproape întotdeauna bine dispus şi jovial. Uneori chiar mă enerva cu asta şi trebuie să recunosc, din când în când mai încercam să-i stârnesc o reacţie negativă, dacă mă simţeam eu furioasă ori supărată. Însă niciodată nu am reuşit. Aşa era felul de-a fi al lui Magnus. Dacă l-ar fi supărat ceva, mi-ar fi spus. Iar dacă, din cine ştie ce motiv, ar fi decis să nu o facă, tot mi-aş fi dat seama. Ştia totul despre mine, aşa cum şi eu ştiam totul despre el. Nu aveam secrete unul faţă de celălalt.

Femeia vorbise cu multă siguranţă de sine, iar Patrik îşi dădu seama că ea vorbise cât se poate de serios. Însă el tot avea îndoieli. Era imposibil să ştii totul despre altă persoană. Chiar şi una pe care o iubeai şi cu care aleseseşi să-ţi petreci viaţa. O privi pe Cia.

— Te rog să mă ierţi dacă îţi cer prea mult, însă te-ar deranja dacă aş arunca o privire prin casă? Doar cât să-mi fac o idee mai clară în legătură cu ce fel de persoană era Magnus.

Cu toate că discutaseră deja despre Magnus la timpul trecut, Patrik regretă modul în care îşi formulase ultima remarcă. Dar Cia nu comentă deloc. În schimb, făcu semn cu mâna către uşă, spunând:

— Caută unde vrei. Vorbesc serios. Fă ce vrei, întreabă-mă tot ce-ţi trece prin minte, doar să îl găsiţi.

Cu o mişcare aproape violentă, ea îşi şterse o lacrimă cu dosul palmei.

Patrik îşi dădu seama că femeia avea nevoie de puţină intimitate, aşa că profită de ocazie şi părăsi bucătăria. Îşi începu căutările în camera de zi. Aceasta era foarte asemănătoare cu miile de astfel de încăperi din casele suedeze. O canapea mare, bleumarin, de la IKEA.

Rafturi *Billy* pentru cărți, cu lumini încorporate, tot de la IKEA. Un televizor cu ecran plat, așezat pe o comodă din lemn deschis la culoare, identic cu cel din care era făcută măsuța pentru cafea. Flecuștețe și suvenire din călătorii; poze ale copiilor, pe pereți. Patrik se îndreptă către o fotografie de nuntă, mare și înrămată, ce trona deasupra canapelei. Nu era genul de portret tradițional, ceremonios. Magnus, îmbrăcat în haine elegante, era întins în iarbă, pe o parte, sprijinindu-și capul cu mâna. În spatele lui stătea Cia, îmbrăcată într-o rochie dantelată de mireasă. Era cu zâmbetul pe buze și cu un picior ferm plasat deasupra lui Magnus.

— Părinții noștri au rămas oripilați când ne-au văzut fotografia de la nuntă, zise Cia, făcându-l pe Patrik să se întoarcă spre ea.

— Cu siguranță este oarecum... diferită, spuse el, privind din nou poza.

Îl întâlnise pe Magnus de câteva ori de când se mutase în Fjällbacka, însă niciodată nu schimbaseră mai mult decât uzualele saluturi politicoase. Acum, privindu-i chipul sincer și fericit, Patrik își dădu seama că l-ar fi simpatizat.

— Pot să urc la etaj? întrebă el.

Stând în cadrul ușii, Cia încuviință din cap.

Peretele de lângă scară era și el înțesat de poze, iar Patrik se opri să le studieze. Stăteau mărturie pentru o viață intensă, dedicată familiei și plăcerilor simple. Și era evident că Magnus Kjellner fusese extraordinar de mândru de copiii săi. Îndeosebi una dintre poze îl făcu pe Patrik să simtă un gol în stomac. O fotografie de vacanță, în care un Magnus zâmbitor stătea între Elin și Ludvig, cu brațele în jurul amândurora. Chipul bărbatului radia

atât de multă fericire, încât Patrik nu-l mai putu privi. Se întoarse, continuându-şi drumul pe scări.

Primele două camere le aparţineau copiilor. Cea a lui Ludvig era surprinzător de ordonată, fără haine aruncate pe podea. Patul era făcut, iar suportul de pixuri şi toate lucrurile de pe birou fuseseră meticulos aranjate. Băiatul era fără îndoială un mare fan al sportului. Prins deasupra patului, la loc de cinste, stătea tricoul echipei naţionale de fotbal a Suediei, cu autograful lui Zlatan pe el. În rest, dominau poze ale echipei IFK din Göteborg.

— Ludvig şi Magnus mergeau la meciuri ori de câte ori aveau ocazia.

Patrik tresări. Din nou, vocea Ciei îl luase pe nepregătite. Femeia părea în stare să păşească fără a scoate vreun sunet, fiindcă n-o auzise urcând scările.

— Un tânăr foarte ordonat.

— Da, exact ca tatăl lui. Magnus se ocupa de obicei cu ordinea şi curăţenia prin casă. Eu sunt mai dezordonată. Dacă arunci o privire în următoarea cameră, vei vedea care dintre copii seamănă cu mine.

Patrik deschise uşa celuilalt dormitor, în ciuda avertizării scrise cu litere mari: BATEŢI LA UŞĂ ÎNAINTE SĂ INTRAŢI!

— Aoleu! exclamă Patrik, dându-se un pas înapoi.

— Da, ăsta e cuvântul potrivit, oftă Cia, încrucişându-şi braţele pentru a evita impulsul de a face ordine.

În camera lui Elin domnea o dezordine de nedescris. Şi culoarea roz.

— Credeam că, mai devreme sau mai târziu, va trece peste acea etapă roz, însă dimpotrivă, pare să se fi amplificat. Acum oscilează între nuanţe pale şi unele ţipătoare, fosforescente.

Bărbatul clipi nedumerit. Aşa avea să arate oare camera Maiei peste câţiva ani? Şi dacă gemenii aveau să fie de fapt gemene? Patrik s-ar fi înecat de tot în culoarea roz!

— M-am dat bătută. O rog doar să ţină uşa închisă, ca să nu fiu nevoită să văd haosul ăla. Din când în când îmi mai vâr nasul, să mă asigur că nu începe să miroasă a mort pe-acolo.

Tresări puţin când rosti cuvintele, însă povesti mai departe.

— Magnus nu suporta să ştie ce dezordine era acolo, însă eu l-am convins să o lase în pace. Şi eu am fost la fel în copilărie, aşa că ştiam că nu avea niciun rost s-o cicălească. În cazul meu, am devenit mai ordonată din clipa în care am avut propriul meu apartament, şi cred că la fel va fi şi pentru Elin.

Închise uşa, apoi arătă cu degetul spre încăperea de la capătul holului.

— Acela e dormitorul nostru. Nu m-am atins deloc de lucrurile lui Magnus.

Patrik remarcă imediat aşternuturile, care erau identice cu ale lui şi ale Ericăi. În carouri alb-albastre, cumpărate de la IKEA. Într-un fel, descoperirea îl făcu să se simtă extrem de încurcat. Îi dădea un sentiment de vulnerabilitate.

— Magnus dormea pe partea de lângă fereastră.

Patrik se apropie de pat. Ar fi preferat să cerceteze de unul singur, în linişte. În schimb, se simţea ca şi cum ar fi cotrobăit prin lucruri care nu-l priveau, senzaţie ce sporea cu cât Cia stătea mai mult în cameră, fixându-l cu privirea. Patrik nu avea idee ce anume căuta. Voia doar să se apropie mai mult de Magnus Kjellner, să îl

perceapă drept o persoană reală, în carne şi oase, şi nu doar o fotografie pe un perete din secţia de poliţie. Simţi în continuare privirea Ciei fixându-l, iar într-un final se întoarse cu faţa spre ea.

— Sper să nu te superi, dar m-ai putea lăsa să arunc singur o privire în jur?

Spera din tot sufletul că femeia avea să înţeleagă.

— Iartă-mă. Sigur, spuse ea, zâmbindu-i în chip de scuză. Îmi dau seama că te încurc dacă stau aici. Mă duc la parter, am puţină treabă, aşa că tot etajul va fi al tău.

— Mulţumesc, zise Patrik.

De îndată ce femeia plecă, se aşeză pe marginea patului şi începu să cerceteze noptiera. O pereche de ochelari, un teanc de foi, ce se dovedi a fi o copie după manuscrisul cărţii *Sirena*, un pahar gol, o folie de paracetamol. Atâta tot. Patrik trase afară sertarul şi studie cu atenţie conţinutul. Nimic interesant. Un roman poliţist, *Furtună solară*, de Åsa Larsson, o cutiuţă cu dopuri pentru urechi şi un pachetel de dropsuri mentolate.

Patrik se ridică şi se apropie de dulapurile ce acopereau un întreg perete al dormitorului. Se amuză atunci când, deschizând uşile, văzu imediat un exemplu clar al diferenţei dintre soţi în ceea ce priveşte ordinea. Jumătatea dinspre fereastră a dulapului era impecabilă. Toate erau împăturite şi aranjate cu grijă în coşuri de sârmă: şosete, lenjerie intimă, cravate şi curele. Deasupra acestora stăteau atârnate cămăşi şi jachete călcate perfect, alături de cămăşi cu mânecă scurtă şi tricouri. Tricouri pe umeraşe! Ideea în sine îl zăpăcea pe Patrik. Efortul cel mai mare pe care îl făcea legat de tricouri era să şi le îndese într-un sertar, pentru ca mai apoi să blesteme faptul că arătau atât de şifonate când le îmbrăca.

Jumătatea de dulap a Ciei părea să fi fost organizată după metoda lui Patrik. Toate amestecate laolaltă, de parcă cineva ar fi deschis pur şi simplu uşa, ar fi aruncat totul înăuntru, pentru ca mai apoi să închidă repede dulapul.

Patrik închise uşile glisante, întorcându-şi privirea către pat. Orice pat în care nu se dormea decât pe o singură parte avea ceva sfâşietor. Se întrebă dacă cineva s-ar fi putut obişnui să doarmă într-un pat dublu care era pe jumătate gol. Gândul de a dormi singur, fără Erica, îl părea inimaginabil.

Când Patrik se întoarse în bucătărie, Cia punea la loc farfuriile pe care le folosiseră. Îi aruncă o privire întrebătoare, iar el îi răspunse pe un ton prietenos:

— Mulţumesc că m-ai lăsat să arunc o privire. Nu ştiu dacă va conta în vreun fel, însă măcar acum simt că ştiu mai multe despre Magnus şi despre cum era... adică este el.

— Contează. Pentru mine, cel puţin.

Patrik îşi luă rămas-bun şi plecă. Se opri pe verandă ca să se uite la coroniţa de Crăciun ofilită, care stătea agăţată de uşă. După o clipă de ezitare, o ridică de acolo. Având în vedere cât de ordonat era Magnus, probabil că n-ar fi vrut să mai dea cu ochii de acea coroniţă veche.

Amândoi copiii ţipau ca din gură de şarpe. Sunetul ricoşa de pereţii bucătăriei, dându-i lui Christian impresia că avea să-i explodeze capul. Nu mai dormise bine de câteva nopţi încoace. Gândurile i se învârteau neîncetat prin minte, de parcă ar fi trebuit să analizeze fiecare idee în parte, înainte de a trece la următoarea.

Se gândise să se retragă pe barcă, pentru a scrie. Însă liniştea nopţii şi bezna de afară i-ar fi eliberat stihiile, iar Christian nu avea îndeajuns de multă forţă pentru a le îneca în scrierile sale. Drept urmare, rămăsese locului, fixând tavanul cu privirea, în vreme ce deznădejdea cobora asupra lui din toate direcţiile.

— Potoliţi-vă în clipa asta!

Sanna îi despărţi pe băieţi, care se hârjoneau pentru un pachetel de O'Boy care, prin cine ştie ce împrejurare, ajunsese mult prea aproape de ei doi. Apoi Sanna se întoarse către Christian, care stătea la masă, uitându-se în gol, cu sendvişul neatins în farfurie şi cu cafeaua încă în ceaşcă.

— Ar fi frumos dacă m-ai putea ajuta un pic!

— N-am dormit bine, răspunse el, sorbind din cafea.

Se ridică şi azvârli restul în chiuvetă, apoi îşi turnă o ceaşcă proaspătă, în care adăugă un strop de lapte.

— Sunt foarte conştientă că ai multe pe cap în momentul ăsta, iar tu ştii că te-am sprijinit toată perioada în care ai lucrat la carte. Dar există o limită până şi în cazul meu.

Sanna înşfăcă lingura din mâna lui Nils, exact când acesta se pregătea să-l lovească pe fratele lui mai mare. O aruncă zgomotos în chiuvetă. Apoi inspiră adânc, ca pentru a prinde curaj, înainte de a-şi vărsa tot amarul. Christian îşi dori să fi putut apăsa un buton de pauză, ca s-o împiedice să vorbească. În clipele acelea pur şi simplu nu mai făcea faţă.

— Niciodată nu am spus nimic atunci când mergeai de la muncă direct pe barcă şi stăteai acolo toată seara, scriind. Îi luam pe copii de la creşă, pregăteam cina, le dădeam de mâncare, făceam ordine în casă, îi puneam să

se spele pe dinți, le citeam o poveste și îi culcam. Am făcut toate astea fără să mă plâng, în vreme ce tu te devotai nenorocitelor tale de *eforturi creatoare*!

Sanna rosti ultimele cuvinte cu un sarcasm pe care Christian nu-l mai auzise niciodată la ea. Închise ochii și încercă să ignore criticile. Însă femeia continuă, neînduplecată.

— Mi se pare fantastic că totul merge atât de bine. Că ai publicat cartea și că a avut parte de o primire atât de bună. Mi se pare fantastic și nu-ți port deloc pică. Dar cu mine cum rămâne? Unde-i locul meu în toată treaba asta? Pe mine nu mă ridică nimeni în slăvi, nimeni nu se uită la mine, nimeni nu-mi spune: „Vai, Sanna, ești uimitoare. Christian e un bărbat norocos fiindcă te are pe tine". Nici măcar *tu* nu îmi spui asta. Tu doar iei de-a gata faptul că eu slugăresc aici, acasă, îngrijindu-mă de copii și de cămin, în vreme ce tu „îți vezi de treburile tale".

Schiță cu degetele în aer semnul ghilimelelor.

— Și așa e. Eu chiar mă ocup de tot. Și duc greul cu bucurie. Doar știi cât de mult îmi place să am grijă de copii, însă asta nu îmi face povara mai ușoară. Mi-ar plăcea să primesc măcar câteva cuvinte de apreciere din partea ta! Îți cer oare prea mult?

— Sanna, nu cred că ar trebui să-i lăsăm pe băieți să audă... începu Christian, însă înțelese imediat că greșise în alegerea cuvintelor.

— Sigur. Mereu găsești câte o scuză ca să nu stăm de vorbă și ca să nu mă iei în serios! Ești prea obosit sau nu ai destul timp fiindcă trebuie să lucrezi la carte, sau nu vrei să discuți de față cu copiii, sau aia, sau ailaltă...

Băieții nu scoseseră o vorbă, fixându-și părinții cu niște priviri speriate. Christian își simți oboseala făcând

loc furiei. Acela era unul dintre lucrurile pe care le detesta la Sanna şi discutaseră de multe ori cu privire la chestiunea respectivă. Femeia nu ezita niciodată să-i târască şi pe copii în certurile lor. Christian ştia că în felul acela ea încerca să-i transforme pe băieţi în aliaţii ei, într-o luptă care devenise din ce în ce mai încrâncenată. Însă ce soluţie să fi existat? Era conştient că toate problemele lor se datorau faptului că nu o iubea şi nu o iubise niciodată. Şi faptului că Sanna ştia asta, cu toate că refuza să o recunoască. Tocmai din acel motiv o şi alesese pe ea — era o persoană pe care nu ar fi putut-o iubi vreodată. Nu la fel ca pe...

Trânti cu pumnul în masă. Sanna şi băieţii tresăriră speriaţi. Mâna îl duru din cauza impactului, lucru pe care îl şi intenţionase. Durerea îi îndepărtă orice alt gând pe care nu îşi permitea să-l aibă, şi începu să simtă că redobândea controlul.

— Nu vom avea discuţia asta acum, zise el cu asprime.

Cu toate că evită să dea ochii cu Sanna, îi simţi privirea aţintită asupra lui, atunci când se îndreptă spre holul de la intrare, îşi puse haina şi pantofii şi ieşi. Ultimul lucru pe care îl auzi înainte ca uşa să se trântească fu explicaţia dată de Sanna băieţilor, şi anume că tatăl lor era un idiot.

Partea cea mai groaznică era monotonia. Încercarea de a-şi umple timpul cu ceva care să fi avut măcar un strop de însemnătate, cât timp fetele erau la şcoală. Problema nu era că Louise nu avea ce face. Faptul că trebuia să se asigure de buna funcţionare a vieţii lui Erik nu lăsa loc pentru lene. Cămăşile trebuiau să fie curate şi călcate; cinele pentru partenerii lui de afaceri trebuiau planificate

şi găzduite cu succes; iar întregul cămin trebuia să strălucească. Bineînțeles că aveau pe cineva care venea o dată pe săptămână pentru a face curățenie — cineva plătit la negru, de altfel —, însă tot mai rămâneau lucruri de care era nevoită să se ocupe ea personal. Zeci de mărunțișuri ce trebuiau rezolvate elegant, pentru ca Erik să nu cumva să observe toată tevatura din spatele lor. Însă problema venea din faptul că totul era extrem de plictisitor. Louise iubise la nebunie să stea acasă când fetele fuseseră mici. Iubise la nebunie să aibă grijă de ele. Nici măcar nu o deranjase să le schimbe scutecele, cu toate că Erik nu se oferise niciodată s-o ajute. Însă ea nu ținuse cont, deoarece se simțise utilă. Avusese un scop. Copiii fuseseră tot universul ei şi se bucurase să se trezească prima dimineața, pentru a face soarele să strălucească!

Însă acele vremuri erau de mult apuse. Fetele erau mari. Îşi petreceau timpul liber cu prietenii şi cu tot felul de activități. Acum ele o priveau mai degrabă ca pe cineva ce stătea mereu la cheremul lor. Şi Erik o vedea în aceeaşi lumină. Spre mâhnirea ei, Louise începea să simtă că toți trei deveneau insuportabili. Erik compensa lipsa de implicare în viața fiicelor sale cumpărându-le tot ceea ce îşi doreau, iar sfidarea lui față de soție începuse să le-o transmită şi fetelor.

Louise îşi trecu mâna peste blatul de lucru din bucătărie. Marmură italiană. Erik însuşi o alesese, cu ocazia unei călătorii de afaceri. Ei nu-i plăcea. Prea rece şi prea dură. Dacă i s-ar fi permis să aleagă, ar fi optat pentru ceva făcut din lemn, poate stejar de culoare închisă. Deschise unul dintre dulăpioarele strălucitoare şi netede, însă cu un aspect rece şi impersonal. În combinație cu blatul din stejar, închis la culoare, pe care l-ar fi preferat,

ea ar fi ales dulăpioare albe, în stil rustic, pictate manual pentru a face încăperea mai caldă, mai intimă.

Luă între palme un pahar mare pentru vin. Cadou de nuntă din partea părinților lui Erik. Lucrat manual, desigur. Mama lui Erik o supusese la o prelegere interminabilă cu privire la micul, dar exclusivistul atelier de sticlărie din Danemarca unde fuseseră comandate acele pahare scumpe.

Brusc, avu o străfulgerare lăuntrică, iar degetele i se răsfirară incontrolabil. Paharul se făcu țăndări pe podeaua neagră din gresie cu pietricele turnate. Firește că și aceasta provenea din Italia. Era unul dintre multele puncte comune pe care Erik le avea cu părinții săi: niciun lucru suedez nu era îndeajuns de bun. Cu cât mai îndepărtată originea unui obiect, cu atât mai bine. Atâta vreme cât nu venea din Taiwan. Louise chicoti, se întinse după un alt pahar și, încălțată cu papuci de casă, păși peste cioburile de pe podea. După care se duse țintă spre cutia cu vin de pe masă. Erik își bătea mereu joc de vinul ei la cutie. Din punctul lui de vedere, singurul vin care îl satisfăcea era îmbuteliat în sticlă și costa sute de coroane. Nici prin gând nu i-ar fi trecut vreodată să-și intineze papilele gustative cu un vin ce costa două sute de coroane cutia. Uneori, din răutate, Louise îi umplea lui Erik paharul cu vinul ei, în locul pretențioaselor sortimente franceze ori sud-africane, care întotdeauna erau acompaniate de interminabile discursuri despre caracteristicile lor speciale. În mod straniu, vinul său ieftin părea să posede exact aceleași calități, din moment ce Erik nu remarcase niciodată vreo diferență.

Acele mici răzbunări îi făceau viața mai suportabilă, fiind singurul mod în care putea să ignore că bărbatul

încerca mereu să le întoarcă pe fete împotriva ei, se purta mizerabil cu ea şi, în plus, mai avea şi o nenorocită de amantă coafeză.

Louise ţinu paharul sub robinetul cutiei cu vin şi îl umplu până la refuz. Apoi îl ridică în aer, într-un toast pentru propria sa oglindire, vizibilă în uşa din oţel inoxidabil a frigiderului.

Erica nu-şi putea lua gândul de la scrisori. Rătăci o vreme prin casă, până când începu să simtă la şale o durere surdă, care o obligă să se aşeze la masa din bucătărie. Se întinse după un carnet şi un pix aflate prin preajmă şi începu să noteze în mare grabă tot ce-şi putea aminti din scrisorile văzute acasă la Christian. Avea o memorie vizuală bună, drept care fu aproape sigură că izbutise să recreeze textul din scrisori.

Citi de câteva ori ceea ce notase, iar de fiecare dată, scurtele propoziţii îi sunau din ce în ce mai ameninţătoare. Cine ar fi avut motiv să fie atât de furios pe Christian? Aşezată la masă, Erica scutură din cap. Era imposibil de stabilit dacă rândurile fuseseră scrise de o femeie sau de un bărbat. Însă tonul şi modul în care erau exprimate părerile o făceau să creadă că se confrunta cu ura unei femei. Nu a unui bărbat.

Ezitând, se întinse după telefon, apoi îşi retrase mâna. Poate că era totuşi o prostie. Însă recitind ceea ce-şi notase în carneţel, înşfăcă iar telefonul şi formă numărul de mobil, pe care îl ştia pe de rost.

— Gaby la telefon, zise directoarea editurii, răspunzând încă de la primul apel.

— Bună, sunt Erica.

— Erica!

Vocea stridentă a lui Gaby mai urcă o octavă, iar Erica fu nevoită să mute receptorul de lângă ureche.

— Ce mai faci, scumpo? Încă n-au apărut bebeluşii? Ştii că de obicei gemenii se nasc mai devreme, nu?

Gaby respira precipitat; părea că aleargă.

— Nu, încă n-au apărut bebeluşii, zise Erica, încercând să-şi tempereze senzaţia de iritare.

Nu putea înţelege de ce toată lumea îi spunea că gemenii se nasc de obicei mai repede. Avea oricum să afle în curând dacă era aşa.

— De fapt, te sun în legătură cu Christian.

— O, cum se simte? întrebă Gaby. Am încercat să-l sun de vreo câteva ori, dar soţia lui mi-a zis că nu e acasă, ceea ce nu cred. A fost îngrozitor, să leşine aşa! Mâine are prima sesiune de autografe şi chiar ar trebui să anunţăm dacă e nevoie să anulăm totul, ceea ce ar fi mai mult decât regretabil.

— Am fost în vizită la el şi sunt sigură că va fi în stare să participe. Nu e cazul să-ţi faci griji cu privire la asta, zise Erica, pregătindu-se să pomenească de adevăratul subiect pe care dorea să-l discute.

Inspiră pe cât de profund îi permitea capacitatea redusă a plămânilor săi şi zise:

— Voiam să discut ceva cu tine...

— Sigur, te ascult.

— Aţi primit la editură ceva care să aibă vreo legătură cu Christian?

— La ce te referi?

— Ei bine, mă întrebam dacă aţi primit vreo scrisoare sau vreun e-mail legat de Christian, sau ceva adresat direct lui. Orice care să fi sunat a ameninţare?

— Adică mesaje de ură?

Erica începea să se simtă din ce în ce mai mult ca un elev care îşi pâra colegul, însă deja nu mai exista cale de întoarcere.

— Da. Vezi tu, Christian a tot primit scrisori de amenințare în ultimul an şi jumătate, cam de când a început să scrie cartea. Şi îmi dau seama că e tulburat, cu toate că el refuză să recunoască. Mă gândeam că poate şi editura a primit ceva.

— Nu-mi vine să cred ce aud, însă nu, noi n-am văzut nimic de genul ăsta. E trecut vreun nume pe scrisori? Christian ştie din partea cui vin?

Gaby îşi găsea cu greu cuvintele, iar sunetul tocurilor pe podea încetă, semn că femeia se oprise.

— Toate sunt anonime şi nu cred ca el să aibă vreo idee cine i le-a trimis. Dar îl cunoşti pe Christian. Nu sunt sigură că ar spune cuiva, chiar dacă ar şti. Dacă n-ar fi fost Sanna, nici eu n-aş fi aflat asta. Sau că leşinul de la petrecerea de miercuri a fost provocat de faptul că biletul ataşat buchetului de flori ce îi fusese livrat părea să fi fost scris de aceeaşi persoană care îi trimisese şi scrisorile.

— Sună de-a dreptul nebunesc! Are vreo legătură cu cartea?

— Şi eu l-am întrebat acelaşi lucru. Însă mi-a spus foarte răspicat că nimeni nu s-ar fi putut recunoaşte în ceea ce a scris el în carte.

— Ei bine, e îngrozitor. Trebuie să mă anunți dacă mai afli ceva, bine?

— Da, încerc, zise Erica. Şi, te rog, nu-i spune lui Christian că am vorbit cu tine.

— Bineînțeles că nu. Rămâne între noi două. O să fiu atentă când vom primi orice fel de corespondență pentru

Christian. Probabil se va întâmpla asta, acum că volumul a apărut pe piață.

— Apropo, excelente recenzii, spuse Erica, schimbând subiectul.

— Da, e minunat! exclamă Gaby cu un asemenea entuziasm încât Erica fu din nou nevoită să-și mute receptorul din dreptul urechii. Deja am auzit numele lui Christian pomenit în legătură cu prestigiosul Premiu August. Ca să nu mai zic că am tipărit zece mii de exemplare, care în clipa de față se află în drum spre librării.

— E incredibil! se bucură Erica, în vreme ce inima îi creștea de mândrie.

Știa prea bine cât de mult lucrase Christian la carte, era nespus de mulțumită că eforturile lui păreau să dea roade.

— Da, e într-adevăr incredibil, ciripi Gaby. Scumpo, nu mai pot vorbi. Trebuie să dau un telefon scurt.

Ceva din ultima remarcă a lui Gaby o neliniști pe Erica. Ar fi trebuit să se gândească bine înainte de a o suna pe editoare. N-ar fi fost cazul să se ambaleze atât de mult. Ca pentru a-i confirma îndoielile, unul din gemeni o lovi puternic în coaste.

Fericirea i se părea o senzație atât de stranie! Anna acceptase treptat sentimentul, ba chiar începuse să se învețe cu el. Dar trecuse multă vreme de când se simțise așa. Poate chiar nu mai trăise asta niciodată.

— Dă-o înapoi!

Belinda o zbughi pe urmele lui Lisen, mezina lui Dan, aceasta din urmă pitulându-se în spatele Annei, cu un țipăt strident. În mână, fetița ținea strâns peria surorii sale mai mari.

— N-am zis că o poți împrumuta! Dă-mi-o înapoi!

— Anna...

Lisen stărui pe lângă Anna, însă femeia o întoarse cu fața spre ea, ținând-o ușurel pe după umăr.

— Dacă i-ai luat peria Belindei fără să-i ceri voie, atunci va trebui să i-o dai înapoi.

— Vezi, ce ți-am zis! interveni Belinda.

Anna îi aruncă tinerei o privire de avertisment.

— Cât despre tine, Belinda, chiar nu e nevoie să-ți alergi surioara prin toată casa.

Belinda ridică din umeri.

— E vina ei dacă-mi ia lucrurile.

— Lasă că vezi tu când apare frățiorul mai mic, replică Lisen. O să-ți strice toate lucrurile!

— În curând mă voi muta de-aici, așa că mai degrabă ți le va strica pe-ale tale! zise Belinda, scoțând limba la ea.

— Ei, haide. Ai optsprezece ani... sau cinci? spuse Anna, dar nu se putu abține să nu râdă. Și de ce sunteți voi două atât de sigure că o să am un băiețel?

— Fiindcă mama spune că dacă ai fundul așa de mare, sigur va fi băiat.

— Sst, zise tânăra, aruncându-i o privire urâcioasă surioarei sale, care nu prea înțelegea ce anume spusese greșit. Scuze, adăugă Belinda.

— Nu-i nimic.

Anna zâmbi, cu toate că se simți oarecum jignită. Așadar, fosta soție a lui Dan considera că avea fundul mare? Însă nici măcar o remarcă precum aceea — în care, se vedea nevoită să recunoască, exista un sâmbure de adevăr — nu i-ar fi putut afecta buna dispoziție. Putea spune, fără să exagereze, că trecutul ei fusese un adevărat iad. Și pentru copiii ei la fel. În ciuda tuturor lucrurilor

prin care trecuseră, Emma şi Adrian erau în clipele acelea doi copii foarte încrezători şi fericiţi. Annei abia dacă îi venea să creadă uneori.

4

— O să te porți frumos când vor sosi oaspeții noștri, nu-i așa? zise mama, privindu-l cu seriozitate.

Băiatul încuviință din cap. Nici prin gând nu i-ar fi trecut să se poarte urât și să o facă de râs pe mama. Nu dorea nimic mai mult decât să-i facă pe plac, pentru ca ea să continue să-l iubească.

Se auzi țârâitul soneriei și mama lui se ridică brusc în picioare.

— Au sosit.

Băiatul simți nerăbdarea din vocea femeii, lucru care îl neliniști. Uneori, mama lui se transforma într-o cu totul altă persoană de îndată ce se auzea sunetul soneriei între pereții dormitorului ei. Însă poate că de data aceea lucrurile aveau să stea în mod diferit.

— Pot să vă iau haina? se auzi de la parter vocea tatei, însoțită de murmurul oaspeților.

— Mergi tu înainte. Vin și eu într-o clipă.

Mama făcu semn cu mâna spre el, iar băiatul îi adulmecă parfumul. Femeia se așeză la măsuța de toaletă și, admirându-se în oglindă, își aranjă coafura și făcu ultimele

reluşuri ale machiajului. Fruntea i se brăzdă atunci când întâlni în oglindă privirea băiatului.

— Nu ţi-am zis să te duci la parter? îi spuse ea, tăios, făcându-l pentru o clipă să se simtă cuprins de întuneric.

Ruşinat, el îşi plecă uşor capul şi se îndreptă către murmurul vocilor, venit din holul principal. Intenţiona să se poarte frumos. Nu avea să o facă de râs pe mama.

Aerul rece îi şfichiuia traheea. Iubea senzaţia aceea. Cu toţii îl considerau nebun fiindcă pleca să alerge în miez de iarnă, însă el prefera să parcurgă kilometri pe vreme geroasă, în loc să fugă în căldura dogoritoare a verii. Iar la sfârşit de săptămână avea grijă să parcurgă acea rută de două ori.

Kenneth aruncă o privire spre ceasul de la mână. Acesta afişa toate datele necesare pentru a-i valorifica la maximum cursa. Îi lua pulsul şi îi număra paşii; ba chiar măsura timpul trecut de la ultima sesiune.

Ţelul său era să alerge în cadrul maratonului din Stockholm. Mai participase de două ori de asemenea, şi la cel din Copenhaga. Alerga de douăzeci de ani, iar dacă ar fi avut de ales, ar fi preferat să-şi găsească sfârşitul în plină cursă, peste alţi douăzeci sau treizeci de ani. Fiindcă nimic pe lume nu se compara cu sentimentul pe care îl avea atunci când alerga, atunci când picioarele îi zburau deasupra pământului — izbindu-l ritmic, într-un tempo stabil, care într-un final părea a se contopi cu bătăile inimii. Cu fiecare an scurs, învăţase să aprecieze din ce în ce mai mult până şi oboseala sau amorţeala picioarelor, provocată de creşterea nivelului de acid lactic. Simţea că renaşte ori de câte ori alerga.

Apropiindu-se de casă, începu să încetinească pasul. Odată ajuns în faţa uşii de la intrare, Kenneth alergă pe loc vreme de câteva secunde, apoi se ţinu de balustradă pentru a-şi întinde muşchii încordaţi. Răsuflarea i se transformă într-un norişor de cristale îngheţate, iar bărbatul se simţi puternic şi purificat după ce alergase aproape douăzeci de kilometri într-un ritm destul de alert.

— Tu eşti, Kenneth? auzi el vocea lui Lisbet, din camera de zi, în timp ce închise uşa în urma sa.

— Da, eu sunt, dragă. Mă duc să fac un duş, după care vin să te văd.

Dădu drumul robinetului până când apa se făcu fierbinte, apoi stătu sub ploaia măruntă a duşului. Practic, aceea reprezenta partea cea mai plăcută. Se simţea atât de bine, încât fu nevoit să facă un efort pentru a închide apa. Odată ieşit din cabină, Kenneth începu să tremure. Prin comparaţie, baia era ca un iglu.

— Poţi să-mi aduci ziarul?

— Sigur, dragostea mea.

Blugi, un tricou şi un pulover. Era gata. Îşi îndesă picioarele goale într-o pereche de papuci Crocs, cumpăraţi cu o vară în urmă, şi se duse la cutia poştală. Atunci când luă ziarul, Kenneth observă un plic alb lipit de fundul cutiei. Pesemne că nu-l remarcase cu o zi înainte. Simţi un gol în stomac când îşi văzu numele scris cu cerneală neagră. Nu încă unul!

De îndată ce ajunse înapoi în casă, rupse plicul şi scoase biletul dinăuntrul său. Stând în holul de la intrare, parcurse rândurile. Mesajul era scurt şi straniu.

Kenneth întoarse foaia ca să vadă dacă nu exista ceva scris şi pe spate. Însă nu văzu nimic. Singurul mesaj era alcătuit din cele două propoziţii criptice.

— Ce e, Kenneth?

Brusc, îndesă biletul înapoi în plic.

— Verificam doar ceva. Vin acum.

Cu ziarul în mână, se îndreptă către uşa femeii. Felicitarea albă cu scris elegant părea să-i ardă buzunarul de la spate al pantalonilor.

Era ca un drog. Sanna devenise dependentă de euforia pe care i-o dădeau verificatul e-mailurilor lui,

umblatul prin buzunare şi examinarea pe furiş a facturii sale de telefon. De fiecare dată când nu găsea nimic, îşi simţea întregul trup relaxându-se. Însă acel sentiment nu dura mult. La puţin timp după aceea, anxietatea o cuprindea din nou, iar odată cu ea, se amplifica şi încordarea din trup, până când dispăreau toate argumentele logice care o îndemnau să se abţină. În momentele acelea, femeia se aşeza din nou în faţa computerului. Introducea adresa de e-mail şi parola lui Christian, care fuseseră uşor de spart. Pentru a fi sigur că nu-şi uita parola, bărbatul folosea mereu acelaşi cod. Data sa de naştere.

La drept vorbind, nu exista nicio explicaţie pentru acel sentiment care-i frângea inima şi o măcina lăuntric, aducând-o în pragul isteriei. Christian nu făcuse nimic care să-i dea Sannei ocazia să-l suspecteze. De-a lungul anilor în care femeia îi monitorizase corespondenţa, ea nu găsise niciodată nici cea mai vagă urmă a vreunor fapte îndoielnice. Îşi citea soţul pe toate feţele. Însă totuşi... Uneori avea senzaţia că bărbatul se afla departe, într-un cu totul alt loc, în care accesul Sannei nu era permis. Şi de ce oare îi povestise el atât de puţin despre trecutul său? Îi spusese că părinţii lui muriseră cu multă vreme în urmă, iar femeia nu avusese niciodată ocazia de a-i cunoaşte şi alte rude, cu toate că probabil avea câteva. Nici prieteni din copilărie nu părea să aibă, şi nici vechile cunoştinţe nu luaseră legătura cu el. Era aproape ca şi cum nu ar fi existat deloc până când o întâlnise pe ea şi se mutase în Fjällbacka. Nici măcar nu-i văzuse apartamentul din Göteborg, pe vremea când abia se cunoscuseră. Christian se dusese acolo singur, cu camionul de mutare, ca să-şi ia puţinele lucruri personale.

Sanna aruncă o privire asupra mesajelor din inbox. Câteva e-mailuri de la editură, nişte ziare ce doreau să îl intervieveze, câteva ştiri din partea consiliului municipal, în legătură cu slujba sa de la bibliotecă. Doar atât.

Şi de data aceea, sentimentul de uşurare fusese la fel de minunat ca întotdeauna când ieşea din contul lui de e-mail. Înainte de-a opri computerul, făcu o verificare de rutină a istoricului din browserul de internet, însă nu găsi nimic ciudat. Christian intrase pe site-urile ziarelor *Expressen* şi *Aftonbladet,* dar şi pe pagina web a editurii. În plus, el căutase şi un scaun auto nou pentru copii.

Însă tot mai rămânea problema scrisorilor. Bărbatul susţinuse cu fermitate că nu ştia cine îi trimisese acele mesaje criptice. Dar ceva din tonul vocii sale îi contrazicea afirmaţia. Sanna nu-şi putea da seama despre ce era vorba, lucru care o înnebunea. Ce anume îi ascundea? Cine îi trimisese acele scrisori? Să fi fost o femeie cu care se iubise în trecut? Sau una care îi era amantă în prezent?

Încleştă şi descleştă pumnii, forţându-se să respire calm. Senzaţia temporară de uşurare se stinsese deja, iar Sanna încercă în zadar să se convingă de faptul că totul era în regulă. O asigurare. Doar atât îşi dorea. Asigurarea că soţul ei o iubea.

Însă lăuntric era conştientă că el nu-i aparţinuse niciodată. De-a lungul tuturor anilor în care fuseseră împreună, Christian căutase întotdeauna altceva, pe altcineva. Ştia că nu o iubise niciodată. Nu sincer. Iar într-o bună zi, el avea să găsească acea persoană alături de care dorea să fie, cea pe care o iubea cu adevărat, iar atunci Sanna avea să se trezească singură.

Preţ de o clipă, Sanna îşi strânse braţele în jurul taliei. Apoi se ridică de pe scaun. Cu o zi în urmă sosise

factura de la telefonul mobil al lui Christian. Examinarea acesteia avea să-i ia doar un minut.

Erica umbla fără țintă prin casă. Acea eternă așteptare avea să o înnebunească. Terminase de scris cea mai recentă carte a sa, dar acum nu avea îndeajuns de multă energie pentru a începe un nou proiect. Și nici prin casă nu putea face prea multe, fără ca spinarea și încheieturile să-i protesteze. Își petrecea timpul citind sau uitându-se la televizor. Ori și-l petrecea făcând exact ceea ce făcea în momentul cu pricina — umbla prin casă fără vreo țintă anume, din pură frustrare. Măcar era sâmbătă și Patrik avea ziua liberă. Plecase afară cu Maia la o scurtă plimbare, să ia puțin aer. Erica număra clipele până când cei doi aveau să se întoarcă.

Când auzi soneria, inima îi sări din loc. Până să apuce să răspundă, ușa fu deschisă cu putere, iar în holul de la intrare își făcu apariția Anna.

— Și tu o iei razna? spuse ea, scoțându-și fularul și haina.

— Cum de-ai ghicit? întrebă Erica, simțindu-se brusc mai veselă.

Intrară în bucătărie și Anna puse pe blatul de lucru o pungă aburindă.

— Rulouri proaspete. Producția Belindei.

— Serios? se miră Erica, încercând să și-o imagineze pe fiica vitregă a Annei purtând șorț și frământând aluatul, cu unghiile ei vopsite în negru.

— E îndrăgostită, zise Anna, ca și cum acel lucru ar fi explicat totul.

De fapt, chiar era o lămurire bună.

— Ei bine, eu nu-mi amintesc să fi avut asemenea efecte asupra mea, zise Erica, așezând rulourile pe o farfurie.

— Din câte am înțeles, tipul i-a spus ieri că-i plac fetele gospodine.

Anna ridică din sprâncene și îi aruncă surorii sale o privire atotștiutoare.

— Ei, nu zău!

Anna izbucni în râs și se întinse după un rulou.

— Calmează-te, nu-i nevoie să mergi la el acasă și să-i tragi o chelfăneală. L-am cunoscut și crede-mă că, peste o săptămână, Belinda se va plictisi de el și se va întoarce la ratații ei îmbrăcați în negru, care cântă prin formații rock obscure și nu sunt interesați dacă e ea gospodină sau nu.

— Să sperăm. Deși trebuie să recunosc că nu sunt deloc rele aceste rulouri.

Erica mestecă ținând ochii închiși. În situația ei de acum, rulourile proaspăt scoase din cuptor îi produceau o plăcere vecină cu orgasmul.

— Ei bine, singurul avantaj pe care ni-l aduce situația în care ne aflăm acum e că putem să ne îndopăm cu câte rulouri vrem, zise Anna, mușcând din al doilea.

— Sigur, însă vom plăti pentru asta mai târziu, răspunse Erica, deși nu se putu abține din a urma exemplul surorii sale și a lua încă un rulou.

Belinda părea să aibă talent la gătit.

— Fiindcă ai gemeni, vei scăpa curând de toate kilogramele în plus, ba chiar vei slăbi! se amuză Anna.

— Probabil că ai dreptate...

Gândurile Ericăi zburară în altă parte, și Anna păru să ghicească unde anume.

— Nu-ți face griji. Va fi bine. În plus, de data asta nu ești singură. Mă ai pe mine să-ți țin companie. Putem muta două fotolii unul lângă celălalt, în fața televizorului, și

ne putem uita la *Oprah* în timp ce alăptăm bebeluşii, cât e ziulica de mare.

— Şi putem face cu schimbul, comandând acasă mâncare, atunci când ni se întorc soţii de la muncă.

— Sigur. O să vezi. Totul va fi minunat, spuse Anna, lingându-şi degetele şi lăsându-se pe spate, cu un geamăt. Of, cred că am mâncat prea mult.

Îşi rezemă picioarele umflate pe scaunul de lângă ea şi se prinse cu mâinile de burtă.

— Ai vorbit cu Christian?

— Da. Am trecut joi pe la el.

Erica urmă exemplul Annei, proptindu-şi şi ea picioarele pe un scaun. Pe farfurie nu mai rămăsese decât un singur rulou, care aproape că o îndemna să-l mănânce. După o scurtă încercare, Erica se întinse să-l ia.

— Şi deci, ce s-a întâmplat?

Erica ezită preţ de o clipă, însă nefiind obişnuită să aibă secrete faţă de sora sa, îi dezvălui într-un final totul despre acele scrisori şi tonul lor ameninţător.

— Doamne, e groaznic! replică Anna, scuturând din cap. Mi se pare ciudat că a început să le primească înainte chiar ca romanul să fie publicat. Ar fi părut mult mai logic dacă soseau în urma valului de atenţie din partea mass-mediei. Şi par a fi scrise de cineva care e uşor nebun!

— Sunt de acord. Christian refuză să le ia în serios. Cel puţin, asta mi-a spus mie. Însă mi-am dat seama că Sanna era tulburată.

— Nu-mi vine să cred, spuse Anna, lingându-şi degetul arătător, apoi înmuindu-l în zahărul rămas pe farfurie.

— Astăzi are prima sesiune de autografe, zise Erica, fără să-şi poată ascunde urma de mândrie din voce.

Din multe puncte de vedere, ea contribuise la succesul lui Christian şi, prin intermediul acestuia, îşi retrăia propriul debut în calitate de scriitoare. Acele prime sesiuni de autografe! Era ceva nemaipomenit. Cu adevărat nemaipomenit.

— Excelent! Unde vor avea loc?

— Mai întâi la librăria *Böcker och Blad*, din Torp, după care la *Bokia*, din Uddevalla.

— Sper să aibă public. Ar fi deprimant să se trezească acolo de unul singur, zise Anna.

Erica se schimonosi, cu gândul la prima ei sesiune de autografe într-o librărie din Stockholm. Stătuse acolo o oră întreagă, încercând să nu pară neliniştită, în vreme ce toţi clienţii trecuseră pe lângă ea, de parcă nici nu ar fi existat.

— S-a făcut atâta publicitate pentru cartea asta, încât sunt sigură că vor apărea oameni — măcar din curiozitate dacă nu din alte motive, zise Erica, rugându-se să aibă dreptate.

— Bine că nu s-a aflat în presă despre acele scrisori de ameninţare, preciză Anna.

— Da, ai dreptate, răspunse Erica, după care schimbă subiectul.

Însă acel sentiment de neliniştе refuza să o părăsească.

5

Se pregăteau de vacanță, iar el abia aștepta. Nu era foarte sigur ce anume presupunea asta, dar cuvântul în sine suna promițător. Vacanță. Și aveau să ia rulota ce stătea parcată afară.

Niciodată nu i se dăduse voie să se joace în ea. De câteva ori încercase să arunce o privire pe geam, ca să descopere ce se ascundea îndărătul draperiilor maro. Însă nu reușise să vadă nimic, iar rulota fusese întotdeauna încuiată. În clipele acelea însă, ușa era larg deschisă, pentru a o „aerisi cum trebuie", conform spuselor mamei, și o grămadă de perne fuseseră puse la spălat, pentru a le scăpa de mirosul iernii.

Totul părea de necrezut, o aventură ca de basm. Se întrebă dacă avea să-i fie permis să stea înăuntru în timp ce se aflau în mișcare, ca și cum ar fi călătorit într-o căsuță pe roți, îndreptându-se către locuri noi și necunoscute. Însă nu îndrăzni să întrebe. Mama lui se comportase ciudat în ultima vreme. În voce i se distingea limpede un ton strident și fioros, iar tata, atunci când nu se ascundea în spatele ziarului, începuse să facă plimbări mult mai dese.

Din când în când o surprindea uitându-se la el într-un mod straniu. Felul în care îl privea se schimbase,

înspăimântându-l şi chiar împingându-l înapoi, în bezna pe care o lăsase în urmă.

— Ai de gând să stai acolo, gură-cască, sau ţi-a trecut prin minte să-mi dai o mână de ajutor? zise mama, ţinându-şi mâinile în şolduri.

Băiatul tresări la auzul acelui ton aspru şi alergă spre ea.

— Ia astea şi pune-le în spălătorie, zise ea, aruncându-i cu o asemenea forţă nişte pături rău mirositoare, încât băiatul aproape că îşi pierdu echilibrul.

— Da, mamă, spuse el, mergând degrabă spre casă.

De-ar fi ştiut măcar unde greşise. Întotdeauna îşi ascultase mama. Niciodată nu-i răspunsese cu obrăznicie, mereu se purtase frumos şi nu-şi murdărise vreodată hainele. Însă cu toate acestea, îi părea că uneori mama lui nu suporta să-l privească.

Încercase să-i pună întrebări tatălui său. Într-una din rarele ocazii în care fuseseră singuri, doar ei doi, băiatul îşi luase inima-n dinţi şi îl întrebase de ce mama nu-l mai plăcea. Preţ de o clipă, tata pusese deoparte ziarul şi îi răspunsese tăios că întrebase o prostie şi nu voia să mai audă vreodată aşa ceva din partea lui. Mama s-ar fi întristat cumplit dacă l-ar fi auzit spunând acele lucruri. Ar fi trebuit să se arate recunoscător fiindcă avea o mamă ca ea.

Nu mai puse alte întrebări. Ultimul lucru pe care îl dorea era să-şi supere mama. Voia doar ca aceasta să fie fericită şi să-i mângâie părul, aşa cum o făcuse cândva, numindu-l băieţelul ei frumos. Doar atât îşi dorea.

Aşeză păturile în faţa maşinii de spălat şi înlătură gândurile posomorâte şi întunecate. Aveau să plece în vacanţă. În rulotă.

Christian bătu cu pixul în măsuța la care stătea așezat. Lângă el era un teanc de exemplare din *Sirena*. Nu se mai sătura să le privească. Îi părea ireal că numele său apărea pe copertă. Pe coperta unei cărți adevărate.

Lumea încă nu se îngrămădea să cumpere, iar el nu-și făcuse prea mari speranțe. Numai autori precum Liza Marklund și Jan Guillou erau în stare să atragă mulțimi. Christian se mulțumea și cu cele cinci exemplare semnate până atunci.

Însă trebuia să admită că se simțea oarecum pierdut, așezat acolo. Oamenii treceau grăbiți pe lângă el, privindu-l curioși, însă fără a se opri. Nu era sigur dacă să-i salute atunci când îi observa fixându-l cu privirea sau doar să pretindă că e ocupat cu altceva.

Îi sări în ajutor Gunnel, proprietara librăriei. Veni către el și făcu semn spre teancul de cărți.

— Ai putea să semnezi câteva? E minunat să ai câteva exemplare cu autograf, pe care să le vinzi ulterior.

— Desigur. Câte să semnez? întrebă Christian, bucuros să aibă ceva de făcut.

— Hmm. Vreo zece, îi răspunse Gunnel, aranjând stiva, care între timp se strâmbase puțin.

— Nicio problemă.

— Am făcut destul de multă publicitate sesiunii de autografe, zise Gunnel.

— Nu mă îndoiesc, îi răspunse Christian, zâmbind.

Înțelese că femeia se temea ca el să nu creadă că vina pentru numărul insuficient de oameni prezenți ar fi putut fi cauzată de lipsa de PR din partea librăriei.

— Nu sunt tocmai un nume cunoscut, așa că nu aveam speranțe mari.

— Măcar am vândut câteva exemplare, spuse ea cu blândețe, apoi se îndreptă spre tejgheaua sa.

Christian luă o carte, scoase capacul pixului, după care începu să semneze. Observă cu coada ochiului o persoană care stătea lângă măsuță. Atunci când ridică privirea, se trezi în față cu un microfon mare și galben.

— Ne aflăm în librăria în care Christian Thydell oferă autografe cu ocazia apariției primului său roman, intitulat *Sirena*. Christian, numele tău se află astăzi pe toate panourile de afișaj ale ziarelor. Cât de îngrijorat ești cu privire la amenințările făcute la adresa ta? A fost implicată și poliția?

Reporterul nu se prezentase, dar, judecând după inscripția de pe microfon, era de la postul local de radio. Îl privi pe Christian cu o expresie nerăbdătoare pe chip. Christian își simți mintea goală.

— Panourile de afișaj ale ziarelor? repetă el.

— Da, apari pe panoul celor de la *GT*. Nu l-ai văzut?

Reporterul nu așteptă un răspuns din partea lui Christian, ci repetă întrebarea pe care o pusese inițial.

— Ești îngrijorat din cauza amenințărilor? Ți-a fost oferită azi protecție specială din partea poliției?

Jurnalistul aruncă o privire în jur, dar apoi reveni asupra lui Christian, care stătea cu pixul deasupra cărții pe care se pregătea să o semneze.

— Nu ştiu cum aţi... se bâlbâi el.

— Dar e adevărat, nu-i aşa? Ai primit ameninţări cât timp ai lucrat la carte, iar miercuri ai leşinat fiindcă o nouă scrisoare ţi-a fost adusă în cadrul lansării.

— Păi, da, ei bine...

Christian simţi cum i se tăie răsuflarea.

— Ştii cine ţi-a trimis ameninţările? Poliţia ştie?

Din nou, microfonul era la doar câţiva centimetri de gura lui Christian, iar bărbatul se abţinu din a-l împinge la o parte. Nu dorea să răspundă acelor întrebări. Nu ştia cum aflaseră jurnaliştii despre întreaga situaţie. Se gândi la scrisoarea din buzunarul hainei. Cea care sosise cu o zi în urmă şi pe care izbutise să o scoată din maldărul de corespondenţă înainte ca Sanna să o descopere.

Cuprins de panică, începu să caute o scăpare. Dădu cu privirea de Gunnel, care păru să înţeleagă imediat că se întâmplase ceva. Femeia veni în dreptul lor şi întrebă:

— Ce se petrece aici?

— Îi iau un interviu, zise reporterul.

— L-aţi întrebat pe Christian dacă doreşte să fie intervievat? replică ea, privind spre Christian, care scutura din cap. Nu este interesat.

Îl fixă cu privirea pe reporter, care îşi coborî microfonul.

— În plus, Christian e ocupat. Semnează cărţi pentru librăria noastră. Aşa că vă rog să-l lăsaţi în pace.

— Da, dar... începu jurnalistul.

Apoi se opri. Apăsă pe unul dintre butoanele echipamentului său de înregistrare. „Nu am putut lua un scurt interviu fiindcă..."

— Pleacă de-aici, zise Gunnel, iar Christian nu se putu abţine din a zâmbi strengăreşte.

— Mulțumesc, zise el după ce reporterul plecă.

— Ce-a mai fost și asta? Părea hotărât, nu glumă.

Sentimentul de ușurare pe care i-l dădu plecarea jurnalistului se stinse rapid, iar Christian înghiți în sec, înainte de a spune:

— Susținea că numele meu a apărut pe panoul de afișaj al ziarului *GT*. Am primit niște scrisori de amenințare și i-ar părea că presa a aflat de ele.

— Vai de mine!

Gunnel păru mai întâi tulburată, apoi îngrijorată.

— Ai vrea să merg eu până afară și să-ți cumpăr ziarul, ca să vezi ce au scris?

— Ai fi atât de drăguță? zise el, simțind cum inima îi spărgea pieptul.

— Sigur, mă întorc imediat, răspunse femeia, bătându-l încurajator pe umăr.

Christian rămase nemișcat o clipă, uitându-se în gol. Apoi ridică pixul și începu să semneze cărțile, așa cum îl rugase Gunnel. După o vreme, își dădu seama că avea nevoie la toaletă. Fiindcă nu existau cumpărători în jurul măsuței lui, își imagină că o scurtă absență nu avea să fie băgată în seamă.

Se grăbi, trecând prin camera de serviciu a angajaților, aflată în spatele librăriei. Câteva minute mai târziu, se întoarse deja la post. Se așeză la masă. Gunnel încă nu se întorsese cu ziarul, dar Christian se pregăti sufletește pentru ce avea să urmeze. Se întinse după pix, observând cu mirare cărțile pe care trebuia să le semneze. Să le fi lăsat oare într-o asemenea dezordine, pe masă? Nu păreau să fie la fel ca atunci când o zbughise el spre toaletă, și se gândi că poate cineva profitase de ocazie pentru a-i șterpeli un exemplar, cât timp fusese plecat. Însă grămada nu

părea mai mică, drept care hotărî că-şi imaginase el totul. Ridică exemplarul de deasupra şi îl deschise, pentru a-i scrie câteva rânduri cititorului.

Pagina nu mai era goală. Şi putea recunoaşte scrisul dintr-o mie. Ea fusese acolo.

Gunnel se îndreptă cu ziarul spre el, iar Christian observă o fotografie de-a lui pe prima pagină. Ştia ce scria în articol. Trecutul era pe cale de a-l ajunge din urmă.

Ea nu avea să renunţe vreodată.

— Dumnezeule mare, eşti conştientă câţi bani ai cheltuit ultima oară când ai fost la Göteborg? zise Erik, ţinând în mână desfăşurătorul cardului de credit şi uitându-se ţintă la cifre.

— Cred că în jur de zece mii de coroane, răspunse calmă Louise, continuând să-şi dea unghiile cu ojă.

— Zece mii! Cum e posibil să cheltuieşti zece mii dintr-un foc?

Erik flutură în aer factura, după care o azvârli pe masa de bucătărie aflată în faţa sa.

— Dacă mi-aş fi cumpărat poşeta la care îmi stătea gândul, s-ar fi apropiat mai degrabă de treizeci de mii, spuse ea, examinând satisfăcută culoarea roz a unghiilor sale.

— Eşti nebună de legat!

Bărbatul ridică iar factura şi o fixă cu privirea, de parcă i-ar fi putut reduce suma totală de plată prin simpla putere a minţii.

— Vrei să spui că nu ne permitem? întrebă soţia sa, privindu-l cu un zâmbet şiret pe buze.

— Nu e vorba dacă ne permitem sau nu, ci de faptul că eu trebuie să lucrez din zori şi până-n seară ca să fac banii pe care tu îi risipeşti apoi pe... cumpărături stupide.

— A, da. Eu toată ziua pierd timpul prin casă, replică Louise, ridicându-se în picioare şi fluturând din mâini, pentru a-şi usca mai repede lacul de unghii. Vegetez pe-aici, mâncând bomboane şi uitându-mă la telenovele toată ziua. Iar tu le-ai crescut de unul singur pe fete, fără să primeşti o mână de ajutor din partea mea, nu-i aşa? Tu le-ai schimbat scutecele, tu le-ai hrănit, le-ai spălat, le-ai dus cu maşina oriunde trebuiau să ajungă, tu ai făcut ordine şi curăţenie în toată casa. La asta te referi?

Fugi iute din cameră, fără să-l mai privească.

Era o discuţie pe care o avuseseră de mii de ori. Şi fără îndoială că urma să mai aibă loc, dacă n-aveau să fie luate măsuri drastice. Amândoi erau ca nişte dansatori bine antrenaţi, care ştiau toţi paşii, fiind capabili să se mişte cu o eleganţă desăvârşită.

— Asta e una dintre descoperirile făcute la Göteborg. Drăguţă, nu?

Femeia se întoarse, ţinând în mână o jachetă din piele, pe care o luase din cuierul de pe hol.

— Era la reduceri, a costat numai patru mii.

I-o prezentă, după care o agăţă din nou în hol şi urcă la etaj.

Pesemne că nici de data asta n-avea să iasă învingător vreunul dintre ei. Erau adversari egali şi fiecare dintre certurile pe care le avuseseră de-a lungul anilor se terminase cu o remiză. În mod ironic, ar fi fost poate mai bine ca unul dintre ei să fi fost mai slab decât celălalt. Astfel, mariajul lor nefericit şi-ar fi putut găsi sfârşitul.

— Data viitoare îţi tai cardul de credit! urlă el.

Fetele erau în vizită la o prietenă, aşa că ei n-aveau de ce să vorbească în şoaptă.

— Atâta vreme cât vei continua să cheltuieşti bani cu amanta, nu te vei atinge de cardul meu. Te crezi singurul care e atent la detaliile de pe desfăşurător?

Erik înjură. Ştia că ar fi trebuit să schimbe adresa, pentru ca facturile să-i fie trimise la birou. Nu putea nega faptul că era un om generos atunci când venea vorba de oricine ar fi avut plăcerea şi onoarea de a se culca cu el. Înjură din nou şi se încălţă. Înţelese că, indiferent ce ar fi spus, Louise câştigase runda aceea. Şi ea era conştientă de asta.

— Mă duc să cumpăr ziarul, strigă el, trântind apoi uşa.

Pietrişul zbură în toate direcţiile atunci când plecă în trombă cu BMW-ul, iar pulsul nu-i încetini decât odată cu apropierea de sat. Ce bine ar fi fost dacă ar fi cerut un contract prenupţial! Astfel, Louise n-ar mai fi rămas decât o amintire neplăcută. Însă în vremurile acelea îndepărtate, ei fuseseră nişte studenţi săraci, iar când adusese vorba de asta în urmă cu câţiva ani, Louise nu făcuse decât să-i râdă în nas. Aşa că acum refuza s-o lase să plece cu jumătate din lucrurile pe care singur le clădise, pentru care se luptase şi muncise ca un sclav. Niciodată! Lovi cu pumnul în volan, dar se calmă odată ajuns în parcarea supermarketului Konsum.

Era sarcina Louisei de a face cumpărăturile pentru casă, aşa că trecu rapid pe lângă rafturile înţesate cu produse alimentare. În drum spre chioşcul de ziare, aflat exact lângă casele de marcat, paşii lui se opriră brusc. De pe panourile de afişaj îi atraseră atenţia literele mari şi negre: *Stea în ascensiune, autorul Christian Thydell se teme pentru viaţa sa!* Apoi literele mai mici: *Leşin la petrecerea de lansare a cărţii, după primirea unei scrisori de ameninţare!*

Erik își forță picioarele să-l ducă mai aproape. Avea senzația că mergea prin ape adânci. Luă un exemplar al ziarului *GT* și, cu degetele tremurânde, frunzări prin el până când ajunse la pagina căutată. Când termină de citit articolul, o luă la fugă spre ieșire. Nici măcar nu plătise ziarul, iar de undeva, de departe, îl auzea pe vânzător strigând după el. Însă Erik continuă să alerge. Trebuia să ajungă acasă.

— Cum naiba au aflat ziariștii?

Patrik și Maia fuseseră la cumpărături și, înainte de a pune mâncarea în frigider, bărbatul aruncă pe masă o copie a ziarului *GT*. Maia se cățărase pe un scaun din bucătărie și îl ajuta cu înfocare la golitul pungilor de cumpărături.

— Păi... veni singurul răspuns din partea Ericăi.

Patrik se opri din ce făcea. Își cunoștea îndeajuns de bine soția pentru a-i putea descifra reticența.

— Ce-ai făcut, Erica? întrebă el, privind-o drept în ochi și ținând în mână o cutie de margarină Lätt & Lagom.

— Cred că a ieșit la iveală din cauza mea.

— Cum a fost posibil? Cu cine ai vorbit?

În clipele acelea, până și Maia era conștientă de atmosfera tensionată din bucătărie. Stătu pe scaun, privindu-și atentă mama. Erica înghiți în sec și răspunse:

— Cu Gaby.

— Cu Gaby! exclamă Patrik, cât pe ce să se înece. I-ai zis lui Gaby? Ai fi putut, la fel de bine, să le dai tu însăți telefon celor de la *GT*.

— Nu m-am gândit că...

— Nu, sunt sigur că nu te-ai gândit. Christian ce are de zis în legătură cu asta? întrebă Patrik, arătând cu degetul spre titlurile de ziar imense.

— Nu ştiu, murmură Erica.

Gândul la cum avea să reacţioneze Christian îi stătea ca un pietroi în stomac.

— În calitate de poliţist, trebuie să-ţi spun că e cel mai rău lucru care s-ar fi putut întâmpla. Genul acesta de atenţie nu îl va instiga doar pe autorul scrisorilor, ci va da naştere şi unora noi.

— Nu ţipa la mine. Ştiu că am făcut o prostie.

Erica simţi cum lacrimile îi năpădesc ochii. Ea plângea uşor până şi în situaţii banale, iar acum, toţi hormonii năvalnici cauzaţi de sarcină îi amplificau şi mai mult starea.

— Pur şi simplu nu m-am gândit. Am sunat-o pe Gaby ca să afle dacă au primit şi la editură scrisori de ameninţare, şi mi-am dat imediat seama că n-ar fi trebuit să-i divulg nimic. Însă deja era prea târziu.

Patrik îi întinse un şerveţel, apoi o luă în braţe, mângâindu-i părul. Îi şopti la ureche:

— Nu fi supărată, iubito. Îmi pare rău că am ţipat. Ştiu că nu ai vrut să se întâmple asta. Încetează acum...

O legănă până când suspinele începură să se stingă.

— Nu m-am gândit vreodată că ea o să...

— Ştiu, ştiu. Însă e foarte diferită de tine. Şi trebuie să înveţi că nu toată lumea gândeşte la fel.

Se îndepărtă uşor de ea şi o privi. Erica îşi şterse lacrimile cu şerveţelul pe care i-l dăduse Patrik.

— Ce mă fac acum?

— Trebuie să vorbeşti cu Christian. Să-ţi ceri scuze şi să-i explici.

— Dar nu pot...

— Nu mă contrazice. Altă soluţie nu există.

— Ai dreptate, zise Erica. Dar trebuie să recunosc că mi-e groază. Şi voi discuta la modul serios şi cu Gaby.

— Mai presus de orice, va trebui să te gândeşti bine data viitoare, înainte de a spune ceva. Şi va trebui să ai în vedere persoana cu care stai de vorbă. Prioritatea numărul unu a lui Gaby o reprezintă editura. Voi, restul, sunteţi pe locul doi. Pur şi simplu aşa stau lucrurile.

— Bine, bine, ştiu asta. Nu-i nevoie să răsuceşti cuţitul în rană, spuse Erica, aruncându-i soţului său o privire urâcioasă.

— Atunci încheiem aici discuţia, decise Patrik şi se apucă iar să aranjeze cumpărăturile.

— Ai reuşit să arunci o privire mai amănunţită peste scrisori?

— Nu, n-am avut o clipă liberă, răspunse Patrik.

— Însă o vei face, nu-i aşa? insistă Erica.

Patrik dădu aprobator din cap şi începu să taie legumele pentru cină.

— Sigur, sigur că o voi face. Însă ar fi mai uşor dacă şi Christian ar coopera. Atunci aş putea arunca o privire şi asupra celorlalte scrisori.

— Păi, vorbeşte cu el. Poate că îl vei convinge.

— Atunci şi-ar da seama că tu mi-ai spus totul.

— Unde mai pui că l-am dat în vileag într-unul dintre cele mai importante ziare suedeze, aşa că ai grijă, fiindcă probabil e pornit împotriva mea.

— Nu va fi aşa de rău.

— Dacă aş fi eu în locul lui, n-aş vrea să mai aud vreodată de mine.

— Nu mai fi atât de afectată şi de pesimistă, zise Patrik, aşezând-o pe Maia sus, pe blatul de lucru.

Fetiței îi plăcea la nebunie să-l privească gătind și voia întotdeauna să-l ajute.

— Du-te mâine până la el și explică-i ce s-a întâmplat. Spune-i că nu ai intenționat niciodată ca lucrurile să ia o asemenea întorsătură. După care voi sta și eu de vorbă cu el și voi încerca să-i câștig bunăvoința.

Îi dădu Maiei o felie de castravete, pe care fetița începu imediat să o rontăie, folosindu-se de puținii, dar tăioșii dinți pe care îi avea.

— Mâine? În regulă, oftă Erica.

— Da, mâine, zise Patrik, aplecându-se și sărutându-și soția pe buze.

Ludvig se surprinse aruncând mereu priviri spre marginea terenului de fotbal. Pur și simplu nu mai era la fel fără tatăl său.

Acesta participase la fiecare antrenament, indiferent de vreme. Fotbalul era pasiunea lor. Era motivul pentru care prietenia dintre ei rezistase, în ciuda încăpățânării lui Ludvig de a se rupe de părinți. Chiar fuseseră prieteni, el și tatăl său. Firește că se mai certaseră din când în când, la fel ca toți fiii și tații. Cu toate acestea, rămăseseră prieteni.

Ludvig închise ochii, evocând în minte imaginea tatălui său. Îmbrăcat în blugi și cu un pulover din lână, cu inscripția „Fjällbacka" pe piept. Era puloverul pe care îl purtase atât de mult, încât își exasperase soția. Și-l amintea cu mâinile îndesate în buzunare și cu privirea ațintită asupra mingii. Și asupra fiului său. Însă niciodată nu țipa la el — cum făceau alți părinți care veneau la antrenamente și la meciuri și care urlau de pe marginea terenului. „Fă bine și revino-ți, Oscar!" sau: „La naiba,

mişcă-te, Danne!" Nimic de genul ăsta. Nu din partea tatălui său. El nu zicea decât: „Bine, Ludvig!", „Excelentă pasă!", „Arată-le tu, Ludde!"

Observă cu coada ochiului că mingea urma să-i fie pasată lui, şi o trimise automat mai departe. Nu-l mai bucura deloc jocul de fotbal. Însă tot îşi dădea silinţa, alergând rapid şi luptându-se pentru a câştiga, în ciuda frigului. Ar fi putut cu uşurinţă să se dea bătut. Să evite antrenamentele, să lase în voia sorţii fotbalul şi întreaga echipă. Nimeni nu l-ar fi învinuit; cu toţii ar fi înţeles. Cu excepţia tatălui său. Pentru acesta, abandonul nu reprezentase niciodată o opţiune.

Drept urmare, Ludvig se afla acolo. Făcea parte din echipă. Dar îi lipsea toată fericirea, iar marginea terenului era pustie. Tatăl său pierise. Era conştient de asta. Tata pierise.

6

Nu-i fusese permis să stea în rulotă. Iar aceea nu reprezentase decât prima dintr-o serie lungă de dezamăgiri suferite în timpul aşa-zisei vacanţe. Nimic nu ieşise după cum ar fi sperat el. Tăcerea, întreruptă doar de vorbe aspre, îi păruse şi mai apăsătoare atunci când nu avea la dispoziţie o casă întreagă, prin care să poată umbla. Ai fi zis că vacanţa oferise şi mai mult timp pentru certuri ori pentru răbufnirile mamei. Iar tata devenise şi mai amărât, şi mai cenuşiu.

Fusese prima dată când el îi însoţise, dar, din câte înţelesese, mama şi tata luau în fiecare an rulota şi mergeau într-un loc cu o denumire stranie. Fjällbacka. Numele însemna „Dealul Muntelui" în suedeză, însă el nu văzuse niciun munte, ci doar câteva deluşoare. Terenul din zona campingului în care parcaseră, la înghesuială cu zeci de alte rulote, era în întregime plat. Nu era sigur dacă îi plăcea. Însă tata îi explicase că familia mamei provenea din acea regiune, motiv pentru care voiau să meargă acolo.

Însă şi acela era un lucru straniu, fiindcă el nu cunoscuse vreo rudă. În timpul unei discuţii aprinse din spaţiul înghesuit al rulotei, pricepuse într-un final că o persoană pe nume „Hoaşca Bătrână" locuia acolo şi că la ea se referea

mama atunci când pomenea de familie. Ce nume straniu.... Hovsca Bătrână. Însă mama nu părea să fi ținut prea mult la ea, deoarece tonul îi devenea și mai aspru ori de câte ori era pomenită acea femeie, pe care, de altfel, nici nu au vizitat-o. Atunci de ce mai trebuia să meargă în acel loc?

Însă lucrul pe care îl urâse cel mai mult legat de Fjällbacka și de vacanță fusese înotul. Nu mai înotase niciodată în mare. La început nu știuse ce să creadă. Însă mama îl certase. Spusese că nu voia să aibă un fiu fricos, și îi ordonase să înceteze cu smiorcăiala. Așa că băiatul trăsese adânc aer în piept și înaintase timid în apa rece ca gheața, cu toate că frigul și sarea pe care le simțise la picioare îi tăiaseră respirația. Odată ce apa îi ajunsese la piept, se oprise. Era mult prea frig, nu putea respira. În plus, simțise ceva mișcându-i-se pe lângă picioare și atingându-i gambele, târându-se și lunecând pe lângă el. Râzând, mama pornise dinspre mal în direcția lui, apoi îl luase de mână și îl dusese mai în larg. Brusc, se simțise fericit. Mama îl ținea de mână, iar râsul îi sălta pe suprafața apei, atingându-l și pe el. Picioarele păreau să i se miște singure, ca și cum ar fi părăsit fundul nisipos al mării, și începuseră să plutească. Într-un final, nu mai simțise nimic sub tălpi, însă nu conta, fiindcă mama îl ținea bine, îl ducea în brațe, îl iubea.

Apoi ea îi dădu drumul. Palma femeii trecu pe nesimțite peste a lui, apoi degetele îi alunecară, îndepărtându-se, până când băiatul se trezi dând haotic din picioare și din mâini. Își simți din nou pieptul împresurat de frig, iar nivelul apei păru a crește. Îi ajunse la umeri, apoi la gât, și el ridică bărbia ca să nu înghită apă, însă nivelul apei se ridică și el repede, fără ca băiatul să i se poată împotrivi. Își simți gura sărată și rece pe măsură ce apa îi trecea de obraji, de ochi, închizându-i-se precum un capac deasupra creștetului, până când făcu să

dispară tot zgomotul, în afară de vâjâitul creaturii ce-i dădea târcoale.

Bătu puternic din brațe, încercând să îndepărteze forța care voia să-l tragă spre fundul mării. Dar apoi căzu pradă unui val imens. Atunci când într-un final simți atingerea pielii unei persoane și o mână apucându-l de braț, primul său instinct fu de apărare. Cineva îl trase la suprafață, iar băiatul izbuti să scoată capul deasupra apei. Prima respirație fu violentă și dureroasă, apoi însă sorbi cu lăcomie aerul. Mama sa îl prinse cu putere de braț, însă creatura aceea nu mai conta. Fiindcă apa nu mai încerca să îl prindă.

Ridică privirea spre ea, recunoscător pentru că îl salvase, pentru că nu îl lăsase să piară. Însă în ochii mamei sale nu văzu decât dispreț. Cumva, reușise din nou să greșească, o dezamăgise iar. De-ar fi știut măcar motivul...

Vânătăile de pe braț îi rămăseseră drept amintire zile întregi.

— Chiar era nevoie să mă târăşti azi aici?

Se întâmpla rar ca el să-şi exprime nervozitatea. Kenneth era de părere că, indiferent de situaţie, trebuia să rămână calm şi concentrat. Dar Lisbet păruse atât de mâhnită când el o anunţase că Erik dăduse telefon şi că trebuia să meargă la birou câteva ore, cu toate că era duminică. Femeia nu se plânsese, lucru care, pe de o parte, îngreunase întreaga situaţie. Ea ştia cât de puţine clipe mai aveau de petrecut împreună. Cât de importante erau, cât de nepreţuite. Însă chiar şi-aşa, Lisbet nu obiectase. În schimb, Kenneth văzuse cum îşi adună forţele pentru a zâmbi şi a spune: „Fireşte că trebuie să te duci. Eu voi fi în regulă".

Aproape că îşi dorea ca soţia lui să se înfurie şi să strige la el. Să-i spună că era timpul să-şi stabilească priorităţile. Însă ei nu-i stătea în fire să facă asemenea lucruri. Kenneth nu-şi putea aminti vreo ocazie cu care Lisbet să fi ridicat vocea la el, de-a lungul celor douăzeci de ani de căsătorie. De fapt, nu-şi amintea ca ea să fi ridicat vocea la nimeni. Acceptase cu stăpânire de sine toate dificultăţile şi necazurile, ba chiar îşi susţinuse bărbatul ori de câte ori acesta era pe cale de-a ceda. De fiecare dată când lui îi lipsise energia de a merge mai departe, ea adunase îndeajuns de multă forţă pentru amândoi.

Iar în clipele acelea, Kenneth o lăsa singură acasă, fiindcă trebuia să meargă la muncă. Avea să irosească ore prețioase, pe care le-ar fi putut petrece împreună, și se disprețui pentru faptul că întotdeauna sărea la datorie, ori de câte ori Erik bătea din palme. Nu putea înțelege motivul pentru care o făcea. Era un tipar stabilit cu atât de multă vreme în urmă, încât practic devenise parte din el. Iar Lisbet avusese mereu de suferit din cauza asta.

Erik nici măcar nu se mai obosi să-i răspundă la întrebare. Privi țintă spre computer, de parcă s-ar fi aflat în altă lume.

— Chiar era nevoie să vin astăzi? repetă Kenneth. Duminica? Nu putea aștepta până mâine?

Erik se întoarse încet cu fața spre Kenneth. În cele din urmă, spuse:

— Am tot respectul față de situația în care te afli. Însă dacă nu ne rezolvăm toate socotelile până la licitația de săptămâna viitoare, am putea la fel de bine să închidem de tot compania. Cu toții trebuie să facem sacrificii.

Kenneth se întrebă în sinea lui ce fel de sacrificii făcuse vreodată Erik. În plus, nimic nu era atât de cumplit după cum prevestise el. Ar fi putut să adune cu ușurință toate documentele a doua zi. Afirmația că se aflau în pragul falimentului era o pură exagerare. Mai degrabă Erik avea doar nevoie de un motiv pentru a scăpa de-acasă. Însă de ce simțise nevoia să-l târască după el și pe Kenneth? Răspunsul era evident: fiindcă avea puterea să o facă.

Se întoarseră amândoi la sarcinile lor și, pentru o vreme, lucrară în tăcere. Biroul consta într-o cameră de dimensiuni mari, drept care nu exista posibilitatea de a închide o ușă, pentru a avea puțină intimitate. Kenneth

îi aruncă pe furiş o privire lui Erik. Ceva era diferit la el. Era greu de spus ce, însă bărbatul arăta mai puţin distins şi mai mult epuizat. Părul nu-i era pieptănat impecabil, aşa de obicei, iar cămaşa îi era uşor şifonată. Nu, chiar nu era în apele lui în ziua aceea. Lui Kenneth îi trecu prin minte să-l întrebe dacă totul era în regulă acasă, dar se abţinu. În schimb, spuse pe cât putu de calm:

— Ai văzut azi ştirile despre Christian?

Erik tresări.

— Da.

— E groaznic! Să fie ameninţat în felul ăsta, de vreun ţicnit, zise Kenneth, pe un ton firesc, aproape degajat.

Însă inima îi spărgea pieptul.

— Hmm...

Erik rămase cu privirea aţintită asupra monitorului. Fără însă a atinge tastatura sau mouse-ul.

— Christian ţi-a povestit ceva în legătură cu asta?

Era ca şi cum s-ar fi chinuit să nu rupă coaja de pe o rană în curs de vindecare. Nu voia să abordeze subiectul şi era evident că nici Erik nu părea interesat. Însă Kenneth nu se putea abţine.

— Ei bine, ţi-a povestit?

— Nu, niciodată nu mi-a pomenit de vreo ameninţare, zise Erik, începând să-şi sorteze documentele de pe birou. Însă a fost foarte ocupat cu cartea lui, aşa că nu ne-am prea văzut în ultima vreme. Şi presupun că majoritatea oamenilor preferă să nu împărtăşească asemenea chestiuni.

— N-ar trebui să discute cu poliţia?

— De unde ştii că n-a făcut-o încă? răspunse Erik, continuând să răvăşească la întâmplare mormanele de documente.

— Adevărat. Foarte adevărat... spuse Kenneth şi rămase tăcut o clipă. Însă ce-ar fi putut face poliția dacă scrisorile sunt anonime? Adică, puteau proveni de la orice nebun.

— De unde să ştiu eu? zise Erik, înjurând după aceea, fiindcă se tăiase într-o foaie. La naiba!

Îşi ţinu degetul în gură.

— Crezi că amenințările sunt serioase?

Erik oftă.

— De ce trebuie să speculăm în legătură cu toate astea? Ţi-am zis, n-am idee.

Ridică uşor vocea, rostind ultimele cuvinte cu un glas tremurător. Kenneth îl privi mirat. Erik chiar nu era în apele lui. Să fi fost ceva legat de companie? Nu avusese niciodată încredere în Erik. Să fi făcut vreo prostie? Respinse imediat acea idee. El cunoştea prea bine socotelile firmei; ar fi băgat de seamă orice mişcare financiară dubioasă făcută de Erik. Probabil avea legătură cu Louise. Era un mister pentru el cum cei doi izbutiseră să rămână împreună vreme atât de îndelungată. Oricine altcineva în afară de Erik şi de Louise putea să-şi dea seama că ei doi ar fi avut numai de câştigat dacă şi-ar fi luat adio şi ar fi pornit pe drumuri separate. Însă nu era treaba lui Kenneth să facă asemenea observații. Avea el destule griji pe cap.

— Mă întrebam şi eu, zise Kenneth.

Deschise fişierul Excel în care se aflau ultimele extrase lunare. Însă gândurile îi zburau într-o cu totul altă direcție.

Rochia purta încă mireasma ei. Christian şi-o apropie de nas, inhalând particulele microscopice de parfum, ce erau imprimate în țesătură. Ori de câte ori adormea cu nările mângâiate de acea mireasmă, îşi

putea recrea în minte imaginea femeii. Părul brunet ce-i ajungea până la talie şi pe care îl purta de obicei împletit sau adunat într-un coc, la ceafă. Altei femei i-ar fi putut da un aspect demodat, ba chiar de fată bătrână, însă nu era şi cazul ei.

Mişcările îi erau de dansatoare, cu toate că îşi abandonase cariera cu mult timp în urmă. Dăduse vina pe lipsa ei de ambiţie. Nu din cauza absenţei talentului, ci fiindcă nu avusese determinarea necesară de a pune mereu dansul pe primul loc, de a-şi sacrifica dragostea, timpul, râsetele şi prietenii. Iubise mult prea mult viaţa.

Drept urmare, încetase să mai danseze. Însă atunci când se întâlneau, şi până în ultima clipă, trupul său îşi păstrase ritmul sprinten al dansatoarelor. Bărbatul era în stare să o privească ore întregi. Să o urmărească mergând prin casă, făcând ordine şi fredonând, în vreme ce tălpile i se mişcau atât de graţios, încât părea să plutească.

Îşi apăsă din nou rochia peste chip. Cât de răcoros şi revigorant se simţea materialul pe obrazul lui înfierbântat, agăţându-se uneori de ţepii scurţi ai bărbii nerase. Ultima dată când femeia purtase acea rochie fusese de Sânziene. Albastrul stofei se oglindise în culoarea ochilor ei, iar părul împletit ce-i atârna pe spate strălucise la fel de puternic precum ţesătura lucioasă.

Ziua fusese de vis. Una dintre puţinele sărbători de Sânziene care să le fi oferit un soare strălucitor, în vreme ce ei stătuseră afară, în curte, mâncând hering şi cartofi copţi. Pregătiseră împreună masa. Bebeluşul stătuse în căruţ, cu plasa de ţânţari fixată la locul ei, pentru a ţine departe toate insectele. Copilaşul fusese bine protejat.

Numele bebeluşului îi trecu prin minte, făcându-l să tresară, ca şi cum ar fi fost împuns în braţ de ceva ascuţit. Se forţă să se gândească la paharele reci de bere şi la prietenii care le ridicaseră într-un toast, în cinstea verii, a dragostei şi a lor. Se gândi la căpşunele aduse de ea într-un castron mare. Îşi aminti cum stătuse şi le curăţase la masa din bucătărie, şi cum el o tachinase pentru mizeria făcută şi pentru faptul că după trei–patru căpşune curăţate, una îi ajungea în gură, în loc de castron. În acel castron care mai târziu avea să le fie oferit musafirilor, alături de frişcă şi un strop de zahăr, după cum o învăţase bunica. Îi răspunsese la tachinări printr-un zâmbet, după care îl trăsese mai aproape şi îl sărutase cu buze ce aveau gustul căpşunelor coapte.

Stând acolo, ţinând rochia în mână, bărbatul începu să suspine. Nu se putu abţine. Din cauza lacrimilor, pe material apărură mici pete negre, pe care el le şterse rapid cu mâneca de la cămaşă — nu voia să păteze rochia, refuza să năruie puţinul care îi mai rămăsese.

Christian puse grijuliu rochia înapoi în valiză. Doar atât mai rămăsese din ei doi. Singurul lucru pe care fusese în stare să-l păstreze. Închise valiza şi o împinse înapoi în colţ. Nu voia să o găsească Sanna. Simţi un nod în stomac la simpla idee ca ea să o deschidă, să o răscolească şi să atingă rochia. Ştia că nu era drept, însă pe Sanna o alesese dintr-un singur motiv: înfăţişarea sa era complet diferită. Buzele ei nu aveau gust de căpşune şi nici mişcările nu îi erau de dansatoare.

Dar într-un final se dovedise insuficient. Trecutul îl prinsese totuşi din urmă. La fel cum, răuvoitor, o prinsese şi pe ea, îmbrăcată în rochia albastră. Iar în clipele acelea, Christian nu vedea nicio cale de ieşire.

— Aţi putea să-l supravegheaţi pe Leo puţin? întrebă Paula, privindu-şi mama, dar apoi aruncându-i o privire şi mai optimistă lui Mellberg.

La scurt timp după naşterea fiului lor, atât ea, cât şi Johanna realizaseră că noul prieten al Ritei era dădaca perfectă. Mellberg era complet incapabil să le refuze.

— Păi, de fapt noi ne pregăteam să... începu Rita. Însă Mellberg sări şi spuse entuziasmat:

— Nicio problemă. O să avem mare grijă de el. Voi două ar trebui să ieşiţi un pic şi să faceţi ce-aveţi de făcut.

Dându-se bătută, Rita oftă, însă privi totuşi cu multă recunoştinţă spre acel bărbat — fără exagerări, acel diamant brut — pe care îl alesese drept partener. Ştia că mulţi îl considerau bădăran, un bărbat şleampăt şi neobrăzat. Însă chiar de la bun început, descoperise la Bertil alte calităţi, unele pe care ea, ca femeie, nu putea decât să le încurajeze.

Şi nu se înşelase. Bertil Mellberg o trata ca pe o regină. Era de ajuns ca Rita să-l vadă privindu-i nepotul, pentru a-şi da seama ce calităţi ascunse avea. Dragostea lui faţă de bebeluş era de necrezut. Singura problemă o reprezenta faptul că ea căzuse brusc pe locul doi, însă nu era ceva peste care să nu poată trece. În plus, începuse să facă progrese cu Bertil pe ringul de dans. Acesta nu fusese niciodată regele salsei, însă măcar nu mai era nevoită să poarte pantofi cu vârfuri de metal.

— Dacă nu te-ar deranja să stai singur cu el pentru o vreme, poate că mama ar putea să ne însoţească. Ne gândeam să mergem până în Torp şi să cumpărăm câteva lucruri pentru camera lui Leo.

— Dă-l încoace, zise Bertil entuziasmat, făcând semn spre bebeluşul aflat în braţele Paulei. Ne descurcăm noi

câteva ore. Un biberon sau două când i se face foame, după care puțină distracție cu bunicul Bertil. Mai mult de-atât nici că și-ar putea dori flăcăul.

Paula își lăsă fiul în brațele lui Mellberg. Dumnezeule, ce echipă stranie alcătuiau ei doi! Însă nu putea să conteste legătura specială care exista între ei. Cu toate că, din punctul său de vedere, Bertil Mellberg era cel mai rău șef pe care și l-ar fi putut imagina, el se dovedise a fi cel mai grozav bunic din lume.

— Ești sigur că veți fi în regulă? întrebă Rita, ușor agitată.

Deși Bertil le ajuta deseori cu Leo, experiența lui cu bebelușii era puțin spus limitată. Propriul său fiu, Simon, era deja adolescent când își făcuse pentru prima oară apariția în viața lui Mellberg.

— Firește că sunt sigur, răspunse Bertil, părând ofensat. Mănâncă, face caca, doarme. Cât de greu ar putea să fie? Și eu fac cam aceleași lucruri de aproape șaizeci de ani încoace.

Le zori pe femei afară din apartament, apoi închise ușa în urma lor. În sfârșit, pace și liniște pentru el și Leo!

Două ore mai târziu, Mellberg era ud leoarcă de transpirație. Leo țipa ca din gură de șarpe, iar în camera de zi se instalase precum o pâclă mirosul de scutece murdare. Bunicul Bertil încerca disperat să-l legene pe bebeluș, ca să-l adoarmă, însă Leo nu făcea decât să plângă mai tare. Părul lui Mellberg, aranjat de obicei în vârful capului, ca un cuib, îi alunecase peste urechea dreaptă, iar bărbatul își simți subsuorile năpădite de transpirație, sub forma unor pete mari cât farfuriile.

Era pe cale de-a intra în panică și aruncă o privire spre telefonul mobil așezat pe măsuța de cafea. Să le

oare pe fete? Probabil că se aflau încă în Torp, şi le-ar fi luat vreo trei sferturi de oră pentru a se întoarce acasă, chiar dacă ar fi pornit imediat la drum. Iar dacă avea să le telefoneze pentru a le cere ajutor, poate că ei nu l-ar mai fi lăsat niciodată singur cu fiul lor. Nu, se vedea obligat să găsească de unul singur o soluţie. La vremea lui, se bătuse cu nişte indivizi destul de periculoşi. Fusese nevoit să tragă cu arma şi să aibă de-a face cu drogaţi nebuni, înarmaţi cu cuţite. Aşa că trebuia să înfrunte situaţia. În definitiv, Leo era cam de aceeaşi mărime cu o franzelă, asta în ciuda faptului că poseda o voce îndeajuns de stridentă pentru a-i putea aparţine unui om matur.

— În regulă, băiete, mai întâi trebuie să evaluăm situaţia, zise Mellberg, punând jos bebeluşul înfuriat. Să vedem. S-ar părea că ai făcut mizerie în scutec. Şi probabil că ţi-e şi foame. Cu alte cuvinte, ne confruntăm cu o criză la ambele capete. Acum trebuie doar să stabilim care va căpăta prioritate.

Mellberg vorbea cu voce tare, pentru a acoperi ţipetele.

— În regulă, mâncatul vine pe primul loc — cel puţin, în cazul meu. Aşa că hai să-ţi găsim un biberon mare cu lăptic.

Bertil îl ridică pe Leo şi îl duse în bucătărie. Îi fuseseră date instrucţiuni clare cu privire la prepararea laptelui şi, folosindu-se de cuptorul cu microunde, Mellberg rezolvă problema în câteva clipe. Verifică temperatura, sugând el însuşi puţin din biberon.

— Mmm, nu prea are cine ştie ce gust, băiete. Însă va trebui să aştepţi până te faci mai mare, ca să primeşti ceva gustos.

Leo țipă și mai tare atunci când văzu biberonul, așa că Bertil se așeză la masa din bucătărie și îl ținu pe bebeluș cu brațul stâng. Odată ajunsă tetina în dreptul buzelor sale, Leo începu să sugă lacom, umflându-și burtica. Termină întregul biberon într-o clipită, iar Mellberg îi simți trupușorul relaxându-se. Însă curând băiatul începu din nou să se zvârcolească, iar mirosul deveni atât de puternic, încât Mellberg nu-l mai putu suporta. Singura problemă era că schimbatul scutecelor nu era o sarcină pe care să o fi îndeplinit cu prea mare succes până atunci.

— În regulă, ne-am ocupat de un capăt. Acum să-l rezolvăm și pe celălalt, zise el pe un ton vioi, care contrasta cu adevăratele sale sentimente față de însărcinarea aceea.

Mellberg îl duse în baie pe Leo, care scâncea în continuare. Le ajutase pe fete să prindă o măsuță pentru înfășat, iar acolo găsi toate cele trebuincioase pentru Operațiunea Scutecul Murdar.

Așeză bebelușul pe masă și îi scoase salopeta, încercând să respire pe gură, lucru care însă nu-l prea ajută, fiindcă miasma era copleșitoare. Mellberg desfăcu benzile scutecului și fu cât pe ce să leșine când în fața ochilor îi apăru întreaga mizerie, în toată splendoarea ei.

— Isuse Hristoase, bombăni el.

Aruncă disperat o privire în jur și dădu de un pachet cu șervețele umede. Când se întinse după ele, dând drumul piciorușelor lui Leo, acesta profită de ocazie pentru a-și afunda tălpile în scutecul murdar.

— Nu, nu, nu face asta, zise Mellberg, apucând un pumn de șervețele umede pentru a-i usca bebelușului șezutul și picioarele.

Însă nu reuși decât să-l mânjească mai rău, până când înțelese într-un final că era nevoie să îndepărteze

cauza problemei. Îl ridică pe Leo de picioruşe şi trase repede scutecul pe care, neputându-şi înlătura grimasa de pe chip, îl aruncă în coşul de gunoi de pe podea.

După ce consumă aproape o jumătate de pachet de şervețele umede, zări în cele din urmă luminița de la capătul tunelului. În mare, mizeria fusese curățată, iar Leo se calmase. Mellberg îl şterse cu grijă o ultimă dată, apoi scoase un scutec nou de pe raftul de deasupra măsuței.

— În regulă. Aproape c-am terminat, zise el mulțumit, în vreme ce Leo dădu din picioare, părând să-l încânte gândul de a-şi aerisi dosul gol. Mă întreb cum se pune ăsta.

Mellberg întoarse scutecul pe toate părțile, iar într-un final decise că desenele cu animale veneau la spate, precum eticheta de pe o piesă de îmbrăcăminte. Nu părea să-i vină prea bine, iar banda nu se lipea. Cât de greu le-ar fi fost să iasă pe piață cu un scutec corespunzător? Noroc că era el o persoană atât de eficientă, care considera problemele nişte provocări.

Îl ridică pe Leo, îl duse înapoi în bucătărie şi îl ținu lipit de umărul său, în vreme ce căută în sertarul de jos al bufetului. Acolo, găsi ce căuta. O rolă de bandă adezivă. Se duse în camera de zi, aşeză băiatul pe canapea, după care înfăşură de câteva ori banda în jurul scutecului. Apoi se dădu câțiva paşi în spate, pentru a-şi admira capodopera.

— În regulă acum. Fetele se temeau că nu aş fi în stare să-ți port de grijă. Ce zici, Leo? Nu crezi că ne-am câştigat dreptul să tragem un mic pui de somn?

Bertil ridică bebeluşul straşnic badijonat şi îl ținu în brațe, în timp ce se aşeză comod pe canapea. Leo se agită un pic, înainte de a-şi ascunde feţişoara în scobitura de pe gâtul şefului poliției.

Când femeile din viața lor se întoarseră acasă o oră mai târziu, amândoi dormeau buștean.

— Christian e acasă?

Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult Ericăi decât să se întoarcă și să o ia la fugă, odată ce Sanna deschise ușa. Însă Patrik avea dreptate. Nu exista altă cale.

— Da, însă e în pod. Să-l chem.

Sanna se întoarse către scară.

— Christian! Ai un musafir! strigă ea, apoi o privi din nou pe Erica. Haide, intră. Coboară într-o clipă.

— Mulțumesc.

Erica se simți ciudat, stând acolo, în holul de la intrare, lângă Sanna, dar la puțin timp, amândouă auziră pași pe scări. Când Christian apăru în fața lor, Erica observă cât de istovit părea, iar sentimentul ei de vinovăție deveni și mai cumplit.

— Bună, zise el, ușor nelămurit fiindcă se revedeau după foarte puțin timp; însă chiar și așa, veni spre ea pentru a-i da o îmbrățișare.

— Trebuie să-ți vorbesc în legătură cu ceva, spuse Erica, simțind iar impulsul de a se întoarce brusc și a o zbughi pe ușă.

— Serios? Păi, intră atunci, zise Christian, făcându-i semn spre camera de zi.

Femeia își scoase haina și se descălță, după care merse în urma lui.

— Vrei ceva de băut?

— Nu, mulțumesc, îi răspunse ea, scuturând din cap.

Nu își dorea decât să termine odată cu întreaga poveste.

— Cum a mers la sesiunea de autografe? îl întrebă, aşezându-se pe un colţ al canapelei din camera de zi şi afundându-se adânc între perne.

— Bine, zise Christian pe un ton care nu invita la întrebări suplimentare. Ai văzut ziarul de azi? spuse el, în schimb.

În lumina iernii care se strecura pe fereastră, chipul său era de un cenuşiu palid.

— Da, în legătură cu asta voiam să-ţi vorbesc.

Erica se opri pentru a-şi aduna curajul de a merge mai departe. Unul dintre gemeni o lovi puternic în coaste, făcând-o să icnească.

— Dau din picioruşe?

— Ba bine că nu, zise ea, după care inspiră adânc şi continuă. E vina mea că s-a aflat în presă.

— Cum adică? întrebă Christian, îndreptându-şi spinarea.

— Nu eu le-am vândut pontul, se grăbi să-i explice. Dar am fost îndeajuns de proastă încât să menţionez ceva cui nu trebuia.

Nu îndrăzni să dea ochii cu Christian. În schimb, îşi privi mâinile.

— Te referi la Gaby? afirmă el, sleit de puteri. Dar nu ţi-ai dat seama că va...

Erica îl întrerupse.

— Şi Patrik a zis acelaşi lucru. Aveţi amândoi dreptate. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu e de încredere şi că are să vadă totul ca pe o şansă de a căpăta un pic de publicitate. Mă simt foarte prost. N-ar fi trebuit să fiu atât de naivă.

— Ei bine, acum nu prea mai avem ce face, spuse Christian.

Atitudinea lui resemnată o făcu pe Erica să se simtă şi mai rău. Aproape că îşi dorea ca el să ţipe. Ar fi preferat asta, în loc să se confrunte cu expresia obosită şi dezamăgită de pe chipul său.

— Îmi pare rău, Christian. Îmi pare rău pentru toată situaţia.

— Să sperăm doar că avea dreptate.

— Cine?

— Gaby. Atunci măcar o să vând mai multe cărţi.

— Nu înţeleg cum o persoană poate fi atât de cinică. Să te arunce în groapa cu lei doar pentru că s-ar putea să ajute vânzările.

— N-a ajuns să aibă succesul pe care îl are fiind drăguţă cu toată lumea.

— Însă chiar şi-aşa. Merită oare?

Erica se simţi împovărată de remuşcări pentru ceea ce făcuse, deşi acţionase cu bună-credinţă. Nu izbutea nici în ruptul capului să înţeleagă cum cineva care avea o conştiinţă se putea purta aşa cum o făcuse Gaby. Şi totul de dragul unui profit.

— Sunt sigur că va fi dat uitării, zise Christian, fără însă a părea convins.

— Te-au hăituit azi reporterii?

Erica îşi schimbă poziţia, încercând să se facă mai comodă. Indiferent cum stătea, avea senzaţia că-i era înţepat când un organ intern, când altul.

— După primul telefon de ieri, mi-am închis mobilul. Nu intenţionez să mai pun şi eu paie pe foc.

— Şi-atunci cum rămâne cu... spuse Erica, ezitând. Ai mai primit ameninţări? Ştiu că nu mai poţi să te încrezi în mine după tot ce s-a întâmplat, dar să ştii că mi-am învăţat lecţia.

Christian păru să se distanțeze. Se uită pe fereastră, ca și cum s-ar fi decis în privința unui răspuns. Atunci când se hotărî să vorbească, vocea îi sună șubredă și vlăguită.

— Nu vreau să tot stărui în legătură cu asta. S-a făcut din țânțar armăsar.

De la etaj se auzi un trosnet, urmat de plânsetele stridente și ascuțite ale unui copil. Christian nu făcu niciun efort de a se ridica, însă Erica o auzi pe Sanna zbughind-o la etaj.

— Se înțeleg copiii? întrebă făcând semn spre camera de deasupra.

— Nu prea. Băiatul mai mare urăște concurența. Presupun că ăsta e un mod bun de a descrie problema, spuse Christian, zâmbind.

— Mai toți oamenii au tendința de a se concentra un pic cam mult asupra celui dintâi copil, de îndată ce el se naște, zise Erica.

— Bănuiesc că ai dreptate, răspunse Christian și zâmbetul îi dispăru.

Avea pe chip o expresie ciudată, ale cărei semnificații Erica nu le putu descifra cu adevărat. La etaj, amândoi băieții plângeau, însoțiți de mustrările furioase ale Sannei.

— Trebuie să stai de vorbă cu poliția, zise Erica. I-am povestit lui Patrik situația și nu regret că am făcut-o. El e de părere că ar trebui în mod cert să iei lucrurile în serios, iar primul pas e să raportezi totul poliției. Ai putea începe prin a sta de vorbă cu el, la modul neoficial, dacă vrei.

Își dădu seama că părea să pledeze pe lângă el, dar scrisorile o tulburaseră cumplit și avea senzația că și Patrik simțea la fel.

— Nu vreau să mai vorbesc despre asta, zise el, ridicându-se în picioare. Știu că nu a fost intenția ta ca

lucrurile să ia o asemenea întorsătură după discuția cu Gaby. Însă trebuie să respecți faptul că nu vreau să dau amploare situației.

Țipetele de la etaj urcaseră deja cu câțiva decibeli, iar Christian se îndreptă către scări.

— Scuză-mă, dar trebuie să o ajut pe Sanna, înainte ca băieții să se omoare între ei. Știi pe unde să ieși, da?

Apoi plecă fără să-și ia rămas-bun, iar Erica avu clara senzație că bărbatul se bucurase de evadare.

7

Aveau oare să se mai întoarcă vreodată? Cu fiecare zi ce trecea, rulota părea să se micşoreze, iar el deja explorase fiecare colţişor al campingului. Poate că odată ajunşi acasă, aveau să-l placă din nou. În locurile acelea, el părea să nu existe deloc în ochii lor.

Tata stătea şi rezolva cuvinte încrucişate, iar mama era bolnavă. Cel puţin aceea fusese explicaţia primită când încercase să intre la ea, pentru a o vedea. Femeia îşi petrecea zilele în restrânsul spaţiu de dormit al rulotei. Nu mai mersese deloc să înoate cu el. Cu toate că nu putea uita groaza ori sentimentul că o vietate îi şerpuise pe lângă picioare, le-ar fi preferat pe amândouă, în locul permanentei exilări din rulotă.

— Mama e bolnavă. Du-te afară, la joacă.

Aşadar, pleca, umplându-şi de unul singur timpul. La început, ceilalţi copii din camping încercaseră să se joace cu el, însă băiatul nu fusese interesat. Dacă nu îi era permis să stea cu mama lui, atunci nu voia să stea cu nimeni.

Atunci când femeia nu se înzdrăveni, el începu să se îngrijoreze din ce în ce mai mult. Uneori o auzea vomând. Era atât de palidă. Dacă suferea de ceva grav? Dacă şi ea avea să moară, lăsându-l în urmă? La fel ca mămica lui.

Gândul în sine îl făcea să vrea să se târască într-un colțișor și să se ascundă. Să închidă strâns ochii, atât de strâns încât bezna să nu-l poată înhăța. Refuză să se gândească la așa ceva. Frumoasa lui mamă nu putea muri. Nu și ea.

Găsise un loc special în care să stea singur. Sus, pe coastă, cu o priveliște asupra campingului și a apei. Dacă întindea gâtul, putea chiar să vadă acoperișul rulotei lor. Acela fu locul în care începu să-și petreacă zilele, singurul loc în care era lăsat în pace. Acolo, sus, putea face orele să zboare.

Și tata voia să se întoarcă înapoi acasă. Îl auzise spunând asta. Însă mama refuzase. „N-am de gând să-i dau satisfacție Hoaștei Bătrâne", zisese ea, întinzându-se în pat, mai palidă și mai firavă ca de obicei. Voia ca Hoașca Bătrână să știe că fuseseră acolo întreaga vară, ca de obicei, cu toate că nu îi făcuseră nici măcar o vizită. Nu, n-aveau să meargă acasă. Ar fi preferat să moară decât să plece mai devreme.

Subiectul încetă să mai fie dezbătut. Odată ce mama lua o hotărâre, așa avea să fie. Zi de zi, el pleca în locul său special și stătea acolo, cu brațele în jurul genunchilor, în vreme ce prin minte îi zburau tot felul de gânduri și închipuiri.

De s-ar fi putut măcar întoarce acasă, totul ar fi fost ca înainte. Era sigur de asta.

— Nu fugi prea departe, Rocky! strigă Göte Persson, dar câinele nu îi dădu ascultare, ca de obicei.

Göte abia ce izbutise să zărească puțin coada exemplarului de golden retriever, că Rocky o şi luă spre stânga, făcându-se nevăzut, dindărătul unui bolovan. Göte încercă să iuțească pasul, dar piciorul său drept nu-l asculta. De când cu atacul cerebral, piciorul ținuse greu pasul cu tot restul corpului, însă chiar şi aşa, bărbatul se considera norocos. Doctorii îi dăduseră puține speranțe de a se mai putea mişca de unul singur, deoarece îi fusese afectată toată partea dreaptă a corpului. Însă ei nu avuseseră în vedere cât de încăpățânat putea fi Göte Persson. Mulțumită tenacității cu care îl înzestrase Dumnezeu, dar şi fizioterapeutului care îl încurajase de parcă s-ar fi antrenat pentru olimpiadă, Göte căpătase din ce în ce mai multă mobilitate, cu fiecare săptămână. Din când în când mai suferise nişte reculuri şi trebuia să recunoască faptul că, în câteva ocazii, fusese foarte aproape de a se da bătut. Însă continuase lupta, făcând mereu progrese ce îl aduseseră mai aproape de obiectivul său.

Deja putea face plimbări zilnice de o oră, alături de Rocky. Mergea încet şi cu un şchiopătat vizibil, însă nimic nu îl oprea. Ieşeau din casă indiferent de vreme, iar fiecare metru parcurs reprezenta o victorie.

Zări iar câinele. Era pe plajă, adulmecând pe lângă zona de înot Sälvik şi ridicând uneori privirea, pentru a se asigura că stăpânul lui nu se pierduse. Göte profită de ocazie şi luă o pauză pentru a-şi trage sufletul. Pentru a mia oară, îşi vârî mâna în buzunar, atingând telefonul mobil pe care îl luase cu el. Da, încă mai era acolo. Pentru a fi sigur, îl scoase şi verifică dacă era pornit şi dacă nu cumva îi dezactivase din greşeală soneria. Nu voia să rateze vreun apel, însă nimeni nu încercase să-l sune. Nerăbdător, îndesă mobilul înapoi în buzunar.

Ştia că era ridicol să-şi controleze telefonul o dată la cinci minute. Îi promiseseră că vor suna de îndată ce plecau la spital. Primul lui nepot! Fiica sa, Ina, trecuse deja cu două săptămâni de termen, iar Göte nu putea înţelege cum de ea şi soţul său puteau fi atât de calmi. Deşi trebuia să admită că simţise o urmă de iritare în vocea fetei atunci când o sunase pentru a zecea oară pe ziua respectivă, întrebând-o dacă se întâmplase ceva. Însă el părea mult mai îngrijorat decât viitorii părinţi. Îşi petrecuse cea mai mare parte a ultimelor câtorva nopţi treaz de-a binelea, uitându-se când la ceasul deşteptător, când la telefonul mobil. Genul acela de lucruri tindeau să se petreacă pe timp de noapte. Şi dacă ar fi dormit atât de adânc, încât să nu audă telefonul sunând?

Căscă. Statul de veghe pe timpul nopţii începuse să-şi spună cuvântul. Îi fuseseră stârnite atât de multe sentimente când Ina şi Jesper anunţaseră că urmau să aibă un copil. Îi făcuseră dezvăluirea la scurt timp după atacul său cerebral, în urma căruia fusese dus de urgenţă la spitalul din Uddevalla. De fapt, ei plănuiseră să mai aştepte până să-i dea vestea, având în vedere că sarcina Inei era în primul trimestru şi că abia ce aflaseră şi ei

Însă nimeni nu crezuse că Göte avea să supraviețuiască. Nici măcar nu erau siguri dacă îi putea auzi, întins fiind pe patul spitalului, conectat la tot felul de aparate și tuburi.

Însă el îi auzise; le auzise fiecare vorbă. Iar vestea îi oferise acelui om încăpățânat ceva de care să se țină cu dinții. Ceva pentru care să trăiască. Avea să fie bunic. Unica lui fiică, lumina ochilor săi, urma să aibă un bebeluș. Cum să fi ratat el o asemenea ocazie importantă? Știa că Britt-Marie îl aștepta, și chiar nu l-ar fi deranjat să se desprindă de viața aceea, pentru a putea fi din nou alături de ea. De când femeia murise, lăsându-i singuri pe el și pe Ina, Göte îi dusese dorul zi de zi, clipă de clipă.

Însă era nevoie de el în clipele acelea, îi explicase Göte lui Britt-Marie, spunându-i că încă nu putea veni, deoarece trebuia să-i fie alături fiicei lor. Britt-Marie îl înțelesese. Întocmai cum se așteptase și el.

Își recăpătase cunoștința, trezindu-se dintr-un somn atât de diferit și, din multe puncte de vedere, atât de ispititor. Se ridicase din pat, iar fiecare pas făcut începând din clipa respectivă fusese făcut de dragul nepoțelului sau al nepoțicii. Avea mult de dăruit și intenționa să profite de fiecare clipă a vieții cu care fusese binecuvântat, pentru a-și răsfăța descendentul. Ina și Jesper puteau să protesteze cât voiau. Era privilegiul lui de bunic.

Telefonul mobil din buzunar țârâi strident, făcându-l să tresară și smulgându-l din reflectările sale. Nerăbdător, el scoase repede telefonul, cât pe ce să îl scape jos. Se uită la ecran. Umerii i se gârboviră cu dezamăgire când văzu că numele era cel al unui bun prieten. Nu îndrăzni să-i răspundă. Nu voia ca telefonul să fie ocupat, în caz că îl suna fiica lui.

Nu îl mai putea zări pe Rocky, aşa că îşi puse telefonul înapoi în buzunar şi şchiopătă în direcţia în care îşi văzuse ultima oară câinele. Preţ de o clipă, el sesiză cu coada ochiului o scânteiere şi întoarse capul spre apă.

— Rocky! strigă bărbatul, pe un ton evident alarmat.

Câinele se aventurase de-a lungul gheţii. Stând cu capul plecat, se afla acum la aproape douăzeci de metri depărtare. Când se auzi strigat de Göte, începu să latre cu frenezie şi să râcâie gheaţa cu labele. Göte îşi ţinu respiraţia. Dacă ar fi fost o iarnă cumplit de geroasă, nu s-ar fi îngrijorat atât de mult. Adeseori, în general imediat după revelion, el şi Britt-Marie luau sendvişuri şi un termos de cafea şi mergeau de-a lungul gheţii până pe una dintre insulele aflate în apropiere. Dar în anul respectiv, lacul ba îngheţase, ba se dezgheţase, drept pentru care gheaţa era primejdioasă.

— Rocky! strigă el din nou. Vino încoace!

Încercă să sune pe cât se putea de sever, însă câinele nu-l luă în seamă.

Lui Göte nu-i trecu decât un singur lucru prin minte. Nu-l putea pierde pe Rocky. Câinele ar fi murit dacă gheaţa s-ar fi crăpat, aruncându-l în apa rece. Göte pur şi simplu nu putea suporta gândul ăsta. Fuseseră tovarăşi timp de zece ani, iar bărbatul şi-l imaginase de multe ori pe câine jucându-se cu viitorul său nepot. Nu putea concepe viaţa fără Rocky.

Merse de-a lungul malului, apoi încercă gheaţa cu un picior. Mii de fisuri minuscule apărură imediat la suprafaţă, însă gheaţa rezistă. Pesemne că era îndeajuns de groasă pentru a-i suporta greutatea, aşa că se îndreptă spre câine, care în continuare lătra şi râcâia gheaţa cu labele.

— Vino aici, băiete, îl îndemnă Göte, însă Rocky rămase pe loc, refuzând să se clintească.

Gheața părea mai solidă acolo decât în jurul malului, însă Göte hotărî totuşi să minimizeze riscul şi să se culce pe burtă. Se lăsă în jos cu mult efort, apoi se întinse, încercând să nu ia în seamă frigul cumplit care începea să-i intre pe sub haine, în ciuda faptului că era încotoşmănat.

Îi era greu să avanseze din acea poziție. Picioarele îi tot alunecau când încerca să se proptească în ele, făcându-l să-şi dorească să fi lăsat mândria la o parte şi să fi purtat încălțări cu crampoane. Aşa procedau în Suedia toți pensionarii cu capul pe umeri, atunci când afară era gheţuş.

Aruncă o privire în jur şi descoperi două bețe care s-ar fi putut dovedi utile. Reuşi să se târască până la ele şi, improvizând, le folosi pentru a-şi croi mai uşor drum înainte, spre câine. Din când în când îl mai striga pe Rocky, însă acesta era atât de interesat de ceea ce găsise acolo, încât nici nu se uita în direcția lui.

Odată ajuns în dreptul lui Rocky, bărbatul auzi cum gheața începu să trosnească sub greutatea sa. Îi trecu prin minte cât de ironic ar fi fost ca el să fi petrecut luni întregi pentru a-şi recăpăta mobilitatea, ca mai apoi să se înece în Sälvik. Însă gheața continuă să reziste, iar Göte fu îndeajuns de aproape pentru a întinde mâna şi a-i atinge blana lui Rocky.

— În regulă, băiete, n-ar trebui să fii aici, zise el pe un ton liniştitor, şi alunecă puțin înainte, încercând să-l apuce de zgardă.

Nu ştia cum avea să ajungă înapoi pe mal, trăgând după el un câine încăpățânat. Însă trebuia să se descurce cumva.

— Ce-o fi aşa interesant acolo?

Îl prinse pe Rocky de zgardă. Apoi îşi plecă privirea. În clipa aceea, telefonul mobil îi sună în buzunar.

Ca de obicei, era greu să facă mare lucru într-o dimineaţă de luni. Patrik stătea la birou, cu picioarele proptite de margine. Studia o fotografie a lui Magnus Kjellner, ca pentru a-l soma pe acesta să dezvăluie unde era. Sau, mai bine zis, să dezvăluie unde se aflau rămăşiţele sale.

Patrik îşi făcea griji şi din cauza lui Christian. Trase afară sertarul de pe latura dreaptă a biroului şi scoase din el pungulița de plastic ce conţinea scrisoarea şi felicitarea. Ar fi vrut să le trimită pe amândouă laboratorului, spre a fi verificate de amprente. Însă avea atât de puţine lucruri pe care să se bazeze şi încă nu se petrecuse nimic în mod special. Nici măcar soţia lui care, spre deosebire de Patrik, citise toate scrisorile nu putea fi sigură de faptul că vreo persoană avea de gând să îi facă rău lui Christian. Dar instinctul Ericăi îi spunea că bărbatul se afla în pericol. Iar Patrik era de aceeaşi părere. Amândoi sesizaseră o anumită rea-voinţă în cele două texte. Zâmbi, gândindu-se la alegerea sa de cuvinte. *Rea-voinţă*. Nu reprezenta o descriere întocmai ştiinţifică. Însă cert era că scrisorile păreau să transmită intenţia cuiva de a-i face rău. Mai bine de atât nu ar fi putut-o descrie. Iar sentimentul acela îi dădea o cumplită stare de nelinişte.

Discutase totul cu Erica după ce ea se întorsese de la Christian. Patrik voise să meargă, la rândul său, pentru a sta de vorbă cu el, însă Erica îl convinsese că nu ar fi fost de dorit şi îl rugase pe Patrik să aştepte până când articolele din ziare aveau să se mai domolească. Acesta fusese de acord. Însă odată aflat în biroul său, uitându-se

Ris la acel scris elegant, Patrik se întrebă dacă luase decizia corectă.

Tresări când sună telefonul.

— Patrik Hedström, zise el.

Aşeză punga de plastic la loc, în sertar, pe care apoi îl închise. Brusc, încremeni.

— Poftim? Cum?

Ascultă încordat, apoi intră imediat în acţiune, de îndată ce conversaţia se încheie. Dădu câteva telefoane înainte să se năpustească în hol şi să bată la uşa lui Mellberg. Intră valvârtej, fără să mai aştepte un răspuns, trezindu-i astfel şi pe stăpân, şi pe câine.

— Ce naiba...

Mellberg se îndreptă de spate, asumându-şi poziţia dreaptă, pe scaun, şi îl privi ţintă pe Patrik.

— Tu n-ai învăţat să baţi la uşă înainte de-a intra? zise şeful poliţiei, aranjându-şi frizura în formă de cuib. Ei bine? Nu vezi că sunt ocupat? Ce vrei?

— Cred că l-am găsit pe Magnus Kjellner.

Mellberg stătu şi mai drept.

— Nu zău? Şi unde se află? Pe o insulă, în Caraibe?

— Nu chiar. E sub gheaţă. Undeva lângă Sälvik.

— Sub gheaţă?

Simţind tensiunea din aer, Ernst îşi ciuli urechile.

— Un bărbat în vârstă, care îşi plimba câinele prin zonă, tocmai a sunat pentru a ne raporta că a găsit un cadavru. Bineînţeles că nu putem fi încă siguri de identitatea acestuia. Dar îmi pare foarte probabil ca el să îi aparţină lui Magnus Kjellner.

— Atunci ce naiba mai aşteptăm? zise Mellberg, sărind ca ars.

Înşfăcă haina şi trecu pe lângă Patrik, înghiontindu-l.

— Nu înțeleg de ce sunteți cu toții niște pierde-vară în secția asta de poliție! Cât durează să împrăștiați o veste? Hai să mergem! Tu conduci!

Mellberg alergă spre garaj, în vreme ce Patrik merse degrabă în birou, pentru a-și lua jacheta. Oftă. Ar fi preferat să nu fie însoțit de șeful său, dar în același timp era conștient că Mellberg nu voia să rateze ocazia de a se afla în mijlocul acțiunii. Firește, atâta timp cât nu era nevoit să muncească în vreun fel.

— În regulă, dă-i bice!

Mellberg era deja instalat în scaunul de lângă șofer. Patrik se așeză la volan și întoarse cheia în contact.

— E prima apariție TV? ciripi femeia care se ocupa de machiaj.

Christian îi întâlni privirea în oglindă și dădu din cap. Gura îi era uscată, iar mâinile, asudate. În urmă cu două săptămâni, acceptase invitația de a apărea la emisiunea matinală de pe TV4, decizie pe care o regreta amarnic în acele clipe. Cu o noapte în urmă, în timpul lungii călătorii cu trenul, spre Stockholm, fusese nevoit să-și înfrâneze impulsul de a face cale întoarsă și a merge acasă.

Gaby fusese încântată la culme atunci când primise telefonul producătorului de la TV4. Acesta spunându-i că auzise niște zvonuri conform cărora o nouă stea a literaturii era pe cale de a fi descoperită și insistând ca televiziunea lui să fie prima care să îi solicite un interviu. Gaby îi explicase lui Christian că oportunitatea de marketing ar fi fost nemaipomenită și că ar fi vândut o grămadă de cărți în urma unei apariții oricât de scurte.

Christian se lăsase fermecat de acea idee. Își luase liber de la slujba sa din cadrul bibliotecii, iar Gaby îi

cumpărase biletul de tren şi îi făcuse rezervarea la hotel în Stockholm. Iniţial, fusese chiar nerăbdător să apară la TV pentru a promova *Sirena*. Însă panourile de afişaj ale staţiilor stricaseră totul. Cum de îi permisese lui Gaby să-l convingă? El dusese timp de mulţi ani o viaţă izolată şi se convinsese că deja ar fi fost în regulă să iasă în faţă. Chiar şi atunci când scrisorile începuseră să apară, continuase să trăiască mai departe, având impresia greşită că totul se încheiase, că el era în siguranţă.

Titlurile din ziare îl aduseseră cu picioarele pe pământ. Cineva avea să remarce, cineva avea să-şi amintească. Totul avea să fie din nou făcut public. Se cutremură, atrăgând privirea femeii care se ocupa de machiajul său.

— Nu-mi spune că ţi-e frig, e aşa cald aici. Te paşte vreo răceală?

Christian dădu din cap şi zâmbi. Era cel mai uşor mod de a-i răspunde, pentru a nu fi nevoit să dea explicaţii.

Stratul de machiaj de pe chipul său părea gros şi nefiresc. Îi fusese aplicată până şi pe urechi şi mâini o cremă în nuanţa pielii. În lipsa machiajului, la televizor culoarea normală a tenului avea un aspect palid şi oarecum verzui. Într-un fel, nu îl deranja. Era ca şi cum şi-ar fi pus o mască, în spatele căreia se putea ascunde.

— În regulă. Am terminat. Regizorul secund va veni după tine într-o clipă.

Femeia îşi inspectă munca, în vreme ce Christian se privi fix în oglindă. Masca îl ţintui, la rându-i, cu privirea.

Câteva minute mai târziu, fu condus în foaierul artiştilor, aflat la intrarea în studioul TV. Fusese instalat un impresionant bufet pentru micul dejun, însă Christian

nu luă decât un pahar cu suc de portocale. Adrenalina îi galopa în trup, iar mâna îi tremură uşor atunci când ridică paharul.

— A sosit timpul, zise regizorul secund. Vino cu mine.

Îi făcu semn să îl urmeze. Christian lăsă jos paharul, pe jumătate plin. Cu picioarele tremurându-i, o urmă pe femeie în platou, aflat cu un etaj mai jos.

— Poţi lua loc aici, şopti femeia, conducându-l spre scaunul său.

Christian se aşeză, tresărind apoi, când simţi o mână pe umăr.

— Scuze. Trebuie doar să îţi ataşez microfonul, şopti un bărbat ce purta cască radio.

Christian încuviinţă. Gura îi era şi mai uscată în clipele acelea, dacă un asemenea lucru era cu putinţă, aşa că bău întregul pahar cu apă ce-i fusese aşezat dinainte.

— Bună, Christian. Îmi pare bine să te văd. Ţi-am citit cartea şi trebuie să recunosc, mi se pare fantastică.

Kristin Kaspersen îi întinse mâna şi, după o clipă de ezitare, Christian îi răspunse, politicos. Având în vedere cât de asudată îi era palma, probabil că salutul dintre cei doi se asemănase cu strângerea în mână a unui burete ud. La scurt timp îşi făcu apariţia Anders Kraft, celălalt prezentator al emisiunii. Luă loc, îl salută pe Christian şi se prezentă.

Un exemplar al cărţii stătea pe masă. În spatele lor, meteorologul îşi transmitea prognoza, aşa că fură nevoiţi să îşi continue conversaţia în şoaptă.

— Eşti nervos, nu? întrebă Kristin, zâmbindu-i. Nu ai de ce. Rămâi concentrat asupra noastră şi totul va fi bine.

Christian scutură din cap, fără a spune nimic. Paharul îi fusese reumplut şi, din nou, îl bău dintr-o înghiţitură.

— Intrăm în emisie în douăzeci de secunde, zise Anders Kraft, făcându-i cu ochiul.

Christian se simți calmat de siguranța pe care o degajau bărbatul și femeia aflați dinaintea lui. Făcu tot posibilul să nu se gândească la camerele din jurul lor, pregătite să transmită în direct programul către un segment considerabil al populației suedeze.

Kristin începu să vorbească, privind într-un punct aflat în spatele lui, iar Christian își dădu seama că emisiunea începuse. Inima îi spărgea pieptul, simțea un fluier în urechi, și se forță să asculte ceea ce spunea Kristin. După o scurtă introducere, femeia îi puse prima întrebare.

— Christian, criticii îți ridică în slăvi romanul de debut, *Sirena*. În plus, a existat încă de la început un interes neobișnuit de mare din partea cititorilor. Cum te simți?

Vocea îi tremură ușor atunci când începu să vorbească, dar Kristin rămase cu ochii ațintiți asupra lui, făcându-l să se concentreze la ea, și nu la cameră, pe care bărbatul o zărise cu coada ochiului. După ce se bâlbâi de câteva ori, el își simți vocea devenind mai puternică.

— A fost incredibil. Întotdeauna am aspirat să devin scriitor, iar faptul că îmi văd acest vis cu ochii și primesc asemenea reacții îmi depășește și cele mai nebunești fantezii.

— Editura îți promovează intens cartea. Am văzut reclame în toate vitrinele librăriilor, și se zvonește că prima ediție a fost scoasă într-un tiraj mult mai mare decât în mod normal. Paginile de specialitate ale tuturor ziarelor par să se întreacă în a te compara cu mari nume din

lumea literară. Ți s-a părut oarecum copleşitor? întrebă Anders Kraft, aruncându-i o privire prietenoasă.

Christian se simțea mai încrezător şi inima îi bătea într-un ritm normal.

— Înseamnă mult faptul că editura crede în mine şi promovează atât de asiduu cartea. Însă îmi pare uşor straniu să fiu comparat cu alți autori. Cu toții avem propriul stil unic de a scrie.

Se afla deja pe teren stabil. Începu să se relaxeze şi, după alte câteva întrebări, avu senzația că ar fi putut sta acolo toată ziua, la discuții.

Kristin Kaspersen luă un obiect de pe masă şi îl îndreptă spre cameră. Atunci când văzu despre ce era vorba, pe Christian îl trecură din nou toate apele. Era ediția de sâmbătă a ziarului *GT*, având numele lui scris cu litere mari pe prima pagină. Cuvintele „AMENINȚĂRI CU MOARTEA" păreau să urle la el. Nu mai avea apă în pahar, aşa că înghiți în sec, încercând să-şi umezească gura uscată.

— Începe să devină destul de comun în Suedia fenomenul ca persoanele celebre să fie supuse amenințărilor. Dar în cazul tău a început chiar înainte ca numele să fie cunoscut publicului larg. Cine crezi că ți-a trimis aceste scrisori de amenințare?

La început, el nu scoase decât un sunet gutural, dar apoi reuşi să spună:

— E ceva care a fost scos din context şi amplificat peste măsură. Există mereu oameni invidioşi sau cu probleme psihice şi... ei bine, nu prea am multe de spus cu privire la asta.

Întregul trup îi era încordat, iar pe sub masă, Christian îşi şterse palmele de pantaloni.

— Îți mulțumim că ai venit să stai de vorbă cu noi în legătură cu *Sirena*, romanul tău aclamat de critici.

Anders Kraft îndreptă cartea spre cameră și zâmbi. Un sentiment de ușurare îl năpădi pe Christian atunci când își dădu seama că interviul luase sfârșit.

— A mers foarte bine, zise Kristin Kaspersen, adunându-și hârtiile.

— Da, așa e, spuse Anders Kraft, ridicându-se în picioare. Scuzați-mă, acum trebuie să fiu gazda emisiunii-concurs.

Bărbatul ce purta cască radio îl despovără pe Christian de cablul microfonului, permițându-i astfel să se ridice. Christian îi mulțumi lui Kristin, apoi îl urmă pe regizorul secund, în afara platoului. Mâinile încă îi tremurau. Merseră la etaj, pe lângă zona cu mâncare, apoi afară, în aerul răcoros. Se simțea năucit și confuz, nefiind sigur dacă putea să se mai întâlnească și cu Gaby, la editură, după cum se înțeleseseră.

În vreme ce taxiul se îndreptă spre oraș, el privi în gol, pe geam. Și își dădu seama că pierduse, în clipele acelea, tot controlul.

— În regulă, cum facem? întrebă Patrik, privind întinderea de gheață.

Ca de obicei, Torbjörn Ruud nu părea câtuși de puțin îngrijorat. Întotdeauna avea o purtare calmă, indiferent cât de dificilă era sarcina cu care se confrunta. Fiind unul dintre specialiștii în criminalistică din Uddevalla, era obișnuit să rezolve tot felul de probleme.

— Va trebui să facem o gaură în gheață, apoi să îl scoatem cu o funie.

— O să reziste gheața sub greutatea voastră?

— Cu echipament corespunzător, oamenii mei nu ar trebui să întâmpine vreo dificultate. Părerea mea e că riscul cel mai mare ar fi ca noi să facem o gaură, iar cadavrul să se desprindă şi să alunece sub gheaţă, dus de curenţi.

— Şi cum veţi evita asta? zise Patrik.

— Vom începe prin a face o mică deschizătură ca să prindă bine cadavrul, înainte de a sparge şi mai multă gheaţă.

— Aţi mai făcut vreodată aşa ceva? întrebă Patrik, nefiind pe deplin convins.

— Hmm... ezită Torbjörn, părând a-şi cântări răspunsul. Nu, nu cred să mai fi avut vreodată un trup neînsufleţit blocat în gheaţă. Probabil că mi-aş fi adus aminte.

— Înţeleg, spuse Patrik, cu privirea ţintă spre locul în care se presupunea că era cadavrul. Dă-i drumul şi fă lucrurile aşa cum ştii mai bine. Eu trebuie să stau de vorbă cu martorul.

Patrik observase că Mellberg purta o conversaţie aprinsă cu bărbatul care descoperise trupul. Niciodată nu era o idee bună ca Mellberg să petreacă prea mult timp cu cineva, fie că era vorba de un martor sau de altcineva.

— Bună ziua. Mă numesc Patrik Hedström, spuse el, alăturându-li-se lui Mellberg şi persoanei cu care discuta acesta.

— Göte Persson, îi răspunse bărbatul, scuturându-i mâna şi, în acelaşi timp, încercând să ţină sub control un golden retriever neastâmpărat.

— Rocky vrea să se întoarcă acolo. Mi-a fost tare greu să îl conving să vină înapoi pe uscat, zise Göte, smucind lesa câinelui, pentru a-i arăta cine era şeful.

— Câinele dumneavoastră l-a găsit?

Göte dădu aprobator din cap.

— Da, s-a dus pe gheață și a refuzat să se mai întoarcă. Stătea pur și simplu acolo, lătrând. M-am temut să nu cadă prin gheață, așa că am plecat după el. Apoi am văzut...

Bărbatul se făcu palid când își aminti imaginea chipului inert, dedesubtul stratului de gheață. Dar își reveni imediat și culoarea îi apăru în obraji.

— Mai aveți nevoie de mine pentru mult timp? Fiica mea e în drum spre maternitate. E primul meu nepot.

Patrik zâmbi.

— Atunci vă înțeleg dorința de a dispărea cât mai repede. Mai rămâneți un pic și apoi vă putem da drumul să plecați, pentru a nu rata nimic.

Göte păru mulțumit, așa că Patrik îi mai puse câteva întrebări. Însă curând înțelese că bărbatul nu avea cu ce să mai contribuie. Pur și simplu avusese ghinionul de a fi în locul nepotrivit la timpul nepotrivit — sau poate în locul potrivit la timpul potrivit, în funcție de modul în care privea el situația. După ce își notă datele sale de contact, Patrik îi permise viitorului bunic Göte să plece de la locul faptei. Șchiopătând ușor, însă teribil de grăbit, bărbatul se îndreptă spre parcare.

Patrik se întoarse aproape de locul unde un specialist încerca să strecoare un cârlig printr-o copcă pentru a agăța cadavrul. Pentru mai multă siguranță, el stătea întins pe burtă, cu o funie legată în jurul taliei. Atât funia sa, cât și cablul atașat cârligului ajungeau până pe mal. Torbjörn nu își asuma niciun fel de risc atunci când venea vorba de echipajul său.

— Așa cum am spus, după ce îl apucăm zdravăn, facem o gaură mai mare în gheață și îl scoatem.

Lui Patrik îi sări inima din loc atunci când auzi vocea lui Torbjörn, venind din stânga sa. Fusese atât de concentrat, încât nici măcar nu îl auzise apropiindu-se.

— Şi atunci îl aduceţi la mal?

— Nu, fiindcă e posibil să pierdem dovezi ce s-ar putea afla pe hainele lui. În schimb, vom încerca să îl băgăm într-un sac pentru cadavre, acolo pe gheaţă, înainte de a-l muta pe mal.

— Să mai existe oare vreo probă după ce a stat în apă atât de multă vreme? întrebă Patrik, cu scepticism.

— Probabil că mai toate au fost distruse. Însă nu ştii niciodată. Ar putea avea ceva în buzunare sau în cutele de la haine. E bine să nu riscăm deloc.

— Sunt sigur că ai dreptate în privinţa asta.

Patrik nu credea că existau şanse prea mari de a găsi ceva. Mai văzuse cadavre scoase din apă, iar dacă stătuseră acolo îndeajuns de multă vreme, niciodată nu mai rămăsese pe ele vreo dovadă.

Îşi feri ochii de lumină. Soarele urcase un pic mai mult pe cer, şi reflexia orbitoare de pe gheaţă îl făcea să lăcrimeze. Privind cu ochii întredeschişi, îşi dădu seama că probabil cârligul fusese prins bine de cadavru, fiindcă în gheaţă se tăia în clipele acelea o gaură mai mare. Încet, foarte încet, cadavrul fu scos din apă. Se afla mult prea departe ca să poată vedea vreun detaliu, lucru pentru care Patrik era recunoscător.

Un alt membru al echipei de criminalişti se târî pe gheaţă, iar imediat ce trupul fu scos complet din apă, două perechi de mâini îl vârâră cu atenţie într-un sac special, de culoare neagră, pe care mai apoi îl legară cu meticulozitate. La un semn făcut celor de pe mal, cablul se întinse. Centimetru cu centimetru, sacul era tras către

sacul. Din instinct, Patrik se dădu cu câțiva pași în spate când sacul ajunse aproape, dar apoi se învinovăți că fusese atât de fricos. Îi rugă pe criminaliști să deschidă sacul și se forță să privească în jos, spre bărbatul care stătuse sub gheață. Bănuielile îi fură confirmate. Era aproape sigur că îl găsiseră pe Magnus Kjellner.

Patrik simți un imens gol lăuntric, în vreme ce-i privi pe specialiști sigilând bine sacul, ridicându-l și cărându-l până pe gazonul de lângă plajă, care servea drept spațiu de parcare. Zece minute mai târziu, trupul se afla în drum spre laboratorul de medicină legală din Göteborg, pentru a i se face autopsia. Pe de o parte, însemna că aveau să afle niște răspunsuri și puteau să urmărească niște piste. Avea să existe un verdict. Pe de altă parte, de-ndată ce se confirma identitatea cadavrului, el trebuia să anunțe familia. Iar acela era un lucru pe care nu îl aștepta cu nerăbdare.

8

În cele din urmă, vacanța luase sfârșit. Tata împachetase toate lucrurile, stivuindu-le în automobil și în rulotă. Mama stătea întinsă în pat, ca de obicei. Era și mai slabă, și mai palidă. În clipele acelea, nu își dorea decât să meargă acasă.

Într-un final, tata îi spusese de ce femeia arăta atât de rău. De fapt, ea nu era bolnavă. Purta în pântece un bebeluș. Un frățior sau o surioară, cu care el avea să se poată juca. Însă după aceea, băiatul îi auzise vorbind pe mama și pe tata, moment în care înțelesese. Aflase motivul pentru care nu mai era băiețelul frumos al mamei, de ce ea nu îi mai mângâia părul, de ce îl privea în felul acela. Aflase cine anume i-o răpise de lângă el.

Cu o zi în urmă, se întorsese la rulotă, mișcându-se precum neînfricații pieile-roșii. Se strecurase fără a scoate un sunet, mergând în vârfurile picioarelor, încălțat în mocasini și cu o pană prinsă în păr. El era Nor Furios, iar mama și tata erau fețele-palide. Îi văzuse umblând prin rulotă, dindărătul perdelelor. Mama nu era în pat. Stătea în picioare și vorbea, făcându-l pe Nor Furios să se bucure, în speranța că ea se simțea mai bine, că bebelușul nu-i mai provoca stări de rău. Iar femeia păruse bine dispusă — ostenită, dar bine dispusă.

Nor Furios se furişase mai aproape, vrând să audă glasul vioi al fetei-palide. Pas cu pas, el se apropiase din ce în ce mai mult, până când ajunsese chiar sub fereastra deschisă. Cu spinarea lipită de rulotă, închisese ochii şi ascultase.

Însă îi deschisese de îndată ce părinţii începuseră să vorbească despre el. În clipele acelea, întreaga întunecime se revărsase deasupra lui, cu toată puterea. Se afla din nou alături de ea, cumplitul miros îi învăluia nările, iar ecoul urii îi acapara mintea.

Vocea mamei străpunsese liniştea, străpunsese întunericul. Pe cât de mic era, băiatul înţelesese întocmai vorbele femeii. Aceasta regreta faptul că devenise mama lui, având în vedere că urmau să aibă propriul lor copil. Dacă ar fi ştiut din timp, nu l-ar fi adus niciodată acasă. Iar tata, cu vocea sa mohorâtă şi istovită, spusese:

— Dar băiatul e aici, acum — drept urmare, va trebui să luăm lucrurile aşa cum sunt.

Nor Furios nu se mişcase din loc, iar în clipele acelea, luase naştere ura sa. Nu şi-ar fi putut descrie sentimentele, însă ceea ce simţise era un amestec între ceva minunat şi ceva îngrozitor de dureros.

Aşadar, în vreme ce tata încărcase maşina cu plita de gătit, cu hainele lor şi cu toate conservele şi celelalte mărunţişuri, băiatul se încărcase cu ură. Aceasta umpluse întreaga banchetă din spate, pe care era aşezat. Însă nu pe mama o detesta. Cum să fi făcut aşa ceva? Pe ea o iubea.

De urât, îl ura pe cel ce i-o răpise de lângă el.

Erica mersese cu maşina până la biblioteca din Fjällbacka. Ştia că prietenul său, Christian, nu era la muncă. Se descurcase bine la emisiunea matinală, cel puţin până aproape de sfârşit. Odată ce prezentatorii începuseră să-l întrebe despre ameninţări, emoţiile lui deveniseră evidente. De fapt, fusese atât de dureros să îl privească înroşindu-se la faţă şi asudând, încât Erica stinsese televizorul chiar înainte de terminarea emisiunii.

Iar acum, chipurile, se uita la cărţile din bibliotecă, încercând de fapt să găsească o cale de a discuta cu May, colega lui Christian. Fiindcă pe măsură ce se gândea la scrisori, era tot mai convinsă că pe Christian nu-l ameninţa un necunoscut. Nu, părea mult prea personal; făptaşul trebuia să se numere printre persoanele care făceau parte din viaţa lui Christian, sau care făcuseră parte, în trecut.

Problema o reprezenta faptul că bărbatul fusese întotdeauna reticent în a povesti despre el însuşi. În dimineaţa aceea, Erica se hotărâse să-şi noteze orice lucru pe care îl auzise până atunci în legătură cu Christian şi cu trecutul său. Se trezise stând cu pixul în mână, în faţa unei pagini goale. Realizase că de fapt nu ştia mai nimic despre el. Cu toate că ea şi Christian petrecuseră mult timp împreună, editând manuscrisul şi, cu toate

că, în opinia ei, deveniseră buni prieteni, bărbatul nu îi spusese nimic în legătură cu viaţa lui personală. Nu menţionase locul său de baştină, numele părinţilor sau cu ce se ocupaseră aceştia. Nu îi spusese la ce şcoală învăţase ori dacă fusese interesat de vreun sport anume, în anii tinereţii. Nu vorbise niciodată despre vechii lui prieteni şi nici nu pomenise dacă mai păstra sau nu legătura cu vreunii dintre ei. Erica nu ştia nimic despre Christian. Asta o punea pe gânduri. Oamenii dezvăluiau mereu în conversaţie tot felul de mărunţişuri despre ei înşişi, mici informaţii despre cum fuseseră în trecut şi despre lucrurile ce îi influenţaseră, de-a lungul vieţii. Christian era atât de atent cu privire la ceea ce spunea, încât o făcuse pe Erica să fie sigură de faptul că bărbatul îi ascundea ceva. Întrebarea era dacă el izbutise să fie la fel de prudent atunci când venea vorba şi de restul oamenilor din jur. Poate că vreun coleg cu care lucrase zi de zi aflase ceva.

Erica îi aruncă o privire piezişă lui May, care tasta la computer. Din fericire, în acel moment, ele două erau singurele persoane din bibliotecă, aşa că ar fi putut discuta fără întreruperi. Într-un final, se hotărî asupra unei posibile tactici. Nu putea pur şi simplu să îşi facă apariţia şi să o întrebe pe May în legătură cu Christian; era nevoie de o abordare mai ocolită.

Se apăsă cu mâna peste şale, oftă greoi şi se afundă într-unul din scaunele aflate în faţa măsuţei la care stătea May.

— Cred că nu ţi-e uşor. Am înţeles că ai gemeni, zise May, aruncându-i Ericăi o privire încărcată de compasiune maternă.

Aşa e. Am doi aici, înăuntru.

Erica își mângâie pântecele, încercând să pară ca și cum ar fi avut cu adevărat nevoie de odihnă. Nu era nevoie să joace prea mult teatru. Ori de câte ori lua loc undeva, întreaga spinare i se relaxa, plină de recunoștință.

— Stai aici și odihnește-te puțin.

— Mulțumesc, așa voi face, spuse Erica, zâmbind. L-ai văzut pe Christian la televizor în dimineața asta? adăugă ea, după o clipă.

— Nu, l-am ratat, din nefericire. Eram aici, la muncă. Însă mi-am programat DVD playerul să înregistreze emisiunea. Cel puțin, cred că am făcut-o. Niciodată nu mă voi obișnui cu mașinăriile astea moderne. S-a descurcat bine?

— Fără îndoială. E minunat că romanul său primește atât de multă atenție.

— Da, sunt foarte mândră de el, zise May, luminându-se la chip. N-am avut idee că era scriitor, până când am auzit că urma să îi fie publicată cartea. Și ce carte! Recenziile au fost formidabile.

— E uimitor, nu-i așa? zise Erica, apoi rămase tăcută preț de o secundă. Toți cei care îl cunosc pe Christian trebuie să fie tare bucuroși pentru el. Sper ca și foștii lui colegi să se bucure. Mai știi unde a lucrat, înainte de a veni în Fjällbacka?

Erica pretinse că știa, dar nu își putea aminti.

— Hmm...

Spre deosebire de Erica, May chiar dădu impresia că își scotocea prin memorie.

— Știi ceva? Acum că mă gândesc mai bine, niciodată n-am știut unde a lucrat în trecut. Ce ciudat. Ce-i drept, el deja lucra aici, la bibliotecă, în momentul în care m-am angajat eu, așa că n-am discutat despre fostele sale ocupații.

— Aşadar, nu-i cunoşti locul de baştină sau unde a locuit înainte de a se muta în Fjällbacka?

Erica îşi dădu seama că păruse prea curioasă, aşa că se chinui să îşi păstreze un ton mai neutru.

— Pur şi simplu mi-a trecut azi prin minte, în vreme ce urmăream interviul. Întotdeauna am avut senzaţia că vorbeşte cu accent de Småland, însă dintr-odată mi s-a părut că aud crâmpeie ale unui dialect diferit, pe care nu l-am putut desluşi.

Nu era o minciună foarte bună, însă trebuia să se mulţumească şi cu ea.

May păru să-i accepte explicaţia.

— Ei bine, din Småland nu e, asta pot spune cu siguranţă. Însă mai mult de-atât nu ştiu. Bineînţeles că stăm de vorbă aici, la muncă, iar Christian e atât de plăcut şi de prietenos.

Păru a se gândi cum anume să-şi transpună gândurile în vorbe.

— Dar îmi dă mereu senzaţia că ridică o barieră între el şi restul oamenilor. De parcă ar spune: „E în regulă să te apropii, însă nu şi mai aproape de atât". Poate că sunt eu absurdă, însă niciodată nu i-am pus întrebări personale, fiindcă întotdeauna mi-a transmis cumva că genul acela de discuţii nu aveau să fie bine-venite.

— Ştiu ce zici, replică Erica. Aşadar, nu a pomenit vreodată ceva, în treacăt?

May făcu o pauză, pentru a se gândi.

— Nu, nu-mi amintesc să fi... Stai o clipă...

— Da? zise Erica, blestemându-şi în sinea ei propria nerăbdare.

— Era doar un mărunţiş. Dar am senzaţia că... La un moment dat, vorbeam despre Trollhättan, fiindcă

mersesem în vizită la sora mea, care locuieşte acolo. Iar el a părut să cunoască orăşelul. Apoi a reacţionat ca şi cum ar fi fost luat pe nepregătite, şi a început să vorbească despre altceva. Ţin minte clar că am remarcat asta. Faptul că a schimbat subiectul atât de brusc.

— Ţi s-a părut că o fi locuit acolo cândva?

— Cred că da. Însă, după cum am mai zis, nu pot fi sigură.

Nu era cine ştie ce pistă. Dar îi oferea măcar un punct de plecare. Trollhättan.

— Intră, Christian!

Gaby îl întâmpină la uşă, iar Christian pătrunse precaut în peisajul alb ce reprezenta sediul editurii. Cu toate că Gaby, directoarea companiei, prefera culorile ţipătoare şi avea un stil personal extravagant, biroul era auster mobilat, zugrăvit în nuanţe pale. Însă poate că totul era intenţionat, fiindcă asigura fundalul perfect pentru a o face pe ea să strălucească.

— Doreşti cafea? întrebă Gaby, făcând apoi semn spre un cuier şi o etajeră pentru pălării.

Christian îşi agăţă jacheta.

— Da, mulţumesc. Mi-ar face plăcere.

O urmă pe Gaby, care merse înainte, cu tocurile răsunând de-a lungul coridorului. Bucătăria era decorată în culori la fel de pale precum restul editurii, însă ceştile scoase de Gaby din bufet erau de un roz fosforescent şi nu păreau să mai fie şi altele.

— Latte? Cappuccino? Espresso? întrebă femeia, arătând spre o cafetieră imensă ce domina masa.

Christian se gândi o clipă.

— Aş vrea, te rog, un latte.

— Imediat.

Femeia se întinse după ceaşca lui şi începu să apese pe butoane. Când cafetiera încetă cu păcănelile şi pufăiturile, Gaby îi făcu semn lui Christian să o urmeze.

— Hai să mergem în biroul meu. Pe-aici aleargă prea mulţi oameni, zise ea, făcând semn cu capul spre o tânără având în jur de treizeci de ani, care intrase în bucătărie.

Judecând după expresia alarmată de pe chipul femeii, Christian se gândi că probabil Gaby îşi ţinea din scurt angajaţii.

— la loc.

Biroul lui Gaby se afla imediat lângă uşa de la bucătărie. Era ordonat şi plăcut, dar impersonal. Fără poze cu membrii familiei, fără flecuşteţe. Nimic care să fi putut dezvălui adevărata personalitate a lui Gaby, iar Christian suspectă faptul că exact aceasta şi dorea femeia.

— Ai fost minunat în dimineaţa asta! exclamă ea, aşezându-se radioasă la birou.

El scutură din cap, pe deplin conştient că femeia îi remarcase neliniştea. Se întrebă dacă o chinuia vreo mustrare de conştiinţă în legătură cu modul în care îl aruncase jurnaliştilor, lipsit de apărare în faţa potopului ce avea să urmeze.

— Dai foarte bine la televizor!

Când îi zâmbi, dinţii ei de un alb strălucitor îl orbiră. Erau prea albi, nenatural de albi. Christian apucă strâns în palmele asudate ceaşca de un roz fosforescent.

— Vom încerca să-ţi mai facem rost de câteva apariţii TV, susură Gaby. *Carin*, la nouă şi jumătate seara, *Malou*, pe Kanal 4, poate şi vreo emisiune-concurs. Mă gândeam să...

— Nu mai merg la emisiuni TV.

Gaby îl privi țintă.

— Poftim? Cred că n-am auzit bine. Ai zis cumva că nu mai mergi la emisiuni TV?

— Așa e. Ai văzut ce s-a întâmplat în dimineața asta. N-am de gând să mă mai supun vreodată la așa ceva.

— Dar televiziunea vinde cărți, spuse Gaby, umflându-și nările. Să vezi numai interviul ăsta scurt de azi ce creșteri în vânzări va determina, zise ea, bătând nerăbdătoare în birou cu unghiile sale lungi.

— Sunt sigur că ai dreptate, însă nu contează. Nu mai fac niciodată așa ceva.

Iar Christian chiar vorbise la modul cel mai serios. Nu dorea să mai apară vreodată în lumina reflectoarelor. Nu putea. Până și acel interviu fusese prea mult; îndeajuns cât să provoace o reacție. Poate că totuși ar fi reușit să țină soarta în frâu dacă oprea totul. Însă trebuia să o facă acum.

— Să știi că nu ești deloc cooperant. Nu-ți pot vinde cartea și nu îi pot face pe cititori s-o observe dacă tu nu vrei să mă ajuți. Iar asta înseamnă să participi la eforturile de promovare.

Vorbele lui Gaby fură glaciale. Christian simți un zumzăit în cap. Fixă cu privirea unghiile roz ale lui Gaby, ce contrastau cu biroul deschis la culoare, și încercă să oprească vâjâitul care devenea din ce în ce mai puternic. Începu să-și scarpine palma stângă. Simți o ciupitură pe sub piele. Precum o eczemă care se întindea pe măsură ce o atingea.

— Nu mai fac niciodată așa ceva, repetă el.

Nu îndrăzni să dea ochii cu ea. Ușoara neliniște pe care o simțise înainte de a veni la întâlnire se transformase în panică. Gaby nu îl putea forța. Sau oare...? Ce

anume prevedea contractul pe care îl semnase? Nu prea îl citise cu atenție, deoarece fusese din cale-afară de entuziasmat la ideea că romanul său fusese acceptat pentru publicare.

Vocea lui Gaby răzbi prin vâjâitul puternic care îl chinuia pe Christian.

— Ne așteptăm să îți faci apariția, Christian. Eu mă aștept să îți faci apariția.

Nervozitatea femeii îi stimulă și mai mult senzația ilustrică de ciupituri și furnicături. Își scărpină și mai tare palma, până când simți o durere ascuțită. Atunci când plecă privirea, văzu urme însângerate, pe care și le făcuse cu unghiile. Se uită din nou în sus.

— Acum trebuie să merg acasă.

Gaby îl studie, încruntată, apoi întrebă:

— Chiar, cum îți mai merge?

Brazda de pe frunte i se adânci când îi văzu palma însângerată.

— Christian...

Păru să nu mai știe ce să-i spună, iar bărbatul cedă nervos. Gândurile îi vâjâiau din ce în ce mai tare prin minte, spunându-i lucruri pe care nu voia să le audă. Toate întrebările, toate conexiunile, toate se adunaseră laolaltă, până când mâncărimea de sub piele fu singura pe care o mai remarcă.

Sări în picioare, apoi ieși în fugă din cameră.

Patrik privi țintă către telefon. Avea să dureze ceva vreme până să primească un raport complet cu privire la cadavrul găsit sub gheață, însă el conta pe primirea cât mai rapidă a confirmării identității lui Magnus Kjellner. Fără îndoială că zvonurile începuseră deja să circule prin

Fjällbacka, şi nu dorea ca soţia lui Magnus să afle de la altcineva, şi nu de la poliţie.

Însă până în clipele acelea, telefonul rămăsese tăcut.

— Nimic? zise Annika, băgând capul pe uşă, pentru a-i arunca o privire întrebătoare.

Patrik scutură din cap.

— Nu. Dar mă aştept să primesc în orice clipă veşti de la Pedersen.

— Să sperăm că aşa va fi, spuse Annika.

De îndată ce se întoarse pentru a merge la recepţie, telefonul zbârnâi. Patrik înhăţă receptorul.

— Hedström.

Patrik ascultă, făcându-i semn Annikăi să aştepte. Pe fir se afla Tord Pedersen, şeful laboratorului criminalistic.

— Da... În regulă... Înţeleg... Mulţumesc.

Puse jos receptorul şi răsuflă zgomotos.

— Pedersen a confirmat identitatea lui Magnus Kjellner. Nu poate estima o dată a morţii până când nu va face autopsia, însă ne poate spune cu siguranţă că Magnus Kjellner a fost victima unui atac violent. Trupul său prezintă urme de înjunghiere.

— Biata Cia.

Patrik încuviinţă. Îşi simţi inima grea atunci când se gândi la sarcina care îl aştepta. Însă chiar şi aşa, voia să o anunţe personal. I-o datora — venise de atâtea ori la secţia de poliţie, de fiecare dată mai tristă, mai trasă la faţă, însă cu speranţă în suflet. În clipele acelea, speranţa nu mai exista, iar singurul lucru pe care i-l putea oferi Patrik era certitudinea că soţul ei murise.

— Ar trebui să merg imediat şi să stau de vorbă cu Cia, zise el, ridicându-se. Înainte ca altcineva să-i spună.

— Te duci singur?

— Nu, o iau pe Paula cu mine.

Merse până lângă biroul colegei sale şi bătu la uşa care stătea deschisă.

— El e?

Ca de obicei, Paula trecuse direct la subiect.

— Da. Va trebui să stau de vorbă cu soţia lui. Ai putea veni şi tu?

— Sigur, zise ea, îmbrăcându-şi haina şi urmându-l pe bărbat, care deja se îndrepta către uşa principală.

La recepţie, fură opriţi de Mellberg.

— Aţi aflat ceva? întrebă el, curios.

— Da. Pedersen a confirmat că victima e Magnus Kjellner.

Patrik se întoarse şi se îndreptă spre maşina de poliţie, însă Mellberg nu era pregătit să îi dea drumul.

— Deci s-a înecat, nu? Ştiam eu că s-a sinucis. Pesemne vreun necaz cu o femeie sau poate că pierduse o grămadă de bani jucând poker pe internet. Eram sigur.

— Nu pare a fi sinucidere.

Patrik îşi cântări atent vorbele. Din experienţa sa amară, ştia că Mellberg folosea după placul inimii toate informaţiile căpătate, fapt care putea foarte uşor să conducă la rezultate dezastruoase.

— La naiba! Vrei să spui că a fost ucis?

— Momentan nu ştim prea multe, zise Patrik, a cărui voce căpătă o nuanţă dojenitoare. Singurul lucru pe care mi l-a putut spune Pedersen a fost că trupul lui Magnus Kjellner prezintă numeroase răni.

— La naiba! exclamă iar Mellberg. Asta înseamnă că ancheta va stârni mult interes. Trebuie să grăbim pasul. Să punem sub microscop tot ce s-a făcut până acum — şi tot ce nu s-a făcut, de altfel. N-am fost foarte implicat

până acum, însă va trebui să folosim toate resursele din secție pentru ancheta asta.

Patrik și Paula făcură schimb de priviri. Ca de obicei, Mellberg nici măcar nu realiza lipsa de încredere pe care o aveau ei față de abilitățile sale de lider. Bărbatul continuă cu entuziasm:

— Trebuie să organizăm o ședință și să parcurgem întregul materialul de care dispunem. Mă aștept ca toată lumea să fie prezentă și cu chef de muncă, la ora trei după-masa. Deja am irosit mult prea mult timp. Dumnezeule mare, chiar trebuie să dureze trei luni până să găsim un om? Sunt de-a dreptul rușinat.

Îi aruncă o privire aspră lui Patrik, care se străduia din răsputeri să își controleze impulsul copilăresc de a-i trage șefului său un șut sănătos.

— Ora trei, zise Patrik. Am înțeles. Însă, dacă nu te superi, noi trebuie să plecăm. Paula și cu mine suntem în drum spre nevasta lui Kjellner.

— Mergeți, mergeți, spuse Mellberg, nerăbdător, făcându-le semn să plece.

Părea deja să fi căzut adânc pe gânduri, hotărând cum să împartă sarcinile în ceea ce se dovedise a fi ancheta unei crime.

Toată viața lui, Erik deținuse controlul. El luase deciziile. El fusese vânătorul. Însă în prezent, el era cel hăituit — și de către o persoană pe care nu o putea vedea. Iar asta îl înspăimânta mai tare decât orice altceva. Totul ar fi fost mai ușor dacă ar fi știut cine se afla pe urmele lui. Însă el pur și simplu nu avea idee.

Cântărise îndelung situația, ba chiar făcuse un inventar al vieții sale. Realizase o listă mentală a tuturor

femeilor cu care fusese, a partenerilor de afaceri, a prietenilor şi a inamicilor. Nu putea nega faptul că lăsase în urma lui o dâră de amărăciune şi de furie. Însă de ură? Nu era foarte sigur în acea privinţă. Scrisorile pe care le primise mocneau pur şi simplu de ură şi de intenţia de a-i face rău. Nu exista niciun dubiu.

Pentru prima dată în viaţa sa, Erik se simţi singur pe lume. Pentru prima dată, înţelese cât de subţire era învelişul său protector şi cât de puţin însemnau, până la urmă, succesul şi laudele. Îi trecuse chiar prin gând să i se destăinuie soţiei lui. Sau lui Kenneth. Însă nu păru să fi găsit vreo clipă în care ea să nu-l fi privit cu dispreţ. Iar Kenneth era mereu atât de supus. Niciunul dintre ei nu părea a fi persoana potrivită, căreia să-i vorbească, să îşi divulge neliniştea simţită încă de la primirea celei dintâi scrisori.

Nu avea pe nimeni la care să poată apela. Înţelese că numai el fusese de vină pentru acea izolare, însă era îndeajuns de conştient că nu s-ar fi purtat altfel, chiar dacă ar fi avut ocazia. Gustul succesului era mult prea dulce. Sentimentul de a fi superior şi idolatrizat era mult prea îmbătător. Nu avea regrete, însă îşi dorea totuşi să fi putut sta de vorbă cu cineva.

Din lipsă de altceva, hotărî să caute cel de-al doilea lucru în topul plăcerilor sale. Sexul. Nimic altceva nu îl făcea să se simtă mai invincibil, permiţându-i, în acelaşi timp, să abandoneze controlul, într-un mod altminteri necunoscut lui. Nu avea nimic de-a face cu partenera pe care o avea. Acestea se schimbaseră într-atât de des în ultimii ani, încât el nu mai putea atribui nume tuturor chipurilor. Îşi amintea că una dintre femei avea sânii perfecţi, dar indiferent cât şi-ar fi chinuit memoria, tot nu

i-ar fi putut evoca figura. O altă femeie avusese o savoare incredibilă, făcându-l să vrea să o guste şi să îi inhaleze aroma. Însă numele ei? Erik nu avea nicio idee.

În prezent, amanta lui era Cecilia, despre care el nu considera că avea să îşi amintească vreun lucru în mod special. Era doar utilă. Din toate punctele de vedere. Complet acceptabilă în pat, însă nimic senzaţional. Un corp cu forme îndeajuns de apetisante pentru a-l aţâţa, fără însă a fi acel trup pe care şi-l imagina atunci când se afla în pat, cu ochii închişi, profitând de ocazia că era singur acasă. Cecilia îi era la îndemână, disponibilă şi dornică. Acelea reprezentau motivele pentru care îl atrăgea, şi Erik era conştient că avea să se plictisească de ea cât de curând.

Însă pentru moment, era cu siguranţă îndeajuns de bună. Nerăbdător, el sună la uşă, sperând că nu va trebui să converseze prea mult înainte de-a o putea poseda, eliberându-şi astfel toată încordarea.

În momentul în care femeia deschise uşa, el realiză că speranţele urmau să-i fie spulberate. Îi trimisese un SMS, întrebând-o dacă putea să treacă pe la ea, şi primise drept răspuns un simplu „da". Îşi dădu seama că ar fi trebuit să o sune, pentru a vedea în ce ape se scălda. Fiindcă în acele clipe femeia avea un aer hotărât. Nu furios, nu iritat. Doar hotărât şi calm — ceea ce era cu mult mai îngrijorător decât dacă ar fi fost nervoasă.

— Intră, Erik, zise ea, dându-se la o parte pentru a-i face loc.

„Erik". Nu era niciodată un semn bun când cineva îi rostea numele în felul acela. Însemna că dorea să scoată în evidenţă ceea ce urma să spună. Însemna că era nevoie de întreaga lui atenţie. Îi trecu prin gând să se întoarcă,

spunând că trebuia brusc să plece — orice motiv pentru a evita intrarea în acel aranjament de neclintit al femeii.

Însă uşa rămase larg deschisă, iar Cecilia se afla deja în drum spre bucătărie. Erik nu avea de ales. Fără prea multă tragere de inimă, el închise uşa în urma sa, îşi atârnă haina, apoi o urmă pe Cecilia.

— E bine că ai venit. Chiar mă gândeam să te sun, zise ea.

Bărbatul stătu rezemat de bufet, cu mâinile încrucişate. Aştepta. Era pe cale să înceapă. Ca de obicei. Dansul. Atunci când femeia dorea să conducă, să preia hăţurile şi să facă paşi înainte; atunci când femeia îşi expunea condiţiile şi cerea promisiuni pe care el nu avea să le respecte niciodată. Uneori, astfel de clipe îi dădeau un sentiment de satisfacţie. Îi făcea plăcere să strivească încet şi meticulos toate speranţele penibile ale femeii. Însă nu şi acum. În momentele acelea, el nu dorea decât să-i simtă pielea dezgolită şi să-i inhaleze miresmele dulci; avea nevoie să se întindă peste ea şi să trăiască o eliberare care să-l secătuiască de puteri. Trebuia să ţină la distanţă acea persoană care îl hăituia. De ce alesese acea stupidă femeie tocmai ziua respectivă pentru a-i da lui Erik ocazia de a-i nărui speranţele?

Bărbatul stătu neclintit, aruncându-i o căutătură glacială femeii, care îi întoarse privirea, cu un calm incredibil. Acela era un lucru nemaiîntâlnit. Erik era obişnuit să vadă ochi nervoşi şi obraji îmbujoraţi, anunţând ce avea să urmeze, şi combinate apoi cu exaltarea dată de faptul că femeia găsise resurse pentru a-l înfrunta. Însă acum Cecilia îl fixa cu privirea.

Se pregăti să-i vorbească, dar telefonul mobil din buzunarul lui Erik începu să vibreze. Bărbatul apăsă pe

mesaj şi îl citi. Era o singură propoziţie. O propoziţie care aproape îi făcu genunchii să tremure. În acelaşi timp, de departe, el auzi vocea femeii. Aceasta îi vorbea, îi spunea ceva. Cuvintele ei nu aveau niciun înţeles. Erik se forţă să asculte, îşi forţă creierul să acorde semnificaţie silabelor articulate de Cecilia.

— Sunt însărcinată, Erik.

Nu spuseră o vorbă tot drumul spre Fjällbacka. Înainte de-a pleca, Paula îl întrebase pe Patrik dacă voia să-i dea ea vestea femeii, însă el doar scutură din cap. O luaseră cu ei şi pe Lena Appelgren, femeia-pastor a bisericii, care stătea aşezată pe bancheta din spate. Şi ea rămăsese tăcută după ce aflase ceea ce trebuia să ştie legat de acele împrejurări.

Când viră pe aleea din faţa casei Kjellner, Patrik regretă faptul că luaseră o maşină de poliţie, în loc de Volvoul personal. Cia nu putea să interpreteze decât într-un singur fel prezenţa unui vehicul al poliţiei în faţa casei sale.

Patrik sună la uşă, iar în mai puţin de cinci secunde, aceasta fu deschisă de Cia. Expresia femeii trăda faptul că văzuse maşina şi că deja trăsese concluziile.

— L-aţi găsit, nu-i aşa? zise ea, înfăşurându-se strâns în puloverul cu nasturi, în vreme ce vântul rece al iernii suflă prin uşa deschisă.

— Da, zise Patrik. L-am găsit.

Preţ de o clipă, Cia îşi păstră calmul, dar apoi picioarele i se înmuiară şi se prăbuşi la podea. Patrik şi Paula o ajutară să se ridice. Sprijinindu-se de ei, femeia se îndreptă către bucătărie, unde luă loc pe un scaun.

— Ai vrea să sunăm pe cineva?

Patrik se aşeză lângă Cia şi o prinse de mână. Femeia păru să reflecteze asupra întrebării. Privirea îi era sticloasă, iar Patrik bănui că îi venea foarte greu să-şi adune gândurile.

— Vrei să-i aducem pe părinţii lui Magnus? spuse el cu blândeţe, iar femeia dădu din cap.

— Au aflat deja? întrebă ea, cu vocea tremurândă.

— Nu, zise Patrik. Însă doi poliţişti au plecat spre ei, aşa că le pot telefona, să-i întreb dacă vor să vină aici.

Dar nu mai fu nevoie. Chiar atunci, o altă maşină de poliţie opri lângă cea a lui Patrik, care înţelese că Gösta şi Martin îi anunţaseră deja pe părinţii lui Magnus. Aceştia coborâră din maşină. Intrară în casă fără să mai sune la uşă. Paula ieşi în hol pentru a discuta în şoaptă cu colegii săi. Pe geamul de la bucătărie, Patrik îi zări pe Gösta şi pe Martin ieşind înapoi în frig şi plecând cu maşina.

Paula se întoarse în bucătărie, însoţită de Margareta şi Torsten Kjellner.

— M-am gândit că patru poliţişti ar fi fost prea mulţi, aşa că i-am trimis înapoi la secţie, îl anunţă Paula pe Patrik. Sper că e în regulă.

Bărbatul încuviinţă.

Margareta merse drept la Cia şi o luă în braţe. De îndată ce soacra ei făcu asta, Cia începu să plângă şi durerea se dezlănţui în hohote amare, violente. Torsten era palid şi tulburat. Lena se duse către el şi se recomandă.

— Luaţi loc şi între timp voi face eu nişte cafea pentru toată lumea, spuse ea.

Se cunoşteau doar după nume, şi Lena înţelese că sarcina pe care o avea în momentul acela presupunea să stea mai retrasă, intervenind doar dacă era nevoie. Fiecare om

reacționa în mod diferit la aflarea veștii unei morți, iar uneori tot ce trebuia să facă Lena era să le ofere o băutură fierbinte și liniștitoare. Începu să caute prin dulăpioare și găsi repede lucrurile necesare pentru a face cafeaua.

— Gata, gata, acum, Cia, zise Margareta, mângâindu-și pe spate nora.

Peste creștetul Ciei, femeia întâlni privirea lui Patrik, căruia îi era foarte greu să fie martorul durerii adânci pe care o vedea în ochii unei mame ce tocmai aflase de moartea fiului ei. Cu toate acestea, Margareta era îndeajuns de puternică pentru a-i oferi sprijin soției fiului său. Unele femei dovedeau o asemenea tărie sufletească, încât nimic nu le putea zdrobi. Poate că le mai gârbovea uneori. Însă de zdrobit, nu le putea zdrobi.

— Îmi pare rău.

Patrik se întoarse spre tatăl lui Magnus, care se uita în gol, așezat la masa din bucătărie. Torsten nu îi răspunse.

— Uitați niște cafea pentru dumneavoastră.

Lena așează ceașca în fața lui Torsten, după care îl atinse cu mâna pe umăr. La început, bărbatul nu reacționă, dar apoi zise, cu o voce slabă:

— Zahăr?

— Îl aduc imediat.

Lena căută din nou prin bufet, până când găsi o cutie cu zahăr.

— Nu înțeleg... zise Torsten, închizându-și ochii, apoi deschizându-i iar. Nu înțeleg. Cine ar vrea să îi facă rău lui Magnus? Cine ar vrea să-l rănească pe băiatul nostru?

Își privi soția, dar aceasta nu îl auzi. Încă stătea cu brațele în jurul Ciei, în vreme ce pe puloverul său gri, o pată umedă se tot mărea.

— Nu știm, Torsten, zise Patrik, dând din cap, în semn de mulțumire față de Lena, care îi oferi o ceașcă de cafea, înainte de a li se alătura la masă.

— Atunci *ce anume* știm?

Din cauza furiei și a durerii, vorbele părură să îi rămână blocate în gât lui Torsten. Margareta îi aruncă o privire de avertizare. De parcă i-ar fi spus: Nu acum. Nu e nici locul, nici momentul potrivit. Bărbatul se supuse privirii neînduplecate a soției și se întinse după zahăr, turnându-și puțin în cafea și amestecându-l cu o linguriță.

Tăcerea învălui camera. Suspinele Ciei se potoliseră, dar Margareta încă o ținea aproape, lăsându-și la o parte propria mâhnire, pentru moment.

Cia își ridică privirea. Obrajii îi erau pătați de lacrimi, iar vorbele i se auziră cu greu:

— Copiii. Încă n-au aflat. Sunt la școală. Trebuie să vină acasă.

Patrik scutură din cap. Se ridică, apoi el și Paula se îndreptară către mașină.

9

Își ținu mâinile peste urechi. Nu putea înțelege cum ceva atât de mic era în stare să facă o asemenea gălăgie și nici cum ceva atât de urât putea să atragă așa de multă atenție.

Totul se schimbase după acele săptămâni de vacanță petrecute în camping. Mama se îngrășase din ce în ce mai mult, până când într-un final dispăruse timp de o săptămână și se întorsese acasă cu surioara mai mică. El fusese ușor nelămurit în legătură cu toate astea, dar nimeni nu se obosise să-i răspundă la întrebări.

De fapt, nimeni nu-i mai dădea niciun pic de atenție. Tata era la fel ca dintotdeauna. Iar mama nu vedea decât ghemotocul plin de cute. Umbla mereu de colo-colo, ducând-o în brațe pe surioară, care nu se oprea niciodată din plâns. Mereu o ținea lângă ea, o hrănea, o schimba, o dezmierda și îi vorbea drăgăstos. El pur și simplu îi stătea în cale. Singurele ocazii când primea atenție din partea mamei erau cele în care îl mustra. Lui nu-i plăcea, însă orice era mai bine decât atunci când privea fix prin el, de parcă ar fi fost invizibil.

Cel mai mult o deranja când băiatul mânca prea mult. Era foarte severă atunci când venea vorba de mâncare

trebuie să ai grijă la greutate", spunea mereu atunci când îi mai cerea o porție de sos.

Băiatul începuse să mănânce de fiecare dată porții suplimentare. Nu una singură, ci două sau trei. La început, mama încercase să-l oprească. Însă el pur și simplu se uita fix la ea, luându-și ostentativ mai mult sos ori încărcându-și farfuria cu mai mulți cartofi piure. În cele din urmă, femeia se dăduse bătută, mulțumindu-se doar să-i arunce priviri furioase. Iar poftele se tot măriseră. Într-un fel, băiatul savura acel dezgust pe care îl vedea în ochii ei ori de câte ori îl privea îndesându-și mâncare în gură. Măcar în felul acela se mai uita spre el. Însă nimeni nu îl mai numea „băiețel frumos". Încetase să mai fie drăgălaș. Se slutise. Atât lăuntric, cât și în exterior. Însă măcar așa femeia nu-l mai ignora.

Deseori, după ce așeza bebelușul în pătuț, mama se întindea pentru a trage un pui de somn. În momentele acelea, el îi dădea să-și privească surioara. Altminteri nu îi era permis să o atingă, nu și când mama era cu ochii pe el. „Ia mâinile, pot fi murdare." Însă atunci când mama dormea, el putea privi bebelușul. Îl putea atinge.

Înclină capul într-o parte și o studie. Avea chip de bătrână. Ușor crăpat și roșu. În somn, fetița își încleștă mâinile în doi pumnișori, răsucindu-se apoi de câteva ori. Se dezvelise. Băiatul nu o acoperi la loc cu pătura. De ce să fi făcut așa ceva? Ea îi furase totul.

Allis. Până și numele ei îl umplea cu dezgust. O ura pe Allis.

— Vreau să le dai fiicelor lui Laila bijuteriile mele.

— Lisbet, draga mea, treaba asta nu mai poate aştepta!

O prinse de mâna care stătea aşezată deasupra cuverturii. O strânse uşurel, simţind cât de fragile îi erau oasele. Precum ale unei păsări.

— Nu, Kenneth, nu mai poate aştepta. Nu mă pot odihni până când nu ştiu că am pus ordine în toate. Nu-mi voi afla niciodată liniştea dacă ştiu că las o asemenea dezordine în urma mea, spuse femeia, zâmbind.

— Dar...

Kenneth îşi drese glasul şi mai făcu o încercare.

— Este atât de...

Vocea i se frânse din nou, iar ochii i se umplură de lacrimi. Bărbatul le şterse iute. Trebuia să rămână stăpân pe situaţie, trebuia să fie puternic. Însă lacrimile îi căzură pe cuvertura înflorită, cea pe care o avuseseră încă de la bun început. Culorile i se şterseseră cu timpul, fiindcă fusese spălată de nenumărate ori. Kenneth o întindea mereu pe patul femeii, ştiind cât de mult îi plăcea.

— Nu trebuie să te prefaci în faţa mea, zise Lisbeth, mângâindu-l.

— Iar îmi dezmierzi chelia? spuse el, încercând să zâmbească.

Femeia îi făcu semn cu ochiul.

Întotdeauna am considerat că podoaba capilară e un lucru supraestimat. Doar știi asta. Un cap frumos și lucios e mult mai atrăgător.

Bărbatul izbucni în râs. Lisbet reușise întotdeauna să-l facă să râdă. Cine avea să mai facă asta? Cine avea să îl mai mângâie, spunându-i cât de norocoasă se considera fiindcă Dumnezeu îi lăsase lui Kenneth o fâșie pleșuvă în vârful capului, pe care ea să o poată dezmierda? Soțul ei nu era cel mai atrăgător bărbat din lume. Dar Lisbet așa îl considera. Iar Kenneth se minuna în continuare de faptul că avea o soție atât de frumoasă. Chiar și în clipele acelea, când cancerul îi răpise tot ce s-ar fi putut răpi, măcinându-i fiecare părticică a trupului. Fusese atât de supărată fiindcă își pierduse părul, iar Kenneth încercase să facă aceeași glumă cu privire la ea. Spunându-i că Dumnezeu îi dăduse și ei o fâșie pleșuvă, pe care să o poată dezmierda *el*. Însă nu reușise să-i smulgă vreun zâmbet.

Se mândrise întotdeauna cu părul ei. Blond și cârlionțat. Ochii i se umpleau de lacrimi ori de câte ori stătea în fața oglinzii, trecând cu mâna prin șuvițele rare ce-i mai rămăseseră în urma tratamentului. Kenneth încă o considera frumoasă, dar în același timp înțelegea cât de nefericită era din cauza părului. Drept urmare, cu prima ocazie cu care ajunsese în Göteborg, intrase într-un magazin și îi cumpărase o eșarfă Hermès. Femeia și-o dorise de multă vreme, însă mereu venise cu proteste când el încercase să i-o cumpere. „Nu merită să plătești așa de mulți bani pentru o bucățică de material", fusese răspunsul ei, la insistențele lui Kenneth.

Cu toate acestea, odată ajuns în Göteborg, el îi cumpărase eșarfa. Cea mai scumpă din magazin. Cu un efort, ca se dăduse jos din pat și deschisese cadoul, scoțând

eşarfa şi ducându-se cu ea până în faţa oglinzii. Privindu-se atent, femeia înfăşurase în jurul capului pătratul de mătase lucioasă, cu model galben şi auriu. Astfel nu se mai vedea că nu are păr şi nici nu-i mai era frig. Dar, mai presus de toate, îi redase acea licărire din priviri, pe care tratamentul dur i-o răpise, laolaltă cu părul.

Kenneth se aşezase pe pat, iar Lisbet, fără a spune o vorbă, se îndreptase spre el, se aplecase şi îi dăduse o sărutare pe creştet. După care se vârâse înapoi în pat. Din clipa aceea, a purtat mereu eşarfa înfăşurată în jurul capului.

— Vreau ca Annette să primească acel colier masiv din aur, iar lui Josefine să-i dai perlele. Restul îl pot împărţi după cum cred ele de cuviinţă. Să sperăm doar că nu vor ajunge să se certe din cauza asta.

Lisbet râse, sigură de faptul că fetele surorii sale aveau să cadă totuşi de acord cu privire la împărţitul bijuteriilor lăsate de ea. Kenneth tresări. Rămăsese pierdut în propriile sale amintiri, iar cuvintele soţiei lui îl deşteptară cu neînduplecare. Îşi înţelegea soţia şi nevoia acesteia de a pune totul în ordine, înainte de a se stinge. În acelaşi timp însă, el nu putea suporta să i se reamintească inevitabilul, care deja nu mai era prea îndepărtat, conform medicilor. Ar fi dat orice să nu se afle acolo, ţinându-i mâna plăpândă într-a sa şi ascultând cum soţia lui îşi împărţea bunurile lumeşti.

— Şi nu vreau să trăieşti singur tot restul vieţii. Să mai ieşi din când în când, să vezi ce mai e prin lume. Dar să stai departe de acele site-uri matrimoniale de pe internet, fiindcă mi se par...

— Ei, gata cu prostiile astea, zise el, dezmierdându-i obrazul. Tu chiar crezi că s-ar mai putea compara vreo altă femeie cu tine? Nici n-are rost să mai caut.

— Nu vreau să fii singur, spuse ea pe un ton grav, prinzându-l de mână cât putu de tare. M-ai auzit? Trebuie să-ți vezi de viață.

Pe frunte îi apărură broboane de sudoare, pe care Kenneth i le șterse delicat cu batista de pe noptieră.

— Acum ești aici, cu mine. Iar ăsta e singurul lucru care contează.

O vreme, cei doi stătură în liniște, privindu-se în ochi și rememorându-și viața petrecută împreună. Pasiunea fantastică de la început, care de fapt nu dispăruse, cu toate că evenimentele cotidiene o mai erodaseră puțin. Râsetele, prietenia și afecțiunea care îi legase. Toate nopțile în care stătuseră întinși unul lângă celălalt, atât de aproape încât obrazul femeii se rezema de pieptul lui. Toți anii în care tânjiseră după copii ce nu apăruseră niciodată, năruindu-le speranțele, până când într-un final, ajunseseră la o calmă resemnare. Viețile lor înțesate de prieteni, interese comune și dragoste reciprocă.

Mobilul sună pe holul de la intrare. Cu toate că îi dădu drumul mâinii, el nu se ridică. Însă telefonul continuă să sune și, în cele din urmă, Lisbet îi făcu un semn.

— Ar fi bine să răspunzi. Se pare că cineva încearcă să dea de tine.

Fără prea multă tragere de inimă, Kenneth se ridică, merse în hol și ridică mobilul de pe birou. Pe ecran apărea afișat „Erik". Din nou, simți cum îl cuprinde furia. Până și în acele momente, bărbatul tot insista să-l deranjeze.

— Da? răspunse el, fără să facă vreun efort să-și ascundă sentimentele.

Dar starea de spirit i se schimbă pe măsură ce îl asculta pe Erik. Puse câteva întrebări scurte, apoi termină conversația și se întoarse în camera lui Lisbet. Inspiră

adânc şi fixă cu privirea chipul femeii, atât de mistuit de boală, dar care lui i se părea atât de frumos şi încadrat de o aură galben-aurie.

— Se pare că l-au găsit pe Magnus. Şi e mort.

Erica încercase de câteva ori să-l sune pe Patrik, însă acesta nu-i răspunse. Pesemne că era foarte ocupat la secţie.

Femeia era acasă, în faţa computerului şi făcea nişte căutări pe internet. Cu toate că se străduia cu încăpăţânare să se concentreze asupra acelei misiuni, nu putea nega faptul că o distrăgeau teribil cele două perechi de picioruşe năzdrăvane din pântecele său. Îi era greu să îşi ţină gândurile în frâu. Dar şi grijile. Îşi aminti începuturile cu Maia, care nu se asemănaseră deloc cu viziunile roz închipuite de ea. Perioada respectivă fusese precum o gaură neagră, iar în curând avea să se dubleze. Doi bebeluşi de hrănit, doi care se trezeau în miez de noapte, doi care aveau neîncetat nevoie de atenţia ei. Poate că era ea egoistă, poate acela era motivul pentru care îi venea greu să-şi pună întreaga existenţă, întreaga viaţă, în mâinile altcuiva. În mâinile copiilor săi. Ideea aceea o făcu să se schimonosească, apoi să se simtă extrem de vinovată. De ce oare o neliniştea atât de mult faptul că urma să aibă doi copii, două daruri minunate în acelaşi timp? Nu ştia motivul, ci doar faptul că era îngrijorată — într-o asemenea măsură, încât se simţea sfâşiată pe dinăuntru. Însă măcar de data aceea, rezultatul final îi era cunoscut. Maia fusese o bucurie atât de mare, încât Erica nu regretase nici măcar o clipă dificila perioadă prin care trecuse. Dar amintirile mai puţin plăcute nu dispăruseră şi o tulburau în continuare.

Brusc, simți o lovitură puternică și fu nevoită să își țină sufletul. Probabil că unul dintre bebeluși avea talent la fotbal. Durerea o aduse înapoi în prezent. Înțelegea că se concentra asupra problemelor lui Christian fiindcă astfel își ținea departe propriile gânduri și griji. Și nu vedea nimic rău în asta.

Intră pe Google și tastă numele bărbatului: Christian Thydell. Găsi câteva pagini. Toate se legau de cartea publicată; niciuna nu avea legătură cu trecutul lui. Încercă să adauge „Trollhättan". Nimic. Însă dacă ar fi locuit acolo, cu siguranță ar fi lăsat câteva indicii în urma sa. Iar în felul acela, Erica ar fi fost în stare să afle mai multe despre el. Își mușcă ușor degetul mare și se gândi. Să fi pornit oare pe o pistă greșită? Nu exista vreun indiciu în scrisori cum că ele ar fi provenit de la o persoană pe care Christian o cunoscuse înainte să se mute în Fjällbacka.

Erica se tot întorcea la aceeași întrebare: de ce era Christian atât de secretos cu privire la trecutul său? Era ca și cum bărbatul și-ar fi șters cu buretele întreaga viață pe care o avusese înainte de a se muta în Fjällbacka. Ori să fi fost Erica singura persoană cu care el refuza să discute? Gândul o duru, însă nu și-l putu îndepărta din minte. Ce-i drept, Christian nu fusese tocmai deschis nici cu colega sa de la muncă, însă aceea reprezenta o cu totul altă situație. Ericăi i se păruse că ea și Christian se împrieteniseră cât lucraseră la manuscris, făcând schimb de gânduri și idei, discutând tonul și nuanța stilului. Însă poate că Erica se înșelase.

Înțelese că, înainte de a-și da frâu liber imaginației, ar fi trebuit să stea de vorbă cu mai mulți prieteni de-ai lui Christian. Însă care erau aceștia? Avea doar o vagă

bănuială în legătură cu persoanele care făceau parte din cercul lui de prieteni. Magnus Kjellner fu primul care îi trecu prin minte, însă fără un miracol, opțiunea respectivă nu exista. Christian și Sanna păreau să se mai vadă cu Erik Lind, proprietarul firmei de construcții, și cu partenerul acestuia, Kenneth Bengtsson. Erica nu avea idee cât de apropiați erau de Christian, sau cu care dintre ei ar fi trebuit să vorbească pentru a căpăta cele mai multe informații. În plus, cum avea să reacționeze Christian dacă ar fi aflat că ea umbla prin oraș, punând întrebări tuturor cunoscuților lui?

Hotărî să ignore asemenea scrupule, care oricum cântăreau mult mai puțin decât curiozitatea Ericăi. Și, în definitiv, era în interesul lui Christian. Dacă el refuza să dea de urma celui care îi trimisese scrisorile de amenințare, atunci se vedea nevoită să o facă ea în locul lui.

Brusc, femeia știu cu cine avea să discute mai întâi.

Ludvig aruncă din nou o privire asupra ceasului. Curând avea să sune. Matematica era materia pe care o detesta cel mai mult, iar ora se scurgea înfiorător de greu, ca de obicei. Mai erau încă cinci minute. În ziua aceea, pauza avea să fie împreună cu cei din a VII-a A, ceea ce însemna și împreună cu Sussie. Fata își avea dulăpiorul în rândul imediat următor și, cu puțin noroc, Ludvig ar fi putut ajunge acolo cam în același timp cu ea, pentru a-și pune cărțile, după curs. Trecuseră mai mult de șase luni de când fata îi căzuse cu tronc. Nimeni nu știa, cu excepția prietenului său cel mai bun, Tom. Iar Tom era conștient că ar fi intrat în mare bucluc dacă secretul ieșea la iveală.

Clopoțelul sună, iar Ludvig își luă recunoscător cărțile de matematică și o zbughi din clasă. În drum spre

dulăpiorul lui, se tot uită în jur, dar Sussie nu era de găsit nicăieri. Poate că nu terminase încă ora.

În curând avea să îşi ia inima-n dinţi şi să-i vorbească. Aşa se hotărâse. Doar că nu era sigur cum să înceapă şi ce anume să îi spună. Încercase să-l convingă pe Tom să o distragă pe prietena lui Sussie, pentru ca el să poată vorbi cu fata. Însă Tom refuzase, aşa că Ludvig se vedea nevoit să conceapă un alt plan.

Zona din jurul dulăpiorului său era pustie. Descuie lacătul, îşi puse cărţile înăuntru, apoi închise totul cu grijă. Poate că fata nu era la şcoală în ziua aceea. Nu o văzuse nici mai devreme, aşa că poate era bolnavă, ori nu avea cursuri. Ideea aceea îl deprimă atât de mult, încât îi trecu prin minte să chiulească la ultima oră. Tresări când cineva îl bătu pe umăr.

— Scuze, Ludvig. N-am vrut să te sperii.

Lângă el se afla directoarea şcolii. Femeia părea agitată şi palidă, iar într-o fracţiune de secundă, Ludvig îşi dădu seama despre ce era vorba. Gândurile cu privire la Sussie şi la orice altceva, gânduri care cu o clipă în urmă îi păruseră atât de importante, se mistuiră instantaneu, înlocuite de o durere atât de puternică, încât avu impresia că n-o să-şi mai revină niciodată.

— Aş vrea să vii la mine în birou. Elin ne aşteaptă acolo.

Băiatul scutură din cap. Nu avea rost să mai întrebe despre ce era vorba, din moment ce ştia, oricum. Durerea păru să-i radieze din vârfurile degetelor, iar Ludvig nu îşi mai simţi picioarele, în timp ce o urmă pe directoare. Înainta, făcând paşi, unul după celălalt, aşa cum ştia că trebuie, însă picioarele îi erau complet amorţite.

Pe coridor, la jumătatea distanţei spre biroul directoarei, o văzu pe Sussie. Fata îl privi drept în ochi. Însă lui i

se păru că trecuse o eternitate de atunci când asemenea întâlniri însemnau ceva pentru el, aşa că nici măcar nu o remarcă. Nu mai exista decât suferinţă. Restul era un gol imens.

Elin izbucni în lacrimi atunci când îl văzu. Păru că stătuse acolo, înfrânându-şi suspinele. Drept urmare, când băiatul intră în cameră, ea îi sări în braţe. Ludvig o îmbrăţişă, mângâind-o uşurel pe spinare.

Ofiţerii de poliţie, cu care băiatul se mai întâlnise de câteva ori, stăteau în apropiere, dându-le fraţilor câteva clipe în care să se consoleze reciproc. Băiatul încă nu rostise vreun cuvânt.

— Unde l-aţi găsit? spuse în cele din urmă Ludvig, însă fără să-şi dea seama că formulase o întrebare.

Nici măcar nu era sigur că voia să afle un răspuns.

— Lângă Sälvik, zise poliţistul al cărui nume era Patrik, din câte îşi amintea băiatul.

Colega lui se dădu cu câţiva paşi înapoi. Părea că nu-şi găseşte cuvintele. Ludvig o înţelese perfect. Nici el nu ştia ce să spună. Şi nici ce să facă.

— Ne-am gândit să vă ducem acasă cu maşina.

Patrik îi făcu semn Paulei să îi conducă. Elin şi Ludvig o urmară. Fata se opri în cadrul uşii, întorcându-se spre Patrik.

— Tata s-a înecat?

Ludvig se opri, la rându-i, însă înţelese că poliţistul nu intenţiona să le mai dea şi alte informaţii, pentru moment.

— Hai acasă, Elin. Vom afla detaliile mai târziu, spuse el încet, prinzându-şi sora de mână.

La început, fata se împotrivi. Nu avea de gând să plece. Voia să afle ce se întâmplase. Dar apoi se întoarse şi o urmă pe Paula.

*

— În regulă. Să aruncăm o privire...

Mellberg făcu o pauză teatrală. Arătă spre panoul pe care Patrik prinsese cu grijă toate materialele adunate în legătură cu dispariția lui Magnus Kjellner.

— Am strâns aici tot ceea ce știm până în momentul de față, și nu prea avem mare lucru. De trei luni ne ocupăm de cazul cu pricina și numai atât am fost în stare să găsim? Nu mă mir, în fundul ăsta de țară! Păi, pe vremea când eram în Göteborg, eu știam ce însemna să lucrezi sub presiune. Am fi rezolvat un asemenea caz într-o săptămână!

Patrik și Annika făcură schimb de priviri. În calitate de șef al poliției din Tanumshede, Mellberg le reamintea mereu colegilor săi de vremurile petrecute în Göteborg. Cu toate că părea să-și fi pierdut speranțele de a fi transferat înapoi la oraș. Fusese oricum singurul care crezuse în acea posibilitate.

— Am făcut tot ce ne-a stat în putință, zise Patrik, întovit.

Știa prea bine cât de inutil era să riposteze acuzațiilor lui Mellberg.

— În plus, abia azi s-a transformat în ancheta unei crime. Până acum, am tratat-o ca pe un caz de dispariție.

— Bine, bine. Ai putea să treci în revistă tot ce s-a întâmplat? Unde a fost găsit cadavrul, cine l-a găsit și ce ți-a spus Pedersen până în clipa de față? Îi voi da un telefon mai târziu, firește. Doar că n-am avut timp până acum. Așa că va trebui să ne descurcăm cu informațiile pe care le avem.

Patrik raportă evenimentele produse în acea zi.

— Chiar era blocat în gheață? întrebă Martin Molin, cutremurându-se când îl privi pe Patrik.

— Vom avea mai târziu fotografii de la locul faptei, însă da, era înghețat bocnă. Dacă nu s-ar fi dus câinele pe gheață, ar fi durat multă vreme până ca Magnus Kjellner să fie găsit. Asta dacă l-am mai fi găsit vreodată. De îndată ce s-ar fi topit gheața, trupul lui s-ar fi desprins și ar fi plutit mai departe. Ar fi putut ajunge oriunde, zise Patrik, scuturând din cap.

— Să înțeleg din asta că nu vom putea lucra la locul faptei, nu?

Gösta, cu o expresie mohorâtă pe chip, îl mângâia absent pe Ernst, care stătea lipit de piciorul său.

— Gheața a apărut abia prin decembrie. Va trebui să așteptăm raportul lui Pedersen, pentru a vedea de cât timp e mort Magnus, dar eu bănuiesc că a murit la scurt timp după dispariție. Însă, după cum am spus, nu avem rezultate care să confirme acea teorie, așa că nu o putem folosi drept bază în ancheta noastră, zise Patrik, ridicând degetul arătător, în semn de avertisment.

— Totuși, pare o ipoteză rezonabilă, spuse Gösta.

— Ai pomenit de niște urme de înjunghiere. Ce știm în legătură cu asta?

Ochii căprui ai Paulei se îngustară, în vreme ce femeia bătu nerăbdătoare cu pixul în carnetul de notițe aflat dinaintea ei, pe masă.

— N-am aflat multe nici în legătură cu asta. Doar știi cum e Pedersen. Nu îi place să zică nimic până nu face un control minuțios. Singurul lucru pe care mi l-a spus e că bărbatul a fost victima unui atac, în urma căruia s-a ales cu plăgi multiple.

— Ceea ce pare să indice faptul că a fost înjunghiat cu un cuțit, adăugă Gösta.

— Probabil că da.

— Când vom primi mai multe informații din partea lui Pedersen?

Mellberg se așeză în capul mesei și pocni din degete, chemându-l pe Ernst la el. Câinele îl părăsi imediat pe Gösta și alergă pentru a-și pune capul pe genunchiul stăpânului.

— A zis că se va ocupa de autopsie la sfârșitul săptămânii. Așadar, cu puțin noroc, vom afla mai multe până în weekend. Altminteri, cândva la începutul săptămânii viitoare.

Patrik oftă. Uneori, constrângerile meseriei sale îi testau răbdarea. El voia răspunsuri în clipa aceea, nu peste o săptămână.

— În regulă. Ce se știe în legătură cu dispariția lui?

Mellberg ridică ostentativ în direcția Annikăi ceașca goală de cafea, dar femeia se prefăcu a nu observa. Mellberg încercă apoi și cu Martin, ceea ce dădu rezultate mai bune. Martin nu dobândise încă statutul necesar pentru a-și putea ignora șeful. Mellberg se lăsă pe spate, mulțumit, în vreme ce colegul lui mai tânăr se ridică în picioare, îndreptându-se către bucătărie.

— Știm că Magnus Kjellner a părăsit casa la puțin timp după ora opt dimineața. Cia plecase deja la șapte jumătate pentru a ajunge la slujba sa din Grebbestad. Lucrează cu jumătate de normă într-un birou de imobiliare de acolo. Copiii au fost nevoiți să plece înainte de ora șapte, ca să prindă autobuzul spre școală.

După ce Martin le reumplu tuturor ceștile, Patrik făcu o pauză ca să ia o gură de cafea. Paula profită de ocazie pentru a sări cu o întrebare.

— De unde ştim că Magnus Kjellner a plecat imediat după ora opt?

— Atunci l-a văzut un vecin părăsind casa.

— A plecat cu maşina?

— Nu, Cia luase unicul automobil al familiei şi, conform spuselor ei, Magnus a plecat pe jos.

— Dar n-a mers pe jos până în Tanum, nu? întrebă Martin.

— Nu, de regulă îl ducea cu maşina un coleg, Ulf Rosander, care locuieşte lângă terenul de minigolf. În direcţia aceea a plecat. Însă în dimineaţa cu pricina, i-a telefonat lui Rosander, spunându-i că avea să întârzie. După care nu a mai apărut deloc.

— Suntem siguri de asta? întrebă Mellberg. L-am cercetat cum trebuie pe acest Rosander? În definitiv, nu avem decât cuvântul lui că Magnus nu şi-a făcut apariţia.

— Gösta a mers să stea de vorbă cu Rosander, şi nu există nimic din ceea ce a spus, sau din purtarea lui, care să indice faptul că minte, zise Patrik.

— Poate că nu l-aţi strâns îndeajuns cu uşa, spuse Mellberg, notându-şi ceva în carnet.

Ridică privirea şi se uită ţintă la Patrik.

— Hai să-l aducem aici şi să-l mai perpelim un pic.

— Nu e cam drastic? S-ar putea ca oamenii să ezite pe viitor să mai stea de vorbă cu poliţia, dacă aud că târâm martorii la secţie, obiectă Paula. Ce-ar fi să mergeţi voi până la el, în Fjällbacka? Îmi dau seama, firește, că tu eşti extrem de ocupat acum, aşa că m-aş putea duce eu cu Patrik, în locul tău, dacă vrei, zise ea, făcându-i lui Patrik un semn discret cu ochiul.

— Hmm, e adevărat. Chiar am destul de multe pe cap momentan. E o idee bună, Paula. Tu şi Patrik puteţi merge până acolo, să mai staţi de vorbă cu... Rosell.

— Rosander, îl corectă Patrik.

— Aşa. Asta am şi zis.

Mellberg îi aruncă o privire urâcioasă lui Patrik.

— În orice caz, vreau ca tu şi Paula să discutaţi cu el. Cred că ar putea ieşi ceva din asta. Ei bine, altceva? Ce altceva mai ştim? întrebă el, dând nerăbdător din mână.

— Am bătut la uşi pe tot traseul pe care Magnus îl parcurgea până acasă la Rosander. Nimeni nu a văzut nimic, dar asta nu înseamnă mare lucru. Oamenii sunt mereu ocupaţi cu treburile lor matinale, zise Patrik.

— S-ar părea că Magnus a dispărut într-un nor de fum, din clipa în care a ieşit pe uşă. Bine, până când l-am găsit noi sub gheaţă.

Lui Martin i se citi pe chip resemnarea atunci când îl privi pe Patrik, care făcu un efort de a părea mult mai optimist decât se simţea cu adevărat.

— Nimeni nu dispare pur şi simplu. Undeva trebuie să existe indicii cu privire la ce s-a întâmplat. Trebuie doar să le dăm de urmă.

Patrik se auzi rostind la repezeală acele platitudini, însă altceva nu avea de oferit.

— Dar viaţa lui personală? Am săpat îndeajuns de adânc? Au ieşit la iveală toate rufele murdare din familie?

Mellberg râse la propria-i glumă, însă nimeni nu îi urmă exemplul.

— Prietenii cei mai apropiaţi ai lui Magnus şi ai Ciei erau Erik Lind, Kenneth Bengtsson şi Christian Thydell. Ei şi soţiile lor. Am discutat cu toţi, asta pe lângă membrii familiei lui Magnus. Dar singurul lucru pe care l-am aflat a fost că Magnus era un tată devotat şi un bun prieten. Fără bârfe, fără secrete, fără zvonuri.

— Aiurea! pufni Mellberg. Toată lumea are câte ceva de ascuns. Trebuie doar să faci destule săpături. E clar că nu v-ați dat toată silința.

„Desigur...", se pregăti Patrik să-i răspundă.

Dar apoi tăcu, dându-și seama că era posibil ca Mellberg să aibă și el dreptate — ca niciodată. Poate că nu fă cuseră îndeajuns de multe săpături, poate că nu puseseră întrebările corecte.

— Desigur că vom mai face o serie de interogatorii cu familia și prietenii lui, continuă el.

Brusc, Patrik își aminti de Christian Thydell și de scrisoarea aflată în sertarul biroului său. Însă nu voia să o aducă în discuție, cel puțin nu până când avea să dispună de informații concrete. În clipele acelea, nu se baza decât pe instinct.

— În regulă, atunci... Hai să luăm totul de la capăt și să o facem cum trebuie!

Mellberg se ridică atât de repede, încât Ernst, care până atunci își rezemase capul de piciorul stăpânului, aproape că se răsturnă. Șeful poliției se pregătea deja să iasă pe ușă, când se întoarse și le aruncă o privire neîndu plecată subalternilor săi, aflați în jurul mesei.

— Și haideți să-i dăm odată bice!

Întunericul se lăsase îndărătul ferestrelor de tren. Se trezise atât de devreme în dimineața aceea, încât i se părea că venise deja seara, cu toate că ceasul nu îi arăta decât că era după-amiaza târziu. În buzunar, mobilul îi țârâia cu încăpățânare, însă îl ignoră. Indiferent cine încerca să-l sune, era precis cineva care voia ceva de la el. Cineva care se străduia să îi dea de urmă și să-i ceară ceva.

Christian privi în gol, pe fereastră. Tocmai trecuseră de Herrljunga. Își lăsase mașina în Uddevalla. De acolo și până acasă, în Fjällbacka, făcea cam patruzeci și cinci de minute, cu mașina. Își rezemă fruntea de geam și închise ochii. Simți răcoarea pe piele. Întunericul de afară părea să își croiască drum spre interior, spre el. I se tăie respirația, deschise ochii și își trase înapoi capul. Fruntea și vârful nasului lăsaseră o urmă clară pe geam. Ridică mâna și o șterse. Nu voia să o privească, nu voia să vadă nicio urmă de-a sa.

Odată sosit trenul în Uddevalla, Christian se simți atât de obosit, încât abia putu să mai vadă. Încercase să adoarmă de-a lungul ultimei ore a călătoriei, însă imaginile continuaseră să i se învârtă prin minte, ținându-l treaz. Se opri la McDonald's, în drum spre Torp, și cumpără o cafea mare, pe care o bău dintr-o înghițitură, de dragul cofeinei.

Mobilul îi țârâi din nou, însă el nici măcar nu se obosi să-l scoată din buzunar, darămite să mai și stea de vorbă cu persoana care tot insista să dea de el. Probabil că era Sanna. Avea să fie supărată pe el, odată ajuns acasă, însă lui nu îi păsa.

Simți furnicături în tot corpul și își schimbă poziția, pe scaunul șoferului. Farurile mașinii din spate îi bătură în oglinda retrovizoare, orbindu-l preț de o clipă, atunci când își mută privirea asupra drumului de dinaintea sa. Ceva legat de farurile acelea — distanța constantă și lumina orbitoare — îl făcu să privească din nou în oglinda retrovizoare. Era aceeași mașină care stătuse în urma lui încă de la oprirea în Torp. Sau să nu fi fost așa? Se frecă la ochi. Nu mai era sigur de nimic.

Luminile îl însoțiră și atunci când vira pe autostradă, la indicatorul spre Fjällbacka. Christian mijì ochii, încercând să-și dea seama de marca mașinii care îl urmărea. Însă era prea întuneric, iar farurile, prea puternice. Cu palmele asudate, strânse și mai tare volanul. Îl ținu atât de bine, încât mâinile începură să-l doară, făcându-l să-i dea drumul preț de o secundă, pentru a-și pocni degetele.

Și-o imagină pe ea. Îmbrăcată în rochia albastră, ținând bebelușul în brațe. Se gândi la parfumul de căpșune, aroma buzelor ei. Senzația dată de materialul rochiei atunci când îi atingea pielea. Părul ei, lung și brunet.

Ceva sări în fața mașinii. Christian frână brusc și, preț de câteva secunde, pierdu contactul cu șoseaua. Mașina alunecă spre șanț, iar el simți că pierde controlul vehiculului. Nu se împotrivi. Însă câteva clipe mai târziu, la puțini centimetri de bordură, mașina se opri. În lumina farurilor se distinse crupa albă a unei căprioare, pe care bărbatul o observă săltând speriată, de-a lungul câmpului.

Motorul încă mergea, dar sunetul îi era înăbușit de vâjâitul din mintea lui Christian. Văzu în retrovizor că mașina din spate oprise, la rându-i, și se gândi că ar fi trebuit să plece. Departe de acele faruri ce-i străluceau în oglindă.

O portieră se deschise și cineva coborî din vehicul. Cine venea înspre el? Era așa de întuneric afară, că nu își putea da seama dacă persoana care se apropia era bărbat sau femeie. Încă vreo câțiva pași, iar silueta întunecată avea să ajungă lângă portiera lui.

Mâinile lui Christian începură să tremure, încleștate în continuare pe volan. Bărbatul își mută privirea dinspre oglinda retrovizoare și se uită spre câmpul vast,

de la marginea pădurii, care se distingea vag, la mică distanță. Privi fix și aștepta. Ușa de pe latura pasagerului se deschise.

— Ești bine? Totul în regulă? Se pare că era să lovești o căprioară.

Christian întoarse capul spre voce. Stând acolo și privindu-l era un bărbat cărunt, care avea în jur de șaizeci de ani.

— Sunt în regulă, murmură Christian. Doar că m-am speriat. Atâta tot.

— Te înțeleg. E groaznic când ceva îți sare așa în fața mașinii. Sigur ești bine?

— Fără îndoială. Acum o să mă duc acasă. Sunt în drum spre Fjällbacka.

— Aha, înțeleg. Eu merg spre Hamburgsund. Condu cu prudență.

Bărbatul trânti ușa, iar Christian își simți pulsul domolindu-se. Nu erau decât stihii, amintiri din trecut. Nimic care să-i fi putut face rău.

O voce lăuntrică stinsă încercă să-i vorbească despre coșmaruri. Acelea nu erau plăsmuiri ale imaginației sale. Însă el nu plecă urechea, refuzând să-i dea ascultare. Dacă ar fi început să aibă asemenea gânduri, *ea* ar fi căpătat din nou controlul. Iar acela era un lucru pe care nu îl putea permite. Se chinuise atât de mult să o dea uitării. Nu avea să pună din nou stăpânire asupra lui.

Începu să conducă, îndreptându-se spre Fjällbacka. În buzunarul hainei, telefonul continuă să sune.

10

Allis plângea neîncetat, zi şi noapte. Băiatul îi auzise pe mama şi pe tata vorbind. Spuseseră că avea ceva ce se numea „colici". Indiferent ce însemna asta, gălăgia pe care o făcea Allis era insuportabilă. Zgomotul îi acapara întreaga viaţă, răpindu-i totul.

De ce nu o ura mama atunci când plângea aşa de mult? De ce o ţinea în braţe, cântându-i, legănând-o până adormea şi privind-o cu o expresie atât de blândă, încât parcă i-ar fi fost milă de ea?

N-avea de ce s-o compătimească pe Allis. Se purta aşa intenţionat. Era convins. Uneori, când se apleca deasupra pătuţului său şi o privea stând acolo, ca un gândac urât, ea îl privea înapoi. Uitându-se la el de parcă i-ar fi spus că nu voia ca mama să-l iubească. De aceea şi plângea, cerând totul din partea femeii. Pentru ca ea să nu mai aibă nimic de oferit lui.

Din când în când, vedea că şi tata era de aceeaşi părere. Şi el îşi dădea seama că Allis făcea totul în mod intenţionat, pentru ca nici tata să nu o mai împartă pe mama cu ea. Cu toate acestea, tata nu făcea nimic. De ce nu acţiona? Era mare. Ar fi trebuit să o poată opri pe Allis.

Şi tatei abia dacă îi era permis să atingă bebeluşul. Uneori el încerca, ridicând-o, bătând-o uşurel peste şezut şi spinare, pentru a o calma. Însă mama spunea mereu că nu făcea lucrurile cum trebuie, că mai bine o lăsa pe Allis în seama ei. Iar atunci tata se retrăgea din nou.

Dar într-o zi, tata hotărî să preia controlul. Allis plânsese mai rău ca niciodată, timp de trei nopţi consecutive.

Băiatul stătuse în camera lui, apăsându-şi perna peste faţă, pentru a înăbuşi zgomotul. Iar sub pernă, ura îi crescuse. Începuse să se împrăştie, instalându-se greoaie deasupra lui, abia permiţându-i să respire, făcându-l să ridice perna, ca să poată răsufla. Mama era deja istovită după trei nopţi nedormite. Aşa că făcu o excepţie, lăsând bebeluşul în grija tatălui, în vreme ce ea se culcă. Iar tata hotărî să-i facă baie lui Allis, întrebându-l şi pe el dacă voia să se uite.

Tata verifică grijuliu temperatura apei, înainte de a umple cada. Pe Allis, care stătea cuminte, ca niciodată, o privi cu aceeaşi expresie pe care o avea în general mama. Niciând nu mai păruse tata atât de important. De obicei, el era o figură invizibilă, care dispărea în spatele aurei mamei, era o figură pe care femeia o îndepărtase din relaţia ei cu Allis. Însă brusc, el devenise important. Îi zâmbi lui Allis, iar aceasta îi zâmbi înapoi.

Tata coborî atent în apă trupuşorul dezgolit. O puse într-un scăunel de baie pentru bebeluşi, căptuşit cu prosop, oarecum asemănător unui mic hamac, astfel încât fetiţa nu era decât parţial culcată. Îi spălă delicat braţele, picioruşele şi burtica rotofeie. Ea dădu din mânuţe şi mişcă iute din picioare. Nu plângea. În sfârşit, încetase să mai plângă. Însă nu mai conta. Ieşise învingătoare. Până şi tata îşi părăsise locul de refugiu dindărătul ziarului şi venise pentru a-i zâmbi ei.

El stătu în cadrul uşii, tăcut. Nu îşi putea lua ochii de la mâinile tatei, care dezmierdau trupuşorul acela. Tata, care păruse să-i fie aliat atunci când mama încetase să-i mai ofere atenţie! Soneria ţârâi, făcându-l să tresară. Tata o privi nesigur pe Allis, neştiind ce să facă. În cele din urmă, spuse:

— Poţi să ai grijă de surioara ta o clipă? Trebuie doar să merg şi să văd cine e. Mă întorc imediat.

Băiatul ezită preţ de o secundă. Dar apoi se trezi încuviinţând din cap. Tata se ridică şi îi spuse să se apropie. Picioarele îi parcurseră automat distanţa până la căditţă. Allis ridică privirea spre el. Cu coada ochiului, îl văzu pe tata părăsind baia.

Erau singuri, doar el şi Allis.

Erica îl privi uluită pe Patrik.

— În gheață?

— Da, pesemne că bietul om care l-a găsit a avut un șoc.

Patrik îi rezumase Ericăi evenimentele din acea zi.

— Cred și eu!

Erica se prăbuși pe canapea, iar Maia încercă imediat să i se urce în brațe — sarcină nu tocmai ușoară.

— Bună! Bună! strigă Maia, apăsându-și gura de pântecele mamei sale.

De când îi explicaseră că bebelușii o puteau auzi, ea profitase de fiecare ocazie pentru a vorbi cu ei. Dat fiind că vocabularul îi era, puțin spus, limitat, conversațiile nu aveau prea multă varietate.

— Probabil că dorm, așa că hai să nu-i trezim, spuse Erica, ducându-și un deget spre buze.

Maia imită gestul, apoi își apăsă urechea de burtica mamei, pentru a asculta dacă bebelușii într-adevăr dormeau.

— Pare să fi fost o zi groaznică, șopti Erica.

— Da, așa e, zise Patrik, încercând să-și înlăture din minte expresiile pe care le văzuse pe chipurile Ciei și ale copiilor ei.

În special privirea lui Ludvig. Semăna atât de mult cu Magnus, iar acea expresie avea să îl urmărească pe Patrik vreme îndelungată.

— Măcar acum știu. Cred că uneori mai groaznică e incertitudinea, spuse el, așezându-se lângă Erica, astfel încât Maia ajunse între ei doi.

Fetița alunecă bucuroasă în poala mult mai încăpătoare a tatălui și se alintă la pieptul său. Bărbatul îi dezmierdă părul bălai.

— Probabil că ai dreptate. În același timp, e greu când speranța dispare.

Erica ezită, dar apoi îl întrebă:

— Poliția are vreo idee în legătură cu ce s-a întâmplat?

Patrik scutură din cap.

— Nu, momentan nu știm nimic. Absolut nimic.

— Dar scrisorile ce i-au fost trimise lui Christian? întrebă ea, oarecum nesigură.

Să-i pomenească oare de excursia făcută la bibliotecă în ziua aceea? Și de lucrurile la care se gândise, cu privire la trecutul lui Christian? Hotărî să nu menționeze nimic până când nu avea să afle mai multe informații.

— Încă n-am avut vreme să mă gândesc la scrisori. Însă vom sta iar de vorbă cu familia și prietenii lui Magnus, așa că voi putea deschide subiectul când îl interoghez pe Christian.

— L-au întrebat despre scrisori în dimineața asta, la emisiunea TV, spuse Erica, înfiorându-se la gândul că și ea era implicată în acea poveste.

— Și ce-a zis?

— N-a vrut să comenteze, chiar și după ce s-au făcut presiuni asupra lui, pentru a discuta subiectul.

— Nu mă mir.

Patrik își sărută fiica pe creștet.

— Tu ce zici, Maia? Mergem să gătim cina pentru mami și bebeluși?

Se ridică, ținând-o în brațe pe fetiță. Aceasta dădu nerăbdătoare din cap.

– Ce să preparăm? „Cârnăciori căcăciori" cu ceapă?

Maia râse atât de tare, încât sughiță. Era ageră pentru vârsta ei și tocmai descoperise plăcerile umorului „murdar".

– Hmm... zise Patrik. Nu, cred că mai bine vom face crochete de pește cu piure de cartofi. Da? Păstrăm cârnăciorii căcăciori pentru altă zi.

Fiica sa cântări o clipă opțiunile, după care încuviință din cap, binevoitoare. Decizia fusese luată: crochete de pește.

Sanna măsura camera cu pasul. Băieții erau în fața televizorului din camera de zi și se uitau la *Bolibompa*. Însă ea pur și simplu nu putea sta locului. Umbla prin casă, fără noimă, cu telefonul mobil strâns în mână. Din când în când, îi forma numărul.

Nimic. Christian nu răspunsese la telefon toată ziua, iar Sanna își imagina scenariile cele mai cumplite cu putință. Mai ales după veștile despre Magnus, care șocaseră întregul oraș. Îi verificase e-mailul lui Christian de cel puțin zece ori în acea zi. Simțea cum ceva se acumula în ea, devenind din ce în ce mai puternic, până când avea să crească fie o dezmințire, fie o confirmare. În adâncul ei, își dorea să afle ceva pentru care să-l învinovățească. Măcar așa ar fi putut avea o supapă pentru neliniștea și groaza care o măcinau.

În realitate, ea era conștientă că nu proceda bine. Îl îndepărta și mai mult cu acea nevoie a sa de a controla totul și cu întrebările neîncetate în legătură cu cine se întâlnea și la ce se gândea. Era conștientă, la nivel rațional, de aceste

lucruri, dar sentimentele o copleşeau întru totul. Avea senzaţia că nu se putea încrede în el, că soţul ei îi ascundea ceva, că ea nu era îndeajuns de bună. Că el nu o iubea.

Gândul acela o duru atât de mult, încât fu nevoită să se aşeze pe podeaua din bucătărie şi să-şi încolăcească braţele în jurul genunchilor. Frigiderul zumzăia undeva, în spatele ei, însă femeia abia dacă-l luă în seamă. Singurul lucru pe care îl conştientiza era deşertăciunea sa lăuntrică.

Unde se afla el? De ce nu o sunase? De ce nu putea să dea de el? Îi formă hotărâtă numărul. Mobilul lui Christian sună în neştire, dar în continuare fără niciun răspuns. Sanna se ridică şi merse pentru a arunca o privire asupra scrisorii de pe masa din bucătărie. Sosise în aceeaşi zi, iar ea o deschisese imediat. Mesajul era la fel de criptic ca întotdeauna. *Ştii că nu poţi evada. Mă aflu în inima ta şi de aceea nu poţi vreodată să te ascunzi, indiferent unde te-ai duce în lume.* Scrisul cu cerneală neagră era foarte familiar. Cu degetele tremurânde, Sanna ridică scrisoarea şi o apropie de nas. Mirosea a hârtie şi cerneală. Fără parfum sau orice altceva care să fi dat vreun indiciu cu privire la identitatea expeditorului.

Cu toate că soţul ei continuase să susţină cu îndârjire că nu ştia cine îi trimisese acele scrisori, ea nu îl credea. Pur şi simplu nu îl credea. Cuprinsă de furie, Sanna aruncă scrisoarea pe masă, se răsuci şi alergă la etaj. Unul dintre băieţi o strigă din camera de zi, însă femeia îl ignoră. Trebuia să ştie, trebuia să afle răspunsul. Era ca şi cum cineva ar fi pus stăpânire pe corpul ei, ca şi cum ea pierduse întreg controlul.

Începu cu dormitorul, trăgând sertarele de la biroul lui Christian şi răvăşindu-le conţinutul. Scoase totul

afară, examinând cu grijă fiecare obiect, după care dădu cu mâna prin interiorul sertarelor goale. Nimic. Absolut nimic, în afară de tricouri, şosete şi lenjerie.

Se duse în mijlocul camerei şi aruncă o privire în jur. Ce-ar fi fost să caute în dulapuri? Se duse în faţa pieselor imense de mobilier, ce acopereau un perete întreg, şi le parcurse minuţios. Toate lucrurile lui Christian ajunseră pe podea. Cămăşi, pantaloni, curele şi pantofi. Nu găsi nimic personal, nimic care să-i vorbească mai mult despre soţul ei, sau să-i permită să doboare zidul pe care acesta şi-l clădise în jurul său.

Îi scoase hainele cu o repeziciune crescândă. Într-un final, rămaseră doar rochiile şi alte articole de îmbrăcăminte ale ei. Se întinse pe pat, trecând cu mâna peste cuvertura pe care i-o cususe bunica. Sanna avea atât de multe lucruri care vorbeau despre ea şi originile sale. Cuvertura, măsuţa de toaletă care îi aparţinuse cândva celeilalte bunici, colierul dăruit de mama sa. Ca să nu mai pună la socoteală toate scrisorile de la prieteni şi membri ai familiei, scrisori pe care le ţinea în cutii, în dulap. În plus, mai avea şi anuarele şcolare, frumos ordonate pe un raft, ba chiar şi toca de la absolvire, pe care o păstra într-o cutie pentru pălării, aşezată lângă buchetul uscat, de mireasă. Atâtea lucruri mărunte care făceau parte din istoria ei personală, din viaţa ei.

Brusc, Sanna îşi dădu seama că soţul ei nu avea asemenea lucruri. Pesemne că nu era la fel de sentimental ca ea. Şi nici nu avea veleităţi de colecţionar. Însă trebuia să existe ceva. Nimeni nu trecea prin viaţă fără să păstreze măcar vreo câteva amintiri.

Lovi cu pumnii în cuvertură. Frustrarea îi făcea inima să bată cu putere. Cine era Christian? Cine era el cu

adevărat? Îi veni o idee şi se ridică brusc în picioare. Mai exista un loc în care nu scotocise. Podul.

Erik învârti paharul în mână, studiind roşul intens al vinului, mai deschis la culoare către margini. Semn că era un vin tânăr, după cum învăţase la unul dintre nenumăratele seminarii la care participase.

Întreaga sa viaţă era pe punctul de a se prăbuşi, iar el nu putea înţelege cum se petrecuse totul. Avea senzaţia că era purtat de un curent atât de puternic, încât nu avea cum să i se împotrivească.

Magnus murise. Unul din şocuri se contopise cu celălalt, aşa că abia în clipele acelea, Erik conştientiză ceea ce Louise îi scrisese în SMS. Mai întâi primise vestea că fusese găsit trupul lui Magnus şi, aproape concomitent, venise şi anunţul Ceciliei, cum că era însărcinată. Două evenimente care îl zguduiseră până în adâncul sufletului, două evenimente despre care auzise la interval de treizeci de secunde, unul după celălalt.

— Ai putea măcar să îmi răspunzi, spuse Louise, pe un ton aspru.

— Poftim? zise el, dându-şi seama că nu fusese atent. Ce-ai spus?

— Te-am întrebat unde erai azi când ţi-am trimis mesajul despre Magnus. Mai întâi te-am sunat la birou, însă nu erai acolo. Apoi am încercat de vreo câteva ori pe mobil, dar mi-a răspuns mesageria vocală.

Rosti cu greutate vorbele, după cum făcuse de-a lungul întregii seri. Pesemne că începuse să bea încă de după-amiază.

Dezgustul îi umplu gura lui Erik, amestecându-se cu vinul şi dându-i acestuia o notă amăruie, ca de oţet.

I se părea dezgustător faptul că Louise pierduse într-un asemenea fel controlul propriei vieți. De ce nu își putea veni odată în fire, în loc să se uite la el cu acea expresie de martiră și cu trupul intoxicat cu vin la cutie?

— Eram afară cu o treabă.

— O treabă?

Louise mai luă o înghițitură de vin.

— A, da. Îmi și imaginez ce fel de treabă ai avut tu.

— Oprește-te, zise el, istovit. Nu azi. Nu tocmai azi.

— De ce nu azi?

Femeia părea pusă pe harță. Fetele se culcaseră cu ceva timp în urmă, așa că nu mai erau decât ei doi. Erik și Louise.

— Unul dintre prietenii noștri cei mai apropiați a fost găsit mort azi. Nu putem avea puțină liniște în seara asta?

Louise nu îi răspunse. Bărbatul văzu că era stânjenită. Pentru o clipă, și-o imagină drept tânăra pe care o cunoscuse la facultate: drăguță, inteligentă, cu mintea ageră. Dar acea viziune dispăru fulgerător, iar în fața ochilor îi rămaseră figura puhavă și dinții stacojii, pătați cu vin. Din nou, Erik simți acel gust amar.

Apoi mai rămânea Cecilia. Ce era de făcut în legătură cu ea? Din câte știa Erik, era pentru prima oară când vreuna din amantele sale rămânea însărcinată. Poate că doar fusese norocos. Însă în clipele acelea, norocul îl părăsise. Femeia îi spusese că voia să păstreze copilul. Stătuse în fața lui, în bucătărie, și îi făcuse calmă acea declarație. Fără certuri, fără discuții. Îi spusese fiindcă așa i se păruse firesc, și îi oferise șansa de a lua parte. Sau nu.

Brusc, Cecilia îi păruse atât de matură. Comportamentul superficial încetase. Stătuse față în față cu ea și realizase, judecând după expresie, că pentru prima dată

femeia îl vedea așa cum era el de fapt. Ceea ce îl puse în încurcătură. Nu voia să se privească prin ochii ei. Nu voia să se privească deloc.

Oamenii îl admiraseră întreaga lui viață, iar el le luase întotdeauna laudele de-a gata. Unii se temeau de el, ceea ce fusese la fel de satisfăcător. Însă Cecilia, ținându-și o mână protectoare peste pântece, îl privise cu sfidare. Aventura lor se încheiase. Femeia îi prezentase opțiunile. Putea să țină secret numele tatălui, în schimbul unei sume considerabile de bani, depusă în contul ei bancar lună de lună, începând cu nașterea copilului și până în momentul în care acesta avea să împlinească optsprezece ani. Altminteri, Cecilia urma să-i divulge totul Louisei, apoi avea să facă tot ce îi stătea în putere pentru a-i distruge lui Erik onoarea și respectul.

Privindu-și soția, Erik se întrebă dacă făcuse alegerea corectă. Nu o iubea pe Louise. O trăda și o rănea în mod constant. Știa că ar fi fost mai fericită fără el. Însă avea să fie dificil să renunțe la lucrurile cu care fusese obișnuit. Viața de burlac nu venea cu nimic tentant —maldăre de vase murdare și mormane de haine așteptând să fie spălate. Sau mâncare congelată Findus, servită în fața televizorului. Sau vizitatul fiicelor sale doar la sfârșit de săptămână. Louise ieșise învingătoare fiindcă era mult mai convenabil așa, dar și fiindcă avea dreptul la jumătate din bunurile lui. Reprezenta soluția mai simplă. Însă pentru acel confort, Erik avea să plătească cu vârf și îndesat, pentru următorii optsprezece ani.

Preț de aproape o oră, Christian stătuse în mașină, la mică distanță față de casă. O vedea pe Sanna mișcându-se

înăuntru. Își dădea seama din limbajul trupului său că femeia era supărată.

Nu avea îndeajuns de multă energie pentru a se confrunta cu furia, plânsetele și acuzațiile ei. Dacă nu ar fi fost băieții... Christian porni mașina, îndreptându-se spre aleea din fața casei, fără să-și ducă gândul până la capăt. Ori de câte ori simțea cum dragostea față de fiii săi îi umplea pieptul, Christian era năpădit de teamă. Încercase să nu le permită apropierea. Încercase să țină la distanță primejdia și veninul. Dar scrisorile îl făcuseră să realizeze că veninul era deja acolo. Iar dragostea față de fiii săi era adâncă și irevocabilă.

Trebuia să îi protejeze, cu orice preț. Nu putea să eșueze din nou. Altminteri, întreaga sa viață și toate lucrurile în care crezuse până atunci aveau să fie schimbate pentru totdeauna. Își rezemă capul de volan și aștepta să audă în orice clipă ușa de la intrare deschizându-se. Dar pesemne că Sanna nu auzise mașina, oferindu-i astfel câteva secunde în plus pentru a-și veni în fire.

Considerase că ar fi putut crea un sentiment de siguranță dacă și-ar fi zăvorât acea parte a inimii care aparținea fiilor săi. Dar se înșelase. Nu exista scăpare. Iar el nu putea să nu îi iubească. Drept urmare, era nevoit să lupte, să dea ochii cu forțele răului. Să confrunte acel secret lăuntric, ce fusese eliberat de cartea lui. Pentru prima dată, îi trecu prin gând că nu ar fi trebuit să scrie acel roman. Totul ar fi fost diferit dacă el nu ar fi existat. În același timp, își dădea seama că nu acționase de bunăvoie și nesilit de nimeni. Fusese obligat să îl scrie; fusese obligat să povestească despre ea.

În clipa aceea, se deschise ușa de la intrare. Christian ridică privirea dinspre volan. Sanna sătea în cadrul ușii,

tremurând, cu puloverul înfăşurat strâns în jurul său. Lumina din hol o făcea să semene cu o sfântă, deşi era îmbrăcată într-un pulover scămoşat şi purta papuci de casă. Ea era în siguranţă. Christian realiză asta când o privi. Femeia nu izbutise să pătrundă în sufletul lui. Niciodată nu fusese în stare de asta, şi nici nu avea să o facă vreodată. Nu avea nevoie de protecţie.

Însă tot trebuia să-i dea socoteală pentru comportamentul său. Când coborî din maşină, îşi simţi picioarele greoaie şi amorţite. Apăsă pe buton pentru a închide automat uşile, apoi se îndreptă spre lumină. Sanna făcu un pas înapoi pe hol, privindu-l fix. Chipul său era extrem de palid.

— Am încercat să dau de tine. Întruna. De la prânz tot încerc, şi tu nu te-ai obosit să îmi răspunzi. Spune-mi că ţi s-a furat mobilul sau că e stricat. Spune-mi orice care să-mi explice în mod rezonabil de ce nu am putut da de tine.

Christian ridică din umeri. Nu avea nicio explicaţie.

— Nu ştiu, zise el, scoţându-şi haina.

Şi braţele îi păreau amorţite.

— Nu ştii?

Rosti vorbele împleticindu-se şi, cu toate că închisese uşa principală, femeia încă avea braţele înfăşurate în jurul ei, de parcă ar fi îngheţat.

— Am fost obosit, zise el, conştient cât de penibil îi sunase scuza. A fost un interviu greu în dimineaţa asta, apoi a trebuit să mă văd cu Gaby şi... am fost obosit.

Nu avea forţa de a-i spune ce se petrecuse la întâlnirea cu editoarea. În clipele acelea, nu voia decât să meargă la etaj şi să se târască sub pătură, pentru a adormi cât mai repede şi a uita de toate.

— S-au culcat băieții? întrebă el, trecând pe lângă Sanna.

Din greșeală, Christian o atinse ușor, iar femeia se clătină, rămânând însă în picioare. Atunci când nu îi răspunse la întrebare, el repetă.

— S-au culcat băieții?

— Da.

Christian merse la etaj, spre camera fiilor săi. Păreau niște îngeraşi, în pătuțurile lor. Aveau obrajii îmbujorați, iar genele lor erau precum niște mici evantaie negre. Se așeză pe marginea patului lui Nils și îi mângâie părul bălai, ascultând în același timp cum Melker sforăia ușor în somn. Apoi se ridică, așezând bine păturile peste cei doi, după care se întoarse la parter. Sanna încă stătea în același loc, pe hol. Christian începu să simtă că atitudinea ei nu se datora unor nemulțumiri și acuzații obișnuite. Știa că femeia îl verifica în toate felurile posibile, știa că îi citea e-mailurile și suna la bibliotecă, invocând motive născocite, doar pentru a se convinge că el chiar era la muncă. Christian cunoștea și accepta totul. Însă acum era vorba despre altceva.

Dacă ar fi avut de ales, s-ar fi întors și s-ar fi dus înapoi la etaj, ca să se întindă în pat. Însă era conștient că nu avea rost. Sanna voia să îi spună ceva, și ar fi făcut-o indiferent dacă se afla acolo sau în pat.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el, simțind brusc o înfrigurare copleșindu-i trupul.

Să fi făcut ea oare asta? Știa de ce era capabilă.

— Azi a venit o scrisoare, zise Sanna, hotărând într-un final să se miște din loc.

Merse în bucătărie, iar Christian își imagină că trebuia să o urmeze.

— O scrisoare? oftă el, uşurat. Asta-i tot?

— Ca de obicei, spuse femeia, aruncând plicul pe masa din faţa lui. Cine îţi tot trimite aceste scrisori? Şi nu-mi spune că n-ai idee. Nu te cred, zise ea, pe un ton ridicat. Cine e ea, Christian? E cea cu care ai mers să te întâlneşti azi? De-aia n-am putut da de tine? De ce îţi trimite scrisorile astea?

Întrebările şi acuzaţiile curseră neîntrerupt. Christian se afundă obosit în scaunul cel mai apropiat de fereastră. Ţinu scrisoarea în mână, fără a se uita la ea şi fără a o citi.

— N-am idee, Sanna.

Undeva, în adâncul inimii, simţi imboldul de a-i spune. Însă nu fu în stare.

— Minţi.

Sanna începu să plângă în hohote. Îşi plecă încet capul şi se şterse la nas cu mâneca puloverului. Apoi ridică privirea.

— Ştiu că minţi. Există o femeie, sau măcar a existat. Azi am umblat ca nebuna prin casă şi am căutat ceva care să îmi ofere şi cel mai mic indiciu cu privire la bărbatul cu care m-am căsătorit. Şi ştii ceva? N-am găsit nimic. Nimic! N-am idee cine eşti!

Sanna deja ţipa la el, iar Christian se lăsă inundat de furia ei. Avea dreptate. Lăsase totul în urmă — cine era şi cine fusese cândva. Lăsase absolut totul în urmă. Însă ar fi trebuit să-şi dea seama că ea avea să refuze să fie uitată, să rămână în trecut. Ar fi trebuit să-şi dea seama.

— Spune ceva!

Christian tresări. Sanna era aplecată în faţă, împrăştiind salivă atunci când ţipa la el. Bărbatul ridică încet braţul, pentru a-şi şterge chipul. Atunci, ea se apropie şi mai mult, coborându-şi glasul, de parcă ar fi şoptit.

— Dar am continuat să caut. Cu toții avem un lucru pe care nu vrem să îl divulgăm. Așa că ceea ce vreau eu să știu este...

Făcu o pauză, iar Christian, alarmat, își simți pielea furnicându-l. Femeia avea o expresie satisfăcută pe chip, o expresie nouă și înfricoșătoare. El nu dorea să mai audă altceva, nu voia să mai joace acel joc, însă era conștient că Sanna avea să înainteze asiduu către obiectivul său.

Se întinse după ceva așezat pe unul dintre scaunele de pe cealaltă parte a mesei din bucătărie. Ochii îi scânteiară — erau expresia tuturor presimțirilor pe care le avusese de-a lungul anilor petrecuți împreună.

— Ceea ce vreau eu să știu este cui îi aparține asta? zise Sanna, ridicând ceva albastru.

Christian văzu îndată despre ce era vorba. Fu nevoit să-și înfrâneze instinctul de a i-o smulge din mâini. Nu avea dreptul să atingă acea rochie! Voia să i-o spună, să-i urle acele cuvinte și să o facă să înțeleagă că întrecuse măsura. Însă gura îi era uscată, iar Christian nu fu în stare să rostească o vorbă. Întinse mâna după materialul albastru, pe care îl știa într-atât de moale la atingere și de ușor ca un fulg. Femeia făcu un pas înapoi, ținând rochia departe de el.

— Cui îi aparține?

Glasul îi scăzuse și mai mult în intensitate, devenind aproape stins. Sanna despături rochia și o ținu atârnată dinaintea sa, ca și cum ar fi fost într-un magazin și ar fi vrut să vadă dacă i se potrivea culoarea.

Christian nu o privi; ochii îi erau ațintiți asupra rochiei. Nu suporta să o vadă întinată de mâinile altcuiva. În același timp, mintea îi lucra într-un mod surprinzător

de rece şi metodic. Cele două lumi, pe care le ţinuse cu atât de multă grijă separate, erau pe cale de a intra în coliziune, iar el nu putea dezvălui adevărul. Acesta nu putea fi rostit niciodată cu voce tare. Însă minciuna cea mai bună era întotdeauna aceea care conţinea fragmente de adevăr.

Brusc, se simţi perfect calm. Avea să îi ofere Sannei ceea ce îşi dorea. Avea să îi dăruiască un fragment din trecutul său. Aşa că începu să vorbească, iar după o vreme, Sanna se aşeză pentru a-i asculta povestea, cu toate că bărbatul nu îi spusese decât o parte din ea.

Respiraţia lui Lisbet era neregulată. Trecuseră luni de când dormise ultima oară în patul dublu de la etaj. În cele din urmă, boala o împiedicase să mai urce scările către dormitor, aşa că bărbatul îi aranjase camera de oaspeţi de la parter. O făcuse pe cât se putea de confortabilă, însă indiferent de eforturile sale, aceasta rămăsese tot camera de oaspeţi. Iar în clipele respective, oaspete era cancerul. Ocupase încăperea cu mirosul său, cu tenacitatea sa şi cu semnele sale, prevestitoare ale morţii.

În curând, cancerul avea să-i părăsească, dar în timp ce stătea acolo, ascultând respiraţia greoaie a lui Lisbet, Kenneth îşi dori ca musafirul să mai zăbovească. Fiindcă el nu avea să plece de unul singur; avea să-i răpească persoana cea mai dragă din lume.

Eşarfa galbenă stătea pe noptieră. El se întoarse pe partea lui, îşi rezemă capul cu mâna şi îşi studie soţia, în lumina ştearsă venită dinspre stâlpii de iluminat ce se aflau dindărătul ferestrei. Kenneth întinse mâna şi-i mângâie cu blândeţe puful pe de cap. Femeia se agită, făcându-l să îşi retragă în mare grabă mâna, de frică să nu

o trezească din somnul de care avea atâta nevoie, cu toate că rareori dormea mai mult de câteva ore.

Kenneth nu mai putea dormi alături de ea — nu ca pe vremuri. Fusese un lucru pe care amândoi îl iubiseră, iar la început făcuseră câteva încercări, apropiindu-se unul de celălalt, sub pătură. El o cuprinsese cu braţul, aşa cum făcuse dintotdeauna, încă din prima lor noapte împreună. Dar boala le răpise până şi acea bucurie. O durea mult prea mult să fie atinsă, şi tresărise ori de câte ori Kenneth se cuibărise aproape. Drept urmare, aşezase un pat lângă al ei. Gândul de a nu dormi în aceeaşi cameră era insuportabil. Nici măcar nu îi trecuse prin minte să se culce singur, la etaj, în patul lor.

Nu se odihnea bine pe patul pliant. Îl durea spatele în fiecare dimineaţă, iar articulaţiile îi erau înţepenite. Se gândise să cumpere un pat normal, pe care să îl aşeze lângă al ei, însă realizase că ar fi fost inutil. Cu toate că nu îi plăcea să se gândească la asemenea lucruri, ştia că în curând patul suplimentar nu avea să mai fie necesar. În curând, avea să doarmă singur, la etaj.

Kenneth clipi de mai multe ori, pentru a-şi îndepărta lacrimile, şi o privi pe Lisbet respirând greoi şi chinuit. Ochii i se mişcau dindărătul pleoapelor, ca şi cum ar fi visat. Se întrebă ce anume vedea în vise. Era oare sănătoasă? Alerga, cu eşarfa galbenă legată în jurul părului său lung?

Se întoarse. Trebuia să adoarmă cumva; în definitiv, avea o slujbă, a doua zi. Mult prea multe nopţi stătuse întins acolo, pe patul pliant, învârtindu-se de pe o parte pe alta, privind-o, cu teama de a nu rata nici măcar o clipă. Oboseala pusese stăpânire pe el şi părea că n-o să mai scape de ea.

Își dădu seama că trebuie să meargă la toaletă. Cu un efort, se întoarse, pentru a se putea ridica. Spatele îi trosni, urmat apoi de patul pliant. Rămase pe margine pentru o vreme, cât să își întindă mușchii amorțiți. Simți podeaua rece sub picioare atunci când se ridică și porni spre hol. Baia se afla chiar în următoarea încăpere, la stânga, iar Kenneth clipi în lumina orbitoare pe care o aprinse. Ridică ușurel colacul de toaletă, își trase în jos pantalonii de pijama, închise ochii și simți presiunea eliberându-se.

Brusc, simți un curent de aer pe la picioare. Deschise ochii și privi în sus. Ușa de la baie stătea deschisă, iar pe ea păru să fi pătruns un vânt ca de gheață. Privi peste umăr, însă nu își terminase treaba, și nu voia să rateze ținta. Când fu gata, își trase pantalonii de pijama și se întoarse către ușă. Probabil că i se păruse lui, fiindcă nu mai simțea frigul în clipele acelea. Însă ceva îi spunea să fie atent.

Coridorul era slab luminat. Licărirea din baie nu ajungea decât la o scurtă distanță înaintea lui, iar restul casei era cufundat în întuneric. În luna noiembrie, Lisbet agăța mereu pe la geamuri steluțe de Crăciun, iar acestea rămâneau acolo până în martie, deoarece femeia iubea felul în care străluceau. Însă în anul acela, ea nu avusese puterea să o mai facă, iar Kenneth nu apucase nici el să se ocupe.

Bărbatul merse tiptil către vestibul. Nu fusese o închipuire. Temperatura era cu siguranță mai mică, de parcă ușa de la intrare ar fi stat deschisă. Merse până acolo și apăsă pe clanță. Nu era închisă. Lucru obișnuit, fiindcă el uita deseori să încuie ușa, chiar și noaptea.

De dragul protecției, se asigură că închise bine ușa, apoi trase zăvorul. Era pe cale de a se întoarce în pat, când brusc i se făcu pielea de găină. Ceva nu părea la locul lui. Se uită spre ușa ce dădea în bucătărie, care era iluminată doar de o vagă scânteiere a unui felinar de pe stradă. Kenneth privi cu ochii întredeschiși, apoi făcu un pas înainte. Pe masa din bucătărie stătea ceva lucios și alb, ceva care nu fusese acolo atunci când el pusese farfuriile la loc, înainte de a se așeza în pat. Mai făcu niște pași. Valuri de teamă îi asaltau corpul.

În mijlocul mesei văzu o scrisoare. O altă scrisoare. Iar lângă plic, cineva așezase cu grijă un cuțit de bucătărie. Lama acestuia strălucea în lumina felinarului de afară. Kenneth privi împrejur, însă realiză că intrusul plecase. Lăsând în urma lui o scrisoare și un cuțit.

Kenneth își dori să fi înțeles semnificația acelui mesaj.

11

Ea îi zâmbi. Un zâmbet larg, fără dinți, doar cu gingiile. Însă el nu îi căzu pradă. Îi cunoștea prea bine intențiile. Avea de gând să tot ia, până când lui nu îi mai rămânea nimic.

Brusc, simți în nări mirosul. Mirosul acela dulceag, respingător. Îl mai simțise și în trecut, iar în clipele acelea, revenise. Pesemne că venea de la ea. Își plecă privirea spre acel corpușor moale și lucios. Îl dezgusta totul legat de ea. Burtica rotofeie, fanta ascunsă între picioare, părul închis la culoare și împrăștiat neuniform pe țeastă.

Îi puse mâna pe cap. Simți o pulsație pe sub piele. Apropiată și fragilă. O apăsă mai tare cu mâna, iar fetița alunecă și mai jos. Continuă să râdă de el. Apa îi acoperi picioarele, împroșcând de îndată ce călcâiele îi atinseră fundul căzii.

Auzea vocea tatei undeva departe, lângă ușa de la intrare. Glasul se ridica și cobora, fără să pară că avea să se întoarcă prea curând. Băiatul încă mai simțea pulsațiile sub palmă, iar bebelușul începu să scâncească. Zâmbetul îi apărea și îi dispărea, de parcă nu era sigură dacă să fie fericită ori tristă. Poate că simțea cât de mult o ura, cât detesta fiecare secundă pe care trebuia să o petreacă în prezența ei.

Ar fi fost mult mai bine fără ea, fără toate acele plânsete. Nu ar mai fi fost nevoit să vadă bucuria de pe chipul mamei, ori de câte ori îşi privea bebeluşul, sau absenţa acelei bucurii atunci când femeia îl privea pe el. Era evident. De fiecare dată când mama îşi întorcea privirea dinspre Allis către el, era ca şi cum s-ar fi stins o lumină. Ca şi cum ar fi pierit.

Din nou, el ascultă vocea tatei. Allis părea că se hotărâse să nu plângă, iar băiatul o privi, zâmbindu-i. După care îi puse cu grijă braţul pe după cap, sprijinindu-l, aşa cum văzuse la mama. Cu cealaltă mână, el trase de scăunelul pentru baie care o ţinea în poziţie înclinată. Nu îi fu uşor. Fetiţa era alunecoasă şi se tot agita.

În cele din urmă, el îndepărtă scăunelul şi îl împinse deoparte, cu grijă. În momentul acela, întreaga ei greutate se sprijinea pe braţul său stâng. Mirosul dulce, sufocant devenea din ce în ce mai puternic. Îngreţoşat, băiatul îşi întoarse capul. Simţi privirea bebeluşului arzându-i obrazul, în vreme ce pielea umedă şi alunecoasă a acestuia i se lipi de braţ. O detesta fiindcă adusese înapoi acel miros, fiindcă îl obligase să îşi amintească.

Încet, îşi trase braţul şi o privi. Căpşorul îi căzu pe spate, înspre cadă, şi chiar înainte de a atinge apa, fetiţa luă aer în piept, pregătindu-se să ţipe. Însă deja era prea târziu, iar chipul său micuţ dispăru sub apă. Ochii ei îl ţintuiră. Dădu necontrolat din mâini şi picioare, însă nu se putu ridica. Era prea micuţă, prea firavă. El nici măcar nu fu nevoit să îi ţină capul sub apă. Acesta rămase pe fundul căzii, fetiţa neputând decât să şi-l mişte dintr-o parte în cealaltă.

Băiatul se lăsă pe vine, rezemându-şi bărbia de marginea căzii, privind-o pe surioară chinuindu-se. Nu ar fi trebuit să încerce să i-o fure pe minunata lui mamă. Fetiţa merita să moară. Nu era vina lui.

După o vreme, mâinile şi picioarele încetară să se mai mişte, scufundându-se lent. Se simţi cuprins de o linişte desăvârşită. Mirosul dispăruse, permiţându-i din nou să respire. Totul avea să fie ca înainte. Cu capul înclinat, rezemându-se de emailul rece al căzii, o privi pe Allis, care în clipele acelea stătea întinsă şi perfect nemişcată.

— Intrați, intrați, spuse Ulf Rosander, părând abia trezit din somn, cu toate că era complet îmbrăcat.

Le făcu semn să intre.

— Mulțumim că ați fost de acord să venim într-un timp atât de scurt, zise Paula.

— Nicio problemă. A trebuit doar să sun la muncă și să le spun că voi întârzia. Având în vedere circumstanțele, au fost extrem de înțelegători. Cu toții am pierdut un coleg.

Se îndreptă spre camera de zi, urmat îndeaproape de cei doi.

Încăperea arăta ca în urma exploziei unei bombe. Peste tot erau împrăștiate jucării și tot felul de alte obiecte. Ulf dădu la o parte un morman de haine pentru copii, ca să se poată așeza cu toții pe canapea.

— Întotdeauna e haos dimineața, înainte să plece copiii la creșă, zise el, cerându-și scuze.

— Câți ani au? întrebă Paula, în vreme ce Patrik se așeză, lăsând-o pe ea să preia conducerea.

În calitate de polițist, nu subestima niciodată importanța plezanteriilor.

— Trei și cinci ani, zise Rosander, luminându-se la chip. Două fete. Sunt seria a doua. Mai am doi fii dintr-o altă

căsătorie, în vârstă de paisprezece şi şaisprezece ani. Însă ei locuiesc momentan cu mama lor, altminteri casa ar fi arătat şi mai rău.

— Şi cum se înţeleg între ei, având în vedere diferenţa mare de vârstă? se întrebă Patrik.

— Mult mai bine decât ne-am fi aşteptat. Băieţii sunt adolescenţi tipici, aşa că uneori lucrurile nu merg perfect. Însă fetele îi adoră, iar băieţii le plac şi ei pe surioarele lor mai mici. De fapt, fetele îi numesc Fraţii Elani.

Patrik râse, dar Paula rămase nedumerită.

— E dintr-o carte pentru copii, îi spuse el. Mai aşteaptă câţiva ani şi vei înţelege.

Apoi deveni serios, atunci când îi spuse lui Rosander:

— Ei bine, probabil aţi auzit că i-am dat de urmă lui Magnus.

Zâmbetul de pe faţa lui Rosander pieri imediat. Îşi trecu mâna prin păr, care şi-aşa era ciufulit.

— Ştiţi cum a murit? L-a luat marea?

Era un mod învechit de a se referi la un naufragiu, însă o expresie obişnuită printre cei care locuiau într-o comunitate atât de apropiată de apă.

Patrik scutură din cap.

— Încă nu ştim. Dar momentan e important să aflăm ce s-a întâmplat în dimineaţa dispariţiei sale.

— Înţeleg. Însă eu chiar nu ştiu cu ce să vă ajut, zise Rosander, ridicând din braţe. Singurul lucru pe care îl ştiu e că m-a sunat să-mi spună că va întârzia.

— Era un lucru neobişnuit? întrebă Paula.

— Ca Magnus să întârzie? se încruntă Rosander. Acum că puneţi problema în felul acesta, nu cred să se mai fi întâmplat vreodată.

— De cât timp mergeați împreună la muncă? întrebă Patrik, îndepărtând discret o gărgăriță din plastic, pe care stătuse până atunci.

— De când am început să lucrez pentru Ferestre Tanum, acum cinci ani. Înainte de asta, Magnus lua mereu autobuzul, dar la un moment dat, i-am propus să vină cu mine, în mașina mea. În schimb, el își plătea partea lui pentru benzină.

— Și de-a lungul acestor cinci ani, v-a telefonat vreodată pentru a vă anunța că urma să întârzie? repetă Paula întrebarea.

— Nu, niciodată. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme.

— Cum părea atunci când v-a telefonat? întrebă Patrik. Calm? Supărat? A pomenit de motivul întârzierii?

— Nu, nu l-a pomenit. Nu pot fi tocmai sigur, fiindcă a trecut ceva vreme de atunci, însă nu cred să fi fost în apele lui.

— Ce anume vreți să spuneți cu asta? întrebă Patrik, înclinându-se spre el.

— Supărat e prea mult spus, dar am avut senzația că se petrecuse ceva. M-am gândit că poate s-o fi certat cu Cia ori cu copiii.

— V-a zis ceva care să indice asta? întrebă Paula, făcând schimb de priviri cu Patrik.

— Nu, nu chiar. Conversația a durat câteva secunde. Magnus m-a sunat și mi-a zis că era în întârziere și că dacă avea să dureze prea mult, să plec înainte, fără el. A zis că s-ar fi descurcat el să ajungă la serviciu. După care a închis. Am așteptat o vreme, apoi am plecat. Asta a fost tot. Presupun că tonul vocii lui mi-a dat impresia că fusese vreo problemă pe-acasă.

— Ştiţi de vreun necaz în mariajul lor?

— Nu l-am auzit vreodată pe Magnus spunând ceva rău despre Cia. Din contră. Părea să se înţeleagă de minune. Firește că e imposibil să-ţi dai seama ce se petrece în alte familii, însă eu l-am considerat întotdeauna pe Magnus un soţ fericit. Adevărat, nu vorbeam noi prea mult despre asemenea lucruri. Mai degrabă despre vreme şi fotbal.

— Aţi zice că eraţi prieteni? întrebă Patrik.

Rosander ezită înainte de-a răspunde.

— Nu, n-aş prea spune. Mergeam împreună la muncă şi discutam uneori în pauza de prânz, însă nu eram apropiaţi. Cu toţii avem prietenii noştri şi asta e greu de schimbat.

— Deci dacă ar fi avut ceva pe suflet ori dacă cineva l-ar fi supărat, nu vi s-ar fi destăinuit? întrebă Paula.

— Nu, nu cred că ar fi făcut-o. Însă eu îl vedeam cinci zile pe săptămână, aşa că ar fi trebuit să îmi pot da seama dacă îl îngrijora ceva. Era la fel ca întotdeauna. Bine dispus, calm şi încrezător. Pe scurt, un tip fantastic.

Rosander se uită în jos, privindu-şi mâinile.

— Îmi pare rău că nu vă pot fi de mai mult folos.

— Aţi fost extrem de cooperant.

Patrik se ridică, urmat îndeaproape de Paula. Amândoi îi scuturară mâna lui Rosander, mulţumindu-i apoi pentru timpul acordat.

Odată ajunşi înapoi în maşină, începură să discute.

— Ce părere ai? zise Paula, privindu-l pe Patrik din profil, în vreme ce bărbatul se aşeză lângă ea, pe locul pasagerului.

— Auzi, ia stai cu ochii pe şosea!

Patrik se apucă de mânerul portierei, în vreme ce Paula abia reuşi să evite coliziunea cu un camion, în curba strâmtă de dinainte de Mörhult.

— Hopa, exclamă femeia, îndreptându-şi toată atenţia asupra parbrizului şi a şoselei de dinaintea sa.

— Şoferiţele astea, bombăni Patrik.

Paula era conştientă că doar o tachina şi hotărî să ignore acea remarcă. În plus, ea fusese pasageră în maşină, avându-l şofer pe Patrik, şi i se păruse un miracol simplul faptul că el încă mai avea carnet.

— Nu cred ca Ulf Rosander să aibă vreo legătură cu această crimă, îi răspunse Patrik.

Paula dădu din cap.

— Sunt de acord. De data asta, Mellberg chiar umblă după cai verzi pe pereţi.

— Aşadar, va trebui să-l convingem de asta.

— Însă tot a fost bine că ne-am dus. Lui Gösta trebuie să-i fi scăpat acea informaţie. Trebuie să existe un motiv pentru care Magnus să fi întârziat pentru prima oară în cinci ani. Lui Rosander i-a dat impresia că era supărat sau, cel puţin, că nu era în apele lui când l-a sunat. Nu cred să fie o coincidenţă faptul că a dispărut chiar în acea dimineaţă.

— Ai dreptate. Doar că pur şi simplu nu ştiu cum vom afla ce anume îl supărase. Mai devreme i-am pus şi Ciei aceeaşi întrebare, dacă se întâmplase ceva ieşit din comun în acea dimineaţă, şi mi-a răspuns că nu. A plecat la muncă înaintea lui Magnus, dar ce să se fi întâmplat într-o perioadă aşa de scurtă, cât timp a fost singur acasă?

— A verificat cineva evidenţa convorbirilor telefonice? întrebă Paula, rămânând cu privirea fixată asupra şoselei.

— De câteva ori. Nimeni nu le-a telefonat în acea dimineață. Nimeni nu l-a sunat pe mobil. Singurul apel a fost cel făcut de Magnus către Rosander. După aia, nimic.

— Crezi că o fi venit cineva să discute cu el față în față?

— Nu cred, zise Patrik, scuturând din cap. Vecinii aveau o vedere bună asupra casei. Luau micul dejun atunci când Magnus a plecat. Firește că e posibil să le fi scăpat când cineva a sunat la ușă, însă au fost destul de siguri că nu s-a întâmplat așa ceva.

— Dar e-mailul său?

Din nou, Patrik scutură din cap.

— Cia ne-a dat permisiunea de a-i cerceta computerul, însă nu am găsit vreun e-mail care să ne trezească interesul.

Merseră în tăcere o vreme, amândoi cufundați în gânduri. Ce să se fi întâmplat cu Magnus Kjellner pentru ca acesta să dispară fără urmă, apoi să iasă la iveală după trei luni, într-un bloc de gheață? Ce se petrecuse cu adevărat în dimineața aceea?

Nesăbuită, Erica se hotărâse să meargă pe jos. Avea impresia că locuința ei din Sälvik se afla la o aruncătură de băț față de locul destinației. De fapt, ar fi trebuit să fie o aruncătură-record de băț.

Erica se apăsă cu mâna pe șale, apoi făcu o pauză, pentru a-și trage sufletul. Privi în direcția biroului firmei de construcții, aflat încă la o distanță considerabilă. Însă tot la fel de mult ar fi avut de parcurs și dacă se întorcea spre casă, așa că fie se așeza în troienele de zăpadă, fie mergea mai departe.

Zece minute mai târziu, ea intră extenuată în birou. Nu sunase în prealabil, gândindu-se că astfel s-ar fi aflat

în avantaj, făcându-le o vizită surpriză. Se asigură că mașina lui Erik nu era parcată afară. Cel cu care dorea să stea de vorbă era Kenneth. De preferință, fără întreruperi.

— Bună ziua?

Nimeni nu păru să fi auzit ușa închizându-se în urma ei, așa că merse înainte. Locul dădea impresia unei case obișnuite, care fusese transformată în spațiu pentru birouri. O porțiune mare a parterului era complet deschisă, iar pereții erau mărginiți de rafturi pe care stăteau așezate dosare. Mai existau și afișe mari cu structurile clădite de companie, și câte un birou la fiecare capăt al camerei. Kenneth stătea așezat la unul din ele. Părea să nu fi observat prezența Ericăi, fiindcă avea în continuare privirea fixată într-un punct, fără a se mișca.

— Bună ziua?

Kenneth tresări.

— O, bună ziua! Îmi cer scuze, dar nu te-am auzit intrând.

Se ridică, îndreptându-se spre ea.

— Erica Falck, dacă nu mă înșel.

— Adevărat.

Dădu mâna cu el și îi zâmbi. Kenneth observă că femeia pusese nerăbdătoare ochii pe unul dintre scaunele pentru vizitatori, și îi făcu semn să se așeze.

— Te rog, ia loc. Trebuie să fie greu, cu asemenea greutate suplimentară. Pare să se apropie în curând termenul.

Recunoscătoare, femeia se lăsă pe spate în scaun, simțind cum apăsarea de pe spinare începu să i se domolească.

— Va mai dura un pic. Însă voi avea gemeni, zise ea, părând ușor surprinsă de propriile-i vorbe.

— În cazul acesta, cu siguranță vei fi ocupată, spuse Kenneth cu blândețe, așezându-se lângă ea. Ești în căutarea unei case noi?

Erica fu surprinsă atunci când îi văzu chipul din prim-plan, în lumina lămpii aflate în apropiere. Bărbatul părea obosit și tras la față. De fapt, „hăituit" era mai degrabă cuvântul pe care îl căuta. Brusc, își aminti zvonul că soția lui era extrem de bolnavă. Rezistă impulsului de a-i atinge mâna, gândindu-se că poate nu avea să aprecieze un asemenea gest de compasiune. Durerea și osteneala îi erau atât de evidente, atât de bine întipărite în cutele de pe chipul lui.

— Cum se simte soția ta? întrebă Erica, sperând ca întrebarea să nu-l supere.

— Lucrurile stau rău. Nu se simte deloc bine.

Amândoi tăcură o clipă. După aceea, Kenneth își îndreptă spatele și încercă să zâmbească, deși acest lucru nu îi ascunse durerea.

— Așadar, tu și Patrik vă gândiți la o casă nouă? Cea pe care o aveți acum e chiar frumoasă. În orice caz, Erik este cel cu care ar trebui să discutați tu și soțul rău. Eu mă ocup de finanțe și registrele contabile și nu sunt prea vorbăreț. Însă cred că Erik va fi aici după prânz, așa că dacă dorești să revii atunci...

— Nu, n-am venit aici în legătură cu o casă.

— A? Atunci ce te aduce la noi?

Erica ezită. De ce trebuia să fie atât de curioasă, încât să își vâre nasul în treburile tuturor? Cum avea să-i explice?

— Presupun că ai aflat despre Magnus Kjellner? Că trupul său a fost găsit? începu ea.

Kenneth se făcu şi mai cenuşiu la faţă, apoi dădu aprobator din cap.

— Şi, din câte am înţeles, voi doi vă întâlneaţi destul de des. Aşa e?

— De ce mă întrebi asemenea lucruri? zise Kenneth, clipătând brusc o mină îngrijorată.

— Voiam doar...

Femeia căută o explicaţie bună, dar nu găsi vreuna. Se văzu nevoită să apeleze la o minciună.

— Ai citit prin ziare în legătură cu scrisorile de ameninţare primite de Christian Thydell?

Kenneth dădu din cap, părând în continuare circumspect. Avu o străfulgerare prin faţa ochilor, însă aceasta dispăru atât de repede, încât Erica nici măcar nu fu sigură dacă văzuse ceva sau nu.

— Christian îmi e prieten şi vreau să îl ajut, continuă ea. Cred că există o legătură între ameninţările primite de el şi ceea ce s-a întâmplat cu Magnus.

— Ce fel de legătură? întrebă Kenneth, aplecându-se în faţă.

— Nu pot intra acum în detalii, zise ea, evaziv. Însă mi-ar fi de mare folos dacă mi-ai povesti câte ceva despre Magnus. Avea duşmani? Există cineva care să-i fi vrut răul?

— Nu, nu pare verosimil.

Kenneth se lăsă din nou pe spate, în scaun. Întreaga sa postură semnala faptul că nu era dispus să continue acel subiect.

— De cât timp vă cunoaşteţi?

Erica se străduí să dirijeze conversaţia într-o zonă mai puţin tensionată. Uneori era mai bine să abordeze

lucrurile pe ocolite. Iar tactica funcționă. Kenneth păru să se relaxeze.

— În principiu, de o viață întreagă. Suntem de aceeași vârstă, așa că am fost colegi de clasă în școala primară și în gimnaziu. Noi trei am fost prieteni dintotdeauna.

— Voi trei? Adică tu, Magnus și Erik Lind?

— Da, așa e. Dacă ne-am fi cunoscut pentru prima oară fiind adulți, nu cred că am fi devenit prieteni, însă Fjällbacka e atât de mică, iar noi am crescut oarecum împreună, așa că am păstrat mereu legătura. Când Erik a locuit în Göteborg, nu l-am prea văzut, însă odată mutat înapoi aici, ne-am întâlnit destul de des, laolaltă cu familiile. Din obișnuință, bănuiesc.

— Ai zice că voi trei sunteți apropiați?

Uitându-se pe fereastră și privind fix de-a lungul gheții, Kenneth se gândi câteva clipe, înainte de-a răspunde.

— Nu, n-aș spune asta. Firește, Erik și cu mine lucrăm împreună, așa că ne vedem foarte des. Însă prieteni nu suntem. Nu cred să existe cineva care să îi fie apropiat lui Erik. Iar Magnus și cu mine eram atât de diferiți. Nu am nimic rău de spus împotriva lui Magnus; nu cred să aibă nimeni. Întotdeauna ne-am înțeles bine, însă niciodată nu am fost ceea ce s-ar putea numi confidenți. Din punctul acesta de vedere, cel mai mult timp l-au petrecut împreună Magnus și nou-venitul grupului, Christian.

— Cum și-a făcut apariția Christian?

— Nu prea știu. Magnus a fost cel care a hotărât să-i includă în cerc pe el și pe Sanna, imediat după ce Christian s-a mutat aici. Apoi a devenit de-al casei.

— Știi ceva despre trecutul lui?

— Nu, zise el, rămânând tăcut pentru o clipă. Acum că ai pomenit despre asta... Chiar nu știu nimic despre viața

lui de dinainte de Fjällbacka. Nu am vorbit niciodată despre asta.

Kenneth păru surprins de propriile-i vorbe.

— Tu şi Erik cum vă înţelegeţi cu Christian?

— E greu de înţeles la început, iar uneori poate fi morocănos. Dar e un tip de treabă, iar după vreo câteva pahare de vin îşi mai dă drumul şi ne simţim bine, de obicei.

— Ţi s-a părut stresat în ultima vreme? Îngrijorat din vreo cauză?

— La Christian te referi?

În privirea lui Kenneth apăru din nou o licărire, însă dispăru foarte rapid.

— Da. Tot primeşte aceste scrisori de aproape un an şi jumătate.

— Aşa mult timp? N-am ştiut.

— Deci tu şi Erik nu aţi observat nimic?

Bărbatul scutură din cap.

— După cum am zis, Christian e destul de... complicat, să zicem aşa. E greu să ştii ce anume ascunde. De exemplu, până aproape de data publicării, eu n-am avut idee că a scris o carte.

— Ai citit-o? Îţi dă fiori, zise Erica.

Kenneth clătină din cap.

— Nu prea sunt pasionat de lectură. Însă am auzit că recenziile au fost excelente.

— Da, incredibile chiar, zise Erica. Dar Christian nu v-a zis ţie ori lui Erik despre scrisori?

— Nu, niciodată nu a pomenit de ele. Însă, după cum am zis, de obicei ne-am văzut la evenimente mondene. Serate, petreceri, de Anul Nou şi de Sânziene. Cam aşa ceva. Cred că Magnus a fost singura persoană cu care e posibil să fi stat de vorbă Christian.

— Şi nici Magnus nu a pomenit vreun lucru?

— Nu, zise Kenneth, ridicându-se. Îmi cer scuze, dar acum trebuie să mă întorc la lucru. Eşti sigură că tu şi Patrik nu aţi vrea o casă nouă?

Îi zâmbi şi făcu semn spre afişele de pe zid.

— Mulţumesc, dar ne e foarte bine acolo unde suntem. Însă casele voastre sunt extrem de atrăgătoare.

Erica făcu un efort de a se ridica, însă rezultatul fu la fel de stângaci ca de obicei. Kenneth îi întinse mâna şi o ajută să stea în picioare.

— Mulţumesc, zise Erica, înfăşurându-şi fularul în jurul gâtului. Îmi pare foarte rău, zise ea apoi. Pentru soţia ta. Sper să...

Nu ştiu ce să mai spună, iar Kenneth dădu din cap.

Păşind înapoi în frigul de afară, Erica începu să tremure.

Christian se concentra cu mare greutate. În mod normal îi făcea plăcere slujba sa de la bibliotecă, însă în ziua cu pricina, îi era imposibil să se concentreze, imposibil să îi stea gândul la orice altceva.

Toţi cei care intrau simţeau nevoia de a spune ceva în legătură cu *Sirena*. Unii deja citiseră cartea, alţii aveau de gând să o facă, unii îl văzuseră la emisiunea TV. Iar Christian le răspunse întotdeauna politicos, mulţumindu-le pentru comentariile favorabile şi oferindu-le celor interesaţi un mic sumar al romanului. În realitate însă, el nu voia decât să urle.

Nu îşi putea lua gândul de la ce i se întâmplase lui Magnus. Senzaţia de furnicături îi apăru din nou pe mâini, împrăştiindu-se rapid. Către braţe, peste piept, în jos, către picioare. Uneori îi părea că întregul său corp

îl mânca şi îl ardea. Îi era extrem de greu să stea locului. Din acel motiv se şi tot ridica pentru a merge la rafturi, mutând cărţile ce ajunseseră acolo unde nu le era locul, şi îndreptându-le cotoarele pentru a forma rânduri frumoase şi uniforme.

Brusc, se opri. Rămase pe loc, cu o mână ridicată, aşezată deasupra unor cărţi, incapabil să o mişte de acolo. În clipa aceea îl năpădiră gândurile, cele care îi apăruseră din ce în ce mai des. Ce căuta el acolo? De ce se afla acolo, în acel loc, în acel moment? Scutură din cap, încercând să-şi îndepărteze gândurile, dar acestea nu făcură decât să i se adâncească şi mai mult în minte.

Cineva trecu pe lângă el, îndreptându-se spre ieşire. Nu o zări decât pentru o fracţiune de secundă, simţindu-i mai degrabă mişcarea, fără a vedea nimic. Dar sentimentul care îl copleşi imediat fu identic cu cel avut în noaptea când mersese acasă cu maşina. Sentimentul unui lucru ostil, dar în acelaşi timp, familiar.

Fugi spre uşa de la intrare şi se uită în direcţia în care plecase persoana. Nu era nimeni acolo. Nu se auzeau paşi ori alte sunete. Nu se vedea nimeni. Să fi fost o plăsmuire de-a lui? Christian îşi apăsă tâmplele cu vârfurile degetelor. Închise ochii, imaginându-şi-o pe Sanna, văzând din nou expresia de pe faţa acesteia, din clipa în care îi divulgase jumătate adevăr, jumătate minciuni. Gura căscată, compasiunea amestecată cu groază.

Nu avea să-i mai pună şi alte întrebări. Cel puţin, nu pentru o vreme. Iar rochia albastră se întorsese în pod, acolo unde îi era locul. Dezvăluindu-i o frântură de adevăr, el obţinuse un răgaz temporar. Însă mai devreme sau mai târziu, femeia avea să înceapă din nou cu întrebările, căutând răspunsuri şi acea parte a poveştii pe care

el nu voise să i-o destăinuie. Acea parte trebuia să rămână îngropată. Nu exista altă opțiune.

Încă avea ochii închiși atunci când auzi pe cineva dregându-și vocea. Christian își deschise ochii.

— Scuzați-mă, numele meu e Lars Olsson. Sunt reporter. Mă întrebam dacă nu am putea sta puțin de vorbă. Am încercat să dau de dumneavoastră prin telefon, însă nu mi-a răspuns nimeni.

— Mi-am închis mobilul.

Christian își luă mâinile de la tâmple.

— Ce doriți?

— Ieri a fost găsit un bărbat într-un bloc de gheață. Magnus Kjellner. Dispărut din luna noiembrie. Și, din câte am înțeles, voi doi erați buni prieteni.

— De ce îmi pomeniți mie despre lucrurile acestea?

Christian se îndepărtă, retrăgându-se dindărătul mă-sutei sale.

— Nu vi se pare o coincidență stranie? Ați primit amenințări o perioadă lungă de timp, după care unul dintre prietenii cei mai apropiați ai dumneavoastră e găsit mort? Am aflat, de asemenea, că probabil a fost ucis.

— Ucis? întrebă Christian, ascunzându-și sub masă mâinile, care îi tremurau îngrozitor.

— Da, trupul său prezenta urme de răni, indicând faptul că a fost victima unui atac. Aveți idee dacă Magnus Kjellner a primit și el amenințări? Sau știți cine v-ar fi putut trimite dumneavoastră acele scrisori?

Jurnalistul îi vorbi pe un ton agresiv, lăsând clar să se înțeleagă faptul că aștepta un răspuns din partea lui Christian.

— Nu știu nimic în legătură cu asta. Absolut nimic.

— Dar s-ar părea că vă aflați în vizorul cuiva și nu ar fi absurd să presupunem că persoanele apropiate de dumneavoastră ar putea fi luate în țintă, la rândul lor. Aveți vreun membru al familiei care să fi primit asemenea amenințări?

Christian nu fu în stare decât să dea din cap. Imaginile începură să i se aglomereze în minte, iar el le îndepărtă rapid. Nu le putea lăsa să pună stăpânire asupra lui.

— Din câte am înțeles, amenințările au apărut înainte de toată vâlva din presă odată cu lansarea cărții. Ceea ce pare să indice faptul că lucrurile sunt de natură personală. Aveți ceva de comentat cu privire la asta?

Din nou, Christian scutură din cap, de data aceea, cu mai multă forță. Își încleștă fălcile atât de strâns, încât fața îi păru o mască împietrită. Voia să fugă de toate acele întrebări, să nu se mai gândească la *ea* și la faptul că, după atâția ani, îl prinsese, într-un final, din urmă. Nu acceptă să o mai primească înapoi. În același timp, realiză că deja era prea târziu. Ea deja ajunsese acolo; nu îi mai putea scăpa. Poate că de fapt nu fusese vreodată capabil să-i scape.

— Așadar, nu aveți idee cine s-ar putea afla în spatele scrisorilor de amenințare? Sau dacă există vreo legătură cu asasinarea lui Magnus Kjellner?

— Parcă ați zis că dețineți informații care să indice faptul că a fost ucis. Nu că ar fi ceva dovedit.

— Adevărat. Însă e o bănuială rezonabilă, îi răspunse jurnalistul. Și trebuie să fiți de acord că într-un orășel precum Fjällbacka, e o coincidență stranie ca un om să primească amenințări, ca apoi unul dintre prietenii lui să fie găsit mort. Așa ceva stârnește o grămadă de întrebări.

Christian își simți furia crescând. Ce drept aveau ei să dea buzna în viața lui, cerând răspunsuri și având de la el pretenția să scornească ceva?

— Nu mai am nimic de spus referitor la asta.

— Înțelegeți că noi tot vom scrie, fie că veți colabora sau nu. Ar fi în interesul dumneavoastră să ne spuneți părerea cu privire la acest subiect.

— Am spus tot ce-am avut de spus, spuse Christian, dar jurnalistul nu păru să se dea bătut.

În clipa aceea, Christian se ridică. Merse de-a lungul bibliotecii, intră în toaletă și închise ușa în urma sa. Tresări atunci când își văzu în oglindă chipul. Era ca și cum l-ar fi privit un străin. Nu se recunoscu deloc.

Închise ochii și, cu mâinile pe chiuvetă, se aplecă înainte. Respirația îi era accelerată și înăbușită. Prin puterea voinței, încercă să-și încetinească pulsul și să recapete controlul. Însă viața sa era pe cale de a-i fi răpită. Știa asta. Cândva, demult, ea îi luase totul, iar în clipele acelea se pregătea să o facă din nou.

Imagini îi pâlpâiră dindărătul pleoapelor. Auzi chiar și voci. A ei și a lor. Fără a se putea opri, își dădu capul pe spate. Apoi, cu o forță puternică, se aruncă înainte. Auzi sunetul oglinzii spulberându-se, simți sânge pe frunte. Însă fără durere. Fiindcă în clipele în care cioburile îi străpunseră pielea, vocile amuțiră. O tăcere binecuvântată.

Trecuse cu puțin de miezul zilei, iar Louise se afla într-o minunată stare de ebrietate. Exact cât trebuia. Relaxată, amorțită, fără însă a pierde controlul asupra realității.

Își umplu din nou paharul. Casa era pustie. Fetele erau la școală, iar Erik, la birou. Sau altundeva, poate cu stricata lui.

Se purtase ciudat în ultimele câteva zile. Fusese mai tăcut şi mai supus. Iar sentimentul ei de aversiune era amestecat cu speranţă. Aşa se simţea întotdeauna când credea că Erik ar fi putut să o părăsească. Era ca şi cum ar fi fost scindată. Pe de o parte, se simţea uşurată fiindcă ar fi putut scăpa din închisoarea mariajului lor, plin de nimic altceva în afară de minciuni şi trădare. Pe de altă parte, era copleşită de panică la gândul că avea să fie abandonată. Firește că ar fi primit o parte semnificativă din banii lui Erik, însă la ce avea să-i folosească dacă rămânea singură?

Nu prea se bucura de companie în prezent, însă tot era mai bine decât nimic. Avea alături un trup călduţ noaptea, avea pe cineva care stătea la masa din bucătărie, citind ziarul, la micul dejun. Avea pe cineva. Dacă ar fi părăsit-o, ar fi fost de-a dreptul abandonată. Fetele creşteau; erau ca nişte musafiri temporari în casă, mereu în drum spre şcoală ori prieteni. Deja începuseră să adopte comportamentul taciturn al adolescenţilor, abia răspunzând atunci când femeia le vorbea. Când erau acasă, Louise vedea mai degrabă uşile închise ale camerelor lor, iar singurul semn de viaţă îl reprezenta permanentul zgomot înăbuşit al muzicii pe care o ascultau.

Încă un pahar de vin dispăruse, aşa că femeia îşi mai turnă unul. Unde se afla Erik în clipele acelea? Să fi fost la birou, ori cu ea? Se tăvălea oare peste trupul gol al Cecilei, penetrând-o, dezmierdându-i sânii? Acolo, acasă, nu făcea niciodată asemenea lucruri. Nu o atinsese de doi ani. La început, ea încercase să îşi furişeze mâna pe sub pătură, pentru a-l atinge. Dar Louise se dăduse bătută după câteva respingeri, când el se răsucise ostentativ pe cealaltă parte, cu spatele la ea, sau pur şi simplu îi îndepărtase mâna.

Își văzu propria oglindire în ușa din oțel inoxidabil a frigiderului. Ca de obicei, se studie, ridicând mâna pentru a-și atinge chipul. Nu arăta chiar așa rău, nu? Cândva, ea fusese atrăgătoare. Și rămăsese suplă, atentă la ceea ce mânca, disprețuindu-și semenii care le permiteau chiflelor și rulourilor dulci să le rotunjească siluetele, pe care mai apoi încercau să le ascundă sub o rochie floral㠂t un cort, cumpărată de la Lindex. Spre deosebire, Louise încă mai putea îmbrăca o pereche strâmtă de blugi, în care să arate prezentabil. Ridică bărbia. Aceasta începuse să-i atârne puțin. O ridică din nou. În regulă, așa trebuia să arate.

Plecă bărbia, observând cum pielea i se relaxă într-un mic pliu. Fu nevoită să reziste impulsului de a lua din suport unul dintre cuțitele de bucătărie și de a-și tăia acea cută respingătoare. Brusc, fu dezgustată de propria sa imagine. Nu era de mirare că Erik nu dorea să o mai atingă. Nu era de mirare că prefera să simtă sub degete carne fermă, că voia să atingă ceva care nu îmbătrânea și se descompunea încet, dinspre interior.

Își ridică paharul cu vin și îi azvârli conținutul spre frigider, ștergându-și reflexia și înlocuind-o cu strălucitorul lichid stacojiu ce se prelinse pe suprafața netedă. Telefonul se afla dinaintea ei, pe masă, așa că formă numărul de la birou. Trebuia să afle unde era.

— Bună, Kenneth. Erik e pe acolo?

Atunci când puse jos receptorul, inima îi spărgea pieptul, cu toate că se obișnuise deja cu situația. Bietul Kenneth. De câte ori de-a lungul anilor nu fusese el nevoit să îl acopere pe Erik? Să inventeze repede câte o minciună în legătură cu locul în care se afla și sarcina de care se ocupa, asigurând-o pe femeie că trebuia să se întoarcă dintr-o clipă în alta la birou.

Louise își umplu paharul, fără a se mai obosi să șteargă ceea ce aruncase pe frigider, apoi se îndreptă cu hotărâre spre camera de lucru a lui Erik. Nu avea voie să intre acolo. El pretindea că îi erau deranjate lucrurile dacă mai folosea și altcineva respectiva încăpere, drept care femeii îi era strict interzis să pună piciorul înăuntru. Iar acela era exact motivul pentru care și mergea acolo.

Bâjbâind, ea așeză paharul pe birou și începu să tragă afară sertarele. În toți anii plini de suspiciuni pe care și-i petrecuse alături de Erik, nu-i umblase niciodată prin lucruri. Preferase să nu știe. Bănuielile erau mai bune decât adevărul, cu toate că, în cazul ei, diferența era foarte mică. Cumva, știuse întotdeauna identitatea persoanelor cu care se vedea Erik. Două secretare, pe vremea când locuiau în Göteborg; una dintre educatoarele de la creșă; mama unei colege de-a fetelor. Își dădea seama datorită expresiilor vagi și oarecum vinovate pe care le aveau acele femei în preajma sa. Le simțise parfumul, observase câte o atingere grăbită și nelalocul ei.

În clipele acelea, pentru prima dată, ea trase toate sertarele de la biroul lui Erik, scotocindu-i printre hârtii, fără să îi pese dacă el avea să își dea seama. Fiindcă devenise din ce în ce mai convinsă că liniștea apăsătoare din ultimele câteva zile nu putea însemna decât un singur lucru. Bărbatul intenționa să o părăsească. Să o arunce ca pe un gunoi, ca pe un bun folosit, cu toate că dăduse naștere copiilor lui, îi păstrase căminul curat, îi pregătise toate acele dineuri nenorocite pentru nenorociții lui de asociați, care erau de obicei atât de plictisitori, încât Louise ar fi preferat să crape decât să fie obligată să converseze cu ei. Erik se înșela amarnic dacă avea impresia că ea se va da la o parte ca un animal rănit, fără să lupte cu

dârzenie. În plus, îi cunoştea toate aranjamentele dubioase făcute de-a lungul anilor în afaceri. Avea să îl coste scump dacă făcea greşeala de a o subestima.

Ultimul sertar era încuiat. Îl smuci, din ce în ce mai tare, însă acesta refuză să se clintească. Era conştientă că trebuia să îl deschidă. Cu siguranţă exista vreun motiv pentru care Erik îl încuiase, conţinea ceva ce nu trebuia văzut. Privi suprafaţa biroului — piesă modernă de mobilier, cu alte cuvinte, nu la fel de greu de spart precum unul mai vechi şi mai solid. Privirea îi fu atrasă de un deschizător de scrisori. Avea să fie de ajuns. Trase de sertar până când broasca îl opri. Apoi introduse deschizătorul de scrisori în orificiu şi începu să spargă broasca. La început, sertarul păru că nu vrea să coopereze, dar apoi ea încercă mai cu forţă, iar speranţa îi crescu atunci când auzi lemnul crăpând. Când broasca cedă într-un final, totul se petrecu atât de brusc, încât femeia aproape căzu pe spate. În ultima clipă, se prinse de marginea biroului, reuşind să rămână în picioare.

Cu o curiozitate amplificată, aruncă o privire înăuntrul sertarului. Pe fundul acestuia stătea ceva de culoare albă. Întinse mâna, încercând să se concentreze, fiindcă vedea uşor prin ceaţă. Plicuri albe. Sertarul nu conţinea decât scrisori în plicuri albe. De fapt, chiar îşi aminti de momentele în care acestea sosiseră cu poşta, dar la vremea respectivă nu le dăduse atenţie. Toate îi erau adresate lui Erik, drept care le adăugase mormanului său de corespondenţă, pe care bărbatul o deschidea mereu atunci când se întorcea de la muncă. De ce le pusese oare într-un sertar încuiat?

Louise scoase scrisorile şi se aşeză pe podea, răsfirându-le dinaintea sa. Cinci la număr, toate având pe ele

numele şi adresa lui Erik, scrise cu cerneală neagră, într-o caligrafie elegantă.

Pentru o clipă, îi trecu prin minte să le îndese înapoi în sertar şi să continue ca de obicei, ignorând totul. Însă oricum spărsese broasca şi, de îndată ce sosea acasă, Erik avea să ştie că ea fusese acolo. Aşă că putea foarte bine să arunce o privire.

Se întinse după paharul cu vin, simţind nevoia ca alcoolul să-i alunece pe gât, în stomac, alinându-i durerea. Trei guri. Apoi îl aşeză alături de ea, pe pardoseală, şi deschise prima scrisoare.

După ce le parcurse pe toate, femeia le aşeză una peste cealaltă. Nu pricepea nimic. În afară de faptul că o persoană dorea să îi facă rău lui Erik. Un ticălos le ameninţa viaţa şi familia, iar el nu spusese nimic. Fu năpădită de o furie mai puternică decât orice alt sentiment pe care l-ar fi putut avea. El nu o considerase egala sa, nu îndeajuns de mult pentru a-i destăinui o chestiune atât de importantă. Însă avea să-i dea scoteală. Nu o mai putea trata cu o asemenea lipsă de respect.

Hotărî să meargă în oraş, la biroul lui Erik. Aşeză scrisorile alături, pe scaunul de lângă şofer. Dură ceva până să bage cheia în contact, dar după ce inspiră adânc de câteva ori, femeia izbuti. Era conştientă că nu ar fi trebuit să conducă în momentele acelea, dar ca în multe alte ocazii din trecut, ea îşi înlătură scrupulele, ieşind cu vehiculul în stradă.

12

Îi păru cât de cât drăguță, stând acolo nemișcată, fără să mai plângă, ori să mai ceară, ori să mai fure. Întinse mâna pentru a-i atinge fruntea. Mișcarea agită din nou apa, iar trăsăturile îi fură începețoșate de unduirile de la suprafață.

Păru că tata își lua la revedere de la persoana care sunase la ușă. Auzi pași apropiindu-se. Tata avea să înțeleagă. Și el fusese dat la o parte. Și lui îi fusese răpit ceva.

Învârti cu degetele prin apă, făcând modele și valuri. Mâinile și picioarele fetiței se odihneau pe fundul căzii. Din apă nu îi ieșeau puțin decât genunchii și o părticică din frunte.

Îl auzi pe tata apropiindu-se de baie. Nu ridică privirea. Brusc, avu senzația că nu își mai putea lua ochii de la ea. Îi plăcea în momentele acelea. Pentru prima oară, o plăcea. Își apăsă și mai tare obrazul de marginea căzii. Ascultând și așteptând ca tata să-și dea seama că scăpaseră de ea. Că o aveau din nou pe mama, atât el, cât și tata. Bărbatul avea să se bucure; era sigur de asta.

Apoi se simți smucit de lângă cadă. Uimit, privi în sus. Figura tatei era schimonosită de atâtea sentimente, încât nu știu cum să le interpreteze. Însă fericit nu părea.

— *Ce-ai făcut? urlă acesta, scoțând-o repede pe Allis din cadă.*

Neputincios, el îi ținu în brațe trupșorul inert, după care o așeză cu grijă pe covor.

— *Ce-ai făcut? repetă el, fără a-l privi.*

„A luat-o pe mama." Băiatul își simți vorbele blocându-i-se în gât, incapabile de a ieși la suprafață. Nu înțelegea nimic. Credea că tata avea să fie bucuros.

Tata nu scoase o vorbă. Îi aruncă doar o privire rapidă, în vreme ce pe chip i se citi uimirea. Apoi se aplecă și apăsă ușor cu degetele peste pieptul bebelușului. O apucă de nas pe fetiță, suflându-i încetișor în gură, după care îi apăsă din nou pieptul.

— *Tată, de ce faci asta?*

Își dădu seama cât de plângăcioasă îi fusese vocea. Mamei nu îi plăcea când se smiorcăia. Își trase genunchii la piept, înfășurându-și brațele în jurul lor, apoi se rezemă de cadă. Nu așa trebuia să se petreacă totul. De ce îi arunca tata privirile acelea stranii? Nu numai că era furios pe el; tata părea de-a dreptul înspăimântat.

Bărbatul continuă să sufle în gura lui Allis. Brațele și picioarele acesteia stăteau nemișcate pe covor, la fel de nemișcate precum stătuseră pe fundul căzii. Din când în când, ele tresăreau atunci când tata o apăsa cu degetele pe piept, însă mișcarea se datora bărbatului. Nu le mișca ea singură.

Însă atunci când tata se opri din suflat pentru a patra oară, una din mânuțe îi tremură. După care urmă tusea, apoi țipătul. Acel țipăt strident, atât de cunoscut. Nu o mai plăcea pe Allis.

Pe scări se auziră pașii mamei. Tata o ridică pe Allis, ținând-o atât de aproape, încât își udă cămașa. Fetița urla atât de tare, încât baia părea să vibreze, iar băiatul își dori

ca ea să înceteze, să fie la fel de tăcută şi drăguţă ca înainte de intervenţia tatei.

Pe măsură ce mama se apropie, tata se lăsă pe vine, în faţa lui. Cu ochii mari şi speriaţi, el se aplecă şi îi şopti:

— Nu vom discuta vreodată despre ce s-a întâmplat aici. Iar dacă mai faci aşa ceva, te voi trimite de-aici atât de repede, încât nici măcar nu vei auzi uşa trântindu-se în urma ta. Ai priceput? Să nu o mai atingi niciodată!

— Ce se întâmplă aici? se auzi vocea mamei, din cadrul uşii. Cum urc şi eu să trag un pui de somn, totul se dă peste cap. Ce are? I-a făcut el ceva?

Se întoarse spre băiatul aşezat pe podea. Preţ de câteva secunde, singurul răspuns veni doar din partea lui Allis, care ţipa necontenit. Apoi tata se ridică, ţinând-o încă în braţe, şi spuse:

— Nu, doar că n-am înfăşurat-o eu destul de repede cu prosopul atunci când am scos-o din baie. E doar supărată.

— Eşti sigur că nu i-a făcut el ceva?

Femeia îl privi ţintă, însă el nu făcut decât să-şi plece capul, prefăcându-se că se joacă, trăgând de ciucurii covorului.

— Nu, el mă ajuta. A fost foarte drăguţ cu ea.

Cu coada ochiului, tata îi aruncă o privire de avertizare.

Mama păru mulţumită de răspuns. Nerăbdătoare, ea se întinse după Allis şi, după o clipă de ezitare, tata îi dădu bebeluşul. Odată ce femeia părăsi încăperea, pentru a-şi calma copilaşul, cei doi se priviră. Niciunul nu rosti o vorbă. Însă băiatul văzu în ochii tatei că vorbise foarte serios. Nu aveau să mai pomenească vreodată de cele întâmplate.

— Kenneth?

Vocea i se frânse când încercă să-şi strige soţul.

Nu primi niciun răspuns. Să-şi fi imaginat ea oare? Nu, era sigură că auzise uşa deschizându-se, apoi închizându-se la loc.

— Kenneth?

În continuare, niciun răspuns. Lisbet încercă să se ridice în şezut, însă puterile o părăsiseră atât de repede în ultimele câteva zile, încât nu fu în stare. Ultimele rămăşiţe de energie şi le păstra pentru ceasurile în care Kenneth era acasă. Toate acestea pentru a-l convinge că se simţea mai bine decât era de fapt, pentru ca el să o lase să mai stea acasă încă puţin. Ca să scape de mirosul spitalului şi de felul în care cearşafurile apretate îi zgâriau pielea. Îl cunoştea atât de bine pe Kenneth. Ar fi dus-o imediat la spital dacă ar fi ştiut cât de rău se simţea în realitate. Ar fi făcut-o deoarece încă se agăţa cu disperare de ultimele fărâme de speranţă.

Însă corpul lui Lisbet îi spunea că sosise clipa. Îşi epuizase toate rezervele, iar boala pusese stăpânire pe ea. Ieşise învingătoare. Nu voia decât să moară acasă, învelită în pătura ei şi cu capul sprijinit de pernă. Şi cu Kenneth dormind noaptea alături de ea. Ştia cât de incomod era pentru el să doarmă în patul acela şubred. Dar nu o lăsa

inima să îi spună să meargă la etaj. Poate că era egoistă, dar îl iubea mult prea mult pentru a fi departe de el în acele ultime ceasuri care le mai rămâneseră.

— Kenneth? strigă ea din nou.

Tocmai se convinsese că își imaginase totul, când auzi scârțâitul familiar al scândurii desprinse din parchetul de pe hol. Aceasta protesta ori de câte ori cineva călca pe ea.

— Tu ești?

Începu să se teamă. Se uită în jur, după telefon, pe care Kenneth își amintea de obicei să-l lase la îndemână. Dar în ultima vreme, bărbatul fusese atât de obosit dimineața, încât mai uita uneori. Ca de exemplu, în ziua aceea.

— E cineva acolo?

Se apucă de marginea patului și încercă din nou să se ridice. Se simți precum personajul principal dintr-o povestire preferată a ei, *Metamorfoza* de Franz Kafka, în care Gregor Samsa era transformat într-o gânganie ce nu se putea rostogoli dacă ateriza pe spate. Pur și simplu stătea locului, neajutorat.

Brusc, femeia auzi pași pe coridor. Indiferent cine ar fi fost, se mișca prudent, dar se apropia din ce în ce mai mult. Lisbet se simți cuprinsă de panică. Cine ar fi refuzat să-i răspundă strigătelor? Kenneth cu siguranță nu ar fi tachinat-o în felul acela. Nu-i făcuse niciodată farse sau surprize, și nu credea că ar fi început tocmai atunci.

Pașii erau foarte aproape. Privi țintă către ușa din lemn, pe care o șlefuise și o vopsise chiar ea, într-o zi care părea să facă parte dintr-o cu totul altă viață. Atunci când ușa nu se clinti, crezu din nou că pesemne îi juca farse mintea, că boala i se răspândise până și acolo, făcând o

să nu mai gândească limpede sau să nu-şi mai dea seama ce era real şi ce nu.

Dar apoi, încet, uşa începu să se deschidă. De cealaltă parte se afla cineva, cineva care o împingea. Lisbet strigă după ajutor, strigă cât putu de tare, încercând să alunge tăcerea înspăimântătoare. Atunci când uşa se deschise complet, femeia se opri. Iar persoana începu să vorbească. Vocea îi era cunoscută şi totuşi, parcă nu, iar Lisbet se chinui să o vadă mai bine. Părul lung şi negru pe care îl văzu o făcu să-şi atingă din instinct propriul cap, pentru a se asigura că eşarfa galbenă era la locul ei.

— Cine eşti? întrebă ea, dar persoana ridică un deget în aer.

Lisbet amuţi.

Vocea se auzi din nou. De data aceea, ea venea de la marginea patului, aproape de chipul ei, spunându-i lucruri care o făceau să vrea să-şi astupe urechile. Lisbet scutură din cap, nu vru să o asculte, însă vocea continuă. Era vrăjită şi neînduplecată. Spunea o poveste, iar ceva din tonul şi felul în care povestea, curgea înainte şi înapoi o făcu să înţeleagă faptul că era adevărată. Iar adevărul era insuportabil.

Ascultă, paralizată, neiertătoarea revărsare de cuvinte. Cu cât auzea mai mult, cu atât îşi simţea mai vlăguită strânsoarea asupra firului delicat ce o ţinuse până atunci în viaţă. Trăise numai datorită unui miracol şi voinţei, bazându-se pe dragostea şi pe încrederea de care avea parte. Odată ce acestea îi fură luate, renunţă la luptă. Ultimul lucru pe care îl auzi fu acea voce. După care, inima îi cedă.

— Când crezi că vom putea sta din nou de vorbă cu Cia? întrebă Patrik, privindu-şi colega.

— Mi-e teamă că nu mai putem aştepta, zise Paula. Sunt sigură că înţelege faptul că noi trebuie să lucrăm în continuare la anchetă.

— Probabil că ai dreptate, spuse Patrik, fără însă a părea convins.

Era greu să păstreze un echilibru. În meseria lui era obligat uneori să deranjeze pe cineva în momente de supărare. Iar dacă dădea dovadă de compasiune, îşi punea meseria pe planul al doilea. În acelaşi timp, vizitele constante ale Ciei la secţia de poliţie, în fiecare zi de miercuri, îi arătaseră şi ceea ce considera ea a fi o prioritate principală.

— Ce să facem? Ce n-am făcut până acum? Sau mai e ceva care trebuie reanalizat? Am pierdut din vedere ceva?

— Ei bine, pentru început, Magnus a trăit toată viaţa aici, în Fjällbacka, aşa că dacă avea secrete, fie acum, fie în trecut, ar trebui să le putem da de urmă aici. Lucru care uşurează cât de cât situaţia. Telefonul fără fir este de obicei foarte eficace, şi cu toate astea, noi încă nu am aflat nimic în legătură cu Magnus. Nimic care să poată explica de ce ar vrea cineva să-i facă rău, ba chiar să recurgă la soluţia extremă de a-l ucide.

— Pare să fi fost un familist adevărat. O căsnicie stabilă, copii bine educați, un cerc de prieteni normal. Și totuși, cineva l-a atacat cu un cuțit. Să fi fost un act de nebunie? Vreun nebun care să-l fi ales drept victimă la întâmplare?

Paula nu părea prea convinsă de această teorie.

— Nu putem exclude posibilitatea, însă nu cred să se fi întâmplat așa. Mai ales că Magnus Kjellner i-a telefonat lui Rosander pentru a-l anunța că va întârzia. În plus, Rosander a zis că Magnus nu părea în apele lui. Nu, ceva s-a întâmplat în dimineața aceea.

— Cu alte cuvinte, va trebui să ne concentrăm asupra oamenilor cunoscuți.

— Ușor de zis, greu de făcut, răspunse Patrik. Fjällbacka are aproximativ o mie de locuitori. Și toți se cunosc între ei, mai mult sau mai puțin.

— Ah, minunat. Încep să înțeleg problema, râse Paula.

Tanumshede venise de curând și deja se obișnuise cu faptul că aici toată lumea cunoștea pe toată lumea.

— Dar, în principiu, ai dreptate. Așadar, sugerez să începem dinspre centru spre margine. Vom discuta cu Cia cât mai curând posibil. Și cu copiii, dacă Cia ne va permite. Apoi vom trece la prietenii cei mai apropiați ai lui Magnus: Erik Lind, Kenneth Bengtsson și, mai ales, Christian Thydell. E ceva legat de scrisorile acelea...

Patrik deschise sertarul biroului și scoase folia de plastic în care se aflau scrisoarea și felicitarea. Îi spuse colegei sale întreaga poveste a modului în care Erica făcuse rost de ele. Paula ascultă, uluită. Citi apoi în tăcere cuvintele ostile.

— E grav, zise ea. Ar trebui să le trimitem laboratorului, pentru examinare.

— Știu, spuse Patrik. Dar hai să nu tragem concluzii pripite. Am senzația că toate se leagă cumva între ele.

— Sunt de acord, răspunse Paula, ridicându-se. Și nici coincidență nu cred să fie.

Se opri o clipă, înainte de-a ieși din biroul lui Patrik.

— Să vorbim azi cu Christian?

— Nu, aș vrea mai întâi să adunăm toate informațiile pe care le putem găsi în legătură cu cei trei: Christian, Erik și Kenneth. Apoi vom parcurge împreună tot materialul mâine-dimineață, pentru a stabili dacă putem afla ceva folositor. De asemenea, cred că amândoi ar trebui să citim notițele de la interogările efectuate imediat după dispariția lui Magnus. Atunci am putea să dăm de ceva care să nu se lege cu ceea ce au afirmat inițial oamenii.

— Vorbesc eu cu Annika. Sunt sigură că ne poate fi de ajutor cu materialele auxiliare.

— Bun. Eu o voi suna pe Cia, ca să vedem dacă e în stare să se întâlnească cu noi.

După ce Paula părăsi biroul, Patrik stătu vreme îndelungată și se uită la telefon, îngândurat.

— Nu mai sunați aici!

Sanna trânti receptorul telefonului. Sunaseră în continuu, toată ziua. Jurnaliști care voiau să discute cu Christian. Niciodată nu spuneau cu exactitate ce anume doreau, însă nu era greu de ghicit. Faptul că Magnus fusese găsit mort la un timp atât de scurt după ieșirea la suprafață a scrisorilor de amenințare îi îndemnase pe reporteri să facă legătura între cele două evenimente. Dar așa ceva era absurd. Nu aveau nicio legătură. Se zvonise, de asemenea, că Magnus fusese omorât, însă până avea să afle asta de la o sursă de încredere, și nu de la

locuitorii oraşului, Sanna refuza să îi dea crezare. Chiar dacă acel lucru de neconceput s-ar fi dovedit adevărat, de ce să fi existat o legătură cu scrisorile primite de soţul ei? Într-o încercare de a o linişti, Christian îi spusese că probabil acele ameninţări fuseseră făcute de o persoană cu probleme mintale, care hotărâse să-l ia pe el în vizor, din cine ştie ce motiv. O asigurase că probabil persoana era inofensivă.

Dacă într-adevăr aşa stăteau lucrurile, voise să-l întrebe de ce reacţionase atât de violent la petrecerea de lansare a cărţii. Nu îşi credea propria teorie? Însă toate întrebările îi dispărură de îndată ce el îi divulgase secretul ochiei albastre. În lumina acelei revelaţii, orice altceva păli, în jurul său. Era înfiorător şi o duruse sufletul când îi auzise explicaţia. În acelaşi timp, era consolator să ştie adevărata poveste, deoarece clarifica multe lucruri. Şi scuza multe, de asemenea.

În plus, grijile sale îi părură infime atunci când se gândi la Cia şi la calvarul prin care trecuse aceasta. Christian avea să-i ducă dorul lui Magnus. Şi ea, la rându-i, cu toate că relaţia dintre ei fusese uşor încordată uneori, lucru care însă era normal. Erik, Kenneth şi Magnus copilăriseră împreună şi aveau un trecut comun. Sanna ştiuse de ei, dar, fiind mult mai tânără, doar când apăruse Christian ajunsese să-i cunoască. Bineînţeles, era conştientă că soţiile acestora o considerau tânără şi poate uşor naivă. Însă mereu o primiseră cu braţele deschise, iar de-a lungul anilor, acel grup de prieteni devenise o parte integrantă a vieţii lor. Îşi petreceau sărbătorile împreună, iar din când în când luau cina, în weekenduri.

Dintre soţii, cel mai mult o plăcea pe Lisbet. Era o persoană tăcută, avea un umor special şi o trata mereu pe

Sanna ca pe egalul său. În plus, Melker şi Nils o adorau. Părea nedrept ca ea şi Kenneth să nu fi avut proprii lor copii. Dar Sanna avea conştiinţa încărcată deoarece nu fusese în stare să meargă în vizită la Lisbet. Încercase de sărbători, când îi dusese cadou o floare numită „Steaua Crăciunului" şi o cutie cu bomboane de ciocolată. De îndată ce o văzuse întinsă în pat, mai mult moartă decât vie, se gândise să facă imediat cale întoarsă şi să fugă cât mai departe posibil. Lisbet observase asta. Sanna îşi dăduse seama după reacţia femeii — un amestec de înţelegere şi dezamăgire. Nu suporta să vadă iar acel chip decepţionat, nu suporta să dea ochii cu moartea, deghizată în acea femeie, pentru ca apoi să pretindă că întinsă în pat se afla totuşi prietena ei.

— Hei, cum de eşti acasă aşa devreme?

Sanna îl privi uimită pe Christian intrând pe uşă, apoi agăţându-şi tăcut haina.

— Eşti bolnav? Nu trebuia să stai azi la muncă până la cinci?

— Nu mă simt bine, bombăni el.

— Nici nu arăţi prea bine, zise îngrijorată femeia, studiindu-i chipul. Ce-ai păţit la frunte?

Fluturând din mână, Christian îi respinse întrebarea.

— Nu-i nimic.

— Te-ai zgâriat?

— Hai să o lăsăm baltă, în regulă? N-am chef de interogatorii.

Inspiră profund, apoi spuse pe un ton mai calm:

— Azi a venit un jurnalist la bibliotecă, să-mi pună întrebări despre Magnus şi despre scrisori. M-am săturat de toată chestia asta.

— Au sunat şi aici întruna. Tu ce i-ai zis?

— Cât mai puțin posibil, răspunse el, după care făcu o grimasă. Probabil că oricum va apărea ceva în ziarul de mâine. Scriu după cum îi taie capul.

— Măcar Gaby va fi fericită, zise Sanna, cu acreală. Chiar, cum a mers întâlnirea cu ea?

— Bine, răspunse el sec, însă ceva din tonul său indică faptul că nu era în întregime sincer.

— Serios? Aș înțelege să fii supărat fiindcă te-a aruncat în felul ăsta în groapa cu lei...

— Am zis că a decurs bine! se răsti Christian. Mereu trebuie să-mi diseci vorbele?

Furia îl cuprinse din nou, iar Sanna nu putu decât să stea acolo, privindu-l fix. Avea o expresie fioroasă atunci când se apropie de ea, continuând să urle.

— Pentru numele lui Dumnezeu, chiar nu mă poți lăsa în pace? Nu pricepi? Nu-ți mai băga nasul unde nu-ți fierbe oala!

Femeia își privi în ochi soțul, pe care crezuse că-l cunoaște bine după toți anii petrecuți împreună. Însă cel care o privea devenise un străin. Și, pentru prima oară, Sanna se temu de el.

Mijind ochii, Anna luă curba de lângă clubul de sporturi nautice și se îndreptă spre Sälvik. Judecând după culoarea părului și îmbrăcăminte, persoana pe care o văzu la distanță semăna izbitor cu sora ei. Iar dimensiunile sale îi aminteau oarecum de personajul Barbamama de la televizor. Anna încetini, după care opri și lăsă geamul în jos.

— Bună! Eram în drum spre tine. S-ar părea că ai nevoie de o mașină pentru restul drumului.

— Ar fi excelent, spuse Erica, deschizând portiera și afundându-se în scaun. Mi-am subestimat crunt

abilitatea de a merge pe jos. Sunt obosită moartă şi udă leoarcă!

— Aşadar, pe unde ai umblat?

Anna schimbă în viteza întâi şi se îndreptă spre casa în care îşi petrecuseră copilăria şi care, între timp, devenise căminul Ericăi şi al lui Patrik. Fuseseră cât pe ce să piardă casa cu pricina, dar Anna îşi îndepărtă repede acele gânduri legate de trecut şi de fostul ei soţ, Lucas. Acele vremuri se duseseră. Pentru totdeauna.

— M-am dus să stau puţin de vorbă cu Kenneth. La biroul firmei lor de construcţii, îl ştii?

— De ce? Doar n-ai de gând să vinzi casa?

— Nu, nu, se grăbi Erica să o liniştească. Voiam doar să vorbesc cu el în legătură cu Christian. Şi cu Magnus.

Anna parcă maşina în faţa acelei case superbe.

— Dar de ce? întrebă ea, regretând imediat întrebarea.

Natura iscoditoare a surorii sale o pusese uneori pe aceasta în nişte situaţii despre care Anna prefera să nu afle.

— Mi-am dat seama că nu ştiu nimic despre trecutul lui Christian. Nu mi-a povestit nimic despre viaţa lui, răspunse Erica şi coborî cu greutate din maşină. În plus, întreaga chestie mi se pare un pic ciudată. Se presupune că Magnus a fost ucis, iar Christian a primit ameninţări. Având în vedere că amândoi erau buni prieteni, nu cred să fi fost o simplă coincidenţă.

— Da, dar a primit oare şi Magnus scrisori de ameninţare?

Anna o urmă pe Erica în hol, unde îşi atârnară hainele.

— Din câte ştiu, nu. Sunt sigură că Patrik ar fi aflat.

— Şi crezi că Patrik ţi-ar fi spus dacă s-ar fi descoperit asta în cadrul anchetei?

Erica zâmbi.

— Vrei să spui că soțul meu ar fi bun la păstratul secretelor?

— Ai și tu dreptate aici, râse Anna, așezându-se la masa din bucătărie.

Patrik nu rezista niciodată prea mult, mai ales dacă Erica se hotăra să-i sustragă vreo informație.

— În plus, am văzut că Patrik a fost surprins atunci când i-am arătat scrisorile primite de Christian. Ar fi reacționat diferit dacă și Magnus ar fi primit ceva asemănător.

— Hmm, probabil ai dreptate. Așadar, ai aflat ceva de la Kenneth?

— Nu, nu mare lucru. Dar am senzația că l-au stânjenit toate întrebările mele. Pare totuși să existe un punct nevralgic aici, însă nu-mi pot da seama ce anume ar putea fi.

— Cât de bine se cunosc?

— Nu sunt foarte sigură. Nu văd ce ar putea avea Christian în comun cu Kenneth sau cu Erik. Mai degrabă Magnus pare genul lui de prieten.

— Mie dintotdeauna mi-au părut un cuplu straniu Christian și Sanna.

Erica se opri o clipă, în căutarea celui mai potrivit răspuns. Nu voia să sune ca și cum ar fi discreditat pe cineva.

— Sanna pare doar puțin cam tânără, zise ea, într-un final. Și cred, de asemenea, că e îngrozitor de geloasă. Și, până într-un punct, o și înțeleg. Christian e un bărbat chipeș, iar relația lor nu pare foarte egală.

Puse pe masă două cești cu ceai, împreună cu puțină miere și puțin lapte.

— Ce vrei să spui prin „egală"? întrebă Anna.

— N-am petrecut mult timp cu ei, dar am sentimentul că Sanna îl adoră pe Christian, în vreme ce el o tratează cu oarecare indiferență.

— Nu sună foarte plăcut, zise Anna, luând o gură de ceai, care însă era prea fierbinte.

Lăsă ceaşca jos, ca să se răcească puţin.

— Nu, deloc. Şi poate că mă pripesc, judecând după cât am văzut. Însă ceva mă face să-i văd mai degrabă ca pe un părinte cu copilul său.

— Măcar i se vinde bine cartea.

— Da, şi îşi merită succesul, zise Erica. Christian e unul dintre cei mai talentaţi scriitori pe care i-am întâlnit vreodată şi sunt atât de fericită că publicul îl apreciază.

— Şi l-a mai ajutat şi publicitatea. Niciodată nu trebuie subestimată curiozitatea oamenilor atunci când e vorba de un scandal.

— Adevărat, însă atâta vreme cât află despre carte, nu-mi pasă de mijloace, zise Erica, servindu-se cu încă o lingură de miere.

Încercase să se obişnuiască să bea ceaiul fără să-l îndulcească atât de mult încât să i se lipească mierea de dinţi, însă nu reuşise.

— Cum te descurci cu cei doi?

Anna arătă spre pântecul Ericăi, neputându-şi ascunde îngrijorarea din voce. Nu prea fusese prin preajmă, pentru a o ajuta pe Erica în perioada grea de după naşterea Maiei, fiindcă avusese propriile sale probleme. Însă acum, era chiar îngrijorată. Nu voia să o vadă pe Erica scufundându-se din nou în depresie.

— Te-aş minţi dacă aş spune că nu sunt neliniştită, răspunse Erica, ezitând. De data asta mă simt mai pregătită din punct de vedere psihic. Ştiu la ce să mă aştept şi cât

de grele pot fi primele luni. În acelaşi timp, mi-e imposibil să-mi imaginez cum va fi cu doi bebeluşi dintr-un foc. Ar putea fi de zece ori mai greu, indiferent cât de pregătită mă consider eu.

Îşi aminti, de asemenea, cum se simţise imediat după naşterea Maiei. Uitase detalii din viaţa ei de zi cu zi din perioada respectivă. Din acel punct de vedere, nu vedea decât beznă atunci când încerca să privească în urmă. Sentimentul însă era foarte puternic, şi Erica se panică la simplul gând de a se afunda iar în disperarea nemărginită şi în uitarea completă de sine cu care se confruntase în trecut.

Anna îşi dădu seama ce gânduri o tulburau pe Erica. Se întinse spre ea, punându-şi mâna peste cea a surorii sale.

— De data asta nu va fi la fel. Fireşte că va trebui să munceşti mai mult decât cu Maia; nu-mi imaginez să fie altfel. Însă eu îţi voi fi alături, şi Patrik la fel, iar amândoi te vom ajuta să nu te copleşească problemele. Promit. Uită-te la mine, Erica.

Anna îşi obligă sora să-şi ridice privirea şi să dea ochii cu ea. Atunci când avu parte de întreaga ei atenţie, Anna îi repetă calmă:

— Nu te vom mai lăsa să ajungi ca data trecută.

Femeia clipi de câteva ori pentru a-şi îndepărta câteva lacrimi, apoi îi strânse mâna surorii sale. Atât de multe lucruri se schimbaseră între ele de-a lungul ultimilor ani. Erica nu mai făcea pe mama-surogat a Annei. Nici măcar pe sora ei mai mare. Cele două deveniseră pur şi simplu surori. Şi prietene.

— Am în congelator o cutie de îngheţată Ben & Jerry's cu ciocolată şi caramel. S-o scot?

— Şi ai aşteptat atât de mult până să-mi zici? exclamă Anna, prefăcându-se insultată. Adu înghețata, până nu te dezmoştenesc!

Erik oftă când văzu maşina lui Louise frânând brusc în parcarea din faţa biroului. Femeia abia dacă trecea vreodată pe acolo, aşadar venirea ei nu-i căzu prea bine lui Erik. În plus, încercase să dea de el la telefon cu puțină vreme în urmă. Kenneth îi spusese asta de îndată ce Erik se întorsese la birou. Pentru prima dată, îi putuse mărturisi adevărul colegului său în legătură cu locul în care se aflase.

Se întrebă de ce Louise era atât de hotărâtă să dea de el. Să fi aflat de aventura lui cu Cecilia? Nu, asta nu reprezenta o motivaţie atât de puternică, încât să o determine să se urce în maşină şi să conducă prin zloată. Brusc, Erick împietri. Să fi aflat de sarcina Ceciliei? Să fi încălcat aceasta înțelegerea, cu toate că ideea îi aparținuse chiar ei? Să se fi dovedit oare dorința de a-i face rău şi de a se răzbuna mai puternică decât perspectiva de a primi o sumă lunară cu care să se întrețină pe ea şi pe bebeluş?

O văzu pe Louise coborând din maşină. Îl paraliză gândul trădării Ceciliei. Nu ar fi trebuit niciodată să subestimeze o femeie. Cu cât se gândea mai mult, cu atât îi părea mai verosimil ca ea să fi sacrificat banii pentru satisfacţia de a-i distruge viaţa.

Louise intră pe uşă. Părea supărată. Când se apropie, Erik simți un miros puternic de vin.

— Ai înnebunit? Ai condus beată până aici? mârâi el.

Cu coada ochiului, îl văzu pe Kenneth prefăcându-se extrem de interesat de ceea ce avea pe monitorul

computerului. Însă nu mai conta, fiindcă oricum le putea auzi discuția.

— La naiba cu asta, bolborosi Louise. Conduc mai bine beată decât conduci tu treaz.

Se legănă puțin, iar Erik se uită spre ceas. Ora trei după-amiaza, iar femeia era deja beată criță.

— Ce dorești? întrebă el, vrând să termine odată cu întregul circ.

Dacă Louise intenționa să-l facă albie de porci, atunci măcar să înceapă odată. Fusese întotdeauna un bărbat de acțiune, care nu ezita să înfrunte situația.

Însă Louise nu-i aruncă deloc acuzații legate de Cecilia și nici nu îi spuse că știa despre bebeluș; nu îl batjocori și nici nu-i zise că avea să-i ia toată averea. În schimb, vârî mâna în buzunarul hainei și scoase ceva alb. Cinci plicuri albe. Erik știu de îndată despre ce era vorba.

— Ai fost în camera mea de lucru? Mi-ai cotrobăit prin birou?

— Nu e evident? Niciodată nu îmi spui nimic. Nici măcar atunci când cineva îți trimite scrisori de amenințare. Mă crezi nebună? Ai impresia că nu știu că sunt aceleași despre care s-a tot scris prin ziare? La fel cu cele primite de Christian. Iar acum Magnus e mort.

Femeia clocoti de mânie.

— De ce nu mi le-ai arătat niciodată? Un nebun trimite amenințări la noi acasă și tu nu crezi că am dreptul să știu? Când stau acasă toată ziua, expusă?

Erik îi aruncă o privire lui Kenneth, iritat de faptul că acesta putea auzi tot ce striga Louise. Dar atunci când îi văzu expresia lui Kenneth, împietri. Bărbatul nu se mai uita la monitor. Privirea îi era ațintită asupra celor cinci plicuri pe care Louise le aruncase pe birou. Fața îi era

palidă. Preț de o secundă, el se uită la Erik, după care se întoarse. Însă era prea târziu. Erik înțelese.

— Și tu ai primit scrisori din astea?

Pe Louise o surprinse întrebarea lui Erik. Se întoarse spre Kenneth. La început, el nu păru să fi auzit, deoarece continuase să studieze un tabel complicat, conținând veniturile și cheltuielile, în detaliu. Însă Erik nu avea de gând să renunțe.

— Kenneth, ți-am pus o întrebare!

Acela era tonul imperativ al lui Erik. Neschimbat, de atâția. Iar Kenneth reacționă la fel ca pe vremea când erau copii. Continuase să fie acel tip supus, umil, subjugat autorității și nevoii de control ale lui Erik. Se învârti încet cu scaunul, până dădu cu ochii de Erik și Louise. Își împreună mâinile în poală și spuse, pe un ton șoptit:

— Am primit patru. Trei prin poștă, iar una mi-a fost lăsată pe masa din bucătărie.

Louise se albi la față. Furia direcționată către Erik tocmai îi fusese amplificată, iar femeia se întoarse spre el.

— Ce mai e și asta? Mai întâi Christian, apoi tu și Kenneth? Ce-ați făcut voi trei? Și cu Magnus cum rămâne? A primit și el scrisori de-astea?

Îi aruncă o privire plină de ură soțului ei, apoi lui Kenneth, apoi din nou lui Erik. Amândoi rămaseră în tăcere câteva clipe. Apoi Kenneth își privi colegul și ridică din umeri. Erik scutură din cap.

— Din câte știu, nu. Magnus n-a pomenit nimic, dar asta nu prea înseamnă mare lucru. Tu știi ceva?

Întrebarea îi fu adresată lui Kenneth, care dădu, la rându-i, din cap.

— Nu. Dacă ar fi fost să spună cuiva, atunci Magnus i-ar fi zis lui Christian.

— Când ai primit-o pe prima?

Mintea lui Erik începuse să proceseze noile informații. Întorcându-le pe toate părțile, încercând să vină cu o soluție, pentru a prelua controlul.

— Nu-mi aduc aminte foarte bine. În orice caz, înainte de Crăciun. Cândva în decembrie.

Erik se întinse după scrisorile aflate pe birou. Louise bătuse în retragere, iar furia îi dispăruse. Se uita la soțul ei cum sorta corespondența în funcție de data la care fusese trimisă. Pe prima o puse la fundul grămezii, după care o ridică din nou pentru a se uita la ștampilă.

— Cincisprezece decembrie.

— Deci cam în aceeași perioadă cu mine, zise Kenneth, cu privirea plecată.

— Mai ai scrisorile? Poți verifica datele de pe cele trimise prin poștă? întrebă Erik, pe cel mai protocolar și eficient ton al său.

Kenneth dădu din cap și trase adânc aer în piept.

— Atunci când am primit cea de-a patra scrisoare, plicul era chiar lângă un cuțit de bucătărie.

— Ești sigur că nu ai pus tu cuțitul acolo? întrebă Louise, fără a se mai chinui să pronunțe cuvintele.

Frica o trezise de tot, împrăștiindu-i ceața din minte.

— Nu, sunt sigur că am pus totul la loc, iar pe masă nu mai era nimic atunci când m-am dus la culcare.

— Ușa de la intrare era încuiată?

Tonul lui Erik era în continuare glacial și pragmatic.

— Nu. Nu închid mereu ușa noaptea.

— Ei bine, toate scrisorile pe care le-am primit eu au venit prin poștă, zise Erik, scotocind prin plicuri.

Apoi își aminti ceva din articolele despre Christian.

— Christian a fost primul care a primit scrisori de amenințare. Au început să vină acum un an și jumătate. Noi doi le-am primit în urmă cu doar trei luni. Dacă toate au legătură cu el? Dacă el e adevărata țintă a expeditorului acestor scrisori, iar noi suntem amestecați în toată mizeria asta fiindcă îl cunoaștem?

Vocea lui Erik căpătă un ton indignat.

— Să-l ia naiba dacă știe ceva și nu vorbește! Să ne pună pe mine și pe familia mea în pericol, fără nicio avertizare!

— Dar el nu știe că și noi am primit scrisori, obiectă Kenneth, iar Erik se văzu nevoit să-i dea dreptate.

— Nu, însă urmează să afle acum.

Erik strânse toate plicurile într-un teanc, apoi le trânti pe birou.

— Deci vrei să te duci să vorbești cu el?

Kenneth păru neliniștit, iar Erik oftă. Uneori chiar nu putea suporta acea frică de conflict a colegului său. Așa fusese întotdeauna. Kenneth se lăsa mereu purtat de val, nu spunea niciodată nu, întotdeauna aproba. Lucruri care, de fapt, funcționaseră în avantajul lui Erik, deoarece nu putea exista decât un singur șef. Până atunci, el fusese acela, așa cum avea să rămână și pe viitor.

— Firește că mă voi duce să discut cu el. Și cu poliția. Ar fi trebuit să fac asta cu multă vreme în urmă, însă abia atunci când am citit în ziar despre scrisorile lui Christian, am început să iau totul în serios.

— Era și timpul, bombăni Louise.

Erik îi aruncă o privire cruntă.

— Nu vreau să o supăr pe Lisbet.

Kenneth ridică bărbia, cu o privire sfidătoare.

— Cineva ți-a intrat în casă, a lăsat o scrisoare pe masa din bucătărie și a pus un cuțit lângă ea. În locul tău, aș fi

mult mai îngrijorat în legătură cu asta decât cu supărarea lui Lisbet. E singură acasă o mare parte din zi. Dacă intră cineva peste ea, cât timp eşti tu plecat?

Erik îşi dădu seama că lui Kenneth îi trecu acelaşi gând prin minte. Deşi îl irita lipsa de iniţiativă a colegului său, încercă să ignore faptul că şi el neglijase să raporteze poliţiei ce se întâmplase. Pe de altă parte însă, lui nu-i fusese plasată direct în casă niciuna dintre scrisori.

— În regulă, haide. Du-te acasă, ia-ţi scrisorile primite, ca să le ducem pe toate la poliţie, împreună. După care, ei se pot apuca imediat de lucru.

Kenneth se ridică în picioare.

— Plec chiar acum şi mă întorc imediat.

— Bine. Aşa să faci, zise Erik.

După ce Kenneth plecă, trântind uşa în urma sa, Erik se întoarse către Louise, privind-o timp de câteva secunde.

— Avem multe de discutat.

Louise se uită la el pentru o clipă. După care ridică mâna şi îi trase o palmă.

13

— Am zis că n-are nimic!

Vocea mamei era furioasă, iar femeia stătea să plângă.

El plecă pe nesimțite și se așeză la o oarecare distanță, în spatele canapelei. Însă nu îndeajuns de departe încât să nu poată auzi discuția dintre ei. Orice lucru legat de Allis era important.

Fetița îi plăcea mai mult. Nu-l mai privea ca și cum i-ar fi spus că avea de gând să-i răpească ceva. În general, stătea liniștită și făcea foarte puțină gălăgie, ceea ce lui i se părea minunat.

— Are opt luni și n-a încercat deloc să se târască ori să se miște. Trebuie să o examineze un doctor, spuse tata, pe un ton grav.

Era vocea pe care o folosea atunci când voia să o convingă pe mama de ceva cu care ea nu era de acord. Îi puse mâinile pe umeri, obligând-o astfel să asculte ce îi spunea.

— Ceva nu e tocmai în regulă cu Allis. Cu cât apelăm mai repede la cineva, cu atât mai bine. Nu o ajuți deloc dacă te faci că nu observi problemele.

Mama scutură din cap. Părul ei lucios și negru îi atârna pe spate, iar băiatul își dori să i-l poată mângâia. Însă știa că mamei nu i-ar fi plăcut; s-ar fi ferit de atingerea lui.

Mama continuă să dea din cap. Lacrimile îi curseră pe obraji, iar el înțelese că începea să se înduplece. Tata se înfoarse, uitându-se brusc la el, în vreme ce stătea așezat în spatele canapelei. Îi zâmbi tatei, fără să știe ce anume voia să-i transmită acesta. Pesemne însă că zâmbetul lui nu fusese bun, fiindcă tata se încruntă și păru furios, dorindu-și parcă o altă expresie din partea băiatului.

Nu înțelegea nici motivul pentru care mama și tata erau atât de îngrijorați și de triști. Allis devenise așa de calmă și drăguță. Mama nu mai era nevoită să o poarte mereu în brațe, fiindcă ea stătea liniștită, oriunde ar fi așezat-o. Însă mama și tata nu erau fericiți. Și cu toate că se făcuse loc și pentru el, cei doi se purtau ca și cum ar fi fost invizibil. Nu îi păsa prea mult de ceea ce făcea tata; nu tata era cel care conta. Însă nici mama nu îl băga în seamă, iar atunci când o făcea, chipul său exprima numai ură și dezgust.

Fiindcă el nu părea să se poată opri. Nu își putea înfrâna dorința de a ridica neîncetat furculița, îndesându-și mâncare în gură, mestecând, înghițind, luând încă o porție, umplându-și corpul umflându-i-se. Teama era mult prea mare. Teama ca ea să nu-l mai observe vreodată. Încetase să mai fie băiețelul frumos al mamei. Însă el se afla acolo și ocupa prea mult spațiu.

Când se întoarse, casa era cufundată în tăcere. Probabil că Lisbet încă dormea. Se gândi să meargă direct la ea, însă nu o făcu, de teamă să nu o trezească, în caz că abia adormise. Mai bine să treacă pe la ea chiar înainte de plecare. Avea nevoie de toată odihna posibilă.

Kenneth se opri un moment pe holul de la intrare. În curând avea să fie nevoit să trăiască în tăcerea aceea. Bineînțeles că mai stătuse singur și pe vremuri. Lisbet fusese foarte implicată în munca sa de profesoară, și de multe ori lucrase peste program, seara. Însă era o tăcere diferită atunci când el ajungea acasă înaintea ei. Era o tăcere promițătoare, plină de nerăbdare, în așteptarea momentului în care ușa de la intrare se deschidea, iar femeia își făcea apariția, spunând: „Bună, iubitule, am venit acasă".

N-avea să mai audă vreodată acele cuvinte. Lisbet urma să plece de acasă, dar n-avea să se mai întoarcă niciodată.

Brusc, se simți copleșit de durere. Se chinuise atât de mult să-și țină amărăciunea la distanță; nu voia s-o lase să se instaleze prea devreme. Însă în momentele acelea Kenneth nu o mai putu stăpâni. Se rezemă cu fruntea de zid și fu năpădit de lacrimi. Se lăsă copleșit, plângând în tăcere, cu lacrimile căzându-i la picioare. Pentru prima

oară, își îngădui să simtă cum ar fi fost fără Lisbet. Din multe puncte de vedere, ea deja nu se mai afla acolo. Dragostea dintre ei era la fel de puternică, însă diferită. Deoarece Lisbet, care stătea întinsă în camera de oaspeți, nu era decât o umbră a femeii pe care o iubea. Aceasta nu mai exista, iar lui Kenneth îi lipsea îngrozitor.

Stătu acolo vreme îndelungată, cu fruntea lipită de perete. În cele din urmă, suspinele i se domoliră, iar lacrimile îi curseră mai lent. Atunci când se opriră de tot, el inspiră adânc, își ridică privirea, apoi își șterse cu mâna obrajii umezi. Era îndeajuns. Atât avea să își îngăduie pentru moment.

Intră în camera de lucru. Scrisorile se aflau în sertarul de sus al biroului. Primul său instinct fusese de a le arunca, de a le ignora. Însă ceva îl oprise. Iar atunci când sosise și cea de-a patra, adusă chiar în propria lui casă, cu o noapte în urmă, Kenneth se bucurase că păstrase celelalte scrisori. Fiindcă își dăduse seama că trebuia să le ia în serios. Cineva voia să îi facă rău.

Știa că ar fi trebuit să ducă imediat scrisorile la poliție, fără să se fi îngrijorat într-atât de mult că avea să o supere pe Lisbet, care își aștepta sfârșitul. Ar fi trebuit să o protejeze, luând lucrurile în serios. Fusese norocos fiindcă își dăduse seama la timp, fiindcă Erik îl făcuse să înțeleagă la timp. Nu și-ar fi iertat-o niciodată dacă femeia ar fi pățit ceva din cauza obișnuitei lui neputințe de a acționa.

Cu degetele tremurându-i, Kenneth ridică scrisorile, merse tăcut de-a lungul holului, spre bucătărie, și le puse pe toate într-o pungă mare. Îi trecu prin gând să dispară imediat, ca să n-o trezească pe Lisbet. Însă nu fu în stare să plece fără a-i face o scurtă vizită. Trebuia să se asigure

că totul era în regulă, trebuia să-i vadă chipul — dormind liniştit, aşa cum spera.

Deschise cu grijă uşa camerei de oaspeţi. Aceasta se clinti fără vreun sunet, dezvăluind-o pe Lisbet culcată în pat. Dormea. Avea ochii închişi, iar Kenneth îi studie fiecare trăsătură, fiecare detaliu al chipului. Era slabă, iar pielea îi era precum pergamentul, însă femeia rămăsese tot frumoasă.

Kenneth făcu pe nesimţite câţiva paşi în cameră, neputând rezista dorinţei arzătoare de a-şi atinge soţia. Brusc însă, simţi că ceva nu era în regulă. Lisbet arăta la fel ca întotdeauna când dormea, însă în clipa aceea, Kenneth îşi dădu seama ce anume era diferit. Totul era cufundat în tăcere. Nu se auzea niciun sunet. Nici măcar o răsuflare.

Kenneth se năpusti înainte. Îi puse două degete pe gât apoi, bâjbâind, le mută pe încheietura mâinii stângi, după care înapoi pe gât, sperând din tot sufletul să găsească pulsul dătător de viaţă. În zadar, însă. Nu mai era nimic. Tăcerea se lăsase deasupra camerei şi deasupra ei. Femeia îl părăsise.

Auzi un scâncet ca de animal. Gutural şi încărcat cu disperare. Şi îşi dădu seama că sunetul provenea de la el. Se aşeză pe marginea patului şi o ridică grijuliu pe Lisbet, ca şi cum ea încă ar fi putut simţi durere.

Capul femeii se odihni greoi în poala lui Kenneth. Bărbatul îi dezmierdă obrazul şi simţi cum lacrimile îi năpădesc din nou. Amărăciunea îl acapară cu o forţă care anulă orice sentiment avusese până atunci; era devorat de suferinţă. O suferinţă fizică, ce i se răspândea în întregul corp, răsucindu-i fiecare nerv. Durerea îl făcu să urle. Sunetul plânsetelor sale se auzea precum un ecou

în camera cea mică, izbindu-se de tapetul șters, pentru ca după aceea să fie aruncat înapoi spre Kenneth.

Mâinile femeii erau împreunate la piept, iar el le desfăcu încetișor. Voia să o mai țină de mână, pentru ultima oară. Îi simți pielea aspră. Își pierduse moliciunea în urma tratamentelor, însă lui tot netedă îi părea.

Îi ridică spre buze mâna, sărutând-o, apoi plânse atât pe mâinile ei, cât și pe ale lui, unindu-le prin suferință. Închise ochii și gustă lacrimile sărate ce se amestecau cu mireasma femeii. Ar fi vrut să rămână acolo pe vecie, fără să-i mai dea drumul vreodată. Știu însă că era imposibil. Lisbet nu-i mai aparținea, nu se mai afla acolo, iar el trebuia să o lase să plece. Măcar ea nu mai suferea; totul se terminase. Cancerul ieșise învingător, dar, în același timp, pierduse, fiindcă odată cu Lisbet pierise și el.

Kenneth îi lăsă brațul jos, așezându-l cu blândețe pe lângă trup. Mâna dreaptă încă stătea așezată pe piept, iar bărbatul o ridică pentru a o muta într-o parte.

Tresări când, în palma femeii, observă ceva alb. Inima începu să-i bată frenetic. Vru să-i împreuneze iar mâinile, ascunzând ceea ce văzuse, dar nu fu în stare. Cu degetele tremurânde, Kenneth îi deschise palma dreaptă. Obiectul alb se rostogoli și căzu pe cuvertură. O bucățică de hârtie împăturită în două, astfel încât mesajul să fie ascuns. Dar el știu care era acesta. Simți prezența răului în încăpere.

Kenneth se întinse după hârtie. Ezită preț de o clipă, după care citi mesajul.

Anna tocmai plecase, când se auzi soneria. La început, Erica se gândi că sora ei uitase ceva, dar Anna nu se obosea niciodată să sune la ușă. De obicei, pur și simplu deschidea, apoi intra.

Erica puse jos ceştile pe care tocmai le debarasa şi se îndreptă către uşă.

— Gaby? Ce cauţi aici?

Se dădu la o parte pentru a-i face loc să intre directoarei editurii. În ziua aceea, femeia înveselea atmosfera hibernală printr-o haină de un turcoaz ţipător şi nişte cercei imenşi sclipitori, din aur.

— Am fost în Göteborg la o întâlnire, aşa că m-am gândit să dau o fugă pe-aici, să stăm de vorbă.

Să dea o fugă pe-acolo? Până la Göteborg făcea o oră şi jumătate cu maşina, iar femeia nici măcar nu telefonase în prealabil, pentru a se asigura că Erica era acasă. Ce putea oare să fie atât de urgent?

— Voiam să-ţi vorbesc în legătură cu Christian, zise Gaby când intră, răspunzând întrebării încă nerostite de Erica. Ai nişte cafea?

— Păi... da, desigur.

Ca de obicei, să-i facă faţă lui Gaby era ca şi cum s-ar fi ciocnit cu un tren. Femeia nu se obosi să-şi mai scoată cizmele, ci doar le şterse superficial de preş, înainte de a păşi pe podeaua din lemn, cu tocurile sale zgomotoase. Erica cercetă îngrijorată scândurile lustruite ale podelei, sperând ca directoarea să nu lase vreo urmă de murdărie. Însă ar fi fost inutil să-i spună ceva lui Gaby. Erica nu-şi amintea să o fi văzut vreodată descălţându-se, aşa că se întrebă dacă măcar îşi scotea cizmele atunci când se sula în pat.

— Cât de... intim ai aranjat pe-aici, spuse Gaby, cu un zâmbet larg.

Însă Erica îşi dădu seama că femeia era oripilată de jucăriile şi hainele Maiei, de hârtiile lui Patrik şi de toate celelalte lucruri împrăştiate peste tot. Gaby le mai făcuse

vizite, însă atunci Erica știuse că avea să vină și făcuse din timp curățenie.

Înainte de-a se așeza, directoarea editurii scuturã câteva firimituri de pe un scaun din bucătărie. Erica luă repede o cârpă de vase și șterse cu ea masa, lucru pe care nu apucase să-l facă după micul dejun și vizita Annei.

— Tocmai ce-a fost aici sora mea, explică ea, îndepărtând cutia goală de înghețată.

— Știi doar că e un mit să mănânci cât pentru doi atunci când ești însărcinată, zise Gaby, holbându-se la pântecele imens al Ericăi.

— Hmm, mormăi aceasta, abținându-se din a-i servi o replică tăioasă.

Gaby nu era cunoscută pentru tactul său. Silueta ei zveltă era rezultatul unei diete disciplinate și al exercițiilor fizice efectuate de trei ori pe săptămână cu un antrenor personal la sala de fitness Sturebadet, din centrul Stockholmului. În plus, trupul său nu dădea semne că ar fi suferit vreo sarcină în trecut. Cariera fusese întotdeauna pe primul loc pentru ea.

Din răutate, Erica așeză pe masă un platou cu pateuri, împingându-l spre Gaby.

— Dorești un pateu?

Urmări apoi cum în sufletul lui Gaby se dădu o luptă între dorința de a fi politicoasă și nevoia disperată de a spune „nu, mulțumesc". În cele din urmă, femeia ajunse la un compromis.

— Voi lua o jumătate, dacă nu te deranjează.

Gaby rupse cu grijă o bucată, schimonosindu-se de parcă urma să își îndese în gură un gândac de bucătărie.

— Spuneai că vrei să îmi vorbești despre Christian, nu? zise Erica, fără să-și mai poată stăpâni curiozitatea.

— Da. Nu pot înțelege ce se întâmplă cu el.

Gaby păru uşurată odată cu încheierea dilemei legate de pateu, aşa că luă o gură sănătoasă de cafea ca să-i alunece mai uşor pe gât bucăţica pe care tocmai o mâncase.

— Zice că refuză să mai promoveze cartea, dar aşa ceva nu se face. E lipsit de profesionalism!

— Nu prea pare să reacţioneze bine la toată atenţia primită din partea presei, se aventură Erica, simţindu-se ea vinovată pentru rolul său din întreaga situaţie.

Gaby gesticulă, mişcându-şi prin aer degetele cu manichiură impecabilă.

— Ştiu. Şi înţeleg asta. Dar în curând se va potoli, iar toată nebunia asta a crescut mult vânzările cărţii. Oamenii sunt curioşi în legătură cu el şi romanul său. Adică, într-un final, Christian va culege roadele. Şi trebuie să conştientizeze faptul că am investit mulţi bani şi mult timp în lansarea pe piaţă a cărţii sale. Aşadar, în schimbul acestora, noi contăm pe un pic de cooperare din partea lui.

— Sigur, firește, murmură Erica, deşi nu era sigură ce anume credea despre situaţia respectivă.

Pe de o parte, îi înţelegea comportamentul lui Christian. Pesemne că era groaznic ca jurnaliştii să-i expună viaţa privată în felul acela. Tocmai debutase în cariera de scriitor şi se presupunea că atenţia primită în momentele acelea avea să îi fie de folos mulţi ani la rând.

— De ce nu stai tu de vorbă cu el? întrebă ea, circumspectă. Nu ar trebui să porţi discuţia asta cu Christian?

— Am avut ieri o întâlnire, răspunse tăios Gaby. Şi am putea spune că nu a decurs prea bine.

Strânse din buze, ca pentru a sublinia ceea ce tocmai afirmase. Erica îşi dădu seama că trebuie să fi fost un dezastru.

— Vai, ce ghinion. Dar cred că e foarte stresat acum şi poate că ar fi bine să trecem cu vederea...

— Eu înţeleg, dar în acelaşi timp conduc o afacere şi am un contract cu Christian. Cu toate că nu sunt descrise în detaliu obligaţiile sale cu privire la promovarea în presă, ajutorul în strategia de marketing şi aşa mai departe, se înţelege că avem anumite pretenţii de la el. Poate că unii autori scapă uşor dacă se poartă precum nişte sihastri şi nu participă la evenimente pe care le consideră nedemne de ei. Însă acei scriitori sunt deja consacraţi, iar cărţile lor au un public larg. Christian încă nu a ajuns la un asemenea statut, nici pe departe! S-ar putea să se întâmple într-o bună zi, dar cariera unui scriitor nu se clădeşte peste noapte şi, având în vedere începutul fantastic pe care l-a avut cu *Sirena*, e dator faţă de el însuşi, dar şi faţă de editură, să facă anumite sacrificii.

Gaby se opri şi o privi ţintă pe Erica.

— Speram să-i explici tu asta.

— Eu?

Erica nu ştiu ce să răspundă. Nu era deloc convinsă de faptul că ea ar fi fost persoana potrivită pentru a-l convinge pe Christian să se arunce din nou în groapa cu lei. Mai ales că ea îi adusese la uşă toate acele necazuri.

— Nu ştiu dacă ar fi atât de... spuse ea, căutând o modalitate politicoasă de a refuza, însă Gaby o întrerupse.

— Excelent. Atunci rămâne aşa. Explică-i ce dorim de la el.

— Dar ce... începu Erica, privind-o pe Gaby şi întrebându-se ce anume spusese, care să fi putut suna a răspuns afirmativ.

Însă Gaby deja se ridicase în picioare. Îşi netezi fusta, apoi îşi luă poşeta, aruncându-şi peste umăr cureaua acesteia.

— Mulțumesc pentru cafea și discuție. Îmi pare bine că noi două avem o relație profesională așa de bună.

Se aplecă și o sărută de la distanță pe ambii obraji, după care păși zgomotos de-a lungul podelei, îndreptându-se către ușa de la intrare.

— Nu te ridica. Mă descurc eu, strigă ea, peste umăr. Pa, pa!

— Pa, pa, zise Erica, făcându-i cu mâna.

De data aceea, întâlnirea nu păruse o coliziune cu un tren — Erica simțea, mai degrabă, că fusese făcută una cu pământul.

Patrik și Gösta urcară în mașină și plecară la nici cinci minute după primirea apelului. La început, Kenneth Bengtsson abia putuse articula câteva cuvinte, însă după câteva momente, Patrik înțelesese ce anume voia să spună. Soția lui fusese omorâtă.

— Ce naiba se întâmplă aici? zise Gösta, scuturând din cap și încercând să se țină bine de mânerul aflat deasupra geamului.

Întotdeauna făcea asta când Patrik era la volan.

— Chiar e nevoie să iei curbele așa de repede? Aproape că sunt lipit de parbriz.

— Scuze.

Patrik încetini puțin, însă nu dură mult până când apăsă din nou cu piciorul pe accelerație.

— Ce se întâmplă, întrebi tu? Și eu aș vrea să știu, zise el, cu o grimasă, uitându-se în oglinda retrovizoare pentru a se asigura că Paula și Martin îi urmau îndeaproape.

— Ce a zis? Prezenta și ea urme de înjunghiere? întrebă Gösta.

— N-am putut afla mare lucru de la el. Părea a fi în stare de șoc. A zis doar că s-a întors acasă, unde și-a găsit soția ucisă.

— Din câte am auzit, ea nu mai avea mult de trăit, spuse Gösta.

Ura din tot sufletul orice lucru legat de boală și moarte. Toată viața, se așteptase să capete vreo boală incurabilă. Unica lui dorință era să joace cât mai multe runde de golf cu putință, înainte ca acest lucru să se întâmple. Dar acum, cel care părea să sufere de o sănătate șubredă era mai degrabă Patrik.

— Apropo, nu arăți prea bine.

— Habar n-ai ce zici, răspunse Patrik, iritat. Nu știi cum e să ai și o slujbă cu normă întreagă, și un bebeluș acasă. Imposibil să ții pasul, imposibil să dormi îndeajuns.

Patrik își regretă cuvintele de îndată ce le rosti. Știa că durerea cea mai mare din viața lui Gösta fusese că fiul lui murise la scurt timp după naștere.

— Iartă-mă. A fost o prostie, zise el.

Gösta dădu din cap.

— Nu-i nimic.

O vreme, amândoi rămaseră tăcuți. Îndreptându-se spre Fjällbacka, ascultară zgomotul roților pe carosabil.

— Mă bucur pentru Annika și pentru fetița pe care o va adopta, zise într-un final Gösta și chipul i se îmblânzi.

— Da, însă așteptarea e foarte lungă, spuse Patrik, fericit că schimbaseră subiectul.

— Mă surprinde faptul că durează așa de mult. N-aș fi crezut. Doar copilașul e chiar acolo, așadar care e problema?

Gösta părea aproape la fel de frustrat precum Annika și soțul ei, Lennart.

— Birocrație, zise Patrik. Și presupun că ar trebui să fim recunoscători fiindcă îi verifică pe toți așa cum se cuvine și nu dau copii oricui.

— Ai dreptate în privința asta.

— În regulă, am ajuns.

Patrik viră pe aleea din fața casei familiei Bengtsson și parcă mașina. O secundă mai târziu, își făcu apariția și celălalt vehicul al poliției, având-o la volan pe Paula. Atunci când femeia opri motorul, unicul sunet rămas fu cel al vântului fremătând prin pădurile din apropiere.

Kenneth Bengtsson le deschise ușa. Era palid și părea confuz.

— Patrik Hedström, se recomandă Patrik, scuturându-i mâna lui Kenneth. Unde se află?

Le făcu semn colegilor să-l aștepte afară. Ar fi creat probleme echipei de criminaliști dacă ar fi tropăit cu toții prin casă. Kenneth deschise ușa mai larg și arătă de-a lungul coridorului.

— Acolo. Eu... v-ar deranja dacă eu aș rămâne aici?

Ochii îi erau îndreptați spre Patrik, însă privirea sa era goală.

— Rămâneți aici, cu colegii mei, și voi merge doar eu înăuntru, zise Patrik, aruncându-i o privire lui Gösta, semn că el era însărcinat să se ocupe de soțul victimei.

Abilitățile de polițist ale lui Gösta lăsau mult de dorit, însă bărbatul se pricepea să discute cu oamenii, iar Patrik știu că Bengtsson avea să fie pe mâini bune. Medicii urmau să ajungă dintr-o clipă în alta. Le dăduse telefon înainte de a pleca de la secție, așa că ambulanța trebuia să apară.

Patrik intră și se descălță. Porni în direcția indicată de Kenneth, presupunând că bărbatul se referise la ușa

din capătul culoarului. Era închisă, iar Patrik se opri chiar înainte de a-i atinge mânerul. Era posibil să existe amprente. Folosindu-şi cotul, el apăsă pe clanţă şi deschise uşa, rezemându-se de ea.

Femeia era întinsă în pat, cu ochii închişi, cu braţele pe lângă corp. Era ca şi cum ar fi dormit. Se apropie câţiva paşi, căutându-i plăgi pe trup. Nu existau răni ori sânge. Însă corpul femeii prezenta semne clare ale bolii. Oasele i se vedeau prin pielea întinsă şi uscată, iar pe sub eşarfa pe care o purta, capul său părea lipsit de păr. Îl duru sufletul când se gândi la chinurile prin care probabil că trecuse nu numai ea, ci şi Kenneth, obligat să-şi vadă soţia în acea stare. Însă nu exista nimic care să indice altceva în afară de faptul că ea murise în somn. Patrik se dădu înapoi, cu atenţie.

Atunci când păşi afară, în frig, Gösta îi vorbea lui Kenneth cu o voce liniştitoare, în vreme ce Paula şi Martin îl ajutau pe şoferul ambulanţei să dea maşina cu spatele pe alee.

— Am mers să o văd, îi şopti Patrik lui Kenneth, apucându-l cu braţul pe după umăr. Şi nu văd vreun semn că ar fi fost ucisă, după cum aţi zis la telefon. Din câte am înţeles, soţia dumneavoastră era foarte bolnavă. Aşa e?

Kenneth scutură din cap, fără a spune un cuvânt.

— Nu pare mai degrabă să fi murit în somn?

— Nu, a fost ucisă, răspunse Kenneth, vehement.

Patrik făcu schimb de priviri cu Gösta. Nu era neobişnuit ca o persoană aflată în stare de şoc să reacţioneze ciudat sau să spună lucruri stranii.

— De ce credeţi asta? După cum am spus, tocmai am fost să o văd pe soţia dumneavoastră şi corpul său nu

prezintă leziuni evidente, nimic care să indice vreun lucru... ieşit din comun.

— A fost ucisă! insistă Kenneth, iar Patrik începu să-şi dea seama că nu mai puteau face nimic.

Avea să-i roage pe doctori să se ocupe de bietul bărbat.

— Uitaţi-vă aici!

Kenneth scoase ceva din buzunar şi i-l dădu lui Patrik, care îl luă, fără să stea pe gânduri. Era o bucăţică albă de hârtie, împăturită în două.

Patrik îl privi întrebător pe Kenneth, apoi despături hârtia. Cu cerneală neagră era scris: *„Adevărul despre tine a ucis-o"*.

Patrik recunoscu imediat scrisul.

— Unde ai găsit asta?

— În mâna lui Lisbet, rosti cu greu Kenneth.

— Şi nu a scris-o ea?

Patrik cunoştea deja răspunsul, dar simţi totuşi nevoia de a pune întrebarea, pentru a elimina orice urmă de îndoială. Era acelaşi scris. Iar cuvintele erau la fel de sumbre precum cele din scrisoarea pe care o luase Erica de la Christian.

După cum era de aşteptat, Kenneth scutură din cap.

— Nu, zise el, ridicând şi ceva care îi scăpase lui Patrik, cu toate că se afla strâns în mâna bărbatului. Aceeaşi persoană a trimis şi astea.

Într-o pungă se găseau câteva plicuri albe. Adresa de pe ele fusese notată cu cerneală neagră, cu un scris elegant. La fel ca pe hârtia din mâna lui Patrik.

— Când le-aţi primit? întrebă el, simţind cum inima îi spărgea pieptul.

— Noi tocmai eram pe cale să le predăm poliției, șopti Kenneth, înmânându-i lui Patrik punga.

— La cine vă referiți prin „noi"?

— Erik și cu mine. Amândoi am primit scrisori similare.

— Erik Lind? Și el are scrisori? repetă Patrik, dorind să se asigure că auzise corect.

Kenneth încuviință.

— De ce nu ați spus până acum poliției?

Patrik încercă să-și ascundă frustrarea din voce. Bărbatul aflat dinaintea lui tocmai își pierduse soția, așa că nu era momentul potrivit pentru reproșuri.

— Eu... noi... Abia azi ne-am dat seama că amândoi am primit genul acesta de scrisori. Iar despre Christian am aflat doar când am citit în ziare, la sfârșitul săptămânii. Nu pot vorbi în numele lui Erik, însă în ceea ce mă privește, nu am vrut să o supăr pe...

Vocea i se stinse treptat.

Patrik mai aruncă o privire în pungă.

— Doar trei dintre ele au adresă și timbru. Una are pe plic doar numele. Cum a sosit?

— Cineva a intrat în casă noaptea trecută și a lăsat-o pe masa din bucătărie.

Kenneth ezită, însă Patrik nu vorbi, simțind că bărbatul mai avea ceva de spus.

— Și lângă scrisoare am găsit un cuțit. Unul dintre cuțitele noastre de bucătărie. Presupun că e un mesaj care poate fi interpretat în mai multe feluri. Am crezut că mie voia să-mi facă rău cineva. De ce Lisbet? De ce să o omoare pe Lisbet? continuă el, începând să plângă.

Își șterse o lacrimă cu podul palmei, rușinat probabil fiindcă plângea în fața lui Patrik și a celorlalți polițiști.

— Nu ştim dacă a fost ucisă, îi spuse Patrik, cu blândeţe. Însă cineva a fost cu siguranţă în casa dumneavoastră. Aveţi idee cine ar fi putut să fie? Sau cine v-ar fi putut trimite aceste scrisori?

Rămase cu privirea aţintită asupra lui Kenneth, vrând să observe dacă avea să i se schimbe în vreun fel expresia. Din câte îşi dădu seama, bărbatul spuse adevărul atunci când i se confesă:

— M-am gândit mult, de când a apărut prima scrisoare. Asta se întâmpla chiar înainte de Crăciun. Însă nu-mi vine în minte nimeni care să-mi vrea răul. Absolut nimeni. Niciodată nu mi-am făcut astfel de duşmani. Sunt mult prea... neimportant.

— Dar Erik? De cât timp primeşte el aceste scrisori?

— Cam la fel ca şi mine. Le are pe toate la birou. Eu doar mă întorceam acasă ca să le iau pe ale mele, după care urma să contactăm poliţia...

Vocea îi pieri din nou, iar Patrik îşi dădu seama că gândurile îi zburaseră înapoi la camera în care îşi găsise soţia moartă.

— Ce credeţi că înseamnă mesajul din bilet? întrebă Patrik, precaut. Se referă la un „adevăr despre tine" — ce credeţi că ar putea fi?

— Nu ştiu, şopti Kenneth. Chiar nu am idee, zise el şi trase adânc aer în piept. Ce veţi face acum cu ea?

— Va fi dusă în Göteborg, pentru o examinare mai atentă.

— O examinare mai atentă? Vă referiţi la o autopsie? spuse Kenneth, chinuit.

— Da. O autopsie. Mă tem că e necesară, pentru a putea stabili ce anume s-a petrecut de fapt aici.

Kenneth dădu din cap, însă privirea îi era încețoșată, iar buzele, ușor vinete. Dându-și seama că stătuseră mult prea mult timp afară, în frig, mai ales având în vedere hainele subțiri în care era îmbrăcat Kenneth, Patrik adăugă:

— E frig aici, ar trebui să intrați în casă.

Rămase tăcut câteva clipe.

— Ați vrea să mergeți până la birou cu mine? Vreau să spun, la biroul dumneavoastră. Atunci vom putea sta de vorbă cu Erik. Să nu vă fie jenă să mă refuzați dacă nu doriți; voi merge singur. Apropo, vreți să telefonați cuiva?

— Nu, aș vrea să merg cu dumneavoastră, zise Kenneth, aproape sfidător. Vreau să știu cine a făcut asta.

— În regulă, atunci.

Patrik îl prinse ușor de braț, conducându-l spre mașină. Deschise portiera, pentru ca bărbatul să poată intra. După care se duse până la Martin și la Paula, dându-le câteva instrucțiuni concise. Intră în casă, căutând o jachetă pentru Kenneth, apoi îi făcu semn lui Gösta să-l urmeze. Echipa de criminaliști era pe drum, iar Patrik spera să se întoarcă înainte ca ei să își termine treaba. Altminteri, s-ar fi văzut nevoit să discute cu ei mai târziu. Dar în clipele acelea discuția cu Erik era atât de urgentă, încât nu mai putea aștepta.

Când dădură cu spatele pe alee, Kenneth aruncă o privire lungă spre casă. Buzele i se mișcară, de parcă și-ar fi luat în tăcere rămas-bun.

Nimic nu se schimbase cu adevărat; părea la fel de pustie ca și până atunci. Singura diferență era că avea un trup de înmormântat, iar ultima licărire de speranță

pierise. Premoniţiile Ciei se adeveriseră, în cele din urmă. Dumnezeule, cât îşi dorea să se fi înşelat.

Cum avea să trăiască fără Magnus? Cum avea să arate viaţa fără el? Îi părea ireal ca soţul ei, tatăl copiilor ei, să zacă într-un mormânt, în cimitir. Acel Magnus care întotdeauna fusese atât de plin de viaţă, care întotdeauna se distrase şi îi antrenase şi pe cei din jurul său. Firește că uneori pe Cia o enervaseră atitudinea lui lipsită de griji şi permanentele şicanări. O scotea din sărite ori de câte ori voia să poarte o discuţie serioasă cu Magnus, iar acesta glumea şi o tachina, până când femeia nu se mai putea abţine şi izbucnea în râs. Însă chiar şi aşa, ea nu ar fi vrut să schimbe nimic la el.

Ce n-ar fi dat ca să mai petreacă un ceas cu el! O jumătate de oră, ba chiar un minut. Nu îşi încheiaseră viaţa împreună; dimpotrivă, abia o începuseră. Nu apucaseră să parcurgă decât jumătate din drumul pe care şi-l planificaseră împreună. Prima lor întâlnire atât de emoţionantă, pe când aveau nouăsprezece ani. Perioada de început, când fuseseră atât de îndrăgostiţi. Clipa când Magnus o ceruse în căsătorie, apoi nunta lor din biserica Fjällbacka. Copiii. Nopţile pline de scâncetele bebeluşilor, când dormiseră pe rând. Toate orele petrecute jucându-se şi râzând cu Elin şi Ludvig. Nopţile în care făcuseră dragoste sau adormiseră pur şi simplu, ţinându-se de mână. Şi ultimii câţiva ani, când copiii crescuseră, iar ea şi Magnus avuseseră şansa de a se descoperi din nou.

Însă mai existau atât de multe lucruri pe care ar fi dorit să le facă; drumul aflat dinaintea lor păruse lung şi înţesat cu experienţe pe care ei le aşteptaseră cu înfrigurare. Magnus fusese nerăbdător să-i tachineze pe primii iubiţi şi pe primele iubite ale copiilor săi, care

aveau să-şi facă apariţia, timizi şi speriaţi, în casa lor, pentru a le fi prezentaţi. Amândoi voiau să-i ajute pe Elin şi pe Ludvig să se mute în primele lor apartamente, să le ducă mobila, să le zugrăvească pereţii şi să le cumpere perdelele. În calitate de tată, Magnus avea să ţină un discurs atunci când copiii lor urmau să se căsătorească. Ar fi vorbit mult prea mult, ar fi devenit sentimental şi ar fi dat cu siguranţă mult prea multe detalii cu privire la copilăria lor. Cia şi Magnus îşi imaginaseră chiar şi primul lor nepot, cu toate că mai era mult până atunci. Însă îi aştepta undeva, acolo, în viitor, ca o promisiune, strălucind ca un giuvaier. Iar ei aveau să fie cei mai grozavi bunici din lume. Întotdeauna pregătiţi să dea o mână de ajutor şi să îşi răsfeţe nepoţii. Să le dea tort la cină şi să le cumpere exagerat de multe jucării. Oferindu-le timpul lor, tot timpul de care ar fi dispus.

Însă totul se năruise. Aspiraţiile lor n-aveau să se mai împlinească niciodată. Brusc, Cia simţi o mână pe umăr. Îi auzi vocea, care însă era atât de asemănătoare cu cea a lui Magnus, încât femeia o înlătură, refuzând să-i dea ascultare. După o vreme, vocea amuţi, iar mâna se îndepărtă. Dinaintea sa, ea văzu drumul dispărând, ca şi cum n-ar fi existat vreodată.

Pe ultima sută de metri spre locuinţa lui Christian, Erica avu senzaţia că se îndrepta către Golgota. Sunase la bibliotecă, dar aflase că bărbatul nu mai era acolo. Drept urmare, ea se aşezase cu greu la volanul maşinii, îndreptându-se către casa lui. Încă nu era sigură dacă ar fi trebuit să dea curs rugăminţii lui Gaby. În acelaşi timp, nu-i trecea prin minte nicio soluţie pentru a scăpa din acea situaţie. Gaby nu accepta vreodată un răspuns negativ.

— Ce doreşti? întrebă Sanna atunci când deschise uşa.

Femeia părea şi mai tristă decât în mod normal.

— Trebuie să stau de vorbă cu Christian, îi răspunse Erica, sperând să nu-i fie cerute explicaţii.

— Nu e acasă.

— Când trebuie să apară? întrebă Erica, răbdătoare, aproape simţind recunoştinţă la gândul că ar fi putut amâna întâlnirea.

— Scrie. Pe barcă. Poţi să mergi până acolo dacă vrei, însă îl vei deranja pe riscul tău.

— E în regulă. Voi risca, spuse Erica. E important.

Sanna ridică din umeri.

— Faci cum vrei. Ştii unde e?

Erica dădu din cap. Îl mai vizitase de câteva ori pe Christian în bârlogul lui de scriitor.

Cinci minute mai târziu, ea parca maşina lângă un şir de căsuţe plutitoare. Cea în care lucra bărbatul fusese moştenită de la familia Sannei. Bunicul ei din partea mamei o cumpărase pe nimica toată, iar acum barca era una din puţinele aflate în proprietatea cuiva care locuia în Fjällbacka pe parcursul întregului an.

Pesemne că bărbatul îi auzise maşina, fiindcă deschise uşa înainte ca Erica să apuce să bată. Femeia observă că pe frunte avea o tăietură, însă hotărî că nu era momentul să îi pună întrebări legate de ea.

— Ce faci aici? o întrebă el, cu aceeaşi lipsă de entuziasm de care dăduse dovadă şi Sanna.

Erica începu să se simtă ca şi cum ar fi fost ciumată.

— Suntem doar eu şi încă vreo doi, încercă ea să glumească, dar Christian nu păru amuzat.

— Lucrez, îi spuse el, fără a da impresia că urma să o poftească înăuntru.

— Te voi deranja doar câteva minute.

— Tu, în mod special, ar trebui să înțelegi cum e să fii concentrat asupra scrisului, zise el.

Lucrurile decurgeau mult mai rău decât se aşteptase Erica.

— Am primit o vizită din partea lui Gaby acum ceva vreme, zise ea. Mi-a povestit despre întâlnirea voastră.

Christian lăsă umerii în jos şi oftă.

— A bătut drumul până aici doar ca să-ți spună despre asta?

— Fusese în Göteborg, la o întâlnire. E foarte supărată. Şi s-a gândit că poate eu... N-am putea intra înăuntru, în loc să stăm aici, în fața uşii?

Fără a spune o vorbă, Christian se dădu în sfârşit la o parte, lăsând-o să intre. Tavanul era atât de jos, încât el fu nevoit să-şi plece puțin capul, dar Erica, fiind cu mult mai scundă, putu rămâne dreaptă. Christian îi întoarse spatele şi o conduse până în camera cu vedere la mare. Computerul era pornit şi paginile scrise stăteau împrăştiate pe masa extensibilă din fața ferestrei, semn că el într-adevăr lucra.

— În regulă, ce-a spus?

Bărbatul se aşeză picior peste picior, încrucişându-şi apoi brațele. Întregul său corp radia antipatie.

— După cum am zis, e foarte supărată. Sau poate că „îngrijorată" ar fi cuvântul mai potrivit. Spune că tu refuzi să mai dai interviuri sau să îți mai promovezi în vreun fel cartea.

— Aşa e, răspunse Christian, părând şi mai sfidător.

— Pot să te întreb de ce?

— Sunt sigur că ştii de ce, se răsti bărbatul, făcând-o pe Erica să tresară.

Christian îi observă reacția și păru să-și regrete tonul.

— Știi de ce, repetă el, fără tragere de inimă. Nu pot... Pur și simplu nu pot. Nu și după tot ce s-a spus în presă.

— Ești îngrijorat că ai putea atrage mai multă atenție? Asta e problema? Ai mai primit amenințări? Știi cine îi le trimite?

Erica lansă un val de întrebări.

Christian scutură puternic din cap.

— N-am idee. N-am absolut nicio idee! zise el, pe un ton crescând în intensitate. Vreau doar puțină liniște pentru a lucra fără să fiu deranjat și fără să...

Bărbatul îi întoarse spatele. Erica îl studie în tăcere. Nu se potrivea deloc în acel ambient. Gândul respectiv îi mai trecuse Ericăi prin minte, devenind cu atât mai puternic în clipele acelea, când îl văzu din nou pe Christian în căsuța plutitoare. Părea așa de nelalocul lui printre toate acele unelte de pescuit și plase care împodobeau pereții. Micuța baracă semăna cu o căsuță pentru păpuși în care el își îndesase brațele lungi, împotmolindu-se apoi și nemaiputând să iasă. Într-un fel, era posibil ca tocmai asta să se fi întâmplat. Femeia aruncă o privire asupra manuscrisului de pe masă. Era imposibil să-și dea seama despre ce era vorba în text, dar estimă că se aflau acolo aproape o sută de pagini.

— E o carte nouă?

Nu avea nicio intenție să abandoneze subiectul care părea să-l deranjeze atât de mult pe Christian, însă era dispusă să-i ofere o clipă de răgaz, ca să se calmeze.

— Da, zise el, părând să se relaxeze puțin.

— E continuarea la *Sirena*?

Christian zâmbi.

— Nu există o continuare pentru *Sirena*, răspunse el, întorcându-se pentru a privi marea. Nu înțeleg cum ar avea cineva curajul, adăugă, ezitând.

— Poftim?

Erica nu avu impresia să fi spus vreun lucru care să-l poată face să zâmbească.

— Ce anume vrei să spui cu acest „curaj"?

— De a plonja în apă.

Erica se întoarse pentru a vedea încotro se îndrepta privirea lui Christian și înțelese brusc la ce se referise acesta.

— Să plonjeze de pe trambulină? Cea din Badholmen?

— Da, răspunse Christian, uitându-se țintă la ea, fără să clipească.

— Eu n-am îndrăznit niciodată. Însă trebuie să recunosc că mi-e frică de apă, lucru destul de jenant, având în vedere faptul că am crescut aici.

— Nici eu n-am îndrăznit.

Vocea lui Christian păru îndepărtată, aproape visătoare. Erica așteptă cu sufletul la gură ca bărbatul să continue. Ceva plutea în aer, o tensiune ce părea să fi atins punctul său maxim. Erica nu îndrăzni să se clintească, abia dacă îndrăzni să respire. După câteva clipe, Christian continuă, fără a mai părea conștient de prezența ei.

— Ea a îndrăznit.

— Cine? șopti Erica.

Pentru început, nu crezu că va primi vreun răspuns. Se așternu tăcerea. Apoi, cu o voce atât de joasă, încât cuvintele abia i se auziră, Christian spuse:

— Sirena.

— În carte?

Erica nu înțelegea. Ce voia să spună? Și unde se afla Christian? În niciun caz nu era acolo. Nu în clipa prezentă, nu alături de ea. Era în altă parte, iar Erica își dori să fi știut unde anume.

În secunda următoare, întreaga atmosferă se risipi. Christian trase adânc aer în piept și se întoarse cu fața spre ea. Revenise.

— Vreau să mă concentrez asupra noului manuscris. Nu vreau să acord interviuri și să scriu urări pentru ziua de naștere a cuiva, în cărțile pe care sunt rugat să le semnez.

— Asta face parte din sarcina ta, Christian, îi atrase atenția Erica.

O iritase puțin aroganța lui.

— Vrei să spui că nu am de ales?

Bărbatul îi vorbise calm, deși încordarea încă se simțea.

— Dacă nu erai pregătit să iei asupra ta și acea sarcină, trebuia să fi precizat de la bun început. Editura, piața de desfacere și cititorii — și, pentru Dumnezeu, ei sunt cei mai importanți! — se așteaptă ca noi să le dedicăm puțin din timpul nostru. Dacă un autor nu vrea să o facă, el trebuie să clarifice asta de la început. Nu poți schimba regulile chiar în toiul jocului.

Christian se uită în jos, către podea, și Erica văzu că o asculta cu atenție. Atunci când ridică privirea, ochii îi erau înlăcrimați.

— Nu pot, Erica. Îmi e imposibil să-ți explic, dar...

Scutură din cap și mai făcu o încercare.

— Nu am cum. Pot să mă persecute, pot să mă treacă pe lista neagră, nu-mi pasă. Eu voi continua să scriu, fiindcă asta trebuie să fac. Însă nu pot juca după cum îmi cântă ei.

Începu să-şi scarpine viguros braţele, de parcă i-ar fi mişunat furnici pe sub piele.

Erica îl privi cu îngrijorare. Christian era precum o coardă întinsă, care putea să plesnească dintr-o clipă în alta. Însă îşi dădu seama că nu avea ce să-i facă. El nu voia să-i vorbească. Dacă intenţiona să rezolve misterul acelor scrisori, se vedea nevoită să caute răspunsuri de una singură, fără a conta pe ajutorul lui.

Christian o fixă cu privirea timp de o secundă, apoi îşi trase brusc scaunul mai aproape de masa pe care stătea computerul.

— Acum trebuie să-mi văd de muncă.

Chipul său era lipsit de orice expresie. Închistat.

Erica se ridică în picioare. Şi-ar fi dorit să-i poată pătrunde în minte, ca să-i afle secretele care cu siguranţă se ascundeau acolo. Era sigură că ele ar fi putut dezlega totul. Însă bărbatul îşi îndreptă atenţia spre monitor, absorbit de cuvintele pe care le scrisese, de parcă acestea ar fi fost ultimele pe care avea să le citească.

Erica plecă fără a spune nimic. Nici măcar la revedere.

Patrik rămase în birou, încercând să ţină la distanţă o senzaţie copleşitoare de oboseală. Trebuia să se concentreze şi să fie vigilent în clipele acelea, când ancheta ajunsese într-un stadiu crucial. Paula îşi vârî capul pe uşă.

— Ce se petrece? întrebă ea, observând paloarea nesănătoasă a lui Patrik şi broboanele de sudoare de pe fruntea acestuia.

Îşi făcea griji în legătură cu Patrik. Nu avea cum să-i scape faptul că el părea epuizat în ultima vreme. Patrik trase adânc aer în piept şi îşi îndreptă cu forţa gândurile spre evenimentele cele mai recente.

— Trupul lui Lisbet Bengtsson a fost dus la Göteborg pentru autopsie. Nu am vorbit cu Pedersen, dar având în vedere că mai durează până vom primi rezultatele despre Magnus Kjellner, nu afirm nimic cu privire la Lisbet până la începutul săptămânii următoare, asta cel mai devreme.

— Şi ce crezi? A fost ucisă?

Patrik ezită.

— În ceea ce-l priveşte pe Magnus, sunt sigură că e vorba de crimă. Rănile pe care le prezenta nu şi le-ar fi putut face singur; nu puteau fi decât rezultatul unui atac. Cât despre Lisbet... chiar nu ştiu ce să zic. Nu avea nicio leziune vizibilă şi era grav bolnavă, aşa că ar fi putut foarte uşor să moară din acea cauză. Asta dacă nu ar fi existat biletul. Cineva a fost în camera ei şi i-a strecurat în mână bucăţica de hârtie. Însă e imposibil de spus dacă asta s-a întâmplat înainte să moară, în timp ce murea sau după ce a murit. Va trebui să aşteptăm mai multe informaţii din partea lui Pedersen.

— Cum rămâne cu scrisorile? Ce-au zis Erik şi Kenneth? Aveau vreo teorie în legătură cu persoana care să le fi trimis? Sau cu motivul acesteia?

— Nu. Niciunul nu are vreo idee. Iar în clipa de faţă, nu văd de ce nu i-aş crede. Însă pare puţin probabil că trei oameni au fost selectaţi la întâmplare pentru a primi asemenea scrisori. Se cunosc între ei şi petrec timp împreună. Trebuie să existe un numitor comun. Ceva care să ne fi scăpat.

— În cazul ăsta, de ce n-a primit şi Magnus scrisori? întrebă Paula.

— Nu ştiu. O fi primit, dar fără să fi spus cuiva.

— Ai întrebat-o pe Cia?

— Da, imediat cum am aflat de scrisorile trimise lui Christian. A spus că soțul ei nu a primit așa ceva. Dacă s-ar fi întâmplat, ea ar fi știut și ne-ar fi anunțat de la bun început. Dar e greu să fii sigur. Poate că Magnus a păstrat tăcerea pentru a o proteja pe ea.

— Se pare că întreaga chestiune a început să se agraveze. Să intri în casa cuiva, în toiul nopții, este mult mai grav decât să-i trimiți scrisori prin poștă.

— Ai dreptate, zise Patrik. Aș vrea să-i ofer lui Kenneth protecție din partea poliției, însă pur și simplu nu avem personalul necesar.

— Nu, chiar nu avem, aprobă Paula. Însă dacă se dovedește că soția lui a fost totuși ucisă, atunci...

— În cazul ăsta, vom fi nevoiți să regândim întreaga anchetă, răspunse Patrik, istovit.

— Apropo, ai trimis scrisorile la laborator, pentru analiză?

— Da, fără întârziere. Și am inclus-o și pe cea pe care a luat-o Erica de la Christian.

— Vrei să spui pe care a furat-o Erica, zise Paula, încercând să-și ascundă zâmbetul.

Îl tachinase când el încercase să justifice faptele soției lui.

— În regulă, da, a furat scrisoarea, se îmbujoră Patrik. Însă nu cred că ar trebui să ne punem speranțele în asta. Deja au umblat mulți oameni cu acele scrisori, și e greu să dai de urma unei hârtii obișnuite, albe și a unei cerneli negre. Le poți cumpăra aproape oriunde în Suedia.

— Adevărat, zise Paula. În plus, mai există și riscul de a ne confrunta cu o persoană care să șteargă cu multă grijă propriile urme.

— E posibil, dar se poate și să avem noroc.

— Până acum nu s-a întâmplat asta, bombăni Paula.

— Aşa e...

Patrik se afundă iar în scaun şi, alături de colega sa, cugetă în linişte la anchetă.

— Mâine vom lua totul de la început. Ne vom întâlni la ora şapte pentru a parcurge întregul material, după care vom porni de acolo.

— Un nou început mâine, repetă Paula, întorcându-se apoi în propriul său birou.

Chiar aveau nevoie de rezultate. Iar lui Patrik i-ar fi prins bine un somn odihnitor. Paula hotărî să stea cu ochii pe el. Nu arăta deloc bine.

Scrisul mergea destul de greu. Cuvintele i se adunau în minte, fără însă a forma propoziţii. Cursorul de pe ecran îl enerva, clipind neîncetat. Cartea se dovedea mult mai dificil de scris; îngloba prea puţin din propria lui persoană. Dimpotrivă, *Sirena* conţinuse prea mult. Christian era uimit de faptul că nimeni nu observase asta. Citiseră cartea ca pe o poveste, o închipuire întunecată. Teama lui cea mai mare se dovedise nefondată. Tot timpul cât depusese munca dificilă, dar necesară pentru roman, el se luptase cu frica de lucrurile ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi ridicat bolovanul. Ce anume s-ar fi târât afară, de îndată ce lumina zilei avea să atingă lucrurile aflate sub el?

Însă nimic nu se întâmplase. Oamenii erau atât de naivi, atât de obişnuiţi să fie îndopaţi cu poveşti fictive, încât nu puteau recunoaşte realitatea, nici măcar dacă aceasta purta cele mai slabe deghizări posibile. Privi din nou ecranul computerului. Încercă să-şi adune laolaltă cuvintele, să revină la o poveste cu adevărat fictivă. Era

așa cum îi spusese Ericăi: nu mai exista o continuare pentru *Sirena*. Acea poveste luase sfârșit.

Se jucase cu focul, iar flăcările îi arseseră picioarele. Ea se afla extrem de aproape; era conștient de asta. Îi dăduse de urmă, iar vina nu îi aparținea decât lui.

Oftând, închise computerul. Avea nevoie să se destindă puțin. Își puse haina pe el și îi trase fermoarul până sus. După care părăsi barca și, cu mâinile în buzunare, se îndreptă cu pași repezi spre Piața Ingrid Bergman. Străzile erau aglomerate și pline de viață pe timpul verii, însă în perioada aceea domnea liniștea. Lucru care, de fapt, îi convenea mai mult.

Merse fără vreun țel anume, până când coti spre debarcaderul unde stăteau legate bărcile pazei de coastă. Pașii îl purtaseră până în Badholmen, cu înalta lui platformă de sărituri, ce se contura pe fundalul cerului înnegurat al iernii. Vântul bătea cu putere. În timp ce merse de-a lungul cheiului pietruit care îl ducea spre mica insulă, o rafală puternică îi umflă haina ca o velă. Își găsi adăpost între pereții din lemn ce separau cabinele de schimb, dar de îndată ce păși pe bolovanii dinspre turn, vântul îl izbi din nou cu toată puterea. Rămase locului, lăsându-se clătinat înainte și-napoi; într-un final dădu capul pe spate și privi în sus, către turn. Nu era tocmai frumos, dar fără îndoială avea o oarecare prestanță. De pe cea mai înaltă platformă, apărea o impresionantă priveliște a întregului oraș Fjällbacka și a golfului ce se deschidea către mare. Locul încă avea o demnitate seculară. Precum o bătrână care trăise o viață lungă, și o trăise bine, fără să-i fie rușine să o arate.

Ezită preț de o clipă, înainte de a merge înainte și a urca prima treaptă. Se ținu cu mâini reci de balustradă.

Turnul scârțâi și protestă. Pe timp de vară, făcea față hoardelor de adolescenți nerăbdători care goneau de-a lungul său, dar în clipele acelea vântul îl izbea cu o asemenea forță, încât bărbatul se îndoi dacă avea măcar să-i susțină greutatea lui. Însă nu conta. Trebuia să ajungă în vârf.

Christian urcă mai sus. Turnul se mișca precum un pendul, balansându-și trunchiul dintr-o parte în alta. Dar Christian continuă, până când ajunse în vârf. Închise ochii pentru o secundă, se așeză pe platformă și expiră adânc. Apoi deschise ochii.

Ea se afla acolo, îmbrăcată în rochia albastră. Dansa pe gheață, purtând bebelușul în brațe, fără să lase vreo urmă în zăpadă. Cu toate că era desculță, la fel ca în acea zi de Sânziene, femeii nu părea să-i fie frig. Iar copilașul purta haine subțiri, pantaloni albi și o cămășuță, dar zâmbea în viforul iernii, ca și cum nimic nu l-ar fi putut atinge.

Christian se ridică în picioare, șovăind. Privirea îi era fixată asupra ei. Voia să strige și să o avertizeze. Gheața era subțire, femeia nu ar fi trebuit să se afle acolo, nu ar fi trebuit să danseze pe gheață. Christian văzu crăpăturile, unele începând să se extindă, altele deschizându-se larg. Însă ea continuă să danseze pe gheață cu bebelușul în brațe, în vreme ce rochia îi flutură în jurul picioarelor. Râse și îi făcu semn cu mâna, iar părul negru îi încadră figura.

Turnul se legănă. Dar el rămase drept, întinzându-și brațele de-o parte și de alta a trupului, pentru a contracara mișcarea. Încercă să o strige, dar din piept îi ieși doar un sunet aspru. După care o văzu. Mâna catifelată și albă. Ieșind din apă, încercând să o prindă de picioare pe

femeia care dansa, încercând să o apuce de rochie, vrând să o tragă spre adâncuri. O văzu pe Sirenă. Cu chipul său palid, întinzându-se cu însetare după femeie şi după copil, după tot ceea ce iubea el.

Însă femeia nu o văzu. Continuă să danseze, ţinându-şi copilaşul de mână, mişcându-şi picioarele de-a lungul gheţii, uneori la doar câţiva centimetri de mâna albă care se chinuia să o prindă.

Brusc, el avu o străfulgerare. Nu putea face nimic. Era neajutorat. Christian îşi apăsă mâinile peste urechi, apoi închise ochii. După care urmă ţipătul. Răsunător şi strident, acesta îi izvorî din gâtlej, ricoşă în gheaţa şi stâncile dimprejur, spintecându-i rana din piept. Atunci când încetă să mai urle, Christian îşi îndepărtă cu grijă mâinile de la urechi. Apoi deschise ochii. Femeia şi copilul dispăruseră. Însă el ştia, în clipele acelea. *Ea* nu avea să se dea bătută până nu îi răpea totul.

14

Allis încă îi solicita foarte mult. Mama îşi dedica orele ocupându-se de ea, îndoindu-i articulaţiile, făcând exerciţii cu poze şi muzică. Făcuse tot ce era omeneşte posibil înainte de-a accepta, într-un final, situaţia. Ceva nu era în regulă cu Allis.

Însă el nu mai era atât de furios. Nu îşi ura surioara, în ciuda multelor ceasuri pe care i le răpea mamei. Nu o mai ura, fiindcă privirea triumfătoare îi dispăruse. Fetiţa era calmă şi liniştită. În marea parte a timpului, stătea singură, repetând aceleaşi mişcări ore întregi, privind pe geam sau uitându-se fix la zid, spre ceva care i se arăta numai ei.

Şi învăţase unele lucruri. Mai întâi, cum să stea în picioare, apoi cum să se legene înainte, iar în cele din urmă, cum să meargă. Ca şi ceilalţi copii. Doar că lui Allis îi lua mai mult timp.

Din când în când, tata îl mai privea pe băiat, peste căpşorul ei. Pentru o clipă, una foarte scurtă, privirile celor doi se întâlneau, iar expresia tatei avea ceva de nedescifrat. Însă băiatul pricepu că tata veghea asupra lui şi asupra lui Allis. Voia să-i spună tatei că nu era necesar. De ce i-ar fi făcut ceva fetiţei, când ea era atât de liniştită?

La ea nu ținea. Numai pe mama o iubea. Însă pe ea o tolera. Allis ajunsese să facă parte din lumea lui, ajunsese să fie o bucățică din realitatea lui, la fel ca televizorul, cu zgomotele sale, ori patul în care se cățăra noaptea, ori foșnetul ziarelor pe care le citea tata. Fetița reprezenta o parte la fel de normală a vieții de zi cu zi, și însemna la fel de puțin pentru el.

În schimb, Allis îl adora. El nu putea înțelege. De ce îl alesese pe el, și nu pe frumoasa lor mamă? Fetița se lumina la chip ori de câte ori îl vedea, întinzând brațele spre el, pentru a fi ridicată. Altfel, nu îi plăcea să fie atinsă. Deseori, ea se retrăgea și se ferea atunci când mama venea aproape, dorind să o dezmierde și să o țină în brațe. El nu putea înțelege. Dacă mama ar fi vrut să-l atingă și să-l mângâie pe el, i s-ar fi aruncat în brațe, cu ochii închiși, fără să mai vrea să plece vreodată.

Dragostea necondiționată a lui Allis față de el îl surprindea. Și, cu toate acestea, îi dădea un sentiment de satisfacție, fiindcă măcar exista cineva care să țină la el. Uneori, îi testa iubirea. Cu puținele ocazii în care tata uita să mai stea cu ochii pe ei și pleca până la toaletă sau până în bucătărie, băiatul testa limitele dragostei pe care i-o purta Allis. Uneori o ciupea, alteori o trăgea de păr. La un moment dat, îi scosese cu grijă pantofiorul și o zgâriase pe talpă cu briceagul pe care îl găsise și pe care, din acea clipă, îl purtase mereu în buzunar.

Nu-i plăcea să-i facă rău, însă știa cât de superficială putea fi dragostea și cât de ușor se putea nărui. Spre marea lui mirare, Allis nu plângea niciodată; nici măcar nu-l privea dojenitor. Ea pur și simplu tolera orice i-ar fi făcut. Tăcută, privindu-l cu acei ochi luminoși.

Și nimeni nu remarca vreodată micile semne vinete ori negre, și nici tăieturile de pe trupul său. Fetița căpăta mereu

cucuie şi vânătăi, cădea, alerga şi se lovea de obiecte, ori se tăia. Era ca şi cum s-ar fi mişcat cu o vigilenţă întârziată cu câteva secunde, iar deseori nu reacţiona decât în clipa când deja se lovea. Însă fetiţa nu plângea niciodată, nici măcar atunci.

Pe dinafară nu existau semne, nimic vizibil. Până şi el se vedea nevoit să recunoască faptul că părea un îngeraş. Dacă mama o ducea afară în cărucior — şi deja era prea mare pentru aşa ceva, însă îi era permis să stea în cărucior fiindcă dura foarte mult să meargă singură, pe propriile picioare —, oamenii necunoscuţi făceau mereu comentarii cu privire la fizionomia lui Allis.

„Ce copil minunat", ciripeau aceştia. Aplecându-se deasupra lui Allis, o priveau cu ochi hrăpăreţi, de parcă ar fi vrut să-i absoarbă tot farmecul. Iar băiatul ridica atunci privirea spre mama sa care, timp de câteva secunde, se umplea de mândrie şi dădea uşor din cap.

Dar apoi totul se năruia într-o clipă. Allis îşi întindea braţele spre admiratori, cu salivă picurându-i de pe buze. Cu toţii făceau brusc un pas înapoi, aruncându-i mamei o privire mai întâi şocată, apoi compătimitoare, în vreme ce expresia mândră a femeii pierea.

Pe el nu îl priveau niciodată. El nu era decât o siluetă care mergea în urma lui Allis şi a mamei. Un maldăr voluminos şi amorf, pe care nimeni nu îl băga în seamă. Însă lui nu-i păsa. Ca şi cum furia ce îi clocotise în piept murise odată cu scufundarea în apă a chipului fetiţei. Acel miros dulceag dispăruse, de parcă nu ar fi existat vreodată. Apa îl îndepărtase până şi pe acesta. Cu toate că amintirea încă dura. Nu ca o amintire a unei situaţii reale, ci mai degrabă ca un sentiment că ceva se schimbase. El devenise altcineva. Cineva conştient că mama nu-l mai iubea.

Începuseră dis-de-dimineață. Patrik refuzase să plece urechea la protestele prin care i se cerea să nu țină ședința la ora șapte fix.

— Am o idee foarte vagă cu privire la persoana aflată în spatele acestor fapte, zise el, după ce făcu un rezumat al anchetei. S-ar părea că avem de-a face cu un individ foarte instabil psihic, dar, în același timp, extrem de prudent și bine organizat. Iar asta e o combinație periculoasă.

— Nu știm cu siguranță dacă aceeași persoană care l-a ucis pe Magnus e răspunzătoare și pentru scrisorile și intrarea prin efracție în casa lui Kenneth, zise Martin.

— Nu, dar nici nu există ceva care să contrazică teoria. Sugerez ca, pentru moment, să presupunem că există o legătură.

Patrik își trecu mâna peste față. Se răsucise în pat toată noaptea și se simțea mai obosit ca oricând.

— Îi voi telefona lui Pedersen după ce terminăm aici, să aflu dacă putem primi un răspuns definitiv în legătură cu cauza morții lui Magnus.

— Probabil că va dura încă vreo câteva zile până să primim raportul lui Pedersen, zise Paula.

— Știu, însă nu strică să facem niște presiuni, spuse Patrik, făcând semn către panoul, atârnat de perete. Deja am irosit mult prea mult timp. Au trecut trei luni de la

dispariția lui Magnus, iar noi am aflat abia în ultimele câteva zile despre amenințări trimise celorlalți.

Privirile tuturor erau ațintite asupra fotografiilor prinse una lângă cealaltă.

— Avem patru prieteni: Magnus Kjellner, Christian Thydell, Kenneth Bengtsson și Erik Lind. Unul e mort. Ceilalți trei au primit scrisori de amenințare din partea unei persoane pe care noi o bănuim a fi femeie. Din păcate, nu știm dacă Magnus a primit și el asemenea scrisori. În orice caz, soția lui, Cia, nu știe să fi existat așa ceva. Prin urmare, probabil că nu vom ști niciodată cu siguranță.

— Dar de ce ei patru? întrebă Paula, mijind ochii spre fotografii.

— Dacă am ști asta, am afla și cine este în spatele amenințărilor, zise Patrik. Annika, ai aflat ceva interesant cu privire la trecutul lor?

— Nu prea. Cel puțin, nu încă. Nimic surprinzător cu privire la Kenneth Bengtsson. Multe lucruri despre Erik Lind, însă nimic relevant pentru noi. În mare parte, suspiciuni referitoare la afaceri dubioase și chestiuni de genul ăsta.

— Pun pariu că Erik e implicat cumva, zise Mellberg. E un tip alunecos și dat naibii. Am auzit multe zvonuri cu privire la afacerile lui. Mai e și afemeiat. Așa că ar trebui să stăm cu ochii pe el, spuse șeful poliției.

— Dar de ce a fost omorât Magnus? zise Patrik, primind drept răspuns o privire enervată.

— Încă n-am aflat prea multe despre Christian, continuă calmă Annika. Dar voi insista și bineînțeles că îți voi da de știre de îndată ce aflu ceva util.

— Nu uita că e primul căruia i-au fost trimise scrisori, zise Paula, cu privirea încă ațintită asupra panoului. Au

început să apară acum un an şi jumătate. În plus, Christian a primit mai multe scrisori decât prietenii lui. În acelaşi timp, pare ciudat ca şi ceilalţi să fie târâţi în situaţia asta, dacă ţinta era o singură persoană. Am un puternic sentiment că între cei patru există o legătură.

— Sunt de acord. De asemenea, pare important faptul că, dintre toţi, Christian a fost primul care să atragă atenţia persoanei cu pricina.

Patrik îşi şterse fruntea. Era cald şi înăbuşitor în cameră, iar bărbatul începuse să transpire. Se întoarse către Annika.

— Concentrează-te asupra lui Christian, pentru moment.

— Eu tot consider că trebuie să fim cu ochii pe Erik, zise Mellberg, aruncându-i o privire neînduplecată lui Gösta. Ce zici, Flygare? Noi doi suntem cei cu experienţă. Nu crezi că ar trebui să ne concentrăm mai mult asupra lui Erik Lind?

Gösta se schimonosi. De-a lungul întregii sale cariere de poliţist, el adoptase politica de a merge pe drumul care necesita cât mai puţină împotrivire. Însă după câteva secunde bune de lupte lăuntrice, scutură într-un final din cap.

— Ei bine, chiar dacă îţi înţeleg punctul de vedere, mă tem că va trebui să fiu de acord cu Hedström — Christian Thydell prezintă cel mai mare interes în momentul de faţă.

— Bine, dacă vreţi să pierdeţi şi mai mult timp, daţi-i drumul, zise Mellberg, ridicându-se de la masă, cu o mină jignită. Am lucruri mai bune de făcut decât să stau aici şi să stric orzul pe gâşte.

După care părăsi încăperea.

Printre „lucrurile mai bune de făcut" despre care pomenise Mellberg se număra şi un pui de somn. Însă

Patrik nu avea de gând să-l oprească. Cu cât Mellberg stătea mai departe de anchetă, cu atât era mai bine.

— În regulă. Să te concentrezi, aşadar, asupra lui Christian, repetă Patrik, făcându-i semn Annikăi. Când crezi că vei avea ceva pentru noi?

— Până mâine ar trebui să am o imagine mai clară cu privire la trecutul său.

— Excelent. Martin şi Gösta, aş vrea să mergeţi până la Kenneth acasă. Încercaţi să mai aflaţi câteva detalii despre scrisori şi cele întâmplate ieri. Apoi ar trebui să mai discutăm şi cu Erik Lind. În ceea ce mă priveşte, îl voi telefona lui Pedersen de îndată ce se face ora opt.

Patrik aruncă o privire asupra ceasului. Încă o jumătate de oră.

— Apoi cred că Paula şi cu mine ar trebui să mergem până la Cia.

Paula încuviinţă.

— Să mă anunţi când eşti gata şi ne vom îndrepta într-acolo.

— Bine. Aşadar, acum toată lumea ştie ce are de făcut.

Martin ridică mâna.

— Da?

— Nu ar fi bine să le oferim protecţie lui Christian şi celorlalţi?

— Firește, m-am gândit la asta. Dar pur şi simplu nu avem resursele necesare şi nici nu prea cunoaştem întreaga situaţie. Aşa că vom aştepta. Altceva?

Nimeni nu vorbi.

— În regulă, atunci hai la treabă.

Patrik îşi şterse din nou fruntea. Data viitoare, în ciuda gerului, aveau să deschidă o fereastră, pentru a aerisi puţin.

După ce plecară toți, Patrik rămase așezat o vreme la masă, studiind lucrurile prinse pe panou. Patru bărbați. Patru prieteni. Unul decedat.

Care să fi fost legătura dintre ei?

Sanna avea senzația că întotdeauna prezența ei îl încurca mereu atunci când se afla în jurul lui. Mariajul lor nu fusese niciodată bun, nici măcar la început. Era nevoie de curaj pentru a o admite, însă ea nu mai putea ignora adevărul. Christian nu îi permisese niciodată să pătrundă în viața lui.

Întotdeauna îi spusese ceea ce ea aștepta din partea lui, făcuse lucrurile pe care trebuia să le facă, o curtase și o lăudase. Însă ea nu îi dăduse niciodată crezare, cu toate că în trecut refuzase s-o recunoască. Iar asta se întâmplase fiindcă bărbatul era cu mult mai presus decât se încumetase ea să viseze. Poate că meseria lui dădea impresia unei persoane plictisitoare și prăfuite, însă el era la polul opus. De neatins și chipeș, cu o privire ce părea să cuprindă totul. Iar când o privise cu ochii aceia, Sanna făcuse tot posibilul să umple golul, de una singură. Nu o iubise niciodată, și ea înțelegea acum că știuse dintotdeauna. Și totuși, se amăgise, văzând doar acele lucruri pe care voise să le vadă.

În prezent, Sanna pur și simplu nu știa ce să facă. Nu voia să-l părăsească pe Christian. Cu toate că dragostea nu îi era împărtășită, ea totuși îl iubea, spunându-și că avea să fie de ajuns, atâta timp cât el îi rămânea alături. În același timp, la gândul că așa avea să trăiască alături de el, oferindu-i dragoste și neprimind nimic în schimb, Sanna se simțea pustiită și rece.

Se ridică în capul oaselor și își privi soțul, în pat. Dormea adânc. Încetișor, ea întinse mâna pentru a-i

atinge părul. Acel păr des, înspicat cu gri. O şuviţă rebelă îi căzuse peste ochi, iar Sanna i-o dădu uşurel la o parte.

Lucrurile nu decurseseră bine cu o noapte în urmă, fapt care devenea din ce în ce mai frecvent. Niciodată nu ştia când bărbatul avea să îşi piardă cumpătul din vreun motiv ori altul, indiferent că era important sau nu. Cu o zi înainte, copiii făcuseră prea multă gălăgie. Apoi nu îi plăcuse cina preparată de Sanna, iar aceasta îi spusese ceva pe un ton greşit. Lucrurile nu puteau continua în felul acela. Toate dificultăţile din anii petrecuţi împreună puseseră brusc stăpânire peste prezent, iar în curând nu avea să mai rămână nimic bun. Era ca şi cum s-ar fi îndreptat cu viteza luminii către necunoscut, către întuneric, iar Sanna voia să strige „stop!" şi să-i pună capăt. Dorea ca viaţa lor să fie ca la început.

Însă chiar şi-aşa, în ciuda tuturor lucrurilor, ea înţelegea mai mult în clipele acelea. Christian îi oferise o bucăţică minusculă a trecutului său. Şi indiferent cât de groaznică era povestea, Sanna avea senzaţia că primise un cadou frumos împachetat. El îi făcuse o dezvăluire personală, îi împărtăşise ceva ce nu mai spusese nimănui, iar Sanna păstra cu sfinţenie acel lucru.

Însă nu ştia ce anume era de făcut cu informaţia primită. Voia să îl ajute, să stea mai mult de vorbă şi să afle şi alte lucruri necunoscute de nimeni altcineva. Dar bărbatul nu îi oferea nimic. Ea mai făcuse o încercare cu o zi în urmă, cu singurul rezultat că soţul ei părăsise casa, trântind atât de puternic uşa în urma lui, încât ferestrele vibraseră. Nu ştia când se întorsese, într-un final, acasă. Până la ora unsprezece, ea deja adormise plângând, iar când se trezise, nu cu mult timp în urmă, el se afla alături, în pat. Deja se apropia de ora şapte. Dacă

bărbatul intenționa să meargă la serviciu, ar fi trebuit să se trezească. Se uită spre ceasul deșteptător, însă acesta nu fusese potrivit. Să-l trezească oare ea?

Stând pe marginea patului, Sanna ezită. Ochii lui Christian se mișcau repede, dindărătul pleoapelor. Ar fi dat orice să-i afle visele, acele imagini pe care le vedea. Se zvârcoli, iar fața îi păru îndurerată. Sanna își ridică încet mâna, așezându-i-o ușor pe umăr. Avea să fie furios dacă întârzia la serviciu din cauză că ea nu îl trezise. Însă dacă era liber în ziua aceea, avea să se supere fiindcă ea nu îl lăsase să doarmă. Sanna își dori să fi știut cum să îl satisfacă pe Christian, cum să îl facă fericit.

Tresări la auzul vocii lui Nils, venind dinspre camera copiilor. O striga, părând speriat. Sanna se ridică în picioare și ascultă. Preț de o clipă, avu senzația că își imaginase ea totul, că vocea lui Nils era un ecou al propriilor vise, în care băieții o strigau mereu, având nevoie de ea. Însă vocea se auzi din nou.

— Mama!

De ce părea speriat? Inima Sannei începu să bată frenetic, iar picioarele i se mișcară iute. Își aruncă pe ea halatul și dădu buzna în camera alăturată, pe care o împărțeau băieții. Nils stătea ridicat în pat. Ochii îi erau larg deschiși, îndreptați spre ușă, privind-o fix pe Sanna. Avea brațele întinse, precum o mică siluetă a lui Isus pe cruce. Femeia simți șocul izbind-o. Văzu degetele răsfirate și tremurânde ale fiului său, îi văzu pieptul și pijamaua cu ursuleți. Deja fusese spălată de atâtea ori, încât mânecile erau tocite. Apoi văzu culoarea roșie. Mintea nu îi fu în stare să conștientizeze situația. Apoi ridică privirea spre peretele de deasupra și un țipăt îi clocoti lăuntric, ajungându-i în gâtlej și apoi dezlănțuindu-se.

— Christian! CHRISTIAN!

Plămânii lui Kenneth ardeau. Era o senzație stranie, în mijlocul negurii care îl împresurase. De când o găsise pe Lisbet moartă în pat, cu o zi în urmă, viața îi era învăluită de ceață. Casa îi păruse atât de tăcută, odată întors de la poliție. O luaseră de acolo. Ea nu mai era.

Îi trecuse prin minte să meargă în altă parte. Brusc, îi păruse imposibil să mai pună piciorul în căminul lor. Dar unde să se fi dus? Nu avea pe nimeni la care să fi putut sta. În plus, pe ea nu ar fi putut-o găsi decât în acea casă. În fotografiile de pe pereți și în perdelele de la geamuri, în scrisul de pe micuțele etichete lipite pe pachetele de mâncare din frigider. În postul de radio pe care îl auzea ori de câte ori pornea aparatul, în bucătărie și în toate ingredientele ciudate care umpleau cămara: uleiul de trufe, biscuiții din secară și straniile mâncăruri la conservă. Lucruri pe care ea le adusese acasă, cu multă satisfacție, dar pe care nu le folosise niciodată. Kenneth o tachinase de atâtea ori cu privire la marile sale planuri culinare și la ambițioasele rețete, care întotdeauna erau lăsate la o parte, în favoarea unor mâncăruri mai simple. Cât și-ar fi dorit să o mai poată tachina încă o dată.

Kenneth mări viteza. Erik îi spusese că nu era nevoie să vină la serviciu în ziua respectivă, însă el avea nevoie de rutină. Ce să fi făcut acasă, de unul singur? Se trezise ca de obicei, atunci când sunase ceasul deșteptător, se dăduse jos din patul pliant aflat lângă cel mare și gol al soției sale. Fusese chiar bucuros să simtă durerea de spate. Erau aceiași mușchi inflamați care îl chinuiseră și pe vremea când trăia Lisbet. Într-o oră trebuia să fie la birou. În fiecare dimineață, îi lua patruzeci de minute să își

facă alergarea obişnuită prin pădure. Trecuse de terenul de fotbal cu câteva minute în urmă, ceea ce însemna că era cam pe la jumătatea drumului. Mări pasul. Plămânii îi spuneau că se apropia de limitele forței sale fizice, însă paşii continuară să lovească pământul. Era bine. Durerea din plămâni o mai slăbea pe cea din suflet. Îndeajuns cât el să nu se întindă pur şi simplu la pământ, să se ghemuiască şi să se lase cuprins de mâhnire.

Nu ştia cum avea să trăiască fără ea. Era precum traiul lipsit de oxigen. La fel de imposibil, la fel de sufocant. Prin fața ochilor îi licăriră punctulețe de lumină, iar câmpul vizual i se îngustă. Îşi fixă privirea într-un loc, la distanță, acolo unde, printre crengi, se strecura cea dintâi scânteiere a luminii dimineții. Felinarele încă răspândeau o strălucire supărătoare.

Drumul se îngustă într-o cărare, şi pământul deveni mai denivelat, presărat cu gropi. În plus, era şi puțin înghețat, însă Kenneth cunoştea într-atât de bine ruta, încât nu se mai obosi să privească în jos. Se uită fix către lumină, concentrându-se la răsăritul ce se apropia.

La început, Kenneth nu pricepuse cele întâmplate. Era ca şi cum cineva ar fi ridicat brusc un perete invizibil, chiar în fața lui. Fusese prins atunci când tocmai ridica piciorul pentru a face un pas. După care, bărbatul se prăvăli. Din instinct, întinse mâinile în față, pentru a-şi amortiza căzătura, iar şocul simțit când palmele se izbiră de pământ se transmise prin brațe, până către umeri. După aceea, durerea se schimbă. O senzație mistuitoare, ca de foc, îi tăie respirația. Îşi coborî privirea către mâini. Ambele palme îi erau acoperite cu sticlă. Bucăți mari şi mici de sticlă transparentă, ce se colorau în roşu, de la sângele prelins din tăieturile făcute de cioburi, atunci

când îi străpunseseră pielea. Bărbatul nu se clinti, iar în jurul său se lăsă tăcerea.

Când încercă să se ridice într-un final, el realiză că picioarele îi erau prinse în ceva. Se uită în jos. Sticla îi zdrelise pielea, trecând prin pantaloni. Apoi Kenneth aruncă o privire în jur. Iar în clipa aceea, văzu funia.

— Haide, trebuie să mă ajuți un pic!

Erica era udă leoarcă. În vreme ce mama ei încercase a o îmbrăca, Maia se împotrivise fiecărui articol de îmbrăcăminte, de la lenjerie până la costumașul cu fermoar. Se făcuse roșie la față și plângea, în timp ce Erica se chinuia să-i pună mănușile.

— E frig afară. Trebuie să porți mănuși, zise ea, cu toate că niciun fel de persuasiune verbală nu dăduse roade în dimineața respectivă.

Erica însăși se afla pe punctul de a izbucni în lacrimi. Se simțea vinovată pentru toate mustrările și certurile, și nimic nu ar fi bucurat-o mai mult decât să-i scoată Maiei hainele de exterior și să o lase să stea acasă, în loc să meargă la creșă. Atunci, ele două ar fi putut petrece împreună o zi plăcută. Însă știa că ideea nu ar fi fost bună. Nu avea energia de a-i purta singură de grijă Maiei, de-a lungul întregii zile și, pe lângă asta, lucrurile aveau să fie mai dificile a doua zi, dacă i-ar fi cedat atunci. Dacă Patrik se vedea nevoit să treacă prin așa ceva în fiecare dimineață, atunci era de înțeles evidenta lui oboseală.

Cu un efort, se ridică și, fără să mai stea la discuții, își prinse fiica de mână și o conduse către ușă. Îi îndesă mănușile în buzunar. Poate că lucrurile aveau să se îmbunătățească până să ajungă la creșă; cel puțin, speră ca educatoarele să aibă mai mult succes decât ea.

În drum spre mașină, Maia se opri locului, refuzând să se mai clintească.

— Haide, Maia, nu te pot căra.

Erica o strânse mai tare de mână, iar ca rezultat, Maia se rostogoli și începu să plângă în hohote. Iar în clipele acelea, și Ericăi îi dădură lacrimile. Dacă ar fi văzut-o cineva, ar fi telefonat cu siguranță la autoritatea pentru protecție socială.

Se lăsă încet pe vine, încercând să ignore apăsarea din pântece. O ajută pe Maia să se ridice, după care spuse pe un ton mai blând:

— Îmi pare rău că mama a fost așa de prostuță. Vrei o îmbrățișare?

Maia nu scăpa niciodată ocazia de a se alinta la pieptul ei, însă în momentele acelea, ea doar o privi urâcios pe Erica și plânse mai tare. Suna precum o sirenă pentru ceață.

— Haide, haide, scumpo, zise Erica, dezmierdându-i obrazul.

După câteva minute, ea începu să se calmeze, iar hohotele se transformară în suspine. Erica mai făcu o încercare:

— Nu vrei să o iei în brațe pe mama?

Maia ezită o clipă, dar apoi se lăsă îmbrățișată de Erica. Se gudură cu fața pe lângă gâtul mamei sale, iar Erica se simți udată cu lacrimi și mucus.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te fac să cazi. Te-ai lovit.

— A-ha, suspină Maia, arătând deplorabil.

— Să pup să treacă? întrebă Erica.

De obicei, trucul funcționa. Maia scutură din cap.

— Unde să pup? Unde te doare?

Maia se gândi o secundă, apoi începu să arate cu degetul spre orice parte a corpului pe care o putea atinge.

Erica o sărută peste tot, apoi scutură zăpada de pe costumul roşu cu fermoar al Maiei.

— Nu crezi că te aşteaptă prietenii tăi la creşă? zise Erica.

Apoi jucă asul din mânecă.

— Pun pariu că Ture e acolo, sperând să te vadă cât mai curând.

Maia încetă să mai plângă. Ture era dragostea vieţii ei. Era cu trei luni mai mare decât ea, avea o energie debordantă şi o plăcea pe Maia la fel de mult cum îl adora aceasta pe el.

Erica îşi ţinu respiraţia. Apoi Maia zâmbi brusc.

— Mergem la Ture.

— Da, aşa e, zise Erica. Mergem să-l vedem pe Ture. Şi am face bine să ne grăbim, altminteri Ture şi-ar putea găsi o slujbă în vreo ţară străină sau ceva de genul ăsta.

Maia o privi nedumerită, făcând-o pe Erica să izbucnească în râs.

— N-o asculta pe prostuţa de mama. Acum hai să mergem să-l vedem pe Ture.

15

Avea zece ani când totul se schimbase. De fapt, el chiar se adaptase destul de bine până atunci. Nu era fericit, nu în felul în care crezuse că avea să fie, în clipa în care o zărise pentru prima oară pe mama sa cea frumoasă, sau în felul în care fusese înainte ca Allis să înceapă să crească în pântecele femeii. Dar nici nefericit nu era. Avea locul său în viață, se putea visa departe de tot, prin intermediul cărților, şi se mulțumea cu asta. Iar grăsimea de pe trupul său îi oferea protecție; era armura lui împotriva lucrurilor care îl rodeau lăuntric.

Allis îl iubea la fel de mult ca şi până atunci. Îl urma precum o umbră, fără însă a spune multe, ceea ce lui îi convenea. Dacă avea nevoie de ceva, fetița era chiar acolo. Dacă îi era sete, ea îi aducea apă; dacă voia ceva de mâncare, ea se strecura în cămară şi îi aducea pateurile ascunse de mama.

Uneori, tata mai avea acea privire stranie, însă nu îl mai veghea constant. Allis se făcuse mare. Avea cinci ani şi în sfârşit învățase să meargă şi să vorbească. Însă nu arăta precum ceilalți copii decât dacă stătea locului şi nu vorbea. În clipele acelea, era atât de drăguță, încât oamenii se opreau să o privească, după cum făcuseră şi în trecut, când era mică şi stătea în cărucior. Dacă se mişca ori spunea ceva, o expresie

compătimitoare apărea pe chipurile străinilor, care începeau să sciture din cap.

Doctorul spusese că nu avea să fie bine niciodată. Firește că băiatului nu îi era permis să meargă la consultațiile de la medic. Nu avea voie să-i însoțească nicăieri, însă el nu uitase cum să se furișeze precum un brav indian. Mergea prin casă fără a scoate un sunet și avea întotdeauna urechile ciulite. Le auzea discuțiile și știa tot ce se spunea în legătură cu Allis. Mama era cea care vorbea, cu precădere. Ea o ducea pe Allis la doctor, încercând să găsească vreun tratament nou, o metodă nouă sau un tip nou de exercițiu care să o fi ajutat pe Allis și care să-i fi ajustat mai bine mișcările, vorbirea și abilitățile, la felul în care arăta.

Despre el nu vorbea nimeni. Tot trăgând cu urechea aflase și lucrul acela. Era ca și cum nu ar fi existat; el doar ocupa loc în spațiu. Dar se obișnuise cu asta. În puținele momente când se simțea rănit, se gândea la mirosul din trecut și la ceea ce începuse să pară mai degrabă o povestire malefică, dar îndepărtată. O amintire vagă. Acele lucruri erau de ajuns pentru a-i permite să-și accepte statutul invizibil pentru toți din jur, toți în afară de Allis. Fiindcă pe ea o făcuse să fie drăguță.

Un telefon schimbase totul. Hoașca Bătrână murise, iar casa ei îi rămăsese moștenire mamei. Casa din Fjällbacka. Nu mai fuseseră acolo de la nașterea lui Allis, din vara petrecută în rulotă, vara în care el pierduse totul. Iar în clipele acelea, ei aveau să se mute acolo. Decizia îi aparținuse mamei. Tata încercase să obiecteze, dar, ca de obicei, nimeni nu îl luase în seamă.

Lui Allis nu îi plăceau schimbările. Voia ca totul să rămână la fel, aceleași lucruri în fiecare zi, aceleași rutine. Așa că atunci când toate lucrurile îi fuseseră împachetate, iar el

ajunseseră în maşină, cu tata la volan, Allis se întorsese şi apăsase cu nasul de geamul din spate, privind casa până când aceasta îi pierise din faţa ochilor. Apoi se întorsese cu faţa în sensul de mers şi se apropiase de el. Îşi lăsase obrazul pe umărul lui, iar pentru o clipă, băiatul se gândise să o consoleze, mângâind-o uşor pe cap sau luând-o de mână. Însă nu o făcuse.

Fata stătuse rezemată de el tot drumul până în Fjällbacka.

— Ştiu că m-ai făcut de râs ieri, zise Erik.

Stătea în faţa oglinzii din dormitor, încercând să-şi facă nod la cravată. Louise nu îi răspunse, ci doar îi întoarse spatele, aşezându-se pe o parte.

— Ai auzit ce-am zis?

Ridică uşor vocea, însă nu îndeajuns încât să poată fi auzit de către fete, din camerele lor aflate de-a lungul coridorului.

— Am auzit, şopti ea.

— Să nu mai faci niciodată aşa ceva. Niciodată! Una e să te porţi ca o beţivă aici, acasă, în timpul zilei. Atâta vreme cât te poţi ţine pe picioare când fetele sunt în preajmă, nu-mi pasă de altceva. Dar n-o să accept să vii aşa la birou.

Niciun răspuns. Îl enerva faptul că Louise nu se apăra deloc. Decât tăcerea, îi prefera acele remarci caustice.

— Mă dezgusti. Eşti conştientă de asta?

Nodul de la cravată ajunse mult prea jos, iar bărbatul înjură, desfăcându-l pentru a face o nouă încercare. Îi aruncă o privire Louisei. Încă stătea întinsă pe pat, cu spatele întors, doar că umerii îi tremurau. La naiba. Dimineaţa aceea era din ce în ce mai proastă. Ura stările ei de după beţie, acompaniate de lacrimi şi văicăreli.

— Opreşte-te. Trebuie să-ţi vii în fire.

Simți cum vechile mustrări, repetate la nesfârșit, începeau să-i macine răbdarea.

— Încă te mai vezi cu Cecilia?

Vocea îi era înăbușită de pernă. Apoi femeia se întoarse cu fața spre el, în așteptarea unui răspuns.

Erik o privi, dezgustat. Fără machiaj și fără deghizarea hainelor scumpe, ea arăta cumplit. Femeia repetă întrebarea.

— Încă te mai vezi cu ea? Ți-o tragi cu ea?

Așadar, aflase. Nu ar fi crezut-o în stare.

— Nu.

Se gândi la ultima conversație avută cu Cecilia. Nu voia să discute despre asta.

— De ce nu? Deja te-ai plictisit de ea?

Louise se agățase de subiect cu înverșunarea unui pitbull.

— Haide s-o lăsăm baltă!

Nu veniră zgomote dinspre camerele fetelor, și Erik speră ca ele să nu fi auzit. Își dădu seama că probabil țipase. Însă nu voia să se gândească la Cecilia sau la copilul pe care se vedea nevoit să-l întrețină în secret.

— Nu vreau să discut despre ea, zise el, pe un ton mai calm, terminând în sfârșit nodul de la cravată.

Louise îl privea fix, cu gura căscată. Părea bătrână. La colțurile ochilor i se strânseseră lacrimi. Buza îi tremură, în vreme ce ea îl privi în continuare, fără a spune o vorbă.

— Plec la birou acum. Mișcă-ți fundul din pat și vezi să nu întârzie fetele la școală. Dacă ești în stare.

Îi aruncă o privire glacială, apoi se întoarse cu spatele. Poate că totuși ar fi meritat să scape de ea. Existau o grămadă de femei care ar fi fost extaziate să accepte

lucrurile pe care le avea el de oferit. Louise ar fi fost uşor de înlocuit.

— Crezi că e în stare să discute cu noi? îl întrebă Martin pe Gösta.

Se aflau în drum spre casa lui Kenneth, cu toate că niciunul dintre ei nu voia să îl deranjeze pe acesta atât de repede după moartea soţiei sale.

— Nu ştiu, răspunse Gösta, pe un ton care indica în mod clar faptul că nu dorea să discute.

Amândoi rămaseră tăcuţi. După o vreme, Gösta întrebă:

— Aşadar, cum merge cu fetiţa?

— Excelent! spuse Martin, luminându-se la chip.

După o serie lungă de relaţii eşuate, aproape că îşi pierduse speranţa de a-şi întemeia o familie. Însă Pia schimbase totul şi în toamna aceea născuse o fetiţă. Viaţa lui de burlac îi părea în clipele de faţă un vis atât de îndepărtat şi nu tocmai plăcut.

Liniştea îi învălui din nou. Gösta bătu cu degetele pe volan, dar se opri de îndată ce Martin îi aruncă o privire enervată. Amândoi tresăriră atunci când lui Martin îi sună telefonul mobil. După ce răspunse, expresia acestuia deveni din ce în ce mai sobră.

— Schimbare de plan, zise Martin, când termină conversaţia.

— Ce vrei să spui? Ce anume se petrece?

— Era Patrik la telefon. S-a întâmplat ceva acasă la Christian Thydell. A sunat la poliţie şi abia dacă a putut vorbi. Dar e ceva legat de copiii lui.

— La naiba, zise Gösta, apăsând pedala de acceleraţie. Ţine-te bine, îi spuse el lui Martin, gonind şi mai repede.

Își simți stomacul încordându-se. Dintotdeauna îi fusese greu să aibă de-a face cu anchete în care erau implicați copii. Iar lucrurile nici nu se îmbunătățiseră de-a lungul anilor.

— N-a putut Patrik să-ți spună mai multe?

— Nu, răspunse Martin. Christian era într-un asemenea hal, încât Patrik n-a reușit să înțeleagă mare lucru. El și Paula se află, de asemenea, pe drum, însă noi vom ajunge primii. Patrik a zis să nu-i așteptăm.

Martin părea, la rându-i, palid la față. Era și-așa destul de dificil să ajungă la locul faptei chiar și dacă s-ar fi pregătit sufletește pentru ce aveau să vadă. Însă în momentele acelea, nici măcar nu știau ce anume îi aștepta.

Odată ajunși în fața casei familiei Thydell, nu se mai obosiră să parcheze corespunzător mașina. Gösta apăsă brusc frâna, iar amândoi săriră afară. Nimeni nu le răspunse atunci când apăsară pe sonerie, așa că deschiseră singuri ușa.

— Bună ziua! E cineva acasă?

Auziră zgomote venind de la etaj, așa că o luară la fugă într-acolo.

— Bună ziua. Poliția.

Strigară din nou, însă tot nu primiră vreun răspuns. Dintr-o cameră, auziră plânsete și țipete de copii, amestecate cu sunetul stropilor de apă.

Gösta trase adânc aer în piept și se uită înăuntru. Sanna era așezată pe podeaua din baie, plângând atât de amarnic, încât tremura din toți rărunchii. În cadă stăteau cei doi băieței. Apa avea o tentă roz, iar Sanna le spăla energic trupușoarele.

— Ce s-a întâmplat? Sunt răniți? întrebă Gösta, privind țintă spre copiii din cadă.

Sanna se întoarse, le aruncă o privire grăbită, după care se înapoie la fiii săi.

— Sunt răniți, Sanna? Să chemăm o ambulanță?

Gösta se apropie de ea, se lăsă pe vine și îi puse brațul pe după umăr. Însă femeia nu îi răspunse. Continuă să spele, fără prea multe rezultate. Culoarea roșie nu se ducea. De fapt, chiar părea să se întindă.

Gösta aruncă o privire mai atentă asupra băieților și își simți pulsul domolindu-se. Culoarea roșie nu era sânge.

— Cine a făcut asta?

Sanna plânse în hohote, folosindu-și dosul palmei pentru a îndepărta picăturile de apă roz ce-i fuseseră împroșcate în față.

— Ei... ei...

Dinții îi clănțăneau, iar Gösta o strânse de umăr, pentru a o liniști. Cu coada ochiului, îl zări pe Martin în cadrul ușii.

— E vopsea, îi spuse acestuia.

Apoi o privi din nou pe Sanna. Femeia inspiră adânc, după care făcu o nouă încercare de a vorbi.

— Nils striga după mine. Era în pat. Așa... așa arătau amândoi. Cineva scrisese pe perete, iar vopseaua trebuie să se fi prelins și pe paturile lor. Am crezut că era sânge.

— Dar tu și Christian nu ați auzit nimic în timpul nopții? Sau în dimineața asta?

— Nu, nimic.

— Unde e camera copiilor? întrebă Gösta.

Sanna îi făcu semn spre coridor.

— Mă duc să arunc o privire, spuse Martin, întorcându-se cu spatele la ei.

— Vin și eu.

Gösta o obligă pe Sanna să se uite la el, înainte de a se ridica.

— Ne întoarcem imediat. În regulă?

Femeia dădu din cap. Gösta se ridică şi merse în hol. Dinspre camera copiilor, el auzi voci stridente.

— Christian, pune-o jos.

— Trebuie să şterg asta...

Christian părea la fel de confuz precum Sanna, iar când Gösta intră în cameră, îl văzu ţinând o găleată cu apă, pregătindu-se să-i arunce conţinutul pe zid.

— Mai întâi va trebui să aruncăm noi o privire.

Martin întinse mâna spre Christian, care era îmbrăcat doar în lenjerie intimă. Pe piept avea mici stropi de vopsea roşie, căpătaţi fără îndoială atunci când o ajutase pe Sanna să îi ducă pe băieţi în baie.

În clipa aceea, bărbatul încercă să arunce apa spre perete, dar Martin sări şi îi înşfăcă găleata. Christian nu se împotrivi deloc. Dădu drumul mânerului şi stătu acolo, legănându-se uşor.

Odată ce Christian fu ţinut sub control, Gösta se putu concentra asupra cuvintelor pe care bărbatul încercase să le şteargă. Pe peretele de deasupra paturilor celor doi băieţi, cineva scrisese: *„Nu îi meriţi"*.

Vopseaua roşie se prelingea din litere, care păreau să fi fost scrise cu sânge. Aceeaşi impresie lăsa şi vopseaua de pe patul copiilor. Gösta înţelese în clipele acelea şocul cumplit pe care trebuia să-l fi avut Sanna când intrase în cameră. De asemenea, înţelese şi reacţia lui Christian. Figura acestuia era lipsită de orice expresie, privind în gol, spre perete, în timp ce bombănea nedesluşit. Gösta se dădu mai aproape, încercând să audă ce spunea.

— Nu îi merit. Nu îi merit.

Gösta îl apucă grijuliu de braţ.

— Christian, du-te şi pune nişte haine pe tine, după care vom sta de vorbă.

Blând, însă ferm, Gösta îl scoase pe uşă, mergând cu el spre dormitor. Christian îl urmă ascultător, însă apoi nu făcu decât să se aşeze pe pat, fără a încerca să se îmbrace. Gösta aruncă o privire în jur, până când găsi un halat agăţat într-un cârlig, în spatele uşii. Îi dădu halatul lui Christian, care îl puse pe el, cu mişcări încete şi apatice.

— Trebuie să îi mai verific o dată pe Sanna şi pe copii. După care vom merge în bucătărie şi vom sta de vorbă.

Christian încuviinţă. Privirea îi era goală şi sticloasă. Gösta îl lăsă stând pe pat şi se duse după Martin, care încă se afla în camera copiilor.

— Ce naiba se întâmplă aici? întrebă Gösta.

Martin scutură din cap.

— E ceva macabru. Persoana care a făcut asta trebuie să fie nebună. Şi ce înseamnă? *„Nu îi meriţi."* Ce să merite? Copiii?

— Asta trebuie să aflăm. Patrik şi Paula vor ajunge dintr-o clipă în alta. Ai putea să mergi până jos, să le dai drumul înăuntru? Şi sună după un doctor. Nu cred să fie răniţi copiii, însă întreaga familie a suferit un şoc puternic. Probabil că ar fi mai bine să îi examineze un medic. Mă duc să o ajut pe Sanna să scoată vopseaua de pe copii. Îi perie atât de tare, încât o să le ia şi pielea de pe ei.

— Trebuie să chemăm şi echipa de criminalişti.

— Exact. De îndată ce ajunge Patrik, roagă-l să ia cât mai repede legătura cu Torbjörn, ca să trimită un echipaj. Şi ar trebui să încercăm să nu umblăm prea mult pe aici.

— Măcar am izbutit să salvăm peretele, spuse Martin.

— Da, am avut mare noroc.

Merseră împreună la parter, şi Gösta găsi rapid uşa care dădea spre pivniţă. Scările erau luminate de un singur bec, aşa că bărbaţii coborâră cu grijă. Ca în orice pivniţă, şi în cea a familiei Thydell se găseau tot felul de vechituri: cutii de carton, jucării aruncate, lăzi etichetate „ornamente de Crăciun", unelte care nu păreau să fi fost folosite prea des şi un raft cu materiale pentru pictat: cutii din metal, sticle, pensule, cârpe. Gösta se întinse după o sticlă pe jumătate plină cu terebentină, dar în clipa în care degetele i se strânseră în jurul recipientului, el observă ceva cu coada ochiului. Pe podea era aruncată o cârpă. Stropită cu vopsea roşie.

Examină rapid cutiile cu vopsea de pe raft. Niciuna nu conţinea vopsea roşie. Însă Gösta nu avea îndoieli că nuanţa de pe cârpă era aceeaşi cu cea din camera băieţilor. Persoana care scrisese acele cuvinte pe zid trebuie să fi adus cu ea vopseaua, după care se dusese la subsol, ca să se cureţe. Se uită la sticla pe care o ţinea în mână. La naiba. Era posibil să aibă amprente pe ea. Însă avea nevoie de terebentină. Băieţii trebuiau curăţaţi de vopsea. O sticlă goală de cola rezolvă problema. Fără a-şi schimba poziţia degetelor pe recipientul cu terebentină, el turnă conţinutul acestuia în sticla de plastic, după care îl puse înapoi pe raft. Cu puţin noroc, amprentele nu se stricaseră. Şi cârpa ar fi putut servi, la rându-i, drept indiciu.

Cu sticla de cola în mână, Gösta urcă la etaj. Patrik şi Paula nu ajunseseră încă, dar nu puteau fi prea departe. Atunci când Gösta intră în baie, Sanna încă îşi spăla cu încăpăţânare fiii. Aceştia plângeau disperaţi. Gösta se lăsă pe vine şi spuse cu blândeţe:

— Nu vei scoate vopseaua doar frecând cu săpun. Trebuie să folosim nişte terebentină.

Îi arătă femeii sticla pe care o adusese din pivniţă. Sanna se opri şi se uită fix la el. Gösta luă un prosop de mâini dintr-un cârlig de lângă chiuvetă şi turnă puţin lichid pe el, sub privirile Sannei. Ridică prosopul şi i-l arătă femeii, după care îl apucă de braţ pe băiatul mai mare. În clipa aceea nu mai avea rost să încerce să-i calmeze. Trebuia doar să acţioneze rapid.

— Vezi? Vopseaua se duce imediat.

Cu toate că băiatul se zvârcolea neîncetat, Gösta reuşi să îndepărteze mare parte din vopsea.

— Aşa trebuie făcut.

Îşi dădu seama că îi vorbea Sannei de parcă ar fi fost un copilaş, însă tactica păru să dea roade, fiindcă ea devenea tot mai calmă.

— Bun. Am terminat cu el.

Gösta puse jos prosopul, după care luă duşul, pentru a spăla solventul de pe corpul băiatului. Acesta începu să dea frenetic din picioare atunci când Gösta îl ridică din cadă, dar Sanna reacţionă prompt, înfăşurându-l într-un halat. Îl trase în poala sa şi îl legănă, ţinându-l strâns.

— În regulă, micuţule. Acum e rândul tău.

Băiatul mai mic păru să înţeleagă că dacă îl lăsa pe poliţist să îl cureţe, avea să poată ieşi din cadă, ca să stea în braţele mamei. Se opri brusc din plâns şi stătu nemişcat în timp ce Gösta mai turnă puţină terebentină pe prosop şi începu să îndepărteze vopseaua. La puţin timp după aceea, băieţelul rămase colorat doar într-o vagă nuanţă de roz, şi avu voie să stea în braţele Sannei, înfăşurat din cap până-n picioare într-un prosop mare de baie.

Gösta auzi voci şi zgomot de paşi apropiindu-se, de la parter. Patrik îşi făcu apariţia în cadrul uşii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, gâfâind. E toată lumea în regulă? Martin a zis că nu păreau răniţi copiii.

Privirea lui Patrik rămase fixată asupra căzii, plină cu apă de un roşu-aprins.

— Copiii sunt în ordine. Doar puţin şocaţi. La fel şi părinţii.

Gösta se ridică şi merse pe hol, însoţit de Patrik. Îi povesti pe scurt colegului său cele întâmplate.

— Ce nebunie. Cine ar face aşa ceva?

— Martin şi cu mine am zis la fel. Ceva nu e în regulă. Cred că Thydell ştie mai multe decât ne spune nouă.

Îi repetă ceea ce îl auzise pe Christian murmurând.

— Sunt de acord, spuse Patrik. Am sentimentul ăsta de o vreme încoace. Unde e Christian?

— În dormitor. Să vedem dacă e în stare să poarte o discuţie cu noi.

— Cred că ar fi timpul.

Telefonul mobil al lui Patrik sună. Bărbatul îl scoase din buzunar şi răspunse. Apoi tresări brusc.

— Ce-ai spus? Poţi repeta?

Îl privi pe Gösta, cu o expresie panicată pe chip. Gösta încercă în zadar să audă ceea ce spunea persoana de la telefon.

— În regulă. Am înţeles. Suntem în casa familiei Thydell. Şi aici s-a întâmplat ceva, însă avem totul sub control.

Apoi termină convorbirea.

— Kenneth Bengtsson a fost dus la spitalul din Uddevalla. Alerga în dimineaţa asta, iar cineva i-a întins o

capcană. O funie care să-l împiedice, pentru ca mai apoi să cadă direct pe un strat cu cioburi de sticlă.

— Dumnezeule mare, şopti Gösta.

Şi, pentru a doua oară în dimineaţa aceea, spuse:

— Ce naiba se întâmplă aici?

Erik privi ţintă spre telefonul mobil. Kenneth era în drum către spital. Corect ca întotdeauna, îi convinsese pe medicii de pe ambulanţă să sune la birou pentru a anunţa că el nu va putea veni la muncă.

Cineva îi întinsese o capcană de care avea să dea cu siguranţă, pe traseul său. Erik nici măcar nu luase în considerare posibilitatea unei greşeli, a unei glume proaste care mersese prea departe. Kenneth urmărea acelaşi traseu în fiecare dimineaţă. Toată lumea din zonă ştia asta, şi oricine altcineva ar fi putut lesne afla. Aşadar, nu exista nicio îndoială că cineva voise să-i facă rău lui Kenneth. Ceea ce însemna că şi Erik se afla în pericol.

Lucrurile scăpaseră de sub control. De-a lungul anilor, Erik îşi asumase multe riscuri şi călcase peste multe cadavre pentru a ajunge în faţă. Însă niciodată nu ar fi anticipat aşa ceva, sau teroarea pe care o simţea în momentele acelea.

Se întoarse spre computer şi intră pe site-ul băncii lui. Trebuia să-şi facă o idee în legătură cu posibilităţile pe care le avea. Gândurile i se învârteau prin minte, dar el încercă să se concentreze asupra banilor pe care îi avea în conturile bancare, pentru a-şi putea canaliza temerile într-un plan, într-un mijloc de evadare. Pentru o clipă, reflectă asupra celui care trimisese scrisorile şi care probabil îl omorâse pe Magnus. Era clar că persoana cu pricina îşi mutase atenţia asupra lui Kenneth. Cel puţin, pentru

moment. Apoi Erik își îndepărtă acele gânduri. Speculațiile nu aveau să-l ajute cu nimic. Putea să fi fost oricine. În momentele respective, trebuia să-și salveze propria piele, să ia toate fondurile disponibile și să părăsească țara, îndreptându-se către un loc mai călduros, unde nimeni nu s-ar fi putut atinge de el. Și trebuia să rămână acolo până la rezolvarea întregii situații.

Firește că avea să le simtă lipsa fetelor. Însă ele erau măricele, și poate că totul s-ar fi dovedit un bun motiv ca Louise să își vină în fire, odată ce responsabilitatea pentru fiicele lor avea să fie doar a ei, fără să se mai poată bizui pe sprijinul lui Erik. Și oricum nu le-ar fi lăsat el fără vreun ban. S-ar fi îngrijit ca ele să aibă destul în bancă ca să se descurce o vreme. Însă Louise avea să fie nevoită să lucreze. I-ar fi prins bine. În definitiv, nu se putea aștepta ca el să o întrețină pentru tot restul vieții. Erik avea tot dreptul să-și urmeze planul, iar banii economisiți de-a lungul anilor ar fi fost suficienți pentru a-și clădi o viață nouă. Și pentru a rămâne în siguranță.

Situația era sub control; nu-i mai rămânea decât să se ocupe de niște chestiuni practice. Pentru început, trebuia să discute cu Kenneth. Hotărî să meargă la spital în dimineața aceea, în speranța că partenerul lui avea să se simtă îndeajuns de bine pentru a verifica niște bilanțuri. Firește că urma să îi fie greu lui Kenneth să părăsească firma la un timp atât de scurt după moartea lui Lisbet și fără îndoială că aveau să existe niște repercusiuni obositoare. Însă Kenneth era băiat mare și poate că Erik îi făcea un serviciu, obligându-l să stea pe propriile lui picioare. Cu cât se gândea mai mult, cu atât considera că situația avea să le facă bine și lui Kenneth, și Louisei, din moment ce el nu i-ar mai fi putut ține de mână pe amândoi.

Apoi mai rămânea Cecilia. Însă ea deja îi spusese verde în față că nu avea nevoie de ajutorul lui, cu excepția celui financiar. Oricum, Erik plănuia să pună deoparte o mică sumă de bani și pentru ea.

Așa avea să procedeze. Cecilia era în stare să-și poarte singură de grijă; cu toții o puteau face. Și probabil că fetele aveau să înțeleagă. Cu timpul, fetele aveau să înțeleagă.

Durase mult până să-i fie îndepărtate toate fragmentele de sticlă. Mai rămăseseră două. Se înfipseseră atât de adânc, încât era nevoie de o procedură mai complicată pentru a le scoate. Însă toată lumea căzuse de acord: bărbatul fusese extrem de norocos. Sticla ratase arterele principale. Altminteri, lucrurile ar fi putut lua o întorsătură foarte neplăcută. Exact asta îi spusese și doctorul.

Kenneth se întoarse cu fața spre perete. Ei chiar nu înțelegeau că mai rău de atât nu se putea? Dacă ar fi fost după el, ar fi vrut ca sticla să-i fi pătruns și mai adânc, retezându-i durerea și îndepărtându-i răul din suflet. L-ar fi curățat de amintirea ticăloșiei. Fiindcă în ambulanța ce rula cu viteză mare, în timp ce sirenele îi urlau în urechi, și fiecare zguduire îi schimonosea chipul, el înțelesese brusc. Știu cine îi hăituia. Cine îi ura pe toți și voia să le facă rău. Și cine i-o luase pe Lisbet de lângă el. Ideea că soția lui murise cu adevărul răsunându-i în urechi era mai mult decât putea îndura.

Își privi brațele care se odihneau deasupra păturii. Erau acoperite cu bandaje. La fel și picioarele. Își parcursese ultimul său maraton. Doctorul spusese că ar fi fost nevoie de un miracol ca rănile să i se vindece cum

trebuie. Însă nu mai conta în acele momente. Nu voia să mai alerge vreodată.

Şi nici nu intenționa să mai fugă de ea. Deja îi răpise lucrul cel mai important. Restul nu conta. Exista acolo un fel de justiție divină, imposibil de combătut. Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte.

Kenneth închise ochii şi văzu imaginile pe care le alungase într-un cotlon îndepărtat al memoriei sale. După atâția ani, era ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Cu o singură ocazie acele amintiri ieşiseră din nou la suprafață. În ziua de Sânziene, când totul fusese gata să se năruie. Dar zidurile rezistaseră, iar el înăbuşise încă o dată acele imagini, ascunzându-le în cele mai întunecate unghere ale minții.

Iar în clipele acelea, imaginile se întorseseră. Ea le scosese la iveală, obligându-l pe Kenneth să le privească. Dar el nu le putea suporta. Mai presus de orice, nu putea să îndure gândul că ele fuseseră ultimele lucruri pe care le auzise Lisbet. Să fi schimbat oare totul? Să fi pierit Lisbet cu un gol imens în suflet, acolo unde sălăşluise odată dragostea pentru el? Să fi devenit oare un străin pentru ea, în clipele acelea?

Deschise din nou ochii. Cu privirea ațintită asupra tavanului, simți lacrimile şiroindu-i pe obraji. Putea să vină şi să-l ia. Nu avea de gând să mai fugă.

Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte.

16

— La o parte, grăsanule!

Băieții se ciocniră intenționat de el când îl depășiră pe coridor. Se străduise să-i ignore, să fie la fel de invizibil la școală, ca și acasă. Însă nu funcționase. Era ca și cum ar fi așteptat pe cineva ca el, cineva care ieșea în evidență, un țap ispășitor, de care să se poată lega. El înțelegea. După ce petrecuse atât de multe ceasuri citind cărți, ajunsese să cunoască și să înțeleagă mai multe decât puștii de vârsta lui. Se remarca la toate materiile, iar profesorii îl iubeau. Însă la ce bun, când nu era în stare să dea cu piciorul într-o minge, să alerge repede ori să scuipe la distanță? Acelea erau îndemânările care contau, talentele care aveau importanță.

Își croi încet drum spre casă. Se tot uită în jur pentru a preîntâmpina vreo ambuscadă. Din fericire, nu avea mult de mers până la școală. Drumul era înțesat cu pericole, însă măcar era scurt. Tot ce trebuia să facă era să coboare panta Håckebacken, să vireze la stânga, spre cheiul dinspre Badholmen, iar acolo se găsea căminul lui. Casa pe care o moșteniseră de la Hoașca Bătrână.

Mama încă o numea așa. Rostea acel nume cu o satisfacție răutăcioasă, de fiecare dată când arunca vreun lucru de-al

bătrânei, zvârlindu-l în cutia de gunoi pe care o aşezaseră în curte atunci când se mutaseră.

— De-ar putea să vadă asta Hoaşca Bătrână. Uite cum se duc scaunele ei preţioase, zicea mama, făcând ordine şi îndepărtând cu frenezie lucrurile. Iar acum voi arunca porţelanurile bunicii tale. Vezi?

Băiatul nu ştia de ce-i spunea aşa: Hoaşca Bătrână. Sau de ce mama era atât de furioasă pe ea. Odată, îl întrebase timid pe tata, însă acesta nu făcuse decât să bombăne ceva drept răspuns.

— Deja ai venit?

Mama o pieptăna pe Allis când el intră în casă.

— Şcoala s-a terminat la aceeaşi oră ca de obicei, zise el, ignorând zâmbetul lui Allis. Ce avem la cină?

— Arăţi de parcă ai fi mâncat deja pentru tot restul anului. Azi nu primeşti cina. Poţi să supravieţuieşti din rezervele de grăsime.

Era doar ora patru după-amiaza, iar băiatul îşi dădu seama cât de flămând avea să fie. Însă atunci când o privi pe mama, înţelese că nu avea rost să protesteze.

Merse în camera lui, închise uşa şi se aşeză pe pat, cu o carte. Plin de speranţă, îşi îndesă mâna sub saltea. Cu puţin noroc, avea să găsească ceva. Însă acolo nu era nimic. Femeia era foarte inteligentă. Întotdeauna găsea mâncarea şi dulciurile ascunse de el, indiferent unde le-ar fi vârât.

Câteva ore mai târziu, stomacul îi protesta zgomotos. Era atât de flămând, încât nu mai avea mult şi izbucnea în plâns. De la parter venea miros de chifle proaspăt coapte, iar băiatul ştiu că mama făcea rulouri cu scorţişoară doar pentru ca aroma acestora să-l înnebunească de foame. Adulmecă aerul, apoi se întoarse pe o parte, cufundându-şi faţa în pernă. Uneori îi trecea prin minte să fugă de acasă. Nimeni nu s-ar

fi sinchisit. Poate că Allis i-ar fi dus dorul, însă lui nu îi păsa deloc. Ea o avea pe mama.

Mama îi dedica lui Allis tot timpul său liber. Aşadar, cum se putea ca Allis să nu o privească pe femeie cu la fel de multă veneraţie? Şi de ce nu aprecia lucrurile care lui i-ar fi părut cele mai importante în viaţă?

Pesemne că adormise, fiindcă îl trezi o bătaie timidă în uşă. Cartea îi căzuse peste faţă, iar băiatul salivase în somn, deoarece perna îi era udă. Îşi şterse obrazul cu mâna şi se ridică ameţit pentru a deschide uşa. Dinaintea lui stătea Allis. Ţinea în mână un rulou, pe care i-l întinse băiatului. Acesta ezită, deşi îi lăsa gura apă. Mama avea să fie tare furioasă dacă ar fi aflat că Allis se strecurase la etaj şi îi adusese ceva de mâncare.

Allis îl privi cu ochi mari. Voia ca el s-o vadă, s-o lu- bească. Băiatului îi apăru o imagine în minte. Imaginea şi senzaţia trupului ud şi alunecos al unui bebeluş. Allis pri- vindu-l din apă. Felul în care dăduse din mâini, apoi rămă- sese nemişcată.

Înşfăcă ruloul şi îi trânti uşa în faţă. Însă fără folos. Imaginile îl bântuiau mai departe.

Patrik îi trimisese pe Gösta şi pe Martin în Uddevalla, ca să-l viziteze pe Kenneth şi să stabilească dacă acesta se simţea îndeajuns de bine încât să stea de vorbă cu ei. Echipa de criminalişti a lui Torbjörn Ruud se afla pe drum. Aveau să se despartă, ca să se poată ocupa şi de locul în care căzuse Kenneth, şi de locuinţa lui Christian şi a Sannei. Gösta nu ar fi vrut să plece; ar fi preferat să stea şi să discute cu Christian. Însă Patrik voise ca în locul lui să rămână Paula. Considerase că ar fi fost mai bine ca o femeie să stea de vorbă cu Sanna şi copiii ei. Totuşi, fusese impresionat de felul în care Gösta tratase situaţia şi mai ales de faptul că găsise cârpa şi sticla în pivniţă. Cu puţin noroc, acele obiecte aveau să le dezvăluie amprentele şi ADN-ul făptaşului. Până atunci, acesta îşi ştersese cu grijă urmele.

Îl fixă cu privirea pe bărbatul aflat dinaintea lui, la masa din bucătărie. Christian părea frânt şi îmbătrânit. Ca şi cum ar fi îmbătrânit cu zece ani, de ultima oară când îl văzuse Patrik. Nu se obosise să-şi lege bine halatul, drept care pieptul său dezgolit îl făcea să pară cu atât mai vulnerabil. Patrk se întrebă dacă ar fi trebuit să-i atragă atenţia, dar hotărî să tacă din gură. Fără îndoială că ţinuta era acum ultima problemă a lui Christian.

— Băieții s-au calmat. Colega mea, Paula, va sta de vorbă cu ei și cu soția ta. Va avea grijă să nu spună ceva care să-i sperie ori să-i supere mai tare. În regulă?

Patrik încercă să-i întâlnească privirea, pentru a vedea dacă bărbatul era atent. La început, nu primi vreun răspuns, așa că se gândi să repete ce spusese. Dar Christian scutură din cap, în cele din urmă.

— Între timp, m-am gândit să stăm și noi un pic de vorbă, continuă Patrik. Știu că nu prea ai vrut să discutăm în trecut, însă de data aceasta, nu ai de ales. Cineva a intrat în casa voastră și a pătruns în camera în care dormeau fiii voștri. Băieților nu li s-a făcut vreun rău fizic, dar experiența trebuie să fi fost terifiantă. Dacă ai idee cine s-ar putea afla în spatele acestor lucruri, trebuie să-mi spui. Înțelegi?

Din nou, se scurse un lung răstimp până ce bărbatul să scuture din cap. Își drese vocea, ca pentru a spune ceva, însă nu zise nimic.

Patrik continuă:

— Abia ieri am aflat că Erik și Kenneth au primit, la rândul lor, scrisori de amenințare din partea aceleiași persoane care te-a vizat pe tine. Iar în dimineața asta, Kenneth a fost grav rănit, în vreme ce alerga. Cineva i-a întins o capcană.

Speriat, Christian ridică privirea, însă apoi o coborî iar spre pământ.

— Nu deținem informații cum că Magnus ar fi primit scrisori asemănătoare, dar plecăm de la premisa că moartea lui a fost provocată de aceeași persoană. Iar eu am senzația că nu ne spui tot ce știi. Poate fiindcă e vorba despre ceva ce nu vrei să scoți la iveală, sau poate e un lucru ce ți se pare neînsemnat, însă trebuie să ne lași pe

noi să decidem ce e important. Până şi cel mai mic indiciu ar putea fi semnificativ.

Christian trasă cu degetul cerculeţe pe masă. Apoi, ridicându-şi privirea, dădu cu ochii de Patrik. Preţ de o secundă, păru ca şi cum Christian ar fi vrut să spună ceva. Apoi bărbatul rămase iar tăcut.

— N-am idee, zise el. Nu ştiu cu nimic mai mult decât voi.

— Eşti conştient că atât tu, cât şi familia ta sunteţi în mare pericol, cât timp persoana asta se află în libertate?

Chipul lui Christian deveni nefiresc de calm. Îi dispăru orice urmă de grijă ori teamă. În schimb, căpătă o expresie pe care Patrik nu putu să o descrie decât ca fiind hotărâtă.

— Înţeleg. Şi sunt sigur că veţi face tot posibilul pentru a-l găsi pe făptaş. Dar mă tem că nu vă pot ajuta. Pur şi simplu nu ştiu nimic.

— Nu te cred, zise Patrik, fără menajamente.

Christian ridică din umeri.

— Ei bine, eu nu pot schimba asta. Îţi spun ceea ce ştiu. Adică nimic.

Dându-şi brusc seama că era aproape gol, Christian se înfăşură în halat şi strânse bine cordonul acestuia.

Cuprins de frustrare, Patrik vru să-l zgâlţâie pe bărbat. Era convins că-i ascundea ceva. Nu ştia ce anume, sau dacă avea vreo importanţă în cadrul anchetei. Însă cu siguranţă exista ceva despre care Christian nu voia să discute.

— La ce oră te-ai culcat azi-noapte? întrebă Patrik, hotărând să schimbe subiectul, însă doar pentru o clipă.

N-avea de gând să-l lase pe Christian să scape atât de uşor. Văzuse groaza de pe chipurile copiilor lui. Data

următoare n-avea să mai fie vorba de vopsea roşie. Trebuia să-l facă pe Christian să priceapă gravitatea situaţiei.

— M-am culcat târziu, după ora unu. N-am idee când a adormit Sanna.

— Ai fost acasă toată seara?

— Nu, m-am dus să mă plimb. Sanna şi cu mine ne confruntăm cu nişte... probleme. Am avut nevoie să iau puţin aer.

— Unde ai fost?

— Nu sunt foarte sigur. Nicăieri în mod special. Pur şi simplu m-am învârtit puţin prin zonă, după care m-am plimbat prin oraş.

— Singur? În toiul nopţii?

— Nu voiam să stau în casă. Unde să mă fi dus?

— Aşadar, te-ai întors acasă pe la ora unu? Eşti sigur?

— Sunt foarte sigur. M-am uitat la ceas când eram în Piaţa Ingrid Bergman, şi arăta unu fără un sfert. Durează cam zece ori cincisprezece minute să merg de acolo până acasă. Aşa că trebuie să fi fost ora unu când am ajuns.

— Sanna dormea?

Christian dădu din cap.

— Da, dormea. Şi băieţii la fel. Casa era cufundată în tăcere.

— Ai aruncat o privire în camera copiilor când te-ai întors?

— Întotdeauna fac asta. Nils dăduse la o parte pătura de pe el, ca de obicei, aşa că l-am învelit.

— Şi nu ai observat nimic ciudat sau ieşit din comun?

— Adică nişte litere mari şi roşii pe perete? zise el, sarcastic.

Patrik începu să se enerveze.

— Repet întrebarea. Nu ai văzut nimic straniu, nimic care să-ți trezească o reacție, când te-ai întors acasă?

— Nu, zise Christian. N-am văzut nimic care să-mi trezească vreo reacție. Dacă ar fi fost așa, crezi că m-aș fi culcat?

— Nu, probabil că nu.

Patrik începu din nou să transpire. De ce era atât de cald în casele tuturor? Își trase de gulerul cămășii. Avu senzația că se înăbușă.

— Ai încuiat ușa după ce te-ai întors acasă?

Christian se gândi puțin.

— Nu știu, zise el. Cred că da. De obicei încui ușa principală. Dar... nu-mi amintesc s-o fi făcut.

În clipele acelea, tot sarcasmul îi dispăru din voce. Aproape că șopti atunci când spuse:

— Nu-mi amintesc să fi încuiat ușa.

— Și n-ai auzit nimic în timpul nopții?

— Nu, nimic. Eu nu, în orice caz. Nu cred să fi auzit nici Sanna. Amândoi dormim profund. Nu m-am trezit decât atunci când Sanna a început să țipe, în dimineața asta. Nici măcar pe Nils nu l-am auzit.

Patrik hotărî să mai facă o încercare.

— Și n-ai idee cine ar fi putut face asemenea lucru? Sau ce motiv ar fi avut să-ți trimită scrisori de amenințare, timp de un an și jumătate? Nici măcar o suspiciune?

— De ce naiba nu ești atent la ceea ce spun?

Izbucnirea veni din senin, făcându-l pe Patrik să tresară. Bărbatul țipase atât de strident, încât Paula își făcu apariția, de la etaj.

— E totul în regulă?

— Suntem bine, îi răspunse Patrik, sperând să nu se înșele.

Christian părea a fi pe punctul de a se prăbuşi. Avea faţa roşie ca racul şi se scărpina zdravăn în palmă.

— Nu ştiu nimic, repetă el, încercând cu disperare să nu ridice glasul.

Se scărpina atât de puternic, încât îşi lăsa urme pe piele.

Patrik aşteptă ca bărbatul să se relaxeze puţin şi ca obrajii să-i revină la o culoare cât de cât normală. Când încetă să se mai scarpine, Christian privi surprins către urmele din palmă, ca şi cum n-ar fi înţeles de unde i se trăgeau.

— Aţi avea unde să staţi până când aflăm noi mai multe? întrebă Patrik.

— Sanna şi băieţii ar putea merge la sora ei, în Hamburgsund, pentru a sta acolo o vreme.

— Dar tu?

— Eu rămân aici, spuse Christian, pe un ton ferm.

— Nu pare a fi o idee bună, zise Patrik, la fel de hotărât. Nu-ţi putem oferi protecţie nonstop din partea poliţiei. Aş prefera să locuieşti în altă parte, unde să te simţi mai în siguranţă.

— Rămân aici.

Tonul lui Christian indică faptul că nu mai exista loc pentru discuţii.

— În regulă, zise Patrik, şovăind. Asigură-te ca familia ta să plece cât mai curând posibil. Vom încerca pe cât putem să stăm cu ochii pe casă, dar nu avem resurse pentru a...

— Nu am nevoie de protecţie din partea poliţiei, îl întrerupse Christian. Voi fi în regulă.

Patrik îl privi fix.

— Un nebun se află în liberate. Individul ăsta a comis deja o crimă, poate chiar două, şi pare hotărât ca tu,

Kenneth, posibil şi Erik, să vă aflaţi sfârşitul. Nu e un joc. Tu nu pari să înţelegi.

Vorbi rar, pronunţând clar fiecare cuvânt, pentru a se convinge că este înţeles.

— Te asigur că înţeleg pe deplin cât de serioasă e situaţia. Dar eu rămân aici.

— Dacă te răzgândeşti, ştii unde să dai de mine. Şi, după cum am zis, nu cred nicio secundă că nu ştii nimic despre asta. Sper că înţelegi cât de mult rişti prin tăcerea ta. Indiferent ce ascunzi, noi tot vom afla, mai devreme sau mai târziu. Întrebarea e dacă o vom face înainte sau după ce va avea de suferit cineva.

— Cum se simte Kenneth? murmură Christian, evitând să-l privească pe Patrik.

— Tot ce ştiu e că a fost rănit. Nimic mai mult.

— Ce s-a întâmplat?

— Cineva a întins o funie de-a lungul potecii, apoi a presărat un strat gros de sticlă pe jos. Aşa că poate înţelegi acum de ce îţi tot cer să cooperezi.

Christian nu-i răspunse. Se întoarse şi privi pe fereastră. Chipul său era la fel de şters precum zăpada de afară, iar fălcile îi erau încleştate. Însă privind fix într-un punct, bărbatul repetă, pe un ton glacial şi lipsit de orice fel de emoţie:

— Nu ştiu nimic. Nu. Ştiu. Nimic.

— Doare?

Martin se uită la braţele bandajate ale bărbatului, aşezate deasupra păturii. Kenneth dădu din cap.

— Eşti în stare să ne răspunzi la câteva întrebări?

Gösta îşi trase un scaun şi îi făcu semn lui Martin să-i urmeze exemplul.

— Având în vedere că deja v-aţi aşezat, s-ar părea că presupuneţi să fiu în stare, zise Kenneth, cu un zâmbet vag.

Martin nu îşi putu lua privirea de la bandaje. Trebuia să fi durut îngrozitor să cazi pe cioburile alea, apoi să-ţi fie îndepărtate.

Îi aruncă o privire nesigură lui Gösta. Uneori avea senzaţia că nu deţinea îndeajuns de multă experienţă pentru a şti cum să procedeze în diferite situaţii care apăreau în meseria de poliţist. Să se fi aruncat înainte, punând întrebări? Sau să fi dat dovadă de respect faţă de colegul său mai în vârstă, lăsându-l pe acesta să conducă discuţia? Era o chestiune foarte delicată. El era întotdeauna cel mai tânăr, cel trimis mereu să rezolve câte ceva. Şi el ar fi preferat să rămână acasă la Christian, ceea ce tot repetase şi Gösta, în drum spre Uddevalla. Ar fi vrut să-i interogheze pe Christian şi pe soţia lui, să stea de vorbă cu Torbjörn şi cu echipa sa, odată ajunşi la locul faptei; ar fi preferat să se afle în miezul evenimentelor.

Era dezamăgit de faptul că Patrik alegea de regulă să lucreze cu Paula, cu toate că Martin intrase în poliţie cu câţiva ani înaintea ei. Firește că Paula avea experienţă, deoarece lucrase în Stockholm, în vreme ce el îşi petrecuse scurta carieră în secţia de poliţie Tanumshede. Dar să fi fost neapărat un lucru negativ? Cunoştea zona, ştia toţi scandalagiii locului, şi cunoştea modul de gândire al oamenilor şi felul în care funcţiona un orăşel micuţ. De fapt, chiar fusese coleg de şcoală cu unii dintre cei care provocau probleme, în vreme ce aceştia erau complet necunoscuţi pentru Paula. Iar după ce zvonurile cu privire la viaţa ei personală se răspândiseră prin zonă cu iuţeala fulgerului, mulţi oameni începuseră

să o privească cu suspiciune. Personal, Martin nu avea nimic împotriva celor care alegeau un partener de acelaşi sex, dar mulţi oameni cu care aveau de-a face în mod regulat nu erau la fel de înţelegători. Aşadar, îi părea uşor ciudat ca Patrik să o tot aleagă pe Paula în locul lui. Martin nu voia decât puţin respect din partea colegilor săi. Ar fi vrut ca aceştia să nu-l mai trateze ca pe un puşti căruia abia îi mijise mustaţa. Nu mai era atât de tânăr. Ba chiar devenise şi tată.

— Poftim?

Martin fusese atât de afundat în gândurile sale, încât ratase tot ceea ce îi spusese Gösta.

— Tocmai ziceam că poate ai vrea să începi.

Martin îl privi surprins pe Gösta. Să-i fi citit oare gândurile? Însă el profită de ocazie şi întrebă:

— Ne-aţi putea spune, în propriile dumneavoastră cuvinte, ce anume s-a întâmplat?

Kenneth se întinse după un pahar cu apă ce stătea pe masa de lângă pat, însă abia apoi îşi dădu seama că nu-şi putea folosi mâinile.

— Lăsaţi-mă pe mine.

Martin ridică paharul şi îl ajută să bea cu un pai. După care Kenneth se lăsă pe spate, între perne. Pe un ton calm şi neutru, le povesti ce se întâmplase, începând din clipa când îşi legase şireturile, înainte de a pleca din casă.

— La ce oră aţi părăsit casa?

Martin îşi scosese carnetul şi pixul.

— Şapte fără un sfert, răspunse Kenneth, iar Martin notă ora, fără a sta pe gânduri.

Considera că, dacă bărbatul spusese şapte fără un sfert, atunci aceea şi fusese ora. Fără niciun dubiu.

— Plecați mereu să alergați la aceeași oră în fiecare dimineață? întrebă Gösta, lăsându-se pe spate și încrucișându-și brațele.

— Da, cu câteva minute în plus sau în minus.

— Și nu v-a trecut prin gând să nu... Adică, având în vedere că... se bâlbâi Martin.

— Nu v-a trecut prin gând să nu mergeți să alergați, având în vedere că soția dumneavoastră a murit ieri? îl întrerupse Gösta, fără să pară lipsit de compasiune.

Și fără a transforma întrebarea într-o acuzație.

Kenneth nu răspunse imediat. Înghiți în sec, apoi spuse cu o voce stinsă:

— Dacă a existat vreodată o dimineață în care să fi avut nevoie să alerg, atunci azi a fost acea dimineață.

— Înțeleg, zise Gösta. Parcurgeți întotdeauna același traseu?

— Da, cu excepția sfârșitului de săptămână, când fac traseul de două ori. Cred că sunt cam plicticos. Nu-mi plac surprizele, aventurile sau schimbările.

Apoi Kenneth rămase tăcut. Gösta și Martin înțeleseră amândoi la ce se gândea, și nu spuseră nimic. Kenneth își drese vocea, după care se întoarse, pentru ca ei să nu-i poată vedea lacrimile din ochi. Își drese din nou vocea și vorbi fără ezitări.

— După cum am spus, îmi place rutina. Parcurg același traseu de peste zece ani.

— Și presupun că mulți oameni știu asta, nu?

Martin ridică privirea, după ce notă în carnet „zece ani" și trasă un cerc în jurul cuvintelor.

— N-am avut de ce să țin secret.

Un zâmbet îi apăru brusc pe buze lui Kenneth, însă pieri la fel de rapid.

— Ați întâlnit pe cineva în timp ce alergați în dimineața aceasta? întrebă Gösta.

— Nu, absolut pe nimeni. Rareori mi se întâmplă să văd pe cineva. Uneori mai întâlnesc oameni care își plimbă devreme câinii sau pe cineva care împinge vreun cărucior. Dar se întâmplă foarte rar. De obicei, sunt singur pe potecă. Așa cum am fost și în dimineața asta.

— Și nu ați observat o mașină parcată pe undeva, pe lângă drum?

Martin căpătă o privire plină de apreciere din partea lui Gösta, atunci când rosti întrebarea. Kenneth se gândi puțin.

— Nu, nu cred. Nu pot fi sigur. E posibil să fi fost cineva acolo, iar eu să nu-l fi văzut. Dar nu, sunt sigur că aș fi remarcat.

— Așadar, nu era nimic ieșit din comun? insistă Gösta.

— Nu, era ca în orice altă dimineață. Cu diferența că...

Vorbele îi rămaseră în aer și lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

Martin era încurcat; i se părea jenant să-l vadă plângând pe Kenneth. Nu-și găsea cuvintele și nici nu știa dacă să intervină sau nu. Dar Gösta se întinse calm peste Kenneth și luă un șervețel de pe masă. Apoi șterse încet lacrimile de pe fața bărbatului. După aceea, se întinse iar, așezând șervețelul înapoi pe masă.

— Ați aflat ceva? șopti Kenneth. În legătură cu Lisbet?

— Nu, e mult prea devreme. Va dura ceva până să aflăm părerea medicului legist.

— Ea a omorât-o.

Bărbatul din pat tresări, după care începu să se ghemuiască, privind în gol.

— Scuze, ce ați spus? întrebă Gösta, aplecându-se către el. Cine e „ea"? Știți cine v-a făcut asta, dumneavoastră și soției?

Martin își dădu seama că Gösta își ținea respirația. Și el făcea exact același lucru. În ochii lui Kenneth apăru o scânteiere.

— N-am idee, zise el, ferm.

— Ați spus „ea", sublinie Gösta.

Kenneth evită să-l privească.

— Scrisul de pe scrisori pare să-i aparțină unei femei. Așadar, presupun că este vorba de o „ea".

— A, deci la asta vă refereați, zise Gösta, sugerându-i lui Kenneth că de fapt nu-l credea, deși nu avea de gând să i-o spună drept în față. Trebuie să existe ceva care să vă fi transformat în ținte pe voi patru. Magnus, Christian, Erik și dumneata. Cineva are socoteli neîncheiate cu voi. Și voi toți — ei bine, cu excepția lui Magnus — susțineți sus și tare că nu știți cine v-ar putea face asta sau de ce. Însă trebuie să existe multă ură îndărătul unor asemenea fapte. Întrebarea e: ce anume a declanșat această ură? Îmi vine greu să cred că niciunul dintre voi nu știe nimic. Trebuie măcar să aveți o teorie, zise el, aplecându-se mai aproape de Kenneth.

— Pesemne e vorba de o persoană cu probleme psihice. Nu-mi vine în gând o altă explicație.

Kenneth se întoarse, strângând tare din buze.

Martin făcu schimb de priviri cu Gösta. Amândoi erau conștienți că n-aveau să mai capete și alte informații din partea lui Kenneth. Cel puțin, nu în clipele acelea.

Erica privi șocată spre telefon. Patrik o sunase de la secție pentru a-i spune că avea să întârzie. Îi explicase

pe scurt motivul, iar femeii abia dacă-i venea să creadă. Cineva se legase de copiii lui Christian! Şi de Kenneth. O funie întinsă dintr-o parte în cealaltă a potecii — simplu, dar ingenios.

Mintea Ericăi începu imediat să lucreze. Trebuia să existe o cale de a accelera ancheta. Îşi dădea seama cât de frustrat era Patrik şi îl compătimea. Evenimentele începuseră să se precipite, iar poliţia nu găsise nimic relevant.

Cântări telefonul mobil într-o mână, în vreme ce reflectă pe îndelete asupra situaţiei. Patrik avea să fie furios dacă ea s-ar fi implicat în vreun fel. Însă Erica era obişnuită să facă cercetări pentru cărţile sale. Firește, lucrurile scrise de ea aveau legătură cu crime deja elucidate, însă o anchetă aflată în curs nu ar fi trebuit să difere cu mult. În plus, era atât de plictisitor să stea mereu în casă. Era nerăbdătoare să facă ceva util.

De asemenea, Erica putea conta pe instinctul său. O ajutase de nenumărate ori, în trecut. Iar în clipa de faţă, acesta îi spunea că răspunsul putea fi găsit la Christian. În definitiv, el fusese primul care primise acele scrisori, era foarte secretos cu privire la trecutul lui, şi era neliniştit, în mod evident. Elemente mici, însă cruciale. Şi după discuţia lor de pe barcă, Erica trăise cu sentimentul că bărbatul ştia ceva; îi ascundea ceva.

Repede, pentru a nu avea timp să-şi regrete decizia, femeia îşi puse pe ea haina de iarnă. Din maşină, ea avea să o sune pe Anna, rugând-o să o ia pe Maia de la creşă. Erica avea să ajungă acasă înainte de lăsarea nopţii, dar nu îndeajuns de devreme pentru a-şi lua fiica. Drumul cu maşina până în Göteborg dura o oră şi jumătate — o distanţă considerabilă, având în vedere că hotărârea fusese luată brusc. Însă dacă nu ar fi descoperit nimic, ar

fi putut măcar să treacă pe la Göran, fratele său vitreg, de existența căruia aflase recent.

Gândul că ea și Anna aveau un frate mai mare încă era de neconceput. Fusese dureros să afle că în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, mama lor născuse un fiu, pe care îl dăduse mai apoi spre adopție. Însă evenimentele dramatice care ieșiseră la lumină cu o vară în urmă avuseseră un efect pozitiv, într-un final, iar Erica și Anna clădiseră o relație strânsă cu Göran. Erica știa că putea oricând să treacă în vizită pe la el și pe la femeia care îl crescuse și căreia îi spunea „mamă".

Anna fu imediat de acord să o ia pe Maia, care era iubită de toți copiii, atât ai Annei, cât și ai lui Dan. Erica știa că fetița avea să se întoarcă acasă epuizată de atâta joacă — și cu buzunarele pline de dulciuri.

Apoi Erica își îndreptă atenția asupra a ceea ce avea de făcut. Să scrie cărți despre crime reale — cărți care avuseseră mare succes la public —, învățase ce înseamnă să faci cercetări. Își dorea să fi știut codul numeric personal al lui Christian; astfel, ar fi scutit un număr considerabil de discuții. Însă trebuia să se mulțumească doar cu numele său. Își aminti brusc că Sanna îi menționase faptul că soțul ei locuia la Göteborg atunci când se cunoscuseră. La bibliotecă, May pomenise de Trollhättan, un detaliu care nu-i dădea pace, însă Erica decise că punctul logic de plecare trebuia să fie Göteborg. Acolo locuise Christian înainte de a se muta în Fjällbacka, drept urmare, de acolo avea să înceapă și Erica. Spera ca mai apoi să poată face cale întoarsă, dacă era necesar. Nu avea niciun dubiu că adevărul se ascundea în trecutul lui Christian.

După ce discută cu patru persoane diferite, Erica descoperi într-un final ceva: adresa la care locuise Christian,

înainte de-a se muta în Fjällbacka, alături de Sanna. Opri la o benzinărie Statoil aflată la intrarea în Göteborg şi cumpără o hartă a oraşului. Profită de ocazie pentru a folosi toaleta şi pentru a-şi dezmorţi picioarele. Îi era extrem de incomod să conducă maşina, având doi bebeluşi între ea şi volan. Spatele şi picioarele îi erau ţepene şi dureroase.

Imediat cum se strecură înapoi pe scaunul şoferului, telefonul mobil începu să-i sune. Ţinând paharul de cafea într-o mână, ea înhăţă telefonul cu cealaltă şi se uită la ecran. Patrik. Ar fi fost mai bine să lase căsuţa vocală să-i răspundă. Avea să-i explice totul mai târziu. În special dacă s-ar fi întors acasă cu informaţii folositoare pentru anchetă. Astfel, ar fi putut evita reproşurile care presimţea că aveau să urmeze.

După ce aruncă o privire asupra hărţii, porni maşina, ieşind pe şosea. Trecuseră aproximativ şapte ani de când Christian locuise la adresa spre care se îndrepta ea. Brusc, femeia fu cuprinsă de îndoieli. Ce şanse ar fi avut să găsească indicii lăsate acolo de Christian? Oamenii se mutau mereu, fără să lase vreun semn în urma lor.

Erica oftă. Ei bine, deja se afla acolo, şi cu siguranţă că Göran avea să-i ofere o ceaşcă de cafea, la întoarcere. Aşa că timpul n-avea să fie pierdut în zadar.

Auzi un bip. Patrik îi lăsase un mesaj pe telefonul mobil.

— Unde sunt cu toţii?

Mellberg privi în jur, părând încă buimac. Aţipise vreo câteva minute, iar la trezire, secţia de poliţie era pustie. Să fi plecat cu toţii la cafenea, fără să-i fi cerut lui permisiunea?

Se grăbi la recepție, unde o găsi pe Annika.

— Ce se întâmplă aici? Toată lumea are impresia că e sfârșit de săptămână? De ce nu lucrează nimeni? Dacă trag chiulul, or s-o ia pe cocoașă, la întoarcere. Municipalitatea se așteaptă să ne facem întotdeauna meseria și avem obligația de a fi aici când concetățenii au nevoie de noi, spuse el, ridicând amenințător un deget în aer.

Mellberg iubea la nebunie să se audă vorbind, mai ales atunci când adopta un ton autoritar. Annika îl privi fără a spune un cuvânt. Mellberg începu să se foiască. Se așteptase ca femeia să-l fi copleșit cu scuze și pretexte, în numele colegilor ei. În schimb, bărbatul se simți brusc cuprins de un sentiment foarte neplăcut.

După o clipă, Annika îi spuse, calmă:

— Au fost chemați în Fjällbacka. S-au întâmplat multe în vreme ce tu ai lucrat în birou.

Pronunțase cuvântul „lucrat" fără vreo notă de sarcasm, însă ceva îi spunea lui Mellberg că Annika era foarte conștientă de faptul că el își făcuse siesta. Drept urmare, se văzu nevoit să îndrepte singur întreaga situație.

— De ce n-am fost anunțat?

— Patrik a încercat. Ți-a bătut mult la ușă. Însă n-ai răspuns. În cele din urmă, a fost nevoit să plece.

— Păi... da, ei bine, uneori lucrez atât de concentrat, încât nu aud nimic, zise Mellberg, înjurând în sinea sa.

De ce trebuia oare să doarmă într-atât de profund? Era atât un dar, cât și un blestem.

— Hmmm... replică Annika, întorcându-se cu spatele la monitorul computerului.

— Așadar, ce s-a întâmplat? ceru să afle Mellberg, simțind în continuare că fusese făcut de râsul lumii.

Annika îi făcu un scurt rezumat despre cele întâmplate acasă la Christian şi pe poteca pe care alergase Kenneth. Mellberg o ascultă, cu gura căscată. Lucrurile deveneau din ce în ce mai stranii.

— Se vor întoarce în curând; cel puţin, Patrik şi Paula. Îţi vor putea da ei mai multe detalii. Martin şi Gösta au mers în Uddevalla pentru a sta de vorbă cu Kenneth, aşa că s-ar putea să mai dureze până să se întoarcă.

— Spune-i lui Patrik să vină la mine, de îndată ce îşi face apariţia, zise Mellberg. Şi zi-i să bată mai tare la uşă, de data asta.

— Bine, îi voi spune. Şi mă voi asigura că bate mai tare. În caz că lucrezi iar.

Annika îi aruncă o privire serioasă, dar Mellberg tot avu senzaţia că femeia îşi bătea joc de el.

— Nu poţi veni cu noi? De ce trebuie să rămâi aici? întrebă Sanna, aruncând câteva cămăşi în valiză.

Christian nu-i răspunse, lucru care o supără şi mai mult.

— Răspunde-mi! De ce trebuie să rămâi de unul singur, în casă? E aşa de nebunesc, de...

Furioasă, aruncă o pereche de blugi în valiză, dar aceştia nu atinseră ţinta, aterizând pe podea, la picioarele lui Christian. Merse până acolo, pentru a-i lua de pe jos, dar în schimb îi cuprinse faţa lui Christian între palme. Încercă să-l privească în ochi, dar bărbatul se eschivă.

— Christian, iubitule. Nu înţeleg. De ce nu vii cu noi? Nu eşti în siguranţă aici.

— Nu ai ce să înţelegi, zise el, îndepărtându-i mâinile. Eu stau aici şi gata. Nu intenţionez să fug.

— De cine să fugi? De ce? Sper din tot sufletul că spui adevărul şi chiar nu ştii cine face toate lucrurile astea.

Lacrimile îi năpădiră obrajii, şi încă mai simţi în palme căldura feţei lui Christian. Niciodată n-o lăsa să se apropie de el, ceea ce o durea teribil. În situaţii precum aceea, ar fi trebuit să se sprijine reciproc. Însă bărbatul îi întorcea spatele, refuzând să o primească alături. Umilită, Sanna se îmbujoră şi întoarse privirea. Apoi îşi văzu din nou de împachetat.

— Cât crezi că vom sta acolo? întrebă ea, îndesând în valiză o grămăjoară de lenjerie şi ciorapi, scoasă din primul sertar.

— De unde să ştiu?

Christian îşi scosese halatul, îndepărtase vopseaua roşie de pe piept şi se îmbrăcase în blugi şi tricou. Sanna încă îl considera cel mai chipeş bărbat pe care îl văzuse vreodată. Îl iubea atât de mult încât o durea sufletul.

Femeia închise încet sertarul şi privi spre hol, unde se jucau băieţii. Erau mai tăcuţi ca de obicei. Mai serioşi. Nils îşi împingea maşinuţa înainte şi înapoi, în vreme ce Melker regiza o bătaie între două figurine. Amândoi se jucau fără să facă zgomotele obişnuite şi fără să se certe, lucru care nu se întâmpla aproape niciodată.

— Crezi că le-a...?

Femeia începu din nou să plângă, aşa că fu nevoită să ia totul de la capăt.

— Crezi că le-a făcut vreun rău?

— N-au nicio zgârietură.

— Nu mă refeream la un rău fizic.

Femeia nu înţelegea cum de Christian putea fi atât de rece, de calm. În dimineaţa aceea, bărbatul păruse

la fel de şocat, confuz şi speriat precum ea. Iar acum se purta de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat sau ar fi fost un fleac.

În vreme ce ei dormeau, cineva pătrunsese în căminul lor, intrând apoi în camera celor doi băieţi. Şi era posibil ca aceştia să se simtă speriaţi şi în primejdie pentru tot restul vieţii, fără a mai avea siguranţa că nu li se putea întâmpla nimic atunci când erau acasă, în propriile lor paturi. Siguranţa că nu li se putea întâmpla nimic atunci când părinţii lor se aflau la câţiva metri distanţă de ei. Era posibil ca sentimentul lor de securitate să se fi năruit pe veci. Însă cu toate acestea, tatăl băieţilor stătea acolo, distant şi calm, de parcă nu i-ar fi păsat. Motiv pentru care, în clipa aceea, Sanna îl urî.

— Copiii uită aşa de repede, zise Christian, privindu-şi mâinile.

Sanna îi observă zgârieturile adânci din palme şi se întrebă cum le căpătase. Dar nu îl luă la întrebări. Ca niciodată, nu zise nimic. Să fi fost acela sfârşitul mariajului lor? Dacă bărbatul nu o putea lăsa să se apropie de el şi nu o putea iubi nici măcar atunci când erau ameninţaţi de ceva atât de înspăimântător, atunci poate că sosise vremea ca Sanna să se dea bătută.

Continuă să arunce lucruri în valiză, fără să-i pese ce fel de haine împacheta. Lacrimile sale făceau ca totul să pară înnegurat, iar femeia pur şi simplu apuca orice putea scoate de pe umeraşe. În cele din urmă, valiza fu umplută până la refuz, obligând-o pe Sanna să se aşeze pe ea, pentru a o putea închide bine.

— Stai să te ajut.

Christian se ridică şi apăsă, la rându-i, pe geamantan, pentru ca Sanna să îi poată închide fermoarul.

— Îl duc eu jos.

Apucă mânerul şi cără valiza afară din cameră, trecând pe lângă băieţi.

— De ce trebuie să mergem la mătuşa Agneta? De ce luăm atâtea lucruri? O să fim plecaţi mult timp?

Melker păruse atât de nedumerit, încât Christian se opri pe scări, la jumătatea drumului. După care continuă, fără a scoate o vorbă.

Sanna se duse la fiii săi, lăsându-se pe vine lângă ei. Încercă să pară calmă atunci când le spuse:

— Să ne facem că plecăm în vacanţă. Însă nu vom merge departe, ci doar în vizită la mătuşa şi la verişorii voştri. De obicei, vi se pare distractiv. Iar eu vă voi pregăti ceva special diseară, la cină. Iar din moment ce suntem în vacanţă, puteţi mânca dulciuri după cină, cu toate că nu e sâmbătă.

La început, băieţii o priviră cu oarecare suspiciune, însă perspectiva dulciurilor păru a face minuni.

— Plecăm cu toţii? întrebă Melker, după care fratele său repetă, uşor peltic:

— Plecăm cu toţii?

Sanna trase adânc aer în piept.

— Nu, doar noi trei. Tata va rămâne aici.

— Aşa e. Tata trebuie să stea aici şi să se bată cu oamenii ăia proşti, zise Melker.

— Care oameni proşti? întrebă Sanna, dezmierdându-i obrazul.

— Cei care ne-au stricat camera.

Băiatul îşi încrucişă braţele şi păru furios.

— Dacă se întorc, tata poate să-i bată!

— Tata nu se va bate cu niciun om prost, fiindcă nimeni nu se va mai întoarce.

Îi mângâie părul lui Melker, blestemându-l în sinea sa pe Christian. De ce nu voia să vină cu ei? De ce nu spunea nimic? Sanna se ridică în picioare.

— Va fi atât de distractiv. O aventură în toată regula. Trebuie doar să merg să-l ajut pe tata cu bagajele, apoi mă întorc după voi. Bine?

— Bine, spuseră amândoi, fără însă a părea foarte entuziasmați.

Sanna îi simți privind-o, în vreme ce cobora scările. Îl găsi pe Christian lângă mașină, încărcând valizele în portbagaj. Se apropie de el și îl prinse de braț.

— E ultima ta șansă, Christian. Dacă știi ceva, dacă ai și cel mai mic indiciu cu privire la persoana care ne-a făcut asta, te rog din suflet să-mi spui acum. De dragul nostru. Dacă nu îmi spui și aflu mai târziu că ai știut ceva, atunci s-a terminat totul. Ai înțeles? S-a terminat!

Christian se opri, cu geamantanul pe jumătate vârât în portbagaj. O clipă, Sanna avu impresia că el era pe punctul de a-i dezvălui ceva. Apoi bărbatul îi îndepărtă mâna și dădu drumul valizei înăuntru.

— Nu știu nimic. Nu mă mai cicăli!

Trânti cu putere ușa de la portbagaj.

Atunci când Patrik și Paula ajunseră înapoi la secție, Annika îl opri pe bărbat, înainte ca acesta să se îndrepte spre birou.

— Mellberg s-a trezit după ce ați plecat cu toții. A fost un pic supărat că nu l-ați informat și pe el.

— Am stat în fața biroului său și am bătut la ușă, dar nu mi-a deschis.

— Asta i-am zis și eu, dar a susținut că probabil lucrase atât de concentrat, încât nu te-a auzit.

— Da, sigur, zise Patrik, remarcând din nou cât de mult se săturase de şeful lui incompetent.

Însă, dacă era să fie sincer, absenţa lui Mellberg îl bucurase. Aruncă o scurtă privire către ceas.

— În regulă, mă duc acum să o informez pe onorabila noastră căpetenie. Hai să ne întâlnim în bucătărie pentru o scurtă şedinţă, peste vreun sfert de oră. Anunţă-l, te rog, şi pe Gösta şi Martin. Se întorc chiar acum.

Patrik merse tinţă spre biroul lui Mellberg şi bătu cu putere în uşă.

— Intră.

Mellberg păru adânc cufundat în studierea unui morman de documente.

— Am auzit că lucrurile se precipită şi trebuie să o spun — nu dă bine ca poliţia să răspundă unor asemenea apeluri urgente fără ca şeful să fie prezent.

Patrik deschise gura pentru a-i răspunde, însă Mellberg ridică o mână. Pesemne că nu terminase.

— Le dăm impresia greşită cetăţenilor dacă nu luăm în serios aceste situaţii.

— Dar...

— Nu, să nu mai aud o vorbă. Îţi accept scuzele. Dar să nu se mai repete.

Patrik îşi simţi pulsul clocotind. Nenorocitul! Încleştă pumnii, dar apoi le dădu drumul şi inspiră adânc. Trebuia să-l ignore pe Mellberg şi să se concentreze asupra lucrului important: ancheta.

— Spune-mi ce s-a întâmplat. Ce aţi aflat? întrebă Mellberg, aplecându-se în faţă, cu nerăbdare.

— Mă gândeam să ne strângem cu toţii la o şedinţă, în bucătărie. Dacă îţi convine şi ţie? zise Patrik, printre dinţi.

Mellberg se gândi o clipă.

— S-ar putea să fie o idee bună. Atunci nu va trebui să mai parcurgem totul de două ori. În regulă, mergem, Hedström? Când ne confruntăm cu asemenea anchete, nu avem timp de pierdut, înțelegi?

Patrik îi întoarse spatele și părăsi camera. Mellberg nu se înșela deloc într-o privință. Chiar nu aveau timp de pierdut.

17

Nu conta decât supraviețuirea. Însă aceasta presupunea eforturi sporite cu fiecare an scurs. Mutarea le priise tuturor cu excepția lui. Tata își găsise o slujbă de care era mulțumit, iar mamei îi plăcea să locuiască în casa Hoaștei Bătrâne, pe care o redecorase până când aceasta ajunsese de nerecunoscut, având în vedere că fuseseră îndepărtate orice fel de urme de-ale femeii. Allis părea să se simtă bine în atmosfera calmă și liniștită a orășelului Fjällbacka — calmă și liniștită, cel drept, vreme de nouă luni pe an.

Mama o educa de acasă. La început, tata se împotrivise ideii, spunând că Allis avea nevoie să iasă în lume, să cunoască și alți copii de vârsta ei. Trebuia să stea printre oameni. Însă mama nu făcuse decât să îl privească și să îi spună, pe un ton glacial:

— Allis nu are nevoie decât de mine.

Astfel se încheiase discuția respectivă.

Între timp, băiatul se îngrășa din ce în ce mai mult și mânca în mod constant. Era ca și cum pofta lui de mâncare căpătase forțe proprii. Își îndesa în gură toată mâncarea pe care o putea găsi. Însă lucrul acela nu mai atrăgea atenția mamei. Din când în când, femeia arunca o privire dezgustată

în direcția lui, dar de cele mai multe ori, îl ignora. Trecuse multă vreme de când el o considerase „mama lui frumoasă" și de când tânjise după afecțiunea sa. Băiatul se dăduse bătut, acceptând faptul că pe el nu îl putea iubi nimeni; el nu merita să fie iubit.

Singura persoană care îl iubea era Allis. Acea monstruozitate, asemenea lui. Fata mergea împleticindu-se, își bolborosea cuvintele și nu era în stare să îndeplinească nici cele mai simple sarcini. Avea opt ani și nici măcar nu se putea lega la șireturi. Tot timpul se ținea după el, precum o umbră. Dimineața, când el pleca spre autobuzul școlii, ea stătea la fereastră, privindu-l, cu palmele lipite de geam și cu o expresie visătoare pe chip. El nu o înțelegea, dar nici nu încerca s-o oprească.

Școala era un chin. În fiecare dimineață, când cobora din autobuz, avea senzația că se îndrepta spre pușcărie. Aștepta cu nerăbdare materiile predate, însă restul lucrurilor îl îngrozeau.

Ei îl urmăreau întotdeauna, îl tachinau și îl loveau, vandalizându-i dulăpiorul și strigându-i vorbe de ocară, în curtea școlii. Nu era prost; știa că reprezenta un țap ispășitor perfect. Trupul său voluminos îl făcea vinovat de păcatul cel mai groaznic: era diferit. Faptul că înțelegea totul nu simplifica deloc situația.

— Ți-o găsești când trebuie să faci pipi sau îți stă burta în drum?

Erik. Cocoțat pe una dintre mesele aflate în curtea școlii, unde era înconjurat, ca de obicei, de o grămadă de gură-cască. El era cel mai rău dintre toți. Cel mai popular băiat, chipeș și încrezător. Le răspundea obraznic profesorilor și făcea cu ușurință rost de țigări, pe care le fuma, dar le și împărțea adepților săi. Nu putea spune pe cine detesta mai mult. Pe Erik, mânat parcă de o ticăloșie pură și aflat mereu în căutarea unor metode noi de a-i face rău. Sau pe idioții batjocoritori

ce îi stăteau alături, plini de admirație față de colegul lor preferat, din a cărui glorie se înfruptau și ei.

În același timp, era conștient că ar fi dat orice să îi se asemene. Să-i fie permis să stea pe masă cu Erik, să-i accepte țigările oferite și să facă tot felul de comentarii despre fetele care se perindau prin fața lor și care le răspundeau prin chicoteli încântate și obraji îmbujorați.

— Auzi! Cu tine vorbesc. Răspunde când te întreb ceva!

Erik se dădu jos de pe masă, iar ceilalți doi băieți îl priviră, entuziasmați. Cel atletic, Magnus, chiar îl privi în ochi. Uneori, i se părea că întrezărește o urmă de compasiune în expresia băiatului, însă chiar dacă ar fi fost așa, aceasta nu era destulă pentru ca Magnus să rişte a cădea în dizgrația lui Erik. Kenneth era pur și simplu un laș, care întotdeauna evita să-l privească în ochi. În momentele acelea, Kenneth se uita țintă spre Erik, ca și cum i-ar fi așteptat ordinele. Însă în ziua cu pricina, Erik nu păru să aibă energia de a cauza probleme, fiindcă se așeză din nou și spuse, râzând:

— Cară-te de-aici, grăsan dezgustător! Dacă-i dai zor și o întinzi acum, nu primești bătaie azi.

Băiatul n-ar fi vrut decât să-i țină piept lui Erik, spunându-i să se ducă naibii. Cu mișcări precise și puternice, l-ar fi bătut într-un asemenea hal pe Erik, încât toată lumea din jur ar fi realizat că eroul lor avea să decadă. Apoi, cu mare efort, Erik și-ar fi ridicat din pământ capul, cu sângele curgându-i pe nas, și l-ar fi privit cu un respect nou dobândit. După aceea, și-ar fi căpătat în sfârșit locul în grup. Ar fi aparținut de ceva.

În schimb, se întoarse și o rupse la fugă. Cât putu de repede, străbătu curtea școlii. Îl durea pieptul, iar straturile de grăsime i se scuturau în sus și-n jos. În urma sa, băiatul îi auzi râzând.

Cu inima cât un purice, Erica trecu de sensul giratoriu din Korsvägen. Traficul din Göteborg îi dădea mereu emoții, iar intersecția respectivă era cea mai cumplită. Însă trecu de ea fără vreo problemă, apoi conduse încet de pe Eklandagatan, în căutarea străzii pe care trebuia să vireze.

Rosenhillsgatan. Clădirea de apartamente se afla chiar în capătul străzii, orientată spre Korsvägen și Liseberg. Verifică adresa, apoi parcă mașina chiar în față. Aruncă o privire asupra ceasului. Planul ei era să sune la ușă, în speranța că avea să găsească pe cineva acasă. Dacă nu, hotărâse cu Göran și cu mama acestuia să viziteze puțin orașul, înainte de a face o nouă încercare. În caz că s-ar fi întâmplat așa, Erica avea să ajungă târziu acasă, așa că spera să aibă noroc și să-l găsească acasă pe chiriaș. Memorase numele după convorbirile telefonice pe care le avusese în drum spre Göteborg, și îl reperă imediat pe interfonul clădirii — Janos Kovács.

Apăsă butonul. Niciun răspuns. Încercă din nou, apoi auzi niște pârâituri și o voce cu un accent puternic:

— Cine e?

— Mă numesc Erica Falck. Aș dori să vă pun câteva întrebări cu privire la cineva care a locuit în apartamentul dumneavoastră. Christian Thydell.

Femeia aşteptă, încordată. Explicaţia îi păru până şi ei uşor suspectă, dar speră ca bărbatul să fie îndeajuns de curios pentru a-i da drumul înăuntru. Un bâzâit dinspre uşă indică faptul că avea noroc.

Liftul se opri la al doilea etaj şi femeia coborî. Una dintre uşi era întredeschisă, iar prin acea crăpătură o privea atent un bărbat scund, uşor supraponderal, în vârstă de şaizeci şi ceva de ani. Atunci când îi zări pântecele imens, el trase lanţul de siguranţă şi deschise larg uşa.

— Intraţi, intraţi, spuse bărbatul, plin de zel.

— Vă mulţumesc, zise Erica, păşind înăuntru.

Simţi în nări o aromă apăsătoare ce se trăgea de la mulţi ani de gătit mâncăruri picante. Erica îşi simţi stomacul dându-i-se peste cap. Izul nu era tocmai neplăcut, dar sarcina îi dăduse o sensibilitate olfactivă atunci când venea vorba de anumite mirosuri înţepătoare.

— Am cafea. Bună şi tare.

Arătă spre o bucătărioară aflată la capătul holului. Femeia îl urmă, aruncând o privire în ceea ce părea a fi singura încăpere din apartament, care funcţiona atât ca o cameră de zi, cât şi ca dormitor.

Aşadar, acolo locuise Christian înainte de a se muta în Fjällbacka. Erica îşi simţi inima bătându-i puternic.

— Luaţi loc.

Janos Kovács aproape că o împinse pe un scaun cu spătar drept, apoi o servi cu cafea. Cu un chiot triumfător, el îi aşeză dinainte un platou mare cu prăjituri.

— Prăjituri cu mac. Specialitate ungurească! Mama mea îmi trimite deseori pachete cu prăjituri cu mac, fiindcă ştie cât de mult le iubesc. Poftiţi.

Îi făcu semn să se servească, aşa că Erica luă o prăjitură de pe farfurie şi muşcă din ea, circumspectă. Era cu

siguranță un gust nou, însă bun. Brusc, își dădu seama că nu mâncase nimic de la micul dejun, iar stomacul îi bolborosi, recunoscător, atunci când luă prima înghițitură.

— Mâncați cât pentru doi. Mai luați una, luați două, luați câte doriți!

Janos Kovács împinse farfuria mai aproape de ea, cu ochii licărind.

— Bebeluș mare, spuse el, zâmbind și arătând spre pântecele ei.

Erica îi zâmbi, la rându-i. Buna dispoziție a bărbatului era molipsitoare.

— Ei bine, vedeți dumneavoastră, de fapt voi avea doi.

— Vai, gemeni, spuse el, bătând din palme, încântat. Ce binecuvântare.

— Aveți copii? întrebă femeia, cu gura plină.

Janos Kovács își ridică bărbia și spuse mândru:

— Am doi fii pe cinste. Sunt deja mari acum. Amândoi au slujbe bune. La Volvo. Și am cinci nepoți.

— Și soția dumneavoastră? spuse ea, precaută, aruncând o privire în jur.

Apartamentul nu părea locuit de o femeie. Kovács încă zâmbea, dar zâmbetul său nu mai era la fel de luminos.

— În urmă cu vreo șapte ani, a venit acasă într-o zi și a spus: „Eu mă mut". După care dusă a fost, zise el, ridicând brusc mâinile. Și atunci m-am mutat aici. Locuiam în clădirea asta, într-un apartament de trei camere, de mai jos, explică el, arătând spre podea. Însă atunci când am fost nevoit să mă pensionez anticipat și când nevasta m-a părăsit, nu am mai putut rămâne acolo. Și din moment ce Christian cunoscuse cam în aceeași perioadă o fată și urma să se mute, ei bine, am venit eu aici. Totul s-a încheiat cu bine, exclamă el, părând să fi vorbit serios.

— Aşadar, îl cunoşteaţi pe Christian înainte ca el să se mute? întrebă Erica, sorbindu-şi cafeaua, care era delicioasă.

— Ei bine, n-aş putea spune că l-am cunoscut cu adevărat. Însă ne întâlneam des pe-aici, prin clădire. Eu sunt foarte priceput, zise Kovács, ridicându-şi mâinile. Aşa că mai ajut când pot. Iar Christian nu putea să schimbe nici măcar un bec.

— Îmi imaginez, spuse Erica, zâmbind.

— Îl cunoaşteţi pe Christian? De ce îmi puneţi întrebări în legătură cu el? A locuit aici cu multă vreme în urmă. Sper că n-a păţit nimic.

— Sunt jurnalist, zise Erica, asumându-şi rolul asupra căruia se hotărâse în timpul călătoriei spre oraş. Christian a publicat o carte, iar eu scriu un articol important despre el, aşa că încerc să aflu câte ceva în legătură cu trecutul lui.

— A publicat o carte? Ca să vezi! Ce-i drept, întotdeauna avea câte-o carte în mână. Iar un întreg perete din apartamentul lui era acoperit cu cărţi.

— Ştiţi cu ce se ocupa pe vremea când stătea aici? Unde lucra?

Janos Kovács scutură din cap.

— Nu, nu ştiu. Şi nici nu am întrebat. E important să respecţi intimitatea vecinilor. Să nu fi prea băgăreţ. Dacă o persoană vrea să-ţi vorbească despre ceva, o va face.

Părea o filozofie bună, iar Erica îşi dori ca mai mulţi oameni din Fjällbacka să-i fi împărtăşit atitudinea.

— Avea mulţi musafiri?

— Niciodată. De fapt, chiar îmi părea cam rău pentru el. Întotdeauna era singur. Oamenilor nu le e bine aşa. Cu toţii avem nevoie de companie.

În gândul său, Erica îi dădu dreptate, sperând ca şi Janos Kovács să aibă pe cineva care să îl viziteze din când în când.

— A lăsat ceva în urmă atunci când s-a mutat? Poate în magazie?

— Nu, apartamentul era gol când am venit eu. Nu rămăsese nimic.

Erica se hotărî să renunțe. Janos Kovács nu părea să dețină mai multe informații despre viața lui Christian. Femeia îi mulțumi politicos, dar refuză categoric oferta de a lua acasă cu ea o grămăjoară de prăjituri.

Tocmai se pregătea să iasă pe uşă, când Kovács o opri.

— Stați! Nu ştiu cum de-am putut uita. Poate că am început să fiu uşor senil.

Îşi bătu uşor cu degetul peste tâmplă, după care se întoarse, mergând spre încăperea principală a apartamentului. După o clipă, bărbatul se întoarse, ținând ceva în mână.

— Când îl vedeți pe Christian, îi puteți da astea? Spuneți-i că am făcut precum mi-a zis şi am aruncat toată corespondența sosită. Însă astea... Ei bine, mi s-a părut oarecum ciudat să le arunc la coş. Având în vedere că am primit câte una sau două în fiecare an după ce el s-a mutat, e evident că totuşi cineva încearcă din răsputeri să dea de el. N-am avut noua adresă a lui Christian, aşa că le-am pus deoparte. Aşa că dacă nu v-ar deranja, ați putea să i le dați, cu salutări din partea mea?

Zâmbi voios şi îi înmână o grămadă de plicuri albe.

Erica îşi simți mâinile tremurând atunci când le luă.

Brusc, întreaga casă fu cuprinsă de o tăcere insuportabilă. Christian se aşeză la masa din bucătărie, odihnindu-şi fruntea între palme. Tâmplele îi zvâcneau, iar mâncărimile începuseră din nou. Întregul trup îi ardea şi simţi o usturime când începu să-şi frece rănile din palmă. Închise ochii şi se aplecă, atingând blatul mesei cu obrazul. Încercă să se calmeze şi să îndepărteze orice senzaţie care încerca să i se târâie pe sub piele.

O rochie albastră. Fluturându-i dindărătul pleoapelor. Dispărând, apoi reîntorcându-se. Bebeluşul din braţele ei. De ce nu vedea niciodată chipul pruncului? Era pustiu şi lipsit de orice expresie. Fusese el vreodată în stare să şi-l imagineze aşa cum trebuia? Sau să fi fost copilul mereu eclipsat de imensa lui dragoste faţă de ea? Nu-şi putea aminti. Trecuse atât de multă vreme.

Începu să plângă încet, iar lacrimile i se adunară pe masă. Apoi începură hohotele, fierbându-i din piept şi revărsându-se necontenit, făcându-l să tremure din toţi rărunchii. Christian ridică privirea. Trebuia să îndepărteze acele imagini, să o înlăture pe ea. Altminteri ar fi cedat şi s-ar fi prăbuşit. Îşi plecă din nou greoi capul pe masă, lăsându-şi obrazul să izbească suprafaţa. Simţi lemnul pe piele şi ridică neîncetat din cap, lovindu-l de blatul dur. Prin comparaţie cu usturimea şi fierbinţeala din

trup, acea durere aproape că era plăcută. Însă nu îl ajută nicicum să scape de imagini. Femeia se afla tot dinaintea lui, în mărime naturală. Zâmbi şi îi întinse mâna, atât de aproape, încât l-ar fi putut atinge dacă s-ar mai fi mişcat puţin înainte.

Să fi fost un sunet la etaj? Brusc, încetă să se mai mişte, rămânând cu fruntea la câţiva centimetri deasupra mesei, ca şi cum cineva ar fi apăsat butonul de pauză pe filmul vieţii sale. Ascultă, fără a se clinti din loc. Da, se auzea ceva deasupra. Păreau sunete vagi de paşi.

Christian îşi îndreptă încetişor spinarea. Întregul trup îi era încordat, în stare de alertă. Se ridică de pe scaun şi merse către scară, pe cât putu de silenţios. Ţinându-se de balustradă, o porni spre etaj, cât mai aproape de perete, unde zgomotul ar fi fost mai redus. Cu coada ochiului, văzu ceva fluturând, trecând în grabă pe coridorul de la etaj. Sau să-şi fi imaginat doar? Dispăruse deja, iar tăcerea învăluise din nou casa.

O treaptă îi scârţâi sub talpă, iar Christian îşi ţinu respiraţia. Dacă ea se afla sus, avea să ştie că bărbatul urma să vină. Oare îl aştepta? Simţi o linişte stranie instalându-se deasupra lui. Familia îi plecase. Nu putea să le mai facă rău. Se afla singur acolo; totul era între ei doi, la fel ca la început.

Un copil scânci. Să fi fost cu adevărat un copil? Îl auzi din nou, dar sunetul semănă mai degrabă cu multele zgomote făcute de o casă veche. Christian mai urcă grijuliu nişte trepte pentru a ajunge la etajul următor. Coridorul era pustiu. Nu se auzea decât respiraţia lui.

Uşa de la camera băieţilor stătea deschisă. Înăuntru era o dezordine cumplită. Criminaliştii de la poliţie înrăutăţiseră şi ei situaţia, lăsând prin toată încăperea urme

negre de la praful pentru amprente. La prima vedere, vopseaua încă îi păru sânge. *„Nu îi meriți."*

Era conștient că ea avea dreptate. Nu îi merita. Christian își ațintì în continuare privirea asupra acelor cuvinte, lăsând mesajul să-i pătrundă în conștiință. Trebuia să îndrepte lucrurile. Numai el putea să o facă. Reciti cuvintele, în tăcere. Pe el îl căuta. Și era conștient unde trebuia să se ducă. Avea să-i ofere ceea ce își dorea.

— Va fi o ședință scurtă.

Patrik se întinse după un șervet de hârtie din sulul de pe masă, pentru a-și tampona fruntea. Asuda neîncetat. Pesemne că se afla într-o formă mai proastă decât și-ar fi imaginat.

— Uitați cum stau lucrurile: Kenneth Bengtsson e în spital. Gösta și Martin ne vor povesti într-o clipă, zise el făcându-le semn. Iar cineva a pătruns azi-noapte în locuința lui Christian Thydell. Persoana cu pricina nu a făcut nimănui vreun rău fizic, dar a scris un mesaj cu vopsea roșie pe peretele din camera copiilor. Evident că întreaga familie se află în stare de șoc. Va trebui să presupunem că avem de-a face cu o persoană dezechilibrată, ceea ce înseamnă și periculoasă.

— Firește că aș fi vrut să vă însoțesc în dimineața asta când ați fost chemați la locul faptei, zise Mellberg, dregându-și vocea. Din nefericire, nu am fost informat cu privire la cele întâmplate.

Patrik hotărî să-l ignore și continuă, întorcându-se spre Annika.

— Ai aflat mai multe despre trecutul lui Christian?

Annika ezită.

— Posibil, dar va trebui să verific mai întâi anumite lucruri.

— Aşa să faci, zise Patrik, întorcându-se apoi spre Gösta şi Martin. Voi ce-aţi aflat după discuţia cu Kenneth? Şi, apropo, cum se simte?

Martin îi aruncă o privire lui Gösta, care îi făcu semn să înceapă el.

— Rănile nu îi pun viaţa în pericol, însă doctorii spun că a avut noroc. Cioburile i-au tăiat rău braţele şi picioarele. Dacă sticla i-ar fi perforat vreo arteră principală, ar fi murit acolo, pe potecă.

— Întrebarea e dacă făptaşul a intenţionat asta? Să fi vrut doar să-l rănească pe Kenneth? Ori să fi fost o încercare de a-l ucide?

Nimeni nu se străduí măcar să răspundă la întrebarea lui Patrik, aşa că Martin continuă:

— Conform spuselor lui Kenneth, era un fapt cunoscut că el parcurgea aceeaşi rută în fiecare dimineaţă şi, în general, cam la aceeaşi oră. Aşa că din acest punct de vedere, îi putem trata drept suspecţi pe toţi locuitorii din Fjällbacka.

— Însă nu ar trebui să presupunem că făptaşul e din zonă. Ar putea fi cineva aflat în vizită, interveni Gösta.

— Cum ar şti un străin despre rutina zilnică a lui Kenneth? Nu pare mai verosimil ca făptaşul să fie din zonă? întrebă Martin.

Patrik se gândi preţ de o clipă.

— Ei bine, nu cred că ar trebui să-i eliminăm pe cei care nu locuiesc aici. E posibil să fi stat prin preajmă îndeajuns cât să îl urmărească pe Kenneth timp de câteva zile şi să confirme faptul că nu se abate de la rutină.

Apoi adăugă:

— Ce-a avut de spus Kenneth? Are idee cine s-ar putea afla în spatele atacului?

Gösta şi Martin făcură din nou schimb de priviri, însă de data aceea luă cuvântul Gösta.

— Zice că n-are habar, dar atât eu, cât şi Martin am avut senzaţia că minte. Ştie el ceva, dar, dintr-un motiv sau altul, nu spune. A folosit cuvântul „ea" atunci când s-a referit la făptaş.

— Serios?

O cută adâncă îşi făcu apariţia între sprâncenele lui Patrik.

— Şi eu am avut aceeaşi senzaţie când am discutat cu Christian — că ne ascunde ceva. În cazul lui Christian, întreaga lui familie pare a se afla în pericol. Iar Kenneth e convins că soţia lui a fost ucisă, cu toate că noi nu am stabilit încă adevărul. Aşa că de ce nu cooperează cu noi?

— Nici Christian nu a spus nimic?

Gösta desfăcu atent două segmente ale unui biscuit Ballerina şi linse umplutura. Jumătatea de vanilie i-o strecură pe sub masă lui Ernst, care stătea aşezat la picioarele lui.

— Nu, n-am putut să-l descos nicicum, zise Patrik. Fără îndoială, se afla în stare de şoc. Dar susţine constant că nu ştie cine e autorul acestor fapte sau ce motiv ar putea avea şi, ce-i drept, până în clipa de faţă, nimic nu îl contrazice. În afară de un instinct pe care îl am eu, întocmai cum aţi avut şi voi cu Kenneth. Şi Christian insistă cu încăpăţânare să rămână în casă. Din fericire, i-a trimis pe copii şi pe Sanna la sora acesteia, Agneta, în Hamburgsund. Să sperăm că vor fi în siguranţă acolo.

— Au aflat criminaliştii ceva interesant? Le-ai spus de cârpă, nu? Şi de sticlă? întrebă Gösta.

— În orice caz, au stat mult pe-acolo. Şi da, au luat cu ei obiectele pe care le-ai găsit în pivniţă. Apropo, Torbjörn a zis să-ţi transmit că ai făcut o treabă bună. Însă, ca de obicei, va dura ceva până să aflăm rezultate concrete. Am de gând să-i telefonez din nou lui Pedersen şi să-l rog să se grăbească puţin. N-am putut da de el în dimineaţa asta. Să sperăm că vor avansa cu ancheta, ca să putem avea în curând rezultatul autopsiei. Având în vedere modul în care au început să evolueze lucrurile, nu ne mai putem permite să irosim timpul.

— Să-mi zici dacă vrei să-l sun eu. Doar ca să dau puţină greutate cererii, zise Mellberg.

— Mulţumesc, dar voi încerca singur. Va fi complicat, însă îmi voi da silinţa.

— În regulă. Dar să ştii că poţi conta pe ajutorul meu. În orice fel, zise Mellberg.

— Paula, ce-a zis soţia lui Christian? întrebă Patrik, întorcându-se către colega lui.

Veniseră împreună cu maşina din Fjällbacka, dar nu avusese timp să o întrebe despre Sanna. Telefonul mobil îi sunase nonstop.

— Nu cred să ştie ceva, spuse Paula. E foarte confuză şi tulburată. Şi speriată. Nu crede că soţul ei ştie despre cine e vorba, însă a ezitat puţin atunci când a spus asta — ceea ce mă face să suspectez faptul că nu e tocmai sigură. Ar fi bine să discutăm cu ea în circumstanţe mai relaxate, după atenuarea şocului iniţial. Apropo, am înregistrat discuţia cu ea, aşa că o poţi asculta şi tu. Dacă vrei. E la mine pe birou. Poate descoperi ceva ce mi-a scăpat mie.

— Mulţumesc, zise din nou Patrik, chiar vorbind serios de data aceea.

Întotdeauna se putea bizui pe Paula şi era excelent pentru el să o aibă în echipa sa.

Privi spre grupul mic adunat în bucătărie.

— În regulă, atunci. Am terminat aici. Annika, lucrează în continuare la materialul despre trecutul lui Christian, şi vom lua din nou legătura cu tine peste câteva ore. Cred că eu voi merge cu Paula până acasă la Cia. Încă n-am apucat să o vizităm astăzi, iar acum pare cu atât mai urgent, după cele întâmplate în dimineaţa asta. Moartea lui Magnus are cumva legătură cu tot ce se petrece acum. Sunt sută la sută sigur de asta.

Erica intră într-o cafenea şi comandă o cafea, ca să poată citi scrisorile în linişte. Nu avea scrupule atunci când era vorba să deschidă corespondenţa altcuiva. Dacă ar fi vrut neapărat acele scrisori, Christian i-ar fi dat lui Janos Kovács noua sa adresă sau ar fi aranjat la oficiul poştal ca ele să-i fie redirecţionate.

Mâinile îi tremurară când începu să desfacă primul plic. Îşi pusese nişte mănuşi din piele, pe care le ţinea mereu în maşină. Se chinui să deschidă în întregime plicul, iar atunci când încercă să folosească un cuţit de pe masă, aproape că vărsă cafeaua peste celelalte scrisori. Mută repede paharul la o distanţă considerabilă.

Scrisul de pe plic nu i se păru cunoscut. Nu era acelaşi ca pe scrisorile de ameninţare pe care le văzuse şi părea, mai degrabă, să aparţină unui bărbat, decât unei femei. Scoase foaia şi o despături. Fu surprinsă. Se aşteptase la o scrisoare, dar în schimb, se trezise în faţă cu desenul unui copil. La început, îl ţinuse invers, aşa că îl întoarse pentru a arunca o privire atentă asupra lui. Doi oameni, două siluete trasate din linii. Una mare şi una mică. Cea

mare o ținea de mână pe cea mică, iar amândouă păreau fericite. În jurul lor erau flori, iar soarele strălucea în colțul din dreapta, sus. Siluetele stăteau pe o linie verde, care probabil voia să reprezinte iarba. Deasupra siluetei mari, cineva scrisese „Christian", cu litere dezordonate. Deasupra celei mici stătea scris „Eu".

Erica se întinse după paharul cu cafea și luă o înghițitură. Își dădu seama că spuma groasă îi lăsase o urmă de lapte deasupra buzei și o șterse neatentă pe mâneca puloverului. Cine era „Eu"? Cine era acea persoană mai scundă, așezată lângă Christian?

Își puse jos paharul și se întinse după celelalte plicuri, pe care le deschise repede. Strânse o grămăjoară de desene dinaintea ei, pe masă. Din câte își dădu seama, ele fuseseră făcute de aceeași persoană. Fiecare imagine înfățișa două personaje: Christian cel înalt și „Eu" cel scund. În rest, scena era diferită în fiecare desen. Într-unul, silueta mai mare se afla într-un loc ce semăna cu o plajă, în vreme ce capul și brațele siluetei mai mici se vedeau ieșind din apă. Alt desen avea pe fundal clădiri, inclusiv o biserică. Doar ultima imagine conținea mai multe siluete. Însă era greu de stabilit câte anume, fiindcă nu se distingea decât un amalgam de brațe și picioare. În plus, desenul era mai întunecat decât celelalte, fără soare, fără flori. Silueta mai mare fusese exilată în colțul din stânga. Nu mai avea zâmbetul pe chip și nici silueta micuță nu părea fericită. Un alt colț era acoperit cu linii negre. Erica mijii ochii, încercând să-și dea seama ce ar fi putut reprezenta, dar desenul era prea stângaci, imposibil de înțeles.

Se uită la ceas și își dădu seama brusc că voia să se îndrepte spre casă. Ultimul desen avea ceva care o

îngrozise. Nu ştia exact motivul, însă imaginea aceea, în mod special, o afectase puternic.

Cu un efort, Erica se ridică în picioare. Hotărî să nu mai meargă în vizită la Göran. Cu siguranţă că bărbatul urma să fie dezamăgit, însă aveau să fie nevoiţi să se întâlnească altă dată.

Pe drumul de întoarcere spre Fjällabacka, se tot gândi la cele întâmplate. Desenele îi treceau prin minte neîncetat. Silueta mare, Christian, şi cea mică, „Eu". Realiză instinctiv că „Eu" reprezenta explicaţia pentru toate acele întâmplări. Şi o singură persoană i-ar fi putut dezvălui identitatea. Dis-de-dimineaţă, avea să stea de vorbă cu Christian. De data aceea, chiar se va vedea nevoit să-i răspundă la întrebări.

— Ce coincidenţă. Tocmai mă pregăteam să te sun.

Vocea lui Pedersen era la fel de seacă şi de corectă precum întotdeauna. Însă Patrik ştia că dedesubtul faţadei laconice sălăşluia un simţ al umorului. Îl auzise chiar făcând glume cu câteva ocazii, deşi asemenea lucruri nu se întâmplau des.

— Serios? Ştii, tocmai mă întrebam dacă nu te-aş putea zori un pic. Avem nevoie de informaţii. Orice ne-ai putea oferi pentru a avansa cu ancheta.

— Nu sunt sigur cât de mult vă va ajuta. Dar m-am asigurat personal să se grăbească autopsiile care aveau legătură cu ancheta voastră. Aseară am încheiat raportul cu privire la Magnus Kjellner, iar acum tocmai am terminat şi cu Lisbet Bengtsson.

Brusc, Patrik şi-l imaginã pe Pedersen vorbind cu el la telefon, îmbrăcat într-o uniformă medicală pătată cu sânge şi purtând mănuşi chirurgicale.

— Aşadar, care-i verdictul?

— Să începem cu lucrurile evidente: Kjellner a fost cu siguranţă omorât. Aş fi putut trage concluzia asta şi în urma unei examinări vizuale rapide, doar că nu se ştie niciodată. De-a lungul anilor, am întâlnit situaţii în care persoana decedase din cauze naturale, însă căpătase, totuşi, răni după moarte.

— Dar nu e cazul?

— Nu, cu siguranţă nu. Victima prezenta urme de înjunghiere în piept şi stomac, făcute cu un obiect tăios, probabil un cuţit. Fără îndoială că ele au reprezentat cauza decesului. Atacul s-a produs din faţă şi Kjellner prezenta, de asemenea, răni de apărare pe mâini şi pe antebraţe.

— Îţi poţi da seama ce fel de cuţit a fost utilizat?

— Aş prefera să nu speculez, dar judecând după leziuni, pot spune că a fost un cuţit cu lama netedă. Şi...

Pedersen făcu o pauză, pentru a spori efectul.

— ... aş zice că s-a folosit un fel de cuţit pentru peşte, zise el, cu satisfacţie.

— De unde ştii? întrebă Patrik. Pesemne că există un milion de feluri diferite de cuţite.

— Ai dreptate. Şi nu pot dovedi că a fost într-adevăr un cuţit pentru peşte. Însă ceea ce ştiu e că respectivul cuţit a fost utilizat la curăţarea de peşti.

— Asta cum ai aflat-o?

Nerăbdător, Patrik îşi dori ca Pedersen să nu-l mai fiarbă atât. În orice caz, medicul legist se bucura deja de întreaga lui atenţie.

— Am găsit solzi, spuse Pedersen.

— Serios? Dar cum e posibil să fi rămas înăuntru după ce cadavrul a stat în apă atâta timp?

Patrik îşi simţi pulsul accelerându-se. Dorea cu ardoare să afle ceva, orice, care să le ofere un indiciu, pentru a şti în ce direcţie să o apuce.

— Probabil că mulţi chiar au dispărut în apă. Dar am găsit câţiva solzi prinşi adânc în răni. I-am trimis laboratorului pentru a vedea dacă poate fi stabilită specia de peşte. Sper că îţi va fi de folos.

— E posibil, zise Patrik, cu toate că informaţia i se părea destul de neimportantă.

În definitiv, era vorba de Fjällbacka. O comunitate în care solzii de peşte făceau parte din viaţa de zi cu zi.

— Altceva în legătură cu Kjellner?

— Nu prea.

Pedersen păru uşor dezamăgit de faptul că Patrik nu fusese mai entuziasmat la aflarea informaţiei.

— A fost înjunghiat mortal şi probabil că a murit instantaneu. Pare să fi sângerat foarte mult. Locul crimei trebuie să fi arătat ca un abator.

— Trupul său a fost aruncat în apă imediat după aceea?

— Imposibil de ştiut, răspunse Pedersen. Singurul lucru pe care ţi-l pot spune e că a stat multă vreme în apă, şi e posibil ca trupul să-i fi fost aruncat acolo la puţin timp după ce a murit. Dar aici mă bazez mai puţin pe probele ştiinţifice şi mai mult pe reacţia cea mai probabilă a ucigaşului. Aşa că va fi greu de dovedit. Îţi voi trimite raportul prin fax, ca de obicei.

— Dar Lisbet? Ce concluzie ai tras cu privire la ea?

— A decedat din cauze naturale.

— Eşti sigur?

— Am efectuat o autopsie foarte meticuloasă, zise Pedersen, părând insultat.

— Spui deci că nu a fost ucisă?

— Corect, răspunse Pedersen, încă uşor ofensat. Sincer să fiu, e un miracol că a trăit aşa de mult. Cancerul îi atinsese toate organele vitale. Lisbet Bengtsson era foarte bolnavă. Pur şi simplu s-a stins în somn.

— Aşadar, Kenneth s-a înşelat, şopti Patrik.

— Ce-ai spus?

— Nimic. Gândeam cu voce tare. Mulţumesc că ai acordat prioritate cazului nostru. În clipele acestea, chiar avem nevoie de tot ajutorul posibil.

— Aşa rău e? întrebă Pedersen.

— Da, chiar aşa de rău.

18

El şi Allis aveau ceva în comun. Amândoi iubeau vara. În cazul lui, era pentru că se termia şcoala şi putea evada din calea torţionarilor săi. În cazul lui Allis, motivul era că-i plăcea să înoate în mare. Petrecea fiecare minut liber în apă. Înota înainte şi-napoi sau făcea giumbuşlucuri. Toată neîndemânarea pe care trupul său o afişa pe uscat dispărea de îndată ce intra în apă. Acolo, se putea mişca nestânjenită şi cu uşurinţă.

Mama stătea şi o privea ore în şir, bătând din palme la trucurile acvatice ale fiicei sale şi încurajând-o să exerseze înotul. O numea pe Allis „sirena" ei.

Însă fetiţei nu-i păsa prea mult de entuziasmul mamei. În schimb, se uita către el şi striga:

— Fii atent!

După care plonja de pe stânci, ieşind apoi la suprafaţă cu zâmbetul pe buze.

— Ai văzut? Ai văzut ce-am făcut? întreba ea nerăbdătoare, privindu-l cu nesaţ.

Însă el nu-i răspundea niciodată. Arunca doar o privire dinspre cartea pe care o citea, aşezat pe prosopul pe care îl

întinsese de-a lungul pietrelor netede. Nu știa ce anume voia Allis de la el.

Mama obișnuia să răspundă în locul lui, după ce îi arunca băiatului o privire uluită și iritată. Nu putea înțelege. Ea era singura care îi oferea lui Allis tot timpul și toată dragostea ei.

— Am văzut, iubito! A fost minunat! obișnuia să-i strige.

Însă era ca și cum Allis nu ar fi auzit vocea mamei. Apoi îl chema din nou:

— Privește-mă acum! Uite ce pot face!

După care începea să înoate ieșind în larg. Mișcările brațelor sale erau perfect coordonate și ritmice.

Mama se ridica în picioare, părând îngrijorată.

— Allis, iubito, nu merge mai departe.

Ducându-și mâna în dreptul ochilor, pentru a-i feri de soare, femeia îi spunea apoi lui:

— Înoată mult prea departe. Du-te după ea!

Acum el încercă să fie ca Allis, prefăcându-se că nu aude. Întoarse încet pagina, concentrându-se asupra cuvintelor, a literelor negre tipărite pe hârtia albă. Apoi simți o durere arzătoare pe scalp. Mama îl apucase de păr, trăgându-l pe cât putea de tare. Băiatul sări în picioare, și mama îi dădu drumul.

— Du-te după sora ta. Mișcă-ți fundul ăla gras și ai grijă să o aduci la mal.

Pentru o secundă, își aminti cum femeia îl ținuse de mână în ziua în care merseseră să înoate împreună — își aminti cum îi dăduse drumul și cum fusese tras sub apă. Din ziua aceea, urâse înotul. Pentru el, apa avea ceva terifiant. Dincolo de suprafața ei zăceau lucruri pe care nu le putea vedea, în care nu putea avea încredere.

Mama îi apucă un strat de grăsime din jurul taliei, strângându-l cu putere.

— Du-te după ea. Acum. Altminteri aici te las când plecăm acasă.

Tonul vocii nu îi dădu de ales. Era conştient că femeia vorbea serios. Dacă nu îi dădea ascultare, chiar avea să îl lase pe acea insulă.

Cu inima bătându-i puternic în piept, se îndreptă spre apă. Avu nevoie de întreaga sa determinare pentru a-şi mişca picioarele înainte şi a sări. Nu îndrăzni să plonjeze în cap, ca Allis; pur şi simplu se aruncă în apa albastră-verzuie, cu picioarele înainte. Îi intră apă în ochi, aşa că trebui să clipească, pentru a putea vedea din nou. Se simţi copleşit de panică. Respira cu greutate. Întredeschise ochii. În depărtare, mişcându-se către soare, se afla Allis. Băiatul începu să înoate stângaci în direcţia ei. O simţi pe mama aţintindu-şi privirea asupra lui, urmărindu-l, cu mâinile în şolduri, de pe stâncile pe care le lăsase în urmă.

El nu putea înota craul. Mişcările îi erau neregulate, schimbătoare. Însă băiatul avansa, conştient în mod permanent de adâncimile aflate dedesubtul lui. Soarele îl orbi şi el nu o mai putu zări pe Allis. Vedea numai lumina albă, intensă, care îl făcea să lăcrimeze. Nu voia decât să se întoarcă, dar nu putea. Trebuia să ajungă la Allis şi să o convingă să se întoarcă la mama. Fiindcă mama o iubea pe Allis, iar el o iubea pe mama. În ciuda tuturor lucrurilor, o iubea.

Brusc, simţi ceva încolăcindu-i-se în jurul gâtului. Ceva apucându-se strașnic, trăgându-i capul sub apă. Panica se instală asupra lui şi băiatul începu să mişte frenetic din braţe, încercând să evadeze şi să ajungă din nou la suprafaţă. Apoi presiunea din jurul gâtului dispăru la fel de rapid precum îşi

făcuse apariția, iar el gâfâi puternic de îndată ce simți aerul lovindu-l peste față.

— Eu sunt, prostule.

Allis călca apa fără vreun efort, privindu-l cu acei ochi sclipitori ai săi. Părul negru pe care îl moștenise de la mama îi strălucea în soare, iar apa sărată îi licărea pe gene.

Văzu din nou acei ochi. Acei ochi care îl priveau fix, de sub apă. Trupul vlăguit și inert, nemișcat, care doar se odihnea pe fundul căzii. Scutură din cap, nedorind să mai vadă acele imagini.

— Mama vrea să te întorci, zise el, gâfâind.

Nu putea călca apa cu aceeași ușurință, iar corpul său greoi îl trăgea în jos, de parcă ar fi avut greutăți prinse de mâini și de picioare.

— Atunci va trebui să mă tragi tu, zise Allis în felul ei special, ca și cum limba nu și-ar fi găsit locul în gură atunci când vorbea.

— Nu pot face asta. Haide, vino.

Fetița râse, aruncându-și pe spate părul ud.

— Vin numai dacă mă tragi tu.

— Dar înoți mult mai bine decât mine. De ce să te trag eu?

Însă își dădu seama că pierduse disputa. Îi făcu semn să-și încolăcească din nou brațele în jurul gâtului său. Știind că era ea, băiatul nu se mai panică.

Începu să înoate. Avansă cu greu, dar se descurcă. Simți în jurul gâtului brațele puternice ale lui Allis. Înotase atât de mult întreaga vară, încât își formase mușchi vizibili. Se ținu de el, lăsându-l să o tragă până la mal, ca pe o luntre micuță. Își odihni obrazul pe spatele lui.

— Eu sunt sirena ta, zise ea. Nu a mamei.

— Nu prea ştiu...

Cia privea fix într-un punct din spatele lui Patrik, iar acesta observă că pupilele femeii erau dilatate. Presupuse că îi fusese administrat un sedativ; de aceea avea aerul acela buimac.

— Ştiu că îţi tot punem aceleaşi întrebări. Însă trebuie să găsim legătura dintre moartea lui Magnus şi lucrurile ce s-au întâmplat astăzi. E cu atât mai important acum că am stabilit faptul că Magnus a fost într-adevăr ucis. Poate e ceva la care nu te-ai gândit în trecut, un mic detaliu care ne-ar putea ajuta să avansăm, insistă Paula.

Ludvig păşi calm în bucătărie şi se aşeză lângă Cia. Pesemne că ascultase la uşă.

— Vrem să vă ajutăm, zise el, cu o voce sumbră.

Privirea sa îl făcea să pară mult mai în vârstă decât cei treisprezece ani pe care îi avea.

— Ce fac Sanna şi copiii? întrebă Cia.

— Au fost foarte şocaţi, bineînţeles, răspunse Patrik.

În drum spre Fjällbacka, Patrik şi Paula discutaseră dacă să-i spună Ciei despre cele întâmplate. Acum, ea chiar nu avea nevoie de alte veşti proaste. În acelaşi timp, ar fi trebuit să-i spună, fiindcă avea oricum să afle de la prieteni şi cunoştinţe. Şi poate că noile evenimente ar fi făcut-o să îşi amintească vreun lucru uitat.

— Cine să fi făcut aşa ceva? Şi unor copii... zise ea, cu o voce care păru atât compătimitoare, cât şi seacă.

Sedativul îi amorţise percepţiile, făcând lucrurile mai puţin copleşitoare. Mai puţin dureroase.

— Nu ştim, îi spuse Patrik.

Vorbele bărbatului răsunară precum un ecou în bucătărie.

— Şi Kenneth... zise ea, scuturând din cap.

— Din cauza asta trebuie să-ţi punem asemenea întrebări. Cineva i-a vizat pe Kenneth, Christian şi Erik. Şi foarte probabil că şi pe Magnus, explică Paula.

— Dar Magnus nu a primit niciodată scrisori. Nu din acelea de ameninţare.

— Ştim asta. Dar tot credem că moartea lui se leagă de ameninţările făcute celorlalţi, zise Paula.

— Ce zic Erik şi Kenneth? Ei nu ştiu despre ce e vorba? Sau Christian? Unul dintre ei ar putea să aibă vreo idee, zise Ludvig, punându-şi protector braţul în jurul umerilor mamei sale.

— Aşa ar trebui, zise Patrik. Însă cu toţii spun că nu au idee.

— Atunci cum aş putea eu să...

Vocea Ciei se stinse.

— S-a întâmplat vreodată ceva straniu de-a lungul tuturor anilor pe care i-aţi petrecut împreună? Orice care să te fi pus pe gânduri? Absolut orice? întrebă Patrik.

— Nu, nimic ieşit din comun. Deja v-am spus asta.

Femeia trase adânc aer în piept.

— Magnus, Kenneth şi Erik se cunosc de când erau la şcoală. Încă de la bun început, ei trei au fost împreună. Niciodată nu am considerat că Magnus avea multe în comun cu ceilalţi, însă probabil că au rămas prieteni din

virtutea obişnuinţei. Nu prea există multe persoane cu care să te împrieteneşti aici, în Fjällbacka.

— Cum erau relaţiile dintre ei? întrebă Paula, aplecându-se în faţă.

— Cum adică?

— Păi, toate relaţiile au o anumită dinamică, iar fiecare persoană îşi asumă un anumit rol. Aşadar, ce fel de prietenie aveau, înainte să apară Christian?

Cia făcu o pauză de gândire, apoi spuse:

— Erik era întotdeauna liderul. Cel care lua deciziile. Kenneth era... căţeluşul de companie. Sună urât, însă el ascultă orice fel de comandă din partea lui Erik, iar eu mi l-am imaginat întotdeauna ca pe un căţeluş, dând din coadă şi cerşindu-i atenţia lui Erik.

— Dar Magnus? întrebă Patrik.

Cia făcu din nou o pauză, înainte de-a răspunde.

— Ştiu că Erik i se părea un adevărat bătăuş uneori, şi din când în când îi mai spunea că merge prea departe. Spre deosebire de Kenneth, Magnus era în stare să ia atitudine şi să-l facă pe Erik să asculte.

— Se certau vreodată?

Patrik continuă. Avea un sentiment puternic că răspunsul se afla undeva în trecutul celor patru bărbaţi şi în relaţia pe care o împărtăşeau. Însă acest răspuns părea a fi îngropat foarte adânc, dovedindu-se greu de scos la iveală. Întreaga situaţie îl exaspera.

— Ei bine, presupun că se mai certau din când în când, aşa cum fac oamenii atunci când se cunosc de multă vreme. Erik poate fi cam iute la mânie. Însă Magnus era întotdeauna calm. Niciodată nu l-am văzut răbufnind ori ridicând vocea. Nici măcar o dată, în toţi anii petrecuţi împreună. Iar Ludvig îi seamănă leit.

Se întoarse către fiul ei şi îi dezmierdă obrazul. Băiatul îi zâmbi, dar mintea lui părea a fi în altă parte.

— Eu l-am văzut odată pe tata enervându-se. Pe Kenneth.

— Serios? Când? întrebă uimită Cia.

— Nu mai ţii minte vara când tata a cumpărat camera video, iar eu alergam peste tot, filmând întruna?

— O, da. Dumnezeule, ce pacoste erai. Ai intrat până şi în baie şi ai început să o filmezi pe Ella, stând pe toaletă. Era să o încasezi după isprava aia!

Privirea femeii se lumină, iar un zâmbet îi aduse puţină culoare în obraji.

Ludvig se ridică atât de brusc, încât aproape îşi răsturnă scaunul.

— Am o idee. Vreau să vă arăt ceva! zise el, plecând deja din bucătărie. Mergeţi în camera de zi. Mă întorc imediat.

Îl auziră fugind la etaj. Patrik şi Paula se ridicară, după cum li se ceruse. După o clipă, îi urmă şi Cia.

— Iat-o.

Ludvig se întorsese la parter, ţinând o casetă mică într-o mână şi o cameră video în cealaltă. Scoase un cablu şi conectă camera la TV. Patrik şi Paula îl urmăriră, tăcuţi. Patrik îşi simţi pulsul accelerându-se.

— Ce ai de gând să ne arăţi? întrebă Cia, aşezându-se pe canapea.

— O să vezi, spuse Ludvig.

Vârî caseta în aparat şi apăsă pe butonul play. Brusc, figura lui Magnus umplu ecranul. O auziră pe Cia icnind, iar Ludvig se întoarse, părând îngrijorat.

— Eşti în regulă, mamă? Dacă nu, poţi merge să aştepţi în bucătărie.

— Sunt bine, zise ea, dar ochii îi fură năpădiți de lacrimi atunci când privi spre televizor.

Magnus se prostea, strâmbându-se și vorbind cu persoana care ținea camera.

— Am filmat întreaga petrecere de Sânziene, șopti Ludvig, iar Patrik zări lacrimi și în ochii lui. Uitați, acum vin Erik și Louise, spuse el, arătând cu degetul.

Erik se apropie de poarta curții interioare și îi făcu lui Magnus semn cu mâna. Louise și Cia se îmbrățișară, iar Louise îi înmână un pachețel gazdei sale.

— Trebuie să derulez. E mai încolo, zise Ludvig, apăsând un buton al camerei, pentru ca filmarea să înainteze rapid.

Priviră amurgul, după care se făcu mai întuneric.

— Tu ai crezut că ne-am dus în pat, îi spuse Ludvig mamei sale. Însă noi ne-am furișat afară și am tras cu urechea la ce spuneați voi. Erați beți cu toții și vă purtați prosteşte, iar nouă ni s-a părut comic.

— Ludvig! spuse Cia, jenată.

— Dar erați beți, repetă fiul ei.

Și, judecând după toată zarva, Ludvig reușise fără îndoială să le surprindă starea, pe casetă. În amurgul de vară se auzeau voci gălăgioase și râsete; părea să fi fost o petrecere pe cinste.

Cia încercă să spună ceva, însă Ludvig își duse degetul spre buze.

— Sst, urmează în curând.

Priviră cu toții ecranul, în tăcere. Unicul sunet fu acela al petrecerii, din înregistrarea pe care o urmăreau. Apoi două persoane se ridicară, își luară farfuriile și se îndreptară spre casă.

— Voi unde erați ascunși? întrebă Patrik.

— În camera de joacă. Era perfect. Puteam filma prin fereastră, zise el, ducându-şi din nou degetul spre buze. Ascultaţi.

Două voci, separate de celelalte. Amândouă păreau mânioase. Patrik îi aruncă băiatului o privire întrebătoare.

— Tata şi Kenneth, explică Ludvig, fără a-şi desprinde ochii de la ecran. S-au strecurat să fumeze o ţigară.

— Cred că tata se lăsase deja de fumat pe-atunci, zise Cia, aplecându-se înainte, pentru a vedea mai bine.

— Uneori mai fuma o ţigară sau două la petreceri şi ocazii de genul ăsta. N-ai observat niciodată?

Ludvig opri caseta pentru ca discuţia lor să nu întrerupă şirul.

— Serios? întrebă Cia, consternată. N-am ştiut.

— Ei bine, în orice caz, de data asta, el şi Kenneth au mers după colţ, să fumeze.

Îndreptă apoi telecomanda spre ecran şi porni din nou caseta.

Două voci. Era foarte greu să le distingă, una de cealaltă.

— Te gândeşti vreodată la asta?

Vocea respectivă îi aparţinea lui Magnus.

— La ce te referi? zise Kenneth, cu un glas împleticit.

— Ştii la ce mă refer.

Magnus, la rându-i, părea foarte beat.

— Nu vreau să discut despre asta.

— Dar va trebui să discutăm la un moment dat, zise Magnus.

Vocea lui avea un ton rugător, aproape vulnerabil, făcându-l lui Patrik pielea de găină.

— Cine zice că trebuie să discutăm? Ce-a fost, a fost.

— Dar nu știu cum vom trăi noi cu asta. Pentru Dumnezeu, trebuie să...

Restul frazei se risipi într-un murmur imperceptibil.

Apoi Kenneth vorbi din nou. În clipele acelea, bărbatul părea iritat. Dar în vocea lui se mai distingea ceva. Frică.

— Revino-ți, Magnus! Nu ajută cu nimic dacă discutăm despre asta. Gândește-te la Cia și la copii. Și la Lisbet.

— Știu, dar ce naiba să fac? Uneori nu pot să nu mă gândesc, apoi simt aici ca și cum...

Era prea întuneric pentru a distinge lucrul spre care arătase. După aceea, deveni imposibil să le mai înțeleagă discuția. Cei doi își coborâseră vocile, îngăimându-și cuvintele, după care li se alăturaseră celorlalți.

Ludvig apăsă pe butonul de pauză și îngheță imaginea a două siluete neclare, privite din spate.

— Tatăl tău a văzut asta vreodată? întrebă Patrik.

— Nu, am păstrat-o pentru mine. De obicei, el era responsabil cu toate casetele video, însă pe asta am filmat-o pe furiș, așa că am ascuns-o la mine în cameră. Mai am câteva în dulap.

— Și nu ai mai văzut-o până acum? o întrebă Paula pe Cia, aflată lângă ea, privind spre televizor, cu gura căscată.

— Nu, zise femeia. Nu.

— Știți la ce se refereau? întrebă Paula, atingându-i mâna Ciei.

— Eu... nu. N-am idee, spuse ea, cu privirea țintă spre siluetele întunecate ale lui Magnus și Kenneth.

Patrik o crezu. Magnus îi ascunsese bine lucrul despre care pomenise în înregistrare, indiferent care ar fi fost acela.

— Kenneth trebuie să știe, zise Ludvig.

Apăsă pe butonul de oprire, scoase caseta şi o puse înapoi în carcasă.

— Aş dori să împrumut asta, zise Patrik.

Ludvig ezită preţ de o clipă, după care aşeză caseta în mâna întinsă a poliţistului.

— N-o stricaţi, nu?

— Îţi promit că vom avea multă grijă de ea. Şi o vei primi înapoi în aceeaşi stare în care se află acum.

— Veţi discuta cu Kenneth despre asta? întrebă Ludvig, iar Patrik dădu din cap.

— Da, aşa vom face.

— De ce n-a pomenit nimic până acum? întrebă Cia, părând confuză.

— Asta am vrea şi noi să ştim, zise Paula, atingându-i din nou mâna. Şi avem de gând să aflăm.

— Mulţumesc, Ludvig, zise Patrik, ridicând caseta. S-ar putea dovedi importantă.

— Cu plăcere. Mi-am adus aminte fiindcă aţi întrebat dacă s-au certat vreodată, zise el, înroşindu-se la faţă.

— Mergem? o întrebă Patrik pe colega sa, care se ridică în picioare.

Pe o voce stinsă, el adăugă, către Ludvig:

— Ai grijă de mama ta. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

Şi îi lăsă băiatului o carte de vizită în mână.

Ludvig rămase în cadrul uşii, privindu-i pe poliţişti îndepărtându-se. Apoi închise uşa şi intră.

Timpul se scurgea greu în spital. Televizorul era pornit, pe un canal ce difuza o telenovelă americană. Asistenta intrase pentru a-l întreba pe Kenneth dacă dorea să-i schimbe canalul, însă atunci când bărbatul nu-i răspunse, femeia plecă.

Singurătatea era mai cumplită decât şi-ar fi imaginat vreodată. Suferinţa era atât de puternică, încât singurul lucru pe care îl putea face era să se concentreze asupra respiraţiei sale.

Şi era conştient că *ea* avea să vină. Ea aşteptase multă vreme, iar în clipele acelea nu mai exista cale de scăpare. Însă el nu se temea; îi aştepta bucuros apariţia. Avea să-l scape de singurătatea şi de durerea care îl sfâşiau. Voia să meargă la Lisbet, să-i explice totul. Spera să înţeleagă faptul că pe atunci el fusese o persoană diferită şi se schimbase datorită ei. Nu putea să îndure gândul că ea murise auzindu-i păcatele. Acel lucru îl apăsa mai tare decât orice altceva, transformându-i orice răsuflare într-un efort.

Auzi o bătaie în uşă, iar poliţistul Patrik Hedström îşi făcu apariţia. În spatele lui se afla o femeie scundă, brunetă.

— Bună, Kenneth. Cum te simţi?

Poliţistul avea o mină serioasă. Luă două scaune şi le aduse lângă pat.

Kenneth nu-i răspunse. Continuă să se uite la televizor. Actorii jucau în faţa unui fundal dintr-un modest platou de filmare. Patrik îşi repetă întrebarea, iar Kenneth întoarse în cele din urmă capul spre vizitatorii săi.

— Am avut şi zile mai bune.

Ce altceva să fi spus? Cum să fi descris adevărata senzaţie? Fierbinţeala şi usturimea lăuntrică? Inima care nu mai avea mult şi îi plesnea? Orice răspuns ar fi sunat ca un clişeu.

— Colegii noştri au fost deja pe la tine azi. I-ai cunoscut mai devreme pe Gösta şi pe Martin.

Kenneth îl văzu pe Patrik studiindu-i bandajele, ca şi cum ar fi încercat să-şi imagineze senzaţia sutelor de cioburi străpungându-i pielea.

— Aşa... zise Kenneth, cu indiferenţă.

Nu le dezvăluise nimic până atunci şi nu avea de gând să o facă nici acum. Intenţiona doar să o aştepte. Pe ea.

— Le-ai spus că nu ştii cine ar putea fi responsabil pentru cele întâmplate azi-dimineaţă.

Patrik se uită la el, iar Kenneth îi susţinu cu încăpăţânare privirea.

— Aşa e.

Poliţistul îşi drese glasul.

— Nu credem că spui adevărul.

Ce să fi aflat oare? Brusc, Kenneth intră în panică. Nu voia ca ei să ştie, nu voia ca ei să o găsească. Ea trebuia să termine ceea ce începuse. Era unica lui izbăvire. Dacă ar fi plătit pentru ceea ce făcuse, ar fi putut să-i explice totul lui Lisbet.

— Nu ştiu la ce vă referiţi, spuse el, uitându-se în altă parte, conştient însă că îi citiseră teama din priviri.

Amândoi poliţişti observaseră. Luaseră totul ca pe un semn de slăbiciune, ca pe o ocazie de a-l prinde. Se înşelau. El nu avea nimic de pierdut şi totul de câştigat dacă păstra tăcerea. Pentru o clipă, se gândi la Erik şi la Christian. La Christian, mai presus de toţi. Fusese târât în acea situaţie, chiar dacă vina nu-i aparţinuse. Spre deosebire de Erik. Însă Kenneth nu mai putea ţine seama de ceilalţi. Singura care conta era Lisbet.

— Tocmai i-am făcut o vizită Ciei. Am urmărit o casetă filmată acasă la ei, la o petrecere de Sânziene.

Patrik păru să aştepte o reacţie, însă Kenneth nu avea idee la ce se referea. Vechea lui viaţă, cu petreceri şi prieteni, părea în clipele acelea atât de îndepărtată.

— Magnus era beat, iar voi doi v-aţi strecurat într-un colţ, să fumaţi o ţigară. Părea că voiaţi să fiţi siguri că nu vă aude nimeni.

Kenneth încă nu putu înţelege la ce se referea Patrik. Totul era învăluit în negură. Nimic nu mai era clar sau desluşit.

— Fiul lui Magnus, Ludvig, v-a filmat pe voi doi, fără să ştiţi. Magnus era supărat. Dorea să îţi vorbească despre o întâmplare din trecut. Tu te-ai enervat pe el şi i-ai spus că ce-a fost, a fost. I-ai zis să se gândească la familia lui. Îţi mai aduci aminte ceva?

O, da, Kenneth îşi amintea. Încă era uşor vag, însă el retrăi sentimentul pe care îl avusese atunci când zărise panica din ochii lui Magnus. Nu înţelesese niciodată motivul pentru care subiectul fusese pomenit tocmai în seara cu pricina. Magnus îşi dorise cu ardoare să discute, să repare greşeala. Iar lucrul acela îl speriase pe Kenneth. Se gândise la Lisbet, la reacţia pe care ar fi avut-o aceasta, la felul în care l-ar fi privit. În cele din urmă, izbutise să-l calmeze pe Magnus. Măcar atât îşi amintea. Însă din acel moment, se aşteptase mereu la o întâmplare care să dezlănţuie totul. Ceea ce se şi petrecuse, însă nu în felul imaginat de el. Fiindcă şi în cele mai cumplite scenarii care îi trecuseră prin minte, Lisbet fusese totuşi în viaţă, pentru a-i face reproşuri. Oferindu-i întotdeauna o mică şansă de a-i explica. Însă lucrurile din prezent stăteau cu totul diferit, iar pentru ca el să-i poată oferi explicaţii era nevoie să se facă dreptate. Nu le putea permite poliţiştilor să-i distrugă şansa.

Drept urmare, dădu din cap, prefăcându-se că încerca să-şi amintească.

— Nu, nu-mi aduc aminte.

— Putem aranja să urmăreşti caseta, dacă ţi-ar împrospăta memoria, zise Paula.

— Sigur, pot s-o văd. Dar nu-mi imaginez să fi fost ceva important, altfel mi-aş fi adus aminte. Probabil erau aiureli spuse la beţie. Pe Magnus îl mai apuca din când în când, atunci când bea. Devenea melodramatic şi sentimental. Făcea din ţânţar armăsar.

Înţelese că poliţiştii nu-l credeau, însă nu conta, fiindcă aceştia nu-i puteau citi gândurile. Era conştient şi de faptul că secretul avea să fie divulgat mai devreme sau mai târziu. Echipajul de poliţie nu avea să se dea bătut până nu descoperea ceva. Însă nu era nevoie ca acele lucruri să se întâmple înainte ca el să-şi primească pedeapsa.

Poliţiştii rămaseră o vreme cu el, însă Kenneth le evită cu uşurinţă întrebările. Nu avea de gând să le facă el meseria; trebuia să se gândească la el şi la Lisbet. Erik şi Christian aveau să fie nevoiţi să se descurce singuri, cât puteau de bine.

Înainte de-a pleca, Patrik îl privi cu blândeţe şi spuse:

— Voiam, de asemenea, să-ţi spunem că am primit raportul de la autopsia lui Lisbet. Nu a fost ucisă. A murit din cauze naturale.

Kenneth îşi întoarse faţa în direcţia opusă. Ştia că se înşelau.

Pe drumul de întoarcere spre Uddevalla, Patrik se afla pe punctul de a adormi. Preţ de o clipă, el închise chiar ochii, intrând apoi cu maşina pe contrasens.

— Ce faci?! strigă Paula, apucând volanul, pentru a redresa vehiculul pe banda corespunzătoare.

Patrik tresări şi gâfâi scurt.

— La naiba! Nu ştiu ce se întâmplă. Sunt atât de obosit.

Paula îl privi cu îngrijorare.

— În regulă, hai să ne îndreptăm spre casa ta. Iar mâine trebuie să rămâi acasă. Nu arăţi bine.

— Nu pot face asta. Am multe de rezolvat.

Clipi, încercând să se concentreze asupra şoselei.

— În regulă, uite ce vom face acum, zise Paula, cu fermitate. Trage pe dreapta la următoarea benzinărie, să facem schimb de locuri. Te duc eu acasă cu maşina, după care merg la birou, iau toate materialele de care ai nevoie şi ţi le aduc înapoi, în Fjällbacka. De asemenea, mă voi asigura ca videocaseta să fie trimisă pentru investigaţii la laborator. Însă tu va trebui să-mi promiţi că te potoleşti. Ai lucrat prea mult şi nu mă îndoiesc că şi acasă e greu. Ştiu cât de dificil i-a fost Johannei atunci când era însărcinată cu Leo, şi sunt sigură că în momentele astea tu porţi pe umeri o povară cu mult mai grea.

Şovăind, Patrik dădu din cap şi o ascultă. Trase pe dreapta la benzinăria din Hogstrop şi se dădu jos din maşină. Pur şi simplu era mult prea obosit pentru a se contrazice cu ea. Era imposibil să-şi ia liber o zi sau măcar vreo două-trei ore, însă corpul lui refuza să coopereze. Dacă ar fi putut doar să se odihnească şi să aibă destul timp pentru a parcurge toate documentele, poate că şi-ar fi recăpătat din energia de care avea nevoie pentru a continua ancheta.

Patrik îşi rezemă capul de geam şi aproape că aţipi chiar înainte ca Paula să intre pe şosea. Când deschise ochii, se aflau în faţa casei. Ameţit, el se dădu jos din maşină.

— Intră şi întinde-te puţin. Mă întorc într-o oră. Nu închide uşa, ca să-ţi pot lăsa documentele, zise Paula.

— În regulă. Mulţumesc.

Doar atât reuşi să articuleze. Deschise uşa, după care intră în casă.

— Erica!

Niciun răspuns. Îi telefonase după-amiază, dar nu reuşise să dea de ea. Poate că se dusese la Anna şi rămăsese acolo o vreme. Ca să fie sigur, hotărî să-i lase un bilet pe biroul din hol, ca să nu se sperie dacă venea acasă şi auzea pe cineva umblând pe la etaj. Apoi urcă amorţit scările şi se aruncă în pat. Adormi de îndată ce se puse cu capul pe pernă. Însă nu avu parte de un somn adânc şi odihnitor.

Ceva era pe cale să se schimbe. Louise nu putea spune că îi plăcuse viaţa ei din ultimii ani, însă măcar îi era familiară. Răceală, indiferenţă, schimb de remarci caustice şi sârguincios repetate.

Acum simţea pământul cutremurându-i-se sub picioare şi vedea crăpăturile lărgindu-se. În ultima lor discuţie aprinsă, observase în privirea lui Erik ceva definitiv. Respingerea lui nu era nouă, şi nu o mai afecta, însă ceva era diferit. Şi o înspăimânta mai rău decât şi-ar fi imaginat vreodată. Fiindcă în adâncul sufletului, crezuse întotdeauna că aveau să danseze în continuare, cu o şi mai mare eleganţă, acel dans al morţii.

El reacţionase ciudat când Louise pomenise numele Ceciliei. De obicei, nu-i păsa dacă femeia vorbea despre amantele sale. Se prefăcea doar că nu aude. De ce se înfuriase atât de tare în dimineaţa aceea? Să fi fost un semn că amanta chiar însemna ceva pentru el?

Louise își goli paharul. Deja îi venea greu să-și adune gândurile. Totul era învăluit într-o moliciune plăcută, într-o senzație de căldură ce i se răspândea prin membre. Își mai turnă puțin vin, uitându-se pe fereastră, de-a lungul gheții care înlănțuise insulele, în vreme ce mâna, cu de la sine putere, îi ridică paharul spre buze.

Trebuia să dezlege misterul. Să afle dacă acele crăpături de la picioarele ei erau reale ori imaginare. Însă de un lucru era sigură. Dacă dansul era pe cale de-a se termina, finalul nu avea să conțină o piruetă discretă. Ea intenționa să danseze apăsat și să își mişte frenetic brațele, până când din mariajul lor nu aveau să rămână decât fărâme. Nu îl dorea pe soțul ei, însă nici nu avea de gând să-i dea drumul.

Maia nu plecă fără proteste când Erica merse după ea, acasă la Anna. Se distra mult prea bine alături de verii ei, pentru a pleca de bunăvoie spre casă. Însă după o lungă negociere, Erica izbuti să o convingă să se îmbrace și să se aşeze cuminte în maşină. I se păru uşor ciudat că nu primise vreun semn din partea lui Patrik, însă nici ea nu își făcuse timp pentru a-i telefona. Încă nu stabilise cum anume să-și justifice expediția către Göteborg. Însă avea să fie nevoită să spună ceva, pentru a-i putea da imediat lui Patrik desenele. Ceva o făcea să creadă că acestea erau importante și că poliția trebuia să le vadă. Și, mai presus de orice, autoritățile trebuiau să stea de vorbă cu Christian în legătură cu desenele. Erica se vedea nevoită să admită că și ea aștepta cu nerăbdare să discute cu Christian, însă știa că mersese deja prea departe, cu acea expediție în Göteborg. Nu putea să mai facă ceva pe la spatele lui Patrik.

Când parcă pe aleea din fața casei, observă în oglinda retrovizoare că o mașină a poliției se afla cu puțin în urma ei. Pesemne că era Patrik, se gândi ea. Dar de ce nu venea cu propria lui mașină? O ridică pe Maia din scaunul ei, aruncând o privire asupra vehiculului ce se apropie și parcă lângă ea. Fu surprinsă când, în locul lui Patrik, o văzu la volan pe Paula.

— Bună, unde-i Patrik? întrebă Erica.

— E înăuntru, zise Paula, ieșind din automobil. Era atât de obosit, încât i-am ordonat să meargă acasă și să se odihnească. Știu că mi-am depășit atribuțiile, însă nu mi-a opus rezistență.

Femeia râse, nu-și putea alunga neliniștea din privire.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Erica, brusc copleșită de presimțiri sumbre.

Din câte își aducea aminte, Patrik nu se întorsese niciodată mai devreme de la serviciu.

— Nu, nu. Cred doar că a lucrat prea mult în ultima vreme. Pare cam extenuat. Așa că am reușit să-l conving că nu e de folos nimănui dacă nu se odihnește puțin.

— Și a fost de acord? Pur și simplu?

— Ei bine, am făcut un compromis. A fost de acord, atâta vreme cât mă duceam eu înapoi la secție și luam toate materialele pe care voia să le studieze. Tocmai mă pregăteam să le las înăuntru, dar acum ți le pot da ție, spuse ea, înmânându-i Ericăi o sacoșă din hârtie.

— În regulă, așa mai seamănă cu Patrik, zise Erica, simțindu-se dintr-odată mai calmă.

Dacă soțul ei nu se putea opri din muncă, însemna că sănătatea lui nu avea cum să fie chiar atât de șubredă.

Îi mulțumi Paulei și trase sacoșa până pe hol. Maia fugi iute în urma ei. Erica zâmbi când observă biletul

pe care Patrik i-l lăsase pe birou. Ştia că s-ar fi speriat de moarte dacă nu şi-ar fi dat seama că el era acasă şi ar fi auzit dintr-odată zgomote de la etaj.

Frustrată fiindcă nu se putea descălța, Maia începu să plângă. Erica se grăbi să o liniştească.

— Sst, scumpo. Tata doarme, la etaj. N-am vrea să îl trezim.

Maia o privi țintă, cu ochii mari, şi duse degetul către buze.

— Sst, spuse ea zgomotos, privind în sus, de-a lungul treptelor.

Erica o ajută să-şi scoată pantofii şi haina, apoi Maia fugi înăuntru pentru a se distra cu jucăriile ei, care stăteau împrăştiate pe podeaua camerei de zi.

Erica îşi dădu jos haina, trăgându-şi puțin de cămaşă. Mai nou, transpira tot timpul. Căpătase o aversiune adâncă față de mirosul de transpirație, aşa că îşi schimba cămaşa de două sau trei ori pe zi. În plus, îşi aplica la subsuori o cantitate atât de generoasă de spray, încât cei de la Nivea trebuia să fi resimțit o creştere semnificativă a vânzărilor.

Aruncă o privire la etaj. Apoi se uită înspre sacoşa din hârtie pe care i-o lăsase Paula. Din nou privi în sus, apoi iar la sacoşă. Înăuntrul ei se dădu o bătălie, deşi înțelese cu sinceritate, de la bun început, că lupta respectivă era sortită eşecului. Nu putea rezista unei tentații precum aceea.

O oră mai târziu, parcursese toate documentele din sacoşă, fără însă a fi mai lămurită decât la început. Ba chiar se strânseseră şi mai multe întrebări. Printre documente, găsise şi notițele lui Patrik: Care e legătura dintre cei patru bărbați? De ce Magnus a murit primul? De ce

era supărat în dimineața dispariției? De ce a telefonat pentru a spune că urma să întârzie? De ce Christian a început să primească scrisori mult mai devreme decât ceilalți? A primit și Magnus asemenea scrisori? Dacă nu, din ce motiv? Pagini întregi de întrebări, iar pe Erica o irita faptul că nu cunoștea vreun răspuns la niciuna dintre ele. În plus, avea și ea întrebări de adăugat: De ce s-a mutat Christian fără să-și lase noua adresă? Cine i-a trimis desenele? Cine era silueta mică din imagini? Și, mai presus de toate: De ce era Christian atât de secretos cu privire la trecutul său?

Erica se asigură că Maia încă era ocupată cu jucăriile ei, apoi se întoarse asupra materialelor. Mai rămăsese o casetă audio fără etichetă. Se ridică de pe canapea și merse după reportofon. Din fericire, caseta se potrivea în aparat. Înainte de a apăsa pe butonul play, aruncă o privire neliniștită spre tavan și dădu cât mai încet volumul, apoi ținu reportofonul la ureche.

Caseta dură douăzeci de minute, iar Erica o ascultă în întregime, cu sufletul la gură. Ce auzi nu îi oferi neapărat informații noi. Însă un lucru o făcu să înghețe brusc și să deruleze banda, pentru a asculta din nou.

După ce termină, scoase cu grijă caseta din aparat și o puse înapoi în carcasă, pe care o așeză în sacoșă, alături de toate celelalte lucruri. După ani buni de interviuri luate diferitelor persoane, pentru cărțile sale, Erica se pricepea să sesizeze detalii și nuanțe într-o conversație. Ceea ce tocmai ascultase era ceva important. Era sigură de asta.

Își zise că se va ocupa de toate a doua zi dimineața. Erica îl auzi brusc pe Patrik la etaj și, prinzând o viteză mai mare decât avusese vreodată în ultimele câteva luni,

duse sacoşa la loc în hol, se întoarse la canapea şi încercă să pară foarte atentă la jocul fetiţei.

Întunericul se lăsase deasupra casei. Nu aprinsese nicio lumină; i se părea inutil s-o mai facă. La capăt de drum, luminile nu erau necesare.

Christian stătea pe jumătate dezbrăcat, pe podea, cu privirea aţintită asupra peretelui. Dăduse de trei ori cu vopsea peste cuvintele ei. Găsise în pivniţă o pensulă şi o cutie cu vopsea neagră. Întinsese de trei ori vopseaua neagră peste cea roşie. De trei ori îi estompase condamnarea. Însă tot avea impresia că vede la fel de clar acele cuvinte.

Era mânjit cu vopsea pe mână şi pe corp. O vopsea neagră ca smoala. Îşi privi mâna dreaptă. Era lipicioasă, şi o şterse pe piept, însă culoarea păru doar să se întindă şi mai mult.

Ea îl aştepta. Christian fusese dintotdeauna conştient de asta. Nu făcuse decât să amâne lucrurile, să se amăgească şi aproape îi trăsese şi pe fiii săi în capcană. Mesajul era clar. *„Nu îi meriţi."*

Văzu copilul purtat pe braţe de femeia pe care o iubise cândva. Brusc, ar fi vrut să o poată iubi pe Sanna. Nu îi dorise vreodată răul, însă cu toate acestea, o trădase. Nu cu alte femei, aşa cum făcea Erik în mod frecvent, ci în felul cel mai cumplit cu putinţă. Fiindcă era conştient de dragostea pe care i-o purta Sanna — iar el îi oferise mereu îndeajuns cât să o facă să spere că, într-o bună zi, soţul ei avea s-o iubească, deşi aşa ceva ar fi fost imposibil. El nu mai era capabil de aşa ceva. Totul dispăruse odată cu acea rochie albastră.

Cu băieţii, lucrurile stăteau diferit. Erau sânge din sângele lui şi motivul pentru care Christian trebuia să

capituleze. Era unicul mod de a-şi salva fiii, lucru pe care trebuia să-l fi înţeles înainte ca situaţia să se complice. N-ar fi trebuit să-şi spună că totul fusese doar un coşmar, că el se afla în siguranţă. Că ei se aflau în siguranţă.

Fusese o greşeală să revină, să încerce din nou. Dar întoarcerea acolo, aproape, îi păruse o tentaţie atât de ispititoare. Nici măcar el nu înţelesese cu adevărat, dar simţise impulsul de a reveni din clipa în care i se ivise ocazia. Crezuse că poate avea să capete o a doua şansă. O şansă de a avea o familie, atâta vreme cât îi ţinea la distanţă pe toţi şi îşi alegea o soţie care să însemne foarte puţin pentru el. Dar se înşelase.

Cuvintele de pe perete spuneau adevărul. Îi iubea pe băieţi, dar nu îi merita. Nu meritase nici celălalt copil, şi nici pe femeia ale cărei buze aveau gust de căpşune. Iar aceştia plătiseră scump. De data aceea, avea să se asigure că el plătea pentru greşelile trecutului.

Christian se ridică încet, privind de jur împrejurul camerei. Într-un colţ stătea un ursuleţ zdrenţuit. Fusese un cadou pentru Nils, în ziua în care se născuse, iar băiatul se jucase atât de mult cu el, încât animăluţul îşi pierduse aproape toată blana. Figurinele lui Melker erau aliniate frumos într-o cutie. Avea multă grijă de ele, iar pumnul său îşi făcea imediat apariţia în scenă dacă frăţiorul mai mic le atingea. Christian se simţi ezitând, în timp ce îndoielile începură să se acumuleze, şi înţelese că trebuia să plece. Trebuia să meargă la ea, înainte de a-şi pierde curajul.

Intră în baie să se îmbrace. Nu mai conta ce anume alegea; hainele nu mai aveau deloc importanţă. Coborî la parter, îşi înhăţă jacheta din cuier şi aruncă o ultimă privire în casă. Întunecată şi tăcută. Nu se mai obosi că încuie uşa în urma lui.

În timpul scurtei plimbări, își ținu privirea în pământ; nu voia să vadă pe nimeni, nu voia să stea de vorbă cu nimeni. Trebuia să se concentreze asupra lucrului pe care urma să-l facă și asupra persoanei pe care avea s-o întâlnească. Simți din nou o mâncărime în palme, însă de data aceea, ignoră cu ușurință senzația. Creierul său părea să fi întrerupt orice fel de legătură cu trupul care, în clipele acelea, devenise de prisos. Singurele lucruri importante se aflau în mintea lui — imaginile, amintirile. El nu mai trăia în prezent. Văzu doar crâmpeie de altădată, ca într-un film ce rula încet, în vreme ce zăpada îi scârțâia sub picioare.

Vântul se porni în rafale, în timp ce el traversă docul, spre Badholmen. Își dădu seama că îi era frig, deoarece corpul său tremura, însă nu simți răceala. Locul era pustiu. Întunecat și cufundat în tăcere, fără țipenie de om. Însă Christian simți prezența ei, așa cum făcuse întotdeauna. Acolo trebuia să scape de sentimentul de vinovăție. Era singurul loc posibil. Din vârful platformei de sărituri, o văzuse în apă, o văzuse întinzându-și brațele spre el. În clipele acelea, avea să meargă la ea.

Când trecu de construcțiile din lemn ce marcau intrarea în zona pentru înot, filmul din mintea sa începu să prindă viteză. Asaltul de imagini îi păru un cuțit care îi spinteca măruntaiele — într-atât de puternică și de ascuțită era durerea. Se sili să o ignore, să privească înainte.

Puse piciorul pe cea dintâi treaptă a turnului, iar lemnul cedă sub pantof. Începu să respire cu mai multă ușurință; nu mai exista cale de întoarcere. Zăpada făcea ca treptele să fie alunecoase, iar Christian se ținu de balustradă, în vreme ce privirea îi stătu ațintită spre vârful turnului, ce se întrevedea pe fundalul înnegurat al

cerului. Stele nu erau. Nu merița stele. La jumătatea urcușului, știu că în urma sa venea ea. Nu se întoarse pentru a privi în spate, dar îi auzi pașii, urmându-l. Același ritm, aceleași mișcări hotărâte. Ea era acolo.

Odată ajuns pe platforma din vârf, vârî mâna în buzunar și scoase frânghia pe care o adusese de acasă. Frânghia care avea să îi suporte greutatea, plătind pentru greșelile sale. Ea aștepta pe trepte, în vreme ce el făcu toate pregătirile. Legând și înnodând frânghia, fixând-o de balustradă. Preț de o clipă, se simți nesigur. Turnul era șubred, vechi, și părea bătut de furtuni. Dacă nu avea să reziste? Însă prezența ei îl calmă. Ea nu-l va lăsa să greșească. Nu și după ce așteptase vreme atât de îndelungată, alimentându-și ani de zile vrajba.

Când termină, Christian stătu cu spatele către scări și cu ochii țintă la conturul orășelului Fjällbacka, dincolo de apă. Nu se întoarse decât atunci când o auzi pășind chiar în spatele lui.

Fericirea lipsea cu desăvârșire din ochii ei. Se putea citi în ei doar conștientizarea că, într-un final, după toate cele întâmplate, el era pregătit să plătească pentru ticăloșia sa. Era la fel de frumoasă precum și-o amintea. Părul îi era ud, iar Christian fu surprins că nu-i înghețase, din cauza frigului. Însă nimic la ea nu era previzibil. Nimic nu putea fi previzibil la o sirenă.

Ultimul lucru pe care îl văzu înainte de a păși spre mare fu o rochie albastră, fluturând în briza verii.

— Cum te simți? îl întrebă Erica, atunci când Patrik coborî la parter, cu părul ciufulit.

— Un pic obosit, atâta tot, zise Patrik, cu fața încă palidă.

— Eşti sigur? Nu arăţi prea bine.

— Mulţumesc mult. Şi Paula a zis acelaşi lucru. Aş vrea ca voi două să încetaţi să-mi mai spuneţi cât de groaznic arăt. Începe să mă afecteze.

Zâmbi, însă nu părea că se trezise complet. Se aplecă să o ridice în braţe pe Maia, care venise în fugă spre el.

— Bună, scumpo. Tu crezi că tata arată bine, nu? Nu-i aşa că tata e cel mai chipeş bărbat din lume?

O gâdilă pe burtică, făcând-o să chicotească.

— Hmm, zise ea, dând din cap cu seriozitate.

— Slavă cerului. În sfârşit, cineva cu gusturi alese.

Se întoarse către Erica şi îi dădu o sărutare. Maia îl prinse de obraji şi ţuguie buzele, semn că şi ea ar fi vrut un sărut.

— Jucaţi-vă puţin, până fac eu nişte ceai şi sendvişuri, zise Erica, îndreptându-se către bucătărie. Apropo, ţi-a lăsat Paula nişte lucruri într-o sacoşă, strigă ea, pe un ton cât mai natural posibil. E pe hol.

— Mulţumesc! îi răspunse Patrik, după care femeia îl auzi ridicându-se şi intrând în bucătărie.

— Ai de lucru diseară? întrebă ea, privindu-l cu coada ochiului, în timp ce turnă apă fierbinte în două ceşti, cu pliculeţe de ceai în ele.

— Nu, cred că o voi lua mai uşor în seara asta şi voi petrece puţin timp cu draga mea soţie, după care mă voi culca devreme. Mâine-dimineaţă stau acasă şi parcurg întregul caz în pace şi linişte. Uneori la secţie e un adevărat circ.

Oftă, după care veni în spatele Ericăi şi o luă în braţe.

— Nici măcar nu te mai pot cuprinde în întregime, murmură el, gudurându-se cu obrazul pe lângă ceafa ei.

— Ştiu. Am senzaţia că nu mai am mult şi pocnesc.

— Eşti îngrijorată?

— Te-aş minţi dacă aş spune că nu.

— Ne vom ajuta reciproc, zise el, îmbrăţişând-o şi mai puternic.

— Ştiu. Şi Anna îmi spune acelaşi lucru. Cred că de data asta va merge mai bine, din moment ce ştiu la ce să mă aştept. Doar că vor fi doi.

— De două ori mai multă bucurie, spuse Patrik, zâmbind.

— De două ori mai multă muncă, zise Erica, întorcându-se cu faţa spre el, pentru a-l putea îmbrăţişa — lucru care nu era tocmai uşor în clipele acelea.

Erica închise ochii, apăsându-şi obrazul de al lui. Se tot întrebase care să fi fost momentul ideal pentru a-i povesti despre mica ei excursie în Göteborg şi hotărâse că trebuia să se întâmple în noaptea aceea. Însă Patrik părea atât de obosit şi, din moment ce avea de gând să lucreze de acasă în dimineaţa următoare, femeia se gândi să aştepte până atunci. În plus, ar fi apucat să facă ceea ce îşi pusese în minte după ascultarea casetei audio. Aşadar, hotărârea fusese luată. Dacă Erica avea să descopere vreun lucru important pentru anchetă, cu siguranţă că amestecul său l-ar fi deranjat mai puţin pe Patrik.

19

Nu îl deranja foarte mult faptul că nu avea deloc prieteni. Fiindcă avea cărțile. Însă pe măsură ce creștea, tânjea la lucrurile de care se bucura toată lumea din jurul său. Sentimentul de apartenență la o comunitate, la un grup. El era mereu singur. Unica persoană care dorea să-l aibă în preajmă era Allis.

Uneori, ei îl fugăreau din autobuzul școlii, care îi aducea acasă. Erik, Kenneth și Magnus. Râdeau în hohote atunci când alergau după el, mișcându-se cu mult mai încet decât erau ei capabili să fugă. Unicul scop era de a-l face pe el să alerge.

— Hai, grăsane, mișcă-te!

Iar el fugea, cu toate că se disprețuia pentru faptul că le dădea ascultare. În adâncul sufletului, își dorea un miracol, își dorea ca într-o bună zi ei să se potolească pur și simplu, să îl vadă și să înțeleagă că era și el cineva. Însă știa că nu era decât un vis. Nimeni nu îl vedea. Allis nu se punea la socoteală. Ea era retardată. Așa o numeau băieții, mai ales Erik. Obișnuia să pronunțe cu emfază acel cuvânt, ori de câte ori o vedea. „Retardatooo..."

Allis îl aștepta deseori atunci când autobuzul se oprea în fața casei. Ura când fata făcea asta. Arăta perfect normal

când stătea înăuntrul refugiului din fața autobuzului, cu părul ei negru prins la spate, în coadă, cu ochii săi albaştri vioi, căutându-l printre copiii de la liceul Tanumshede, care coborau din maşină. Uneori el chiar se simțea puțin mândru atunci când autobuzul oprea în stație, şi o vedea pe geam. Acea frumusețe cu picioare lungi şi păr negru era sora lui.

Dar apoi venea momentul în care cobora, iar fata dădea cu ochii de el. Se îndrepta în direcția lui, cu acel mers straniu al ei, de parcă ar fi avut ataşate de mâini şi de picioare nişte cabluri invizibile, de care cineva tot trăgea la întâmplare. Apoi îi striga numele, cu vocea ei groasă, iar băieții începeau să râdă în hohote. „Retardatooo!"

Allis nu înțelegea, fapt care pe el îl stânjenea cel mai mult. Fata pur şi simplu le zâmbea, şi uneori le făcea chiar semn cu mâna. Atunci, băiatul o rupea la fugă, nu pentru că l-ar fi alergat cineva, ci pentru a scăpa de insultele lui Erik, care răsunau prin întreg oraşul. Însă de Allis nu putea scăpa niciodată. Ea întotdeauna vedea situația ca pe un joc. Îl prindea uşor din urmă şi, râzând uneori, îşi arunca brațele în jurul gâtului său cu o asemenea forță, încât aproape îl dobora la pământ.

În clipele acelea, o ura la fel de mult ca pe vremea când plânsese neîncetat, luându-i-o pe mama de lângă el. Voia să-i tragă un pumn în față ca să nu-l mai facă de râs. Niciodată nu avea să facă parte din acel grup, atâta vreme cât Allis stătea acolo, în refugiul din stația de autobuz, aşteptându-l, strigându-l pe nume şi aruncându-şi brațele în jurul gâtului său.

El îşi dorea cu ardoare să fie cineva. Şi nu doar în ochii lui Allis.

Când femeia se trezi, Patrik era adormit buştean. Se făcuse ora şapte şi jumătate, însă până şi Maia dormea încă, deşi de obicei ea se trezea înainte de şapte. Erica se simţea agitată. Se trezise de câteva ori în timpul nopţii, gândindu-se la ce auzise pe casetă. Era nerăbdătoare să vină dimineaţa, ca să poată lua măsuri.

Se dădu jos din pat, se îmbrăcă şi merse jos, în bucătărie, pentru a-şi prepara cafeaua. Odată ce cofeina din prima ceaşcă de cafea începu să îşi facă efectul, ea se uită cu nerăbdare spre ceas. Era posibil să se fi trezit deja. Având copii mici în casă, şansele erau chiar mari.

Îi lăsă un bilet lui Patrik, explicându-i în termeni vagi că plecase afară, pentru a rezolva nişte lucruri. Bărbatul avea să se întrebe ce anume punea la cale soţia sa, dar Erica intenţiona să îi raporteze totul, odată întoarsă acasă.

Zece minute mai târziu, ea ajunse cu maşina în Hamburgsund. Sună la Informaţii, pentru a afla unde locuia sora Sannei, Agneta, şi găsi numaidecât adresa. Era o casă mare, de cărămidă. Îşi ţinu respiraţia când intră pe lunga alee privată, înghesuindu-şi maşina între două coloane de piatră, poziţionate la mică distanţă una faţă de cealaltă. Să dea cu spatele urma să fie complicat, însă acum nu voia să se gândească la asta.

Erica văzu mişcare înăuntru şi răsuflă uşurată, descoperind că avusese dreptate. Se treziseră. Apăsă pe butonul soneriei şi la scurt timp auzi paşi coborând spre parter. Îi deschise uşa o femeie care pesemne că era sora Sannei.

— Bună, zise Erica, prezentându-se. Sanna s-a trezit cumva? Aş dori să stau puţin de vorbă cu ea.

Agneta îi aruncă o privire întrebătoare, însă nu obiectă.

— Sigur. Sanna şi monstruleţii ei sunt treji. Intră.

Erica păşi înăuntru, agăţându-şi apoi jacheta în cuier. O urmă pe sora Sannei pe nişte scări abrupte, spre un alt coridor. Apoi făcură la stânga, pătrunzând într-un spaţiu mare ce servea drept bucătărie, sufragerie şi cameră de zi.

Sanna şi băieţii luau micul dejun alături de verişori, un băiat şi o fată care păreau cu câţiva ani mai mari decât fiii Sannei.

— Îmi cer scuze că vă întrerup micul dejun, zise Erica, privind-o pe soţia lui Christian. Voiam doar să te întreb ceva.

La început, femeia nu dădu semne că avea să se ridice. Ţinu lingura în dreptul gurii, părând copleşită de gânduri. Dar apoi o lăsă jos şi se ridică în picioare.

— Ce-ar fi să mergeţi jos, pe verandă, ca să puteţi discuta în linişte? zise Agneta.

Erica o urmă pe Sanna, care coborî scările, trecu prin alte câteva încăperi şi intră într-o verandă închisă cu sticlă, având vedere spre peluza din faţa casei, dar şi spre micul centru al oraşului Hamburgsund.

— Cum vă descurcaţi tu şi băieţii? o întrebă Erica, atunci când se aşezară.

— Presupun că bine.

Sanna părea istovită şi palidă, ca şi cum nu s-ar fi odihnit îndeajuns.

— Băieţii mă tot întreabă despre tatăl lor, iar eu nu ştiu ce să le spun. De asemenea, nu sunt sigură dacă să încerc sau nu să-i conving să vorbească despre cele întâmplate. Mă gândeam să sun azi la serviciile de psihiatrie infantilă, să cer nişte sfaturi.

— Pare o idee bună, zise Erica. Dar copiii, în general, sunt rezistenţi. Pot face faţă unor lucruri de care nu l-ai crede în stare.

— S-ar putea să ai dreptate.

Sanna privi în gol. Apoi se întoarse către Erica şi o întrebă:

— Despre ce anume doreai să stăm de vorbă?

Ca în multe alte ocazii, Erica nu ştiu cum să înceapă. Nu avea niciun drept să se afle acolo, nu deţinea mandat pentru a-i pune întrebări. Totul se lega de propria-i curiozitate. Şi de neliniştea sa. Se gândi preţ de o clipă. Apoi se aplecă şi scoase desenele din poşetă.

Sven-Olov Rönn se trezise dis-de-dimineaţă. Era un obicei cu care se mândrea teribil, profitând de orice ocazie pentru a-l pomeni. Îi plăcea să spună cu satisfacţie: „Nu are rost să tolăneşti în pat, antrenându-te pentru azilul de bătrâni", după care adăuga că el se trezea întotdeauna la ora şase, cel târziu. Nora sa îl tachina uneori pe motiv că bărbatul se culca la ora nouă în fiecare seară. „Şi asta nu se cheamă tot antrenament pentru azil?" îl întreba, cu zâmbetul pe buze. Însă el prefera să ignore asemenea remarci. Întotdeauna folosea din plin orele din timpul zilei.

După un mic dejun sătios, constând în terci de ovăz, Sven-Olov se aşeza în fotoliul preferat şi citea pe îndelete

ziarul, în vreme ce întunericul dispărea încet, la fereastră. Până când termina lectura, afară se lumina îndeajuns pentru ca el să poată face inspecția matinală. De-a lungul anilor, aceasta devenise un ritual.

Se ridică, își aduse binoclul ce stătea agățat într-un cârlig și se așeză în fața geamului. Casa lui se afla pe un versant, dincolo de magaziile pentru bărci, având biserica în spate, drept care se bucura de o priveliște minunată a intrării în portul Fjällbacka. Ridică binoclul la ochi și începu inspecția, pornind de la stânga spre dreapta. Mai întâi, vecinii. Da, se treziseră și ei. În perioada aceea nu locuiau foarte mulți oameni prin preajmă, pe timp de iarnă, însă el era îndeajuns de norocos încât să aibă drept vecin pe unul dintre locuitorii permanenți din zonă. Și, ca un bonus, soția bărbatului avea obiceiul de a zburda prin casă dimineața, purtând doar lenjerie intimă. Avea în jur de cincizeci de ani, însă un trup frumos, remarcă el, mutând apoi binoclul, pentru a-și continua inspecția.

Case goale, una după cealaltă. Unele erau complet învăluite de întuneric, altele aveau lumini cu temporizatoare, așa că pe alocuri mai vedea câte o licărire. Oftă, ca de obicei. Era cumplit felul în care se schimbaseră lucrurile. Încă își mai putea aminti vremurile în care toate casele erau ocupate și într-o permanentă agitație, de-a lungul întregului an. Însă vizitatorii de pe timp de vară cumpăraseră deja aproape tot și nu petreceau în Fjällbacka mai mult de câteva luni pe an. Apoi se întorceau la oraș, cu un bronz de invidiat, cu care le plăcea să se laude până toamna, la petreceri și serate: „O, da, am fost întreaga vară la căsuța noastră din Fjällbacka. Imaginează-ți cum e să locuiești acolo tot anul. Câtă liniște. Relaxare totală". Însă, firește, nu vorbeau serios. N-ar fi rezistat

nici douăzeci şi patru de ore acolo pe timp de iarnă, când totul era închis şi tăcut, şi când ar fi fost mult prea frig pentru a sta tolăniţi pe stânci, încercând să fure toate razele soarelui.

Binoclul îşi continuă inspecţia, traversând Piaţa Ingrid Bergman, care era pustie. Sven-Olov auzise că persoanele care se ocupau de site-ul oraşelului Fjällbacka instalaseră o cameră pentru a putea intra de pe computer şi a vedea ce se întâmplă în oraş. O persoană care face aşa ceva pesemne că nu are îndeajuns de multă activitate, considera el. Fiindcă în mod cert nu era mare lucru de văzut.

Privi mai departe cu binoclul, peste Södra Hamngatan, trecând de Järnboden şi către Brandparken. O clipă, se opri asupra bărcii pazei de coastă, admirând-o, ca de obicei. Absolut magnifică. Toată viaţa sa, iubise bărcile, iar *MinLouis* strălucise întotdeauna frumos, atunci când era ancorată. Apoi bărbatul urmă poteca spre Badholmen. Amintirile din tinereţe îl răscoleau ori de câte ori vedea construcţiile din lemn, cu gard înalt, unde oamenii îşi schimbau hainele. Bărbaţii pe o parte, femeile pe cealaltă. Puşti fiind, el şi prietenii lui găsiseră mereu o cale de a se uita pe furiş în cabinele femeilor. Însă rareori aveau parte de succes.

În clipele acelea, văzu stâncile şi trambulina pe care copiii o foloseau atât de mult în timpul verii. Apoi turnul, care părea cam învechit. Speră să fie reparat, şi nu distrus. Într-un fel, acel turn făcea parte integrantă din Fjällbacka.

Sven-Olov trecu de turn, pentru a se uita la apa dinspre Valön. Apoi tresări şi mută înapoi binoclul. Ce să fi fost oare? Ajustă focalizarea, apoi miji ochii, încercând să vadă mai clar. Dacă nu se înşela, ceva atârna de turn. Ceva întunecat, care se legăna în vânt. Miji din

nou ochii. Poate că nişte copii se ţinuseră de năzbâtii şi hotărâseră să agaţe de turn o păpuşă sau ceva similar. Nu prea îşi putea da seama despre ce anume era vorba.

Curiozitatea avu câştig de cauză. Îşi puse haina pe el, se încălţă, ataşând crampoane la tălpile pantofilor. Apoi ieşi afară. Uitase să arunce puţin nisip pe treapta cea mai înaltă, aşa că se ţinu de balustradă, ca să nu cadă. Îi fu mai uşor odată ajuns pe drum, aşa că o apucă în direcţia Badholmen, cât de repede putea.

Întregul oraş îi păru adormit atunci când trecu de Piaţa Ingrid Bergman. Se întrebă dacă să facă semn unei maşini, în caz că avea să vadă vreuna, dar se hotărî să nu facă mare caz. Ar fi fost o prostie să creeze agitaţie, dacă într-un final s-ar fi dovedit o alarmă falsă.

Pe măsură ce se apropia, Sven-Olov încetini. De obicei, se străduia să facă o plimbare lungă măcar de câteva ori pe săptămână, aşa că avea o condiţie fizică relativ bună. Însă chiar şi aşa, merse gâfâind până la construcţiile din Badholmen.

Se opri un moment, pentru a-şi trage sufletul. Sau cel puţin, aşa îşi zise. Adevărul era că avusese o presimţire sumbră de când văzuse prin binoclu acea siluetă întunecată. Ezită, dar apoi trase adânc aer în piept, păşind prin intrarea de la zona pentru înot. Însă nu se putu convinge să privească în sus. În schimb, se uită ţintă spre picioarele sale, fixându-le bine în pământ, ca să nu cadă şi apoi să nu se mai poată ridica. Însă atunci când nu-i mai rămăseseră decât foarte puţini metri până la turn, îşi înălţă capul, ridicându-şi încet privirea.

Patrik se trezi cu un tresărit. Ceva bâzâia. Se uită de jur împrejur, dar pentru început, nu reuşi să ghicească

de unde venea sunetul. Într-un final, se trezi din somn îndeajuns încât să se întindă după telefonul mobil. Îi anulase soneria, dar vibrațiile încă erau activate, iar telefonul sălta frenetic pe noptieră, cu ecranul luminând în semiîntunericul din cameră.

— Alo?

Brusc, fu complet treaz și începu să se îmbrace, ascultând și punând întrebări. Câteva minute mai târziu, era deja îmbrăcat și în drum spre ieșire, când văzu biletul pe care i-l lăsase Erica și își dădu seama că femeia nu fusese lângă el, în pat. Înjură în gând și fugi înapoi la etaj. Maia se afla în camera ei, dar se cățărase afară din pat și stătea pe podea, jucându-se tăcută. Ce era de făcut? Nu o putea lăsa acasă. Nervos, o sună pe Erica, dar intră căsuța vocală. Unde să fi fost, dimineața devreme?

Închise și formă, în schimb, numărul Annei și al lui Dan. Răspunse Anna, iar Patrik răsuflă ușurat, explicând repede ce se întâmplase. Apoi stătu în hol, sărind de pe un picior pe altul timp de zece minute, cât îi trebuiseră Annei să urce în mașină și să vină până acolo.

— Nu-mi vine să cred câte apeluri de urgență am primit de la voi doi în ultima vreme. Mai întâi a trebuit să plece ieri Erica la Göteborg, iar acum ai sunat tu, de parcă ar arde pe undeva, spuse Anna, râzând, după care trecu pe lângă Patrik și intră în casă.

Bărbatul îi mulțumi rapid și fugi spre mașină. Abia când ajunse la volan își dădu seama ce îi spusese Anna. Un drum la Göteborg? Ieri? Nu înțelegea. Dar întrebarea aceea trebuia să mai aștepte. Acum, avea alte probleme pe cap.

Toate echipajele de poliție erau prezente la fața locului atunci când el ajunse în Badholmen. Își parcă mașina

în fața bărcii pazei de coastă și alergă până pe insulă. Torbjörn Ruud și restul echipei erau deja la lucru.

— Când ați primit apelul? îl întrebă Patrik pe Gösta, care îi ieșise în întâmpinare.

Torbjörn și echipa sa veniseră probabil din Uddevalla, și nu ar fi trebuit să ajungă mai repede decât el. La fel și Gösta și Martin, de vreme ce fuseseră nevoiți să vină din Tanumshede. De ce nu îl sunase nimeni mai devreme?

— Annika a încercat să dea de tine de câteva ori. Se pare că și aseară, dar n-ai răspuns.

Patrik își scoase telefonul din buzunar, pregătit să îi arate lui Gösta că se înșela. Dar atunci când se uită pe ecran, observă șase apeluri ratate. Trei din urmă cu o zi, iar două din acea dimineață.

— Știi de ce m-a sunat ieri? zise Patrik, blestemând clipa în care își închisese sonorul, chiar dacă acest lucru se întâmplase doar o singură noapte.

Firește că trebuia să apară ceva chiar când își permitea și el să nu se gândească la muncă, pentru prima dată de ani de zile.

— N-am idee. Dar azi-dimineață, motivul a fost acesta.

Arătă spre turnul cu platforma pentru sărituri, și Patrik tresări. Imaginea unui om legănându-se în bătaia vântului, cu o funie în jurul gâtului, avea ceva barbar și tragic.

— La naiba cu toate! zise el, vorbind cât se putea de serios.

Se gândi la Sanna și la copii. Și la Erica.

— Cine l-a găsit?

Patrik încercă să-și asume doar rolul profesionist de polițist și să îndepărteze orice gând cu privire la

repercusiuni. În momentele acelea, nu trebuia să-l privească pe Christian ca pe un om care avea o soție, copii, prieteni și o viață. În clipele acelea, era doar o victimă, un mister ce trebuia elucidat. Singurul gând pe care și-l îngăduia se lega de faptul că se întâmplase ceva, iar datoria lui era să afle ce anume și din ce motiv.

— Bătrânul de colo. Sven-Olov Rönn. Locuiește în casa albă, zise Gösta, arătând cu degetul spre una dintre casele de pe versantul din fața șirului de magazii pentru bărci. Din câte am înțeles, are obiceiul de a inspecta în fiecare dimineață zona, cu binoclul. Și așa a observat ceva atârnând de turn. La început a crezut că făcuseră copiii vreo poznă, însă când s-a îndreptat încoace, a văzut ce era de fapt.

— E în regulă?

— Șocat un pic, evident, însă pare a fi un bărbat oțelit.

— Nu-l lăsa să plece până nu apuc să stau de vorbă cu el, zise Patrik.

Apoi merse în direcția lui Torbjörn, care delimita zona din jurul turnului.

— Voi chiar ne dați de lucru, spuse Torbjörn.

— Crede-mă, am prefera și noi puțină liniște.

Patrik se pregăti să se mai uite o dată la Christian, apoi își ridică privirea în sus. Ochii îi erau deschiși, iar capul rămăsese ușor aplecat în față, după cum i se frânsese grumazul. Bărbatul părea să se uite țintă spre apă.

Patrik se cutremură.

— Cât timp trebuie să-l mai lăsăm atârnat acolo?

— Nu mult. Trebuie doar să facem fotografii, după care îl putem da jos.

— Cum rămâne cu transportul?

— Vine acum, zise Torbjörn, scurt și la obiect.

Părea nerăbdător să-și înceapă munca.

— Faceți ce aveți de făcut, spuse Patrik, iar Torbjörn începu imediat să împartă ordine echipei sale.

Patrik li se alătură lui Gösta și bătrânului, care părea înghețat.

— Patrik Hedström, secția de poliție Tanum, zise el, întinzându-i mâna.

— Sven-Olov Rönn, se prezentă bărbatul, scuturându-i mâna, aproape stând în poziție de drepți.

— Cum vă simțiți? întrebă Patrik, studiindu-i chipul bărbatului, în căutarea unor semne ale șocului.

Rönn era cam palid la față, dar în rest părea destul de calm.

— Ei bine, nu a fost tocmai plăcut, zise el, dar voi bea un păhărel de tărie de îndată ce ajung acasă, după care voi fi în regulă.

— Ați dori să vă vadă un medic? întrebă Patrik, cauzând apariția unei expresii oripilate pe chipul bărbatului aflat dinaintea sa.

Pesemne că era genul de bătrân care prefera să își taie o mână decât să consulte un doctor.

— Nu, nu, zise Rönn, nu e nevoie.

— În regulă, atunci, spuse Patrik. Știu că deja ați discutat cu colegul meu de față, zise el, făcând semn spre Gösta, dar aș vrea să aud și eu cum s-a întâmplat să îl găsiți pe... bărbatul din turn.

— Păi, vedeți dumneavoastră, eu întotdeauna mă trezesc cum se luminează de ziuă, începu Rönn, după care continuă să-i spună aceeași poveste pe care i-o relatase și lui Gösta, cu câteva minute în urmă, adăugând niște detalii.

După ce îi puse câteva întrebări, Patrik hotărî să-l trimită pe Sven acasă.

— Aşadar, Gösta. Ce crezi că înseamnă asta? zise el, după ce Rönn plecă.

— Primul lucru pe care trebuie să-l aflăm e dacă a fost sinucidere. Sau să fi fost acelaşi...

Îşi lăsă fraza neterminată, dar Patrik îi ghici gândurile.

— Ai văzut ceva care să indice o încăierare sau opunere de rezistenţă? strigă Patrik către Torbjörn, care se oprise la jumătatea drumului, pe scările turnului.

— Nu, momentan nu. Însă abia am început, zise el. Mai întâi vom face fotografii, adăugă scuturând aparatul foto pe care îl ţinea în mână. Apoi vom vedea dacă mai aflăm ceva. Te anunţ cât pot de repede.

— Bine. Mulţumesc, zise Patrik.

Îşi dădu seama că nu mai avea mare lucru de făcut în clipele acelea. Şi oricum, mai exista o sarcină de care trebuia să se ocupe.

Martin Molin se apropie de ei, la fel de palid ca de fiecare dată când era nevoit să stea în preajma unui cadavru.

— Mellberg şi Paula sunt şi ei pe drum.

— Ce minunat, zise Patrik, fără pic de entuziasm.

Atât Gösta, cât şi Martin ştiau că tonul vocii lui nu se datora faptului că fusese pomenit numele Paulei.

— Ce vrei să facem? întrebă Martin.

Patrik inspiră adânc, încercând să îşi construiască un plan mental. Îl tenta să atribuie altcuiva sarcina de care lui îi era groază, dar simţul răspunderii i se deşteptă şi, după ce inspiră din nou adânc, spuse:

— Martin, tu aşteaptă-i aici pe Mellberg şi Paula. Nu vom conta deloc pe Mellberg pentru ajutor; o să arunce doar o privire şi o să stea în drumul echipei de criminalişti. Dar tu ia-o pe Paula cu tine şi începeţi să bateţi pe la uşile caselor de la intrarea în Badholmen. Cele mai multe

sunt goale în perioada asta, aşa că nu ar trebui să dureze prea mult. Gösta, aş vrea să vii cu mine când voi sta de vorbă cu Sanna.

Gösta se întunecă la chip, dar spuse:

— Bine, când vrei să plecăm?

— Chiar acum, zise Patrik.

Voia doar să încheie odată acea sarcină. Pentru o secundă, îi trecu prin minte să o sune pe Annika, ca să afle de ce îl căutase cu o zi înainte. Însă trebuia să aştepte, până mai târziu. Acum nu avea timp.

Când plecară din Badholmen, atât Patrik, cât şi Gösta se forţară să nu se întoarcă pentru a vedea silueta legănându-se încă în vânt.

— Dar nu înţeleg. Cine să i le fi trimis lui Christian?

Sanna privea uluită desenele aflate dinaintea ei, pe masă. Întinse mâna după unul din ele, iar Erica se bucură că avusese inspiraţia de a pune fiecare hârtie într-o învelitoare de plastic, pentru a putea fi atinsă fără a se distruge vreun potenţial indiciu.

— Nu ştiu. Speram să poţi veni tu cu vreun fel de explicaţie.

Sanna scutură din cap.

— N-am idee. Unde le-ai găsit?

Erica îi povesti despre vizita făcută în vechiul apartament al lui Christian, din Göteborg, şi despre Janos Kovács, care păstrase scrisorile în toţi acei ani.

— De ce eşti atât de interesată de viaţa lui Christian? zise Sanna, aruncându-i o privire întrebătoare.

Preţ de o clipă, Erica se gândi cum anume să-şi justifice acţiunile. Până şi ei îi venea greu să înţeleagă motivul pentru care se implicase atât de mult.

— De când am aflat despre scrisorile de amenințare, mi-am tot făcut griji pentru el. Și fiindcă sunt așa cum sunt, nu am putut să mă abțin. Christian nu voia să îmi spună nimic, așa că am început să fac eu singură săpături.

— I le-ai arătat lui Christian? întrebă Sanna, ridicând un alt desen, pentru a-l studia mai îndeaproape.

— Nu. Am vrut să discut mai întâi cu tine.

După o scurtă pauză, Erica spuse:

— Ce știi în legătură cu trecutul lui Christian? Despre familia și copilăria lui?

Sanna zâmbi amar.

— Aproape nimic. Nici prin gând nu-ți trece. N-am mai întâlnit pe nimeni atât de reticent în a povesti despre el însuși. Erau atâtea lucruri pe care aș fi vrut să le știu despre părinții lui, despre modul lor de viață, despre lucrurile pe care le făcea când era mic, ce fel de prieteni avea... toate acele întrebări pe care oamenii le pun atunci când încep să cunoască pe cineva. Însă Christian nu a fost niciodată dispus să-și povestească trecutul. Mi-a spus că părinții lui au murit, că nu mai are frați sau surori și că nici copilăria nu i-a fost deosebită în vreun fel, așa că nu merita să discute despre ea, explică Sanna, cu un nod în gât.

— Nu ți s-a părut straniu? întrebă Erica, neputându-și ascunde o urmă de compasiune din voce.

Înțelegea că Sanna se chinuia din răsputeri să nu plângă.

— Îl iubesc. Și întotdeauna se enerva dacă îl cicăleam cu asemenea întrebări, așa că am încetat. Tot ce am vrut... Tot ce am vrut a fost ca el să rămână alături de mine, șopti ea, cu privirea ațintită în poală.

Erica simți un impuls de a se așeza lângă Sanna și de a o cuprinde în brațe. Brusc, femeia îi păru atât de tânără

de şi vulnerabilă. Nu putea fi uşor să aibă o asemenea relaţie, simţindu-se mereu defavorizată. Fiindcă Erica înţelesese aluzia Sannei: ea îl iubea pe Christian, dar acesta nu îi împărtăşise niciodată sentimentul.

— Deci nu ştii cine ar putea fi silueta micuţă de lângă Christian? întrebă uşurel Erica.

— N-am idee, dar desenele trebuie să fi fost făcute de un copil. Poate că are copii de care nu ştiu eu.

Încercă să râdă, dar rămase doar cu un nod în gât.

— Acum nu trage şi tu concluzii pripite.

Brusc, Erica se îngrijoră ca nu cumva să înrăutăţească lucrurile pentru Sanna, care în mod evident se afla în pragul unei depresii.

— Nu o voi face, dar trebuie să recunosc că şi eu am avut dubii. De când au început să apară scrisorile, i-am pus o mie de întrebări, dar el îmi tot spune doar că nu ştie cine le-a trimis. Însă nu sunt sigură că îl cred, zise ea, muşcându-şi buzele.

— Aşadar, nu a pomenit de iubitele sale din trecut? Nimic în legătură cu vreo femeie care să fi făcut mai demult parte din viaţa lui?

Erica îşi dădu seama că era puţin cam băgăreaţă, dar poate că bărbatul spusese ceva în trecut, ceva care să fi rămas adânc îngropat în memoria Sannei.

Sanna dădu din cap şi râse amar.

— Crede-mă, mi-aş fi amintit dacă ar fi menţionat vreo altă femeie. Ba chiar am crezut...

Se opri, părând să regrete ceea ce spusese.

— Ce ai crezut? întrebă Erica, dar Sanna bătu în retragere.

— Nimic. Doar prostii de-ale mele. S-ar putea spune că am probleme cu gelozia.

„Nu e de mirare", gândi Erica. Să locuieşti cu un străin atâţia ani şi să iubeşti pe cineva fără să-ţi fie împărtăşit sentimentul. Nu era de mirare că Sanna avea momente de gelozie. Însă Erica nu spuse nimic. În schimb, preferă să îndrepte discuţia spre lucrul care nu îi dăduse pace cu o zi înainte.

— Ieri ai stat de vorbă cu una dintre colegele lui Patrik, nu-i aşa? Cu Paula Morales?

Sanna dădu din cap.

— A fost tare drăguţă. Şi de Gösta mi-a plăcut. M-a ajutat să-i spăl pe copii. Spune-i lui Patrik să-i mulţumească din partea mea. Nu cred că mi-am amintit să o fac eu ieri.

— Îi voi transmite, zise Erica, oprindu-se o clipă, înainte de-a continua. A fost ceva în conversaţia voastră care i-a scăpat Paulei.

— De unde ştii? întrebă Sanna, uimită.

— Paula a înregistrat discuţia voastră, iar Patrik a ascultat-o aseară, la noi acasă. N-am putut să nu aud.

— Aa, rosti Sanna, părând să accepte minciuna nevinovată. Ce anume ai...

— Ei bine, i-ai spus Paulei că soţului tău nu i-a fost tocmai uşor. Şi păreai să te fi referit la ceva în mod special.

Chipul Sannei încremeni brusc. Femeia evită să dea ochii cu Erica şi începu să se joace cu franjurii feţei de masă.

— Nu ştiu ce...

— Sanna... insistă Erica. Nu e momentul să păstrezi secrete sau să taci pentru a proteja pe cineva, pentru a-l proteja pe Christian. Întreaga ta familie se află în pericol, ca şi alţi oameni, de altfel. Însă poate că vom reuşi să împiedicăm ca şi altcineva să aibă aceeaşi soartă cumplită precum Magnus. Nu ştiu ce anume ascunzi sau de ce. S-ar

putea să nici nu aibă vreo legătură cu situația de față, și poate că așa consideri și tu. Altminteri, nu mă îndoiesc că ai fi menționat ceva. Mai ales după ce au pățit copiii tăi ieri. Însă poți fi cu adevărat sigură?

Sanna privi pe geam, uitându-se fix într-un punct îndepărtat, dincolo de clădiri, înspre apa înghețată și înspre insule. Nu spuse nimic, timp îndelungat, iar Erica păstră tăcerea, lăsând-o pe Sanna se hotărască.

— Am găsit o rochie în pod. O rochie albastră, zise femeia, într-un final.

Apoi îi povesti Ericăi totul. Despre cum îl confruntase pe Christian, despre furia și nesiguranța ei. Despre lucrurile pe care i le dezvăluise în cele din urmă bărbatul. Întreaga poveste îngrozitoare.

Atunci când termină, Sanna, complet secătuită, păru că se ofilește. Erica stătu nemișcată, încercând să cuprindă tot ce auzise, dar îi era imposibil. Anumite lucruri erau pur și simplu de neconceput pentru mintea umană. Erica nu putu decât să întindă mâna și să o așeze peste cea a Sannei.

Pentru prima oară, Erik se simți copleșit de panică. Christian murise. Se legăna în vânt precum o păpușă făcută din zdrențe, atârnând de platforma pentru sărituri a turnului din Badholmen.

O polițistă îi dăduse vestea prin telefon. Îl avertizase să fie atent și să nu ezite să telefoneze la poliție. Bărbatul îi mulțumise, spunându-i că nu credea să fie necesar. Nu putea nicicum să înțeleagă cine se afla pe urmele lor. Însă nu avea de gând să stea cu mâinile-n sân, așteptând să îi vină rândul. De data aceea, era hotărât să preia controlul, să își păstreze puterea.

Pe cămaşă îi apărură pete de transpiraţie, semn că nu era atât de calm precum pretindea. Cu telefonul încă în mână, formă cu greu numărul de mobil al lui Kenneth. După ce sună de cinci ori, intră căsuţa vocală. Nervos, Erik închise telefonul, trântindu-l pe birou. Încercă să se forţeze să aibă o purtare raţională şi să cântărească bine ceea ce avea de făcut în clipele respective.

Telefonul sună. Tresări, apoi se uită pe ecran. Kenneth.

— Alo?

— Nu pot răspunde singur la telefon, explică bărbatul. Am nevoie de ajutor. Nu pot ţine telefonul în mână, zise el, fără a se văicări câtuşi de puţin.

Pentru o clipă, Erik se gândi că trebuia să-l fi vizitat pe Kenneth la spital. Sau măcar să-i fi trimis nişte flori. Ei bine, nu se putea ocupa el de toate; era nevoie de cineva la birou. Era sigur că partenerul lui s-ar fi arătat înţelegător.

— Cum te simţi? întrebă el, încercând să pară interesat.

— Bine, zise Kenneth, pe un ton sec.

Îl cunoştea mult prea bine pe Erik ca să ştie că pe acesta nu-l interesa deloc starea lui de sănătate.

— Am o veste neplăcută.

Erik considera că era inutil să-l ia pe ocolite. Kenneth nu-i răspunse, aşteptând continuarea.

— Christian e mort.

Erik se trase de gulerul cămăşii. Încă mai transpira abundent şi simţi că i se umezeşte mâna cu care ţinea telefonul.

— Tocmai am aflat. M-a sunat poliţia. E atârnat de tunelul din Badholmen.

În continuare, niciun răspuns.

— Alo? Ai auzit ce-am spus? Christian e mort. Polițista cu care am vorbit a refuzat să îmi dea mai multe detalii, dar orice prost își poate da seama că e vorba de același nebun care a făcut și celelalte lucruri de până acum.

— Da, e ea, zise într-un final Kenneth, pe un ton glacial și liniștit.

— Ce vrei să spui? Știi despre cine e vorba?

Erik aproape că țipă. Kenneth cunoștea făptașul, dar nu spusese încă nimănui? Dacă neisprăvitul nu avea să pățească primul ceva, Erik intenționa să-l ucidă cu mâinile lui!

— Acum urmăm noi.

Calmul sinistru din vocea lui Kenneth îi făcu lui Erik pielea de găină. Preț de o clipă, se întrebă dacă nu cumva bărbatul suferise o lovitură la cap.

— Mi-ai putea spune și mie, te rog?

— Probabil că pe tine te va păstra pentru sfârșit.

Erik fu nevoit să se abțină din a trânti mobilul pe birou.

— Despre cine e vorba?

— Vrei să spui că nu știi? Ai făcut rău atâtor oameni, încât să nu o poți dibui din mulțime? Mie mi-a venit ușor. Ea a fost singura persoană pe care am rănit-o. Nu știu dacă Magnus și-a dat seama că era pe urmele lui. Însă știu că el a suferit. Ceva ce tu n-ai făcut niciodată, nu-i așa, Erik? Niciodată nu ai suferit și nu ai stat treaz noaptea, din cauza faptelor tale.

Kenneth nu părea nici furios, nici acuzator. Rămăsese în continuare calm și netulburat.

— La ce te referi? mârâi Erik, în vreme ce gândurile îi năpădiră mintea.

O vagă amintire, o imagine, un chip. Ceva ce începuse să prindă viață. Ceva care fusese îngropat atât de adânc, încât n-ar fi trebuit să mai iasă vreodată la suprafață.

Erik apucă strâns telefonul. Să fi fost...?

Kenneth era tăcut, iar Erik nu trebui să spună cu voce tare că înțelesese şi el despre cine era vorba. Propria sa tăcere vorbea de la sine. Fără să spună nimic, încheie conversația cu Kenneth, încercând să alunge certitudinea aceea îngrozitoare.

Apoi îşi deschise e-mailul şi începu repede să facă ceea ce trebuia. Era urgent.

Îndată ce văzu maşina Ericăi parcată în fața casei unde locuia Agneta, Patrik avu o senzație neplăcută în stomac. Erica era înclinată să se implice în situații care nu o priveau. Şi cu toate că el îşi admirase de multe ori soția pentru curiozitatea şi felul în care aceasta dădea rezultate, îl deranja atunci când Erica se amesteca în treburile poliției. Ar fi preferat să-i protejeze pe Erica, pe Maia şi pe gemeni de tot răul din lume. Lucru însă greu de realizat când venea vorba de soția lui. În repetate rânduri, ea se trezise în miezul acțiunii, iar Patrik îşi dădu seama că probabil o făcuse din nou, în ancheta curentă, fără ca el să prindă de veste.

— Aia nu e maşina Ericăi? întrebă laconic Gösta, când parcară lângă Volvoul bej.

— Ba da, răspunse Patrik.

Gösta nu mai puse alte întrebări, ci doar ridică din sprânceană.

Nu fură nevoiți să sune la uşă. Sora Sannei le deschisese deja, aşteptându-i, cu o expresie neliniştită pe chip.

— S-a întâmplat ceva? spuse ea, încordată.

— Am dori să stăm de vorbă cu Sanna, zise Patrik, fără a-i răspunde la întrebare.

Ar fi vrut să o fi adus şi de data aceasta pe Lena, femeia-pastor a bisericii, însă nu o găsise la telefon şi îşi dorea să scape odată de acea sarcină neplăcută.

Agneta se dădu la o parte, făcându-le loc să intre; era tot mai îngrijorată.

— E pe verandă, zise ea, indicându-le cu mâna.

— Mulţumesc. Aţi putea să îi ţineţi ocupaţi pe copii, pentru o vreme?

Agneta înghiţi în sec.

— Da, aşa voi face.

Patrik şi Gösta se îndreptară spre verandă. Sanna şi Erica ridicară privirile atunci când îi auziră intrând. Erica avea o expresie vinovată pe chip, însă Patrik îi făcu semn că urmau să discute mai târziu. Se aşeză apoi lângă Sanna.

— Mă tem că am nişte veşti foarte rele, zise el, pe un ton calm. Christian a fost găsit mort în dimineaţa asta, devreme.

Sannei i se tăie respiraţia, iar ochii i se umplură cu lacrimi.

— Momentan, nu ştim prea multe. Însă facem tot posibilul pentru a afla ce s-a întâmplat, adăugă el.

— Cum...?

Sanna începu să tremure incontrolabil. Patrik ezită, nefiind sigur cum să-i spună.

— A fost găsit spânzurat. De turnul din Badholmen.

— Spânzurat?

Respiraţia îi era accelerată şi înăbuşită. Patrik îi atinse braţul, încercând să o calmeze.

— Doar atât ştim, momentan.

Femeia scutură din cap. Ochii îi erau sticloşi. Patrik se întoarse către Erica şi îi şopti:

— Ai putea face schimb cu sora ei? Roag-o pe Agneta să coboare, în vreme ce ai tu grijă de copii.

Erica se ridică de-îndată, aruncându-i o privire Sannei, înainte de a părăsi veranda. O clipă mai târziu, cei trei o auziră urcând la etaj. Apoi, imediat cum se auziră paşi coborând spre parter, Gösta ieşi în hol pentru a sta de vorbă cu sora Sannei. Patrik îi fu recunoscător colegului său pentru că se gândise să povestească în privat cu Agneta, pentru ca Sanna să nu fie nevoită să audă vestea de două ori.

Agneta intră, se aşeză lângă Sanna şi o luă în braţe. Cele două femei rămaseră îmbrăţişate cât timp Patrik le întrebă dacă voiau să sune pe cineva, sau dacă doreau să stea de vorbă cu un pastor. Erau întrebări pe care Patrik se bizuia, pentru a nu se pierde cu firea, la gândul celor doi băieţei aflaţi la etaj, care îşi pierduseră tatăl.

Însă el chiar trebuia să plece. Avea o slujbă, una care presupunea ajutarea acelei familii. Înainte de orice altceva. Întotdeauna se gândea la victimă şi la membrii familiei acesteia, atunci când stătea la birou, în secţia de poliţie, petrecând multe ceasuri în încercarea de a găsi o soluţie în anchetele de care se ocupa — unele mai complicate decât altele.

Sanna plângea, răvăşită de durere, în vreme ce privirea lui Patrik se intersectă cu cea a surorii ei. Agneta dădu aproape imperceptibil din cap, răspunzându-i astfel întrebării nerostite, aşa că Patrik se ridică în picioare.

— Sigur nu vreţi să telefonez cuiva?

— Îi sun eu cât mai curând pe mama şi pe tata, zise Agneta.

Deşi foarte palidă, femeia avea un aer calm, făcându-l pe Patrik să nu fie îngrijorat fiindcă le lăsa în urmă.

— Telefonează-ne oricând, Sanna, zise el, oprindu-se în cadrul uşii. Iar noi...

Nu ştia cât să îndrăznească să spună. Fiindcă lucrul cel mai groaznic care i s-ar fi putut întâmpla unui poliţist în mijlocul unei anchete plana în clipele acelea deasupra lui. Era pe cale să-şi piardă speranţa. Speranţa de a mai afla vreodată cine fusese responsabil pentru toate acele evenimente cumplite.

— Nu uita desenele, zise Sanna cu un glas răguşit, arătând spre hârtiile de pe masă.

— Ce desene?

— Erica le-a adus. Cineva le-a trimis la vechea adresă a lui Christian, din Göteborg.

Patrik privi cu atenţie desenele, apoi le adună cu grijă. Ce mai pusese la cale Erica de data asta? Trebuia să discute urgent cu soţia sa; se cerea o explicaţie corespunzătoare. În acelaşi timp, nu putu nega senzaţia de nerăbdare pe care o avu în clipa în care zări desenele. Nu ar fi fost prima dată când Erica dădea peste o informaţie crucială — în caz că desenele urmau să se dovedească importante.

— Ai cam făcut pe dădaca în ultima vreme, zise Dan, intrând în casa Ericăi şi a lui Patrik.

Îi telefonase Annei pe mobil, iar când aceasta îi explicase unde se afla, bărbatul venise cu maşina până în Sälvik.

— Mda. Nu ştiu în ce s-a amestecat iar Erica, şi nici nu sunt sigură că vreau să aflu, zise Anna, mergând legănat spre Dan şi înălţându-şi capul, pentru o sărutare.

— Nu se supără că am venit şi eu, nu? spuse Dan.

În secunda următoare, el aproape că fu doborât de Maia, care i se aruncă în braţe.

— Bună, dulceaţă! Ce face iubita mea? Încă mai eşti iubita mea, nu? Nu ţi-ai găsit vreun alt băiat, nu? zise Dan, părând serios.

Maia râse atât de tare, încât începu să sughiţe, după care îşi frecă năsucul de al lui, semn că Dan nu-şi pierduse statutul.

— Ai auzit ce s-a întâmplat? întrebă Anna, devenind serioasă dintr-odată.

— Nu, ce? întrebă Dan, săltând-o pe Maia, apoi lăsând-o iar brusc în jos.

Având în vedere cât de înalt era, fetiţa avea parte de o adevărată distracţie, spre marea ei încântare.

— Nu ştiu unde e Erica, dar Patrik a trebuit să plece în Badholmen. Cineva l-a găsit în dimineaţa asta pe Christian Thydell — spânzurat.

Dan se opri imediat, iar Maia rămase cu susul în jos. Fetiţa crezu că asta făcea parte din joc şi râse mai tare.

— Glumeşti?

Încetişor, Dan o puse jos pe Maia.

— Nu, însă doar atât mi-a zis Patrik, înainte să plece în goană de-aici. Christian a murit.

Anna nu o cunoştea foarte bine pe Sanna Thydell, însă uneori se mai întâlnea cu ea întâmplător — lucru inevitabil în Fjällbacka. În clipele acelea, femeia se gândi la cei doi băieţei rămaşi fără tată.

Dan se aşeză pe un scaun, la masa din bucătărie şi Anna încercă să alunge imaginile care i se tot iveau în minte.

— La naiba, zise el, privind în gol, pe fereastră. Mai întâi Magnus Kjellner, iar acum Christian. Ca să nu mai pomenim de Kenneth Bengtsson, care e în spital. Probabil că Patrik e ocupat până peste cap cu ancheta asta.

— Aşa e, zise Anna, turnându-i Maiei nişte suc. Dar hai să vorbim despre altceva, bine?

Întotdeauna o tulburau foarte mult gândurile cu privire la necazurile altora, iar sarcina o făcuse de o mie de ori mai sensibilă. Nu putea suporta să audă că vreo persoană era la ananghie.

Dan îi pricepu semnalele şi o trase mai aproape. Închise ochii şi îi puse o mână pe abdomen, răsfirându-şi degetele.

— În curând, iubito. În curând el va fi aici.

Anna se lumină la chip. Ori de câte ori se gândea la copilaş, avea senzaţia că niciun rău nu o putea atinge. Îl iubea atât de mult pe Dan şi se topea de fericire atunci când înţelegea cum îi lega pe ei doi acea creatură micuţă ce-i creştea în pântec. Îi mângâie părul lui Dan, şoptindu-i:

— Trebuie să încetezi să-i tot spui „el". Fiindcă mie mi se pare că avem o prinţesă aici. Cred că bebeluşul dă din picioare precum o balerină, îl tachină ea.

După trei fiice, Dan tânjea după un băiat. În acelaşi timp, Anna ştia că el avea să-l iubească la nebunie pe bebeluş, indiferent dacă era fetiţă sau băiat. Asta deoarece urma să fie copilul lor.

Patrik îl lăsă pe Gösta în Badholmen. După ce cugetă o clipă, el hotărî să meargă acasă. Trebuia să stea de vorbă cu Erica, pentru a afla ce anume ştia soţia lui.

Îndată ce păşi înăuntru, făcu o pauză, pentru a inspira adânc. Anna încă era acolo, şi Patrik nu voia să o târască şi pe ea în discuţia lui cu Erica. Anna avea obiceiul iritant de a-i lua mereu partea surorii sale, iar Patrik nu avea nevoie de doi adversari în colţul opus al ringului. Însă după ce îi mulţumi Annei — şi lui Dan, care venise pe post de doică suplimentară — Patrik încercă să le dea de înţeles că ar fi fost indicat să-i lase singuri pe el şi pe Erica. Anna pricepu mesajul şi îl luă pe Dan cu ea, deşi bărbatul se chinui puţin, până ca Maia să-i dea drumul.

— Presupun că Maia nu va merge azi la creşă, spuse Erica, voioasă, uitându-se la ceas.

— Ce căutai acasă la Agneta, stând de vorbă cu Sanna? Şi ce-ai făcut ieri în Göteborg? întrebă Patrik, pe un ton incisiv.

— Păi, ei bine, eu...

Erica îşi lăsă capul într-o parte, încercând să pară cât se putea de inocentă. Atunci când mişcarea aceea nu avu efectul scontat, oftă, realizând că ar fi fost mai bine să mărturisească. Avusese dintotdeauna intenţia de a-i spune totul lui Patrik; doar că de data aceea, bărbatul l-o luase înainte.

Se aşezară la masa din bucătărie. Patrik îşi împreună mâinile şi o privi drept în ochi. Erica nu se grăbi, hotărându-se cum să înceapă.

Îi explică apoi cum o frământase neîncetat obiceiul lui Christian de a fi atât de secretos cu privire la trecutul său. Aşa că hotărâse să meargă invers pe fir, ducându-se în Göteborg, la adresa la care locuise bărbatul până să se mute în Fjällbacka. Îi povesti lui Patrik despre Janos şi despre scrisorile care sosiseră acolo, pe numele lui Christian. Însă acestea nu îi parveniseră, deoarece el nu lăsase

o adresă la care să îi fie redirecționate. Erica trase adânc aer în piept, după care îi dezvălui cum îi citise pe furiș întregul material pentru anchetă și cum nu se putuse abține din a-i asculta caseta audio. Și cum auzise ceva care îi rămăsese în minte, făcând-o să realizeze că trebuia să îi dea de capăt. Acela fusese motivul vizitei matinale pe care i-o făcuse Sannei. De asemenea, îi povesti lui Patrik ceea ce aflase de la Sanna. Despre rochia albastră și acele lucruri atât de cumplite, încât aproape că erau de necrezut. Când termină, Erica rămase fără suflare și abia îndrăzni să-l privească în ochi pe Patrik, care nu se clintise din loc.

Rămase tăcut vreme îndelungată, iar Erica înghiți în sec, pregătindu-se să audă cea mai cumplită prelegere din viața ei.

— Am vrut doar să te ajut, adăugă ea. Pari așa de obosit în ultima vreme.

Patrik se ridică în picioare.

— Vom discuta mai târziu. Trebuie să mă întorc la secție. Iau desenele cu mine.

Erica privi în gol multă vreme după plecarea lui. Era prima dată, de când se cunoscuseră, când el pleca fără să-i dea o sărutare.

Lui Patrik nu îi stătea în fire să nu o sune înapoi. Cu o zi în urmă, Annika îi telefonase de câteva ori, lăsându-i un mesaj în care îi spunea că trebuia să discute cu el, fără însă a explica și motivul. Dorea să îi comunice prin viu grai ceea ce aflase.

Când bărbatul ajunse în cele din urmă la secția de poliție, iar Annika îi văzu extenuarea de pe chip, ea se îngrijoră și mai mult. Paula îi spusese că îi dăduse ordin

imagine. În special atunci când munca ei scotea la iveală un indiciu care putea face ancheta să avanseze.

— Da, iar acum știu de unde să pornesc, zise Patrik, ridicându-se în picioare. Voi începe cu acea rochie albastră.

Annika îl privi uluită când părăsi biroul. La ce s-o fi referit?

Cecilia nu fu surprinsă când văzu cine se afla în fața ușii sale. De fapt, chiar se așteptase. Fjällbacka era un orășel micuț, iar secretele nu aveau viață lungă.

— Intră, Louise, spuse ea, dându-se la o parte.

Trebui să reziste impulsului de a-și atinge abdomenul cu mâna, lucru pe care începuse să-l facă des în ultima vreme, de când sarcina îi fusese confirmată.

— Sper că Erik nu e pe-aici, zise Louise.

Cecilia o auzi vorbind împleticit și, pentru o clipă, simți o urmă de compasiune față de ea. Odată încheiată aventura dintre ei, Cecilia realizase cât de cumplit trebuia să fi fost traiul alături de Erik. Probabil că și ea s-ar fi apucat de băutură dacă ar fi fost în locul Louisei.

— Nu, Erik nu e aici. Intră, repetă ea, conducând-o spre bucătărie.

Louise o urmă. Era îmbrăcată elegant, ca de obicei, într-un costum clasic, croit pe corp, și purta bijuterii discrete, din aur. Cecilia se simți neîngrijită, în ținuta ei lejeră. Primul client de la salon avea programare abia la ora unu, așa că femeia își permitea să se relaxeze acasă, dimineața. În plus, suferea și de grețuri matinale, care îi schimbaseră obiceiurile.

— Au fost atâtea femei în viața lui, încât m-a sleit, într-un final.

Cecilia se întoarse uimită pentru a o privi pe Louise. Nu era genul de deschidere la care s-ar fi aşteptat. În schimb, se pregătise să audă furie şi acuzaţii. Însă Louise părea doar tristă. Iar atunci când Cecilia se aşeză lângă ea, îi observă micile fisuri din faţada elegantă. Părul Louisei era mat, iar lacul de pe unghii se dusese. Îşi încheiase greşit nasturii de la bluză, iar o margine a acesteia îi ieşea de sub betelia pantalonilor.

— I-am zis să se ducă naibii, îi explică Cecilia, realizând cât de minunat era să spună acele cuvinte cu voce tare.

— De ce? întrebă Louise, cu indiferenţă.

— Am căpătat de la el ceea ce am vrut.

— Cum adică?

Louise o privi cu o expresie goală şi abătută. Cecilia simţi brusc o recunoştinţă uriaşă şi trase adânc aer în piept. N-avea niciodată să fie precum Louise; ea era o persoană mult mai puternică. Însă poate că Louise fusese şi ea puternică, odată. Poate că avusese speranţe multe şi voinţa de a face ca lucrurile să meargă bine. Acele speranţe se năruiseră în prezent. Nu îi rămăseseră decât vinul şi anii plini de minciuni.

Preţ de o clipă, Cecilia se gândi să o mintă pe Louise, sau măcar să-i ascundă adevărul pentru o vreme. Oricum avea să se afle în curând. Însă apoi ea realiză că trebuia să îi spună. Nu putea minţi pe cineva care pierduse toate lucrurile la care ţinuse vreodată.

— Sunt însărcinată. E copilul lui Erik, zise ea.

La început, amândouă rămaseră tăcute. Apoi Cecilia continuă:

— I-am spus foarte clar să singurul lucru care mă interesează de la el este sprijinul financiar. Şi l-am ameninţat că îţi voi spune ţie totul.

Louise pufni. Apoi începu să râdă. Râsetul deveni mai puternic şi mai strident. Lacrimile începură a-i năpădi chipul şi Cecilia o privi, fascinată. Nu s-ar fi aşteptat nici la acea reacţie. Fără îndoială că Louise era plină de surprize.

— Mulţumesc, îi spuse femeia, după ce se potoli din râs.

— De ce îmi mulţumeşti? se miră Cecilia.

Întotdeauna o plăcuse pe Louise. Dar nu îndeajuns încât să nu se mai culce cu soţul ei.

— Fiindcă mi-ai tras un şut sănătos în fund. Exact lucrul de care aveam nevoie. Doamne-Dumnezeule, uită-te la mine.

Privi în jos, către bluza greşit încheiată, şi aproape că îşi smulse nasturii, încercând să remedieze situaţia. Degetele îi tremurau.

— Cu plăcere, îi răspunse Cecilia, neputându-se abţine din a face haz de situaţie. Ce intenţionezi acum?

— Să-i spun ceea ce a auzit deja de la tine. Îi voi spune să se ducă naibii, spuse Louise cu fermitate, pierzându-şi acea privire absentă.

Sentimentul că încă mai deţinea controlul asupra vieţii sale triumfase în bătălia cu vechea ei dispoziţie resemnată.

— Asigură-te că rezolvi mai întâi partea financiară, zise Cecilia, sec. Trebuie să recunosc că Erik mi-a sucit minţile pentru o vreme, dar ştiu ce fel de bărbat este cu adevărat. N-o să-ţi lase nicio leţcaie dacă îl părăseşti. Bărbaţii de teapa lui Erik refuză să fie abandonaţi.

— Nu-ţi face griji. Mă voi asigura să profit din plin de pe urma lui, zise Louise, îndesându-şi în pantaloni bluza încheiată corect. Cum arăt? Îmi curge machiajul?

— Puţin. Stai un pic, ţi-l retuşez eu.

Cecilia se ridică, umezi o bucățică dintr-un șervet de bucătărie, apoi se apropie de fața Louisei. Îi șterse cu grijă rimelul de sub ochi. Se opri brusc atunci când simți pe pântec mâna Louisei. La început, amândouă rămaseră în tăcere. Apoi Louise șopti:

— Sper să fie băiat. Fetele și-au dorit dintotdeauna un frățior.

— Dumnezeule, exclamă Paula. E una dintre cele mai îngrozitoare povești pe care le-am auzit vreodată.

Patrik îi spusese ce aflase Erica de la Sanna. Paula îi aruncă pe furiș o privire colegului său, care se așeză lângă ea, pe scaunul pasagerului. După ce cu o zi în urmă, pe șosea, cei doi văzuseră moartea cu ochii, ea nu intenționa să îl lase înapoi la volan decât atunci când avea să pară mai odihnit.

— Însă ce legătură are cu ancheta? Totul s-a întâmplat cu mulți ani în urmă.

— Treizeci și șapte de ani, mai precis. Și nu știu dacă are vreo legătură cu ancheta, însă totul pare să aibă legătură cu Christian. Cred că răspunsul se află undeva în trecut; acolo vom găsi conexiunea cu celelalte evenimente. Asta dacă există, într-adevăr, o legătură, adăugă el. Poate că ei au fost doar martori nevinovați, care apoi au fost luați în vizor fiindcă erau prieteni cu Christian. Însă noi asta va trebui să aflăm și putem la fel de bine să începem cu începutul.

Paula depăși un camion, aproape ratând ieșirea spre Trollhättan.

— Ești sigur că nu vrei să conduc eu? întrebă neliniștit Patrik, apucând strâns mânerul ușii.

— Acum vezi și tu cum e, râse Paula. După întâmplarea de ieri, nu mai am încredere în tine. Apropo, ai reușit să te odihnești puțin?

Îi aruncă o privire şi acceleră când trecu printr-un sens giratoriu.

— Află că da, zise Patrik. Am dormit câteva ore, după care am petrecut o seară frumoasă şi relaxantă alături de Erica. A fost excelent.

— Trebuie să ai mai multă grijă de tine.

— Exact asta mi-a spus şi Annika. Voi două ar trebui să încetaţi cu atitudinea asta de mamă cloşcă, spuse Patrik.

Paula îşi îndreptă privirea asupra hărţii pe care o scoseseră la imprimantă, de pe internet. Apoi se uită către indicatoarele de pe marginea drumului, fiind cât pe ce să lovească un ciclist care îi apăruse brusc în faţă, din partea dreaptă.

— Lasă-mă pe mine să studiez harta. S-ar părea că nu e adevărat mitul cum că fetele se pricep să facă mai multe lucruri simultan, zise Patrik, rânjind.

— Ai grijă ce spui, replică Paula, fără însă a părea insultată.

— Fă dreapta aici. Ne apropiem, spuse Patrik. O să fie interesant. Se pare că documentele există, iar femeia cu care am discutat la telefon a ştiut imediat la ce caz mă refeream. Ce-i drept, nu e genul de lucru pe care să îl poţi uita uşor.

— E fantastic că lucrurile au mers atât de simplu cu procurorul. Altminteri ar fi fost dificil să căpătăm acces la asemenea documente.

— Ai dreptate, zise Patrik concentrându-se asupra hărţii.

— Iată-ne ajunşi, spuse Paula, arătând spre clădirea din Trollhättan unde se afla autoritatea pentru protecţie socială.

Câteva minute mai târziu, ei se prezentară Evei-Lena Skog, femeia cu care vorbise Patrik la telefon.

— Sunt mulți oameni pe-aici care încă își amintesc povestea, le spuse ea, scoțând din birou un dosar cu hârtii îngălbenite de vreme. S-a întâmplat cu mult timp în urmă, dar a fost imposibil de uitat, zise ea, dându-și la o parte o șuviță căruntă.

Părul său lung, prins la spate, într-un coc îngrijit, îi dădea un aspect tipic de învățătoare.

— A suspectat cineva gravitatea situației? întrebă Paula.

— Da și nu. Primisem câteva înștiințări și efectuasem...

Deschise dosarul și trecu încet cu degetul peste prima pagină.

— Efectuasem două vizite la domiciliu.

— Și nimic nu indicase necesitatea vreunei intervenții? întrebă Patrik.

— E greu de explicat, erau alte vremuri, oftă Skog. În ziua de azi, am fi intervenit mult mai devreme, dar în trecut... ei bine, pur și simplu nu ne ducea mintea. Din câte am înțeles, lucrurile se îmbunătățeau în anumite perioade și e foarte probabil ca vizitele noastre să se fi desfășurat chiar atunci, când ea se descurca mai bine.

— Și nu au existat rude sau prieteni care să ia măsuri? întrebă Paula.

Îi era greu să înțeleagă cum se putuse întâmpla așa ceva fără ca nimeni să observe.

— Nu existau alți membri ai familiei. Și nici prieteni nu cred să fi fost. Duceau o viață extrem de izolată, motiv pentru care lucrurile s-au și petrecut în modul acela. Dacă nu ar fi fost mirosul...

Înghiți în sec și plecă privirea.

— Am progresat foarte mult de atunci. Așa ceva n-ar mai fi posibil în zilele noastre.

— Să sperăm că nu, spuse Patrik.

— Din câte am înțeles, aveți nevoie de aceste informații pentru anchetarea unei crime, zise Skog, împingând dosarul către ei, de-a lungul biroului. Însă veți avea grijă cu materialele, da? Noi oferim acces la genul acesta de dosare doar în circumstanțe excepționale.

— Vom fi extrem de discreți. Vă promit, zise Patrik. Și sunt sigur că aceste documente ne vor ajuta să facem progrese în ancheta noastră.

Skog îl privi cu un interes pe care și-l ascunse cu greu.

— Ce legătură ar putea avea ancheta dumneavoastră cu această situație? Totul s-a petrecut în urmă cu atât de mulți ani.

— Mă tem că nu pot discuta asta, zise Patrik.

Adevărul era că nici el nu avea idee. Însă trebuia să pornească de undeva.

20

— Mami?

El încercă din nou să o scuture, dar femeia nu se mişcă. Nu-şi dădea seama de cât timp stătuse acolo. Nu avea decât trei ani şi nu ştia cum să citească orele pe ceas. Dar afară se întunecase de două ori. Nici lui, nici mamei nu le plăcea întunericul. Întotdeauna lăsau aprinsă lampa când se băgau în pat, iar el îi dăduse drumul de unul singur, atunci când apartamentul devenise mult prea întunecat. Apoi se strecurase încetişor alături de ea. Aşa dormeau de obicei. Aproape unul de celălalt, foarte aproape. Îşi lipi faţa de trupul catifelat al femeii. Mama nu era deloc costelivă, nu avea nimic proeminent sau dur. Avea doar catifelare, căldură şi siguranţă.

Însă cu o seară în urmă, ea nu îi mai păruse caldă. Apropiindu-se şi mai mult, băiatul îi dăduse un mic ghiont, dar femeia nu se clintise. Apoi el scosese din dulap o pătură suplimentară, cu toate că se temea să pună tălpile pe podea atunci când era întuneric. Îi era teamă de monstrul de sub pat. Însă nu voise ca mama să îngheţe. O învelise cu grijă în pătura dungată, cu miros foarte ciudat. Femeia tot nu se încălzise. Şi nici el. Tremurând, stătuse lipit de ea întreaga

noapte, aşteptând să se trezească, pentru ca straniul coşmar să se năruie.

Când începu să se lumineze de ziuă, el coborî din pat. Apoi trase din nou pătura peste ea, fiindcă se mişcase în timpul nopţii. De ce dormea atât de mult? Ea niciodată nu dormea atât de mult. Uneori, îşi mai petrecea ziua în pat, dar se trezea din când în când. Vorbea cu el şi îl ruga să îi aducă un pahar cu apă sau alte mărunţişuri. În zilele petrecute în pat, ea spunea lucruri stranii. Lucruri care îl speriau. Uneori şi ţipa la el. Însă ar fi preferat până şi asta, în loc să o vadă întinsă în pat, nemişcată şi rece.

Îşi simţi stomacul chinuit de foame. Poate că mama l-ar fi considerat isteţ dacă, atunci când se trezea, descoperea că el pregătise micul dejun. Ideea îl binedispuse puţin, iar băiatul se îndreptă spre bucătărie. Însă la jumătatea drumului, ceva îi trecu prin minte, determinându-l să se întoarcă. Voia să vină şi Teddy. Nu voia să meargă singur. Târându-şi ursuleţul pe podea, el se îndreptă iar spre bucătărie. Sendvişuri. Asta îi pregătea lui mama. Sendvişuri cu gem.

Deschise frigiderul. Găsi borcanul cu gem, cel cu capac roşu şi eticheta cu căpşune. Găsi şi untul. Le scoase cu grijă din frigider şi le ridică pe masă. Apoi aduse un scaun şi îl aşeză în faţă, pentru a se putea urca pe el. Începea să arate a aventură. Se întinse după cutia pentru pâine şi scoase două felii. Trase de un sertar şi găsi în el un cuţit din lemn, pentru unt. Mama nu îi dădea voie să se folosească de cuţite adevărate. Începu să întindă untul pe una din bucăţile de pâine, apoi gem pe cealaltă. După care le împreună repede. În regulă. Sendvişul era gata.

Coborî de pe scaun şi deschise din nou frigiderul. Găsi o sticlă cu suc pe una dintre etajerele de pe uşă. Cu puţin efort, ridică sticla şi o aşeză pe masa din bucătărie. Ştia unde se

aflau paharele: în bufetul de deasupra cutiei pentru pâine. Se urcă din nou pe scaun, apoi deschise bufetul şi scoase din el un pahar. Nu voia să-l scape. Mama s-ar fi supărat dacă spărgea un pahar.

Îl puse pe masă, aşeză sendvişul lângă el şi împinse la loc scaunul. Urcă din nou pe el, îngenunchind pentru a putea turna sucul. Sticla era grea, iar băiatul se chinui să o ţină deasupra paharului. Pe masă ajunse cam la fel de mult suc ca în pahar. Fu nevoit să se aplece şi să soarbă ceea ce se vărsase pe muşama.

Sendvişul avea un gust minunat. Era primul sendviş pe care îl făcuse de unul singur, şi îl mâncă pe tot din câteva înghiţituri lacome. Apoi îşi dădu seama că mai avea loc în stomac pentru mai mult, iar de data asta, ştia ce era de făcut. Mama urma să fie atât de mândră de el atunci când avea să se trezească şi să descopere că îşi putea pregăti singur sendvişurile.

— A văzut cineva ceva? întrebă Patrik, discutând la telefon cu Martin. Nu? În regulă. Oricum nu prea mă aşteptam. Dar continuaţi să căutaţi. Nu se ştie niciodată.

Termină conversaţia şi luă o gură din hamburger. Se opriseră la McDonald's pentru a lua prânzul şi a stabili un plan de acţiune.

— Nimic? întrebă Paula, care îi ascultase conversaţia, în timp ce se jucase distrată cu cartofii prăjiţi.

— Momentan, nimic. Nu prea locuiesc mulţi oameni prin zonă acum, pe timp de iarnă. Aşa că nu-i de mirare că n-au prea avut noroc.

— Cum merg treburile în Badholmen?

— Au îndepărtat cadavrul, zise Patrik, muşcând iar din hamburger. Ceea ce înseamnă că Torbjörn şi echipa lui vor termina în curând. A promis că mă sună dacă descoperă ceva.

— Şi ce să facem acum?

Înainte de-a comanda mâncarea, ei se uitaseră prin copiile documentelor primite de la biroul serviciilor sociale. Totul părea să corespundă cu ceea ce Sanna îi dezvăluise Ericăi.

— Mergem înainte. Ştim că la puţin timp după aceea, Christian a fost plasat unui cuplu pe nume Lissander. Aici, în Trollhättan.

— Mă întreb dacă încă mai locuiesc aici, zise Paula.

Patrik se şterse pe mâini cu grijă, după care frunzări dosarul, în căutarea paginii corecte. Apoi memoră numele şi sună la informaţii.

— Bună ziua. Aş dori să ştiu dacă aveţi vreun număr de telefon al familiei Ragnar şi Iréne Lissander, în Trollhättan. Bine, mulţumesc.

Patrik se lumină la chip şi îi făcu semn Paulei că avusese noroc.

— Mi-aţi putea da adresa?

— Încă mai locuiesc aici? întrebă Paula, îndesându-şi în gură câţiva cartofi prăjiţi.

— Aşa s-ar părea. Ce-ai zice să mergem să stăm puţin de vorbă cu ei?

Patrik se ridică în picioare, privind-o nerăbdător pe Paula.

— N-ar fi mai bine să le telefonăm înainte?

— Nu, vreau să văd ce se întâmplă dacă mergem acolo fără să anunţăm. Trebuie să existe un motiv pentru care Christian să-şi fi schimbat numele la loc după cel al mamei biologice, fără a pomeni cuiva, nici măcar soţiei sale, de existenţa unor părinţi temporari.

— Poate că nu a locuit prea mult cu ei.

— E posibil, dar nu cred să fie aşa.

Patrik încercă să îşi justifice sentimentul puternic că pista pe care o găsiseră merita urmată.

— Pentru că nu şi-a schimbat numele decât atunci când a împlinit optsprezece ani. De ce să fi aşteptat? De ce să mai fi adoptat numele lor, dacă nu a locuit cu ei prea multă vreme?

— Presupun că ai dreptate în legătură cu asta, zise Paula, fără însă a părea convinsă.

Dar aveau să afle în curând. La scurt timp, avea să iasă la iveală una din piesele lipsă ale misterului legat de Christian Thydell. Sau, mai bine zis, Christian Lissander.

Erica ezită, cu mâna pe telefon. Să o facă, să nu o facă? În cele din urmă, hotărî că lucrurile oricum aveau să devină publice. Ar fi fost mai bine ca Gaby să afle vestea de la ea.

— Bună, sunt Erica.

Închise ochii, în vreme ce Gaby o copleşi cu obişnuitele salutări exuberante. Dar Erica o întrerupse pe directoarea editurii în mijlocul torentului său de cuvinte.

— Gaby, Christian a murit.

Se făcu brusc liniște. După care o auzi pe Gaby inspirând profund.

— Poftim? Cum? se bâlbâi aceasta. E aceeaşi persoană care a...?

— Nu ştiu.

Erica închise din nou ochii. Rostite cu voce tare, vorbele îi părură şi mai cumplite:

— A fost găsit spânzurat, în dimineața asta. Poliția nu face dezvăluiri momentan. Nu ştim dacă a fost sinucidere sau...

Nu îşi putu încheia fraza.

— Spânzurat? exclamă Gaby. Nu se poate!

Erica nu îi răspunse imediat. Ştia că, înainte de a deveni realitate, veştile trebuiau mai întâi să se sedimenteze. Trecuse, la rându-i, prin aceeaşi experiență, atunci când Patrik o anunțase.

— Te voi ține la curent dacă mai aflu ceva, zise Erica. Însă ți-aş fi recunoscătoare dacă jurnaliştii ar fi păstrați

cât mai la distanță. Și-așa îi e greu familiei, în clipele astea.

— Sigur, sigur, spuse Gaby, părând să vorbească serios. Dar ține-mă la curent, bine?

— Așa voi face, zise Erica, închizând telefonul.

Era conștientă că și dacă Gaby ar fi rezistat impulsului de a anunța presa, nu avea să dureze mult până ca vestea morții lui Christian să apară pe prima pagină a tuturor publicațiilor. Devenise star peste noapte, iar ziariștii realizaseră foarte repede că reprezenta material bun pentru știri. Fără îndoială că moartea lui misterioasă avea să domine titlurile din următoarele zile. Biata Sanna și bieții copilași.

Erica abia îi putuse privi pe băieți atunci când fusese nevoită să aibă grijă de ei, acasă la Agneta. Stăteau pe podea, jucându-se cu un maldăr imens de cuburi Lego. Fericiți și fără griji, doar ciorovăindu-se un pic, din când în când, ca orice frați. Terifianta întâmplare cu vopseaua roșie, din urmă cu o zi, păruse că le ieșise din minte. Însă poate că nu se manifestau. Poate că sufereau lăuntric, deși în exterior nu era evident. Iar în momentele acelea, tatăl lor pierise. Cum aveau să le fie afectate viețile?

Erica stătuse pe canapea fără a scoate o vorbă, până când, în cele din urmă, se forțase să-i privească. Cu capetele apropiate, cei doi băieței discutau unde anume să pună sirena pe ambulanța de jucărie. Le semănau atât de mult și lui Christian, și Sannei. Iar în clipele acelea, deveniseră unicele semne lăsate în urmă de bărbat. În afară de cartea lui, firește. În afară de *Sirena*.

Brusc, Erica simți un puternic impuls de a citi din nou povestea. De a o citi ca pe un memorial pentru Christian. Mai întâi o verifică pe Maia, care dormea adânc, în

pătuțul ei. Fetița avusese voie să rămână acasă și să nu mai meargă la creșă în ziua aceea, din moment ce dimineața fusese atât de agitată. Erica îi mângâie cu blândețe căpșorul bălai, culcat pe pernă. Apoi merse după carte, se așeză confortabil și deschise romanul la prima pagină.

Aveau să-l înmormânteze pe Magnus peste două zile. Peste două zile, urma să fie într-o groapă din pământ.

Cia nu părăsise casa de când aflase vestea că Magnus fusese găsit mort. Nu putea suporta ideea că oamenii aveau să se holbeze la ea, nu putea suporta să le vadă privirile încărcate de compasiune, întrebându-se ce anume făcuse oare Magnus, pentru a merita o asemenea moarte. Probabil că toată lumea specula cu privire la ce făcuse bărbatul pentru a-și atrage acea nenorocire.

Știa că oamenii vorbeau; de-a lungul anilor, și ea participase la bârfele orașului. Era bucuroasă că nu contribuise cu mult, însă chiar și așa, ea ascultase, fără a protesta în vreun fel.

„Nu există fum fără foc."

„Mă întreb cum de și-au permis o excursie în Thailanda. Pesemne că el e plătit la negru."

„N-o să-ți vină să crezi ce decolteuri a început să poarte, dintr-odată. Mă întreb pe cine o vrea să impresioneze."

Zvonuri împrăștiate, scoase din context, apoi strânse răbdător, pentru a forma un amalgam de adevăr și ficțiune. Până când, într-un final, zvonul devenea literă de lege.

Își imagina ce fel de povești trebuiau să circule prin oraș. Însă nu contau, atât timp cât ea putea rămâne în casă. Abia era în stare să se gândească la caseta pe

care Ludvig o arătase polițiștilor, cu o zi în urmă. Nu mințise când le spusese că nu știa nimic despre existența înregistrării. În același timp, aceasta o pusese pe gânduri. Uneori simțise că Magnus îi ascundea ceva. Sau să fi fost o născocire de-a ei, din clipa în care viața îi fusese întoarsă pe dos, într-un mod năucitor? Dar Cia își aminti vag că se întrebase uneori ce anume se ascundea în spatele ciudatei melancolii care îl cuprindea câteodată pe soțul său — altminteri o persoană veselă. Se lăsa asupra lui ca o umbră, ca o eclipsă de soare. Cu câteva ocazii, ea chiar îl descususe puțin. Da, își amintea. Îi mângâiase obrazul și îl întrebase la ce se gândea. Și de fiecare dată fusese ca și cum ar fi aprins din nou lumina, îndepărtând umbrele, înainte ca ea să le fi putut distinge mai mult.

— Iubito, la tine mă gândesc, firește, îi răspunsese Magnus, aplecându-se pentru a-i da o sărutare.

Uneori, Cia observase acea umbră chiar și când nu existau indicii externe. De fiecare dată, respinsese totul, fiindcă se întâmpla atât de rar, și nu avea nimic concret pe care să se fi putut baza.

Însă după evenimentele din ziua precedentă, nu-și putea scoate acel lucru din minte. Acea umbră. Să fi fost ea motivul pentru care Magnus nu mai era în viață? De unde apăruse? El de ce nu îi spusese nimic, niciodată? Dacă, de fapt, ea nu-și cunoștea cu adevărat soțul?

În mintea Ciei, umbra devenea din ce în ce mai mare. Își imagină chipul lui Magnus. Nu al bărbatului afectuos și iubitor, alături de care avusese îndeajuns noroc să se trezească în fiecare dimineață, timp de douăzeci de ani. În schimb, văzu chipul din înregistrarea video. Disperat și schimonosit.

Cia își acoperi fața cu mâinile și plânse. Nu mai era sigură pe nimic. Avea senzația că Magnus murise a doua oară, și nu credea că va putea supraviețui acelei noi pierderi.

Patrik sună la ușă, care îi fu deschisă la scurt timp. Un bătrân scund și costeliv se uită atent afară.

— Da?

— Patrik Hedström. De la secția de poliție Tanum. Iar aceasta e colega mea, Paula Morales.

Bărbatul le studie chipurile.

— Ați bătut cale lungă. Cu ce vă pot ajuta? zise el încet, cu toate că vocea lui avea o tentă precaută.

— Sunteți Ragnar Lissander?

— Da, așa e.

— Am dori să intrăm și să discutăm puțin cu dumneavoastră. Preferabil și cu soția dumneavoastră, dacă e acasă, zise Patrik.

Cu toate că i se adresă pe un ton politicos, era evident că nu intenționa să accepte un răspuns negativ.

Bărbatul păru a ezita o clipă. Apoi se dădu la o parte și le făcu loc să intre.

— Soția mea nu se simte foarte bine, așa că se odihnește. Mă duc să văd dacă poate să vină jos câteva clipe.

— Ar fi bine, zise Patrik, nesigur dacă Ragnar Lissander se aștepta ca ei să stea pe hol, în vreme ce el urca la etaj.

— Intrați și luați loc, le spuse el, răspunzând parcă întrebării nerostite a lui Patrik.

Patrik și Paula se uitară în direcția în care indica bărbatul, apoi intrară la stânga, într-o cameră de zi. Aruncară o privire în timp ce îl ascultară pe domnul Lissander urcând scările.

— Nu e un loc tocmai plăcut, nu-i aşa? şopti Paula.

Patrik se văzu nevoit să-i dea dreptate. Camera de zi arăta mai mult a model dintr-un magazin de mobilă decât a încăpere aflată în folosinţă. Totul strălucea a spray de lustruit mobila, iar ocupanţii păreau a avea o pasiune pentru elemente decorative. Canapeaua era din piele maro şi dinaintea ei stătea măsuţa obligatorie pentru cafea. Pe sticlă nu se distingea nicio amprentă, iar Patrik se înfioră la gândul cum ar fi arătat masa cu pricina în propria lui casă, cu degetele lipicioase ale Maiei prin preajmă.

Lucrul cel mai izbitor era că nu existau obiecte personale în cameră. Lipseau fotografiile, desenele făcute de nepoţi, felicitările cu gânduri dragi din partea membrilor familiei sau a prietenilor.

Patrik se aşeză cu grijă pe canapea, iar Paula i se alătură. Auzeau voci la etaj, o discuţie aprinsă, însă nu putură desluşi vorbele. După alte câteva minute, pe scări se auziră paşii a două persoane.

Ragnar Lissander apăru în cadrul uşii. „Chiar că arată ca un bătrânel sfrijit", îşi zise Patrik. Cărunt, adus de spate şi invizibil. Femeia din urma sa era cu totul diferită. Ea nu merse, ci mărşălui către ei, îmbrăcată într-un halat ce părea a fi compus dintr-o sumedenie de volane în culoarea piersicii. Femeia scoase un oftat adânc atunci când dădu mâna cu Patrik.

— Chiar sper să fie important, fiindcă îmi întrerupeţi siesta.

Patrik avu senzaţia că fusese transportat într-un film mut, din anii douăzeci.

— Avem doar câteva întrebări, zise el, aşezându-se la loc.

Iréne Lissander se instală pe fotoliul din fața lui. Nu se mai obosise să o salute pe Paula.

— Așa deci, Ragnar mi-a spus că sunteți din...

Se întoarse către soțul ei.

— Parcă Tanumshede ai zis, nu?

Bărbatul mormăi afirmativ, așezându-se la celălalt capăt al canapelei. Mâinile îi atârnau între genunchi, iar ochii îi erau ațintiți asupra măsuței strălucitoare din sticlă.

— Nu înțeleg ce ați putea dori de la noi, zise arogant femeia.

Patrik nu se putu abține din a-i arunca o privire Paulei. Aceasta își dădu discret ochii peste cap.

— Anchetăm o crimă, explică bărbatul. Și am găsit informații din trecut cu privire la un eveniment care a avut loc aici, în Trollhättan, în urmă cu treizeci și șapte de ani.

Cu coada ochiului, Patrik îl văzu pe Ragnar tresărind.

— Ați luat în îngrijire un copil în perioada aceea, nu?

— Christian, zise Iréne, mișcând nervos dintr-un picior.

Purta pantofi de casă cu toc și cu vârful deschis. Avea o pedichiură impecabilă, de un roșu-aprins, care contrasta puternic cu nuanța halatului.

— Exact. Christian Thydell, care apoi a primit numele dumneavoastră de familie. Lissander.

— Și l-a schimbat mai târziu, șopti Ragnar, atrăgându-și o privire ucigătoare din partea soției.

Rămase din nou tăcut și gârbovit.

— L-ați adoptat? întrebă Paula.

— Nu, în niciun caz, spuse Iréne, dându-și la o parte o șuviță de păr brunet, în mod evident vopsit. Doar a locuit cu noi. I s-a permis să folosească același nume de familie de... de dragul convenienței.

Patrik era uluit. Câți ani petrecuse oare Christian în acel cămin, tratat precum un umil locatar, asta dacă era să judece după răceala cu care vorbea despre el mama sa adoptivă?

— Înțeleg. Și cât timp a locuit Christian cu dumnea-voastră?

Își simți dezaprobarea din glas, dar Iréne Lissander nu păru s-o observe.

— Hmm, cât a stat, Ragnar? Cât a fost aici băiatul?

Soțul nu îi răspunse, așa că femeia se întoarse spre Patrik. În continuare, ea nu catadicsise să-i arunce măcar o privire Paulei. Patrik avu senzația că restul femeilor nu existau în lumea lui Iréne.

— Nu ar trebui să fie greu de stabilit. Avea cam trei ani când a venit la noi. Și la ce vârstă a plecat, Ragnar? Să fi avut vreo optsprezece ani, spuse femeia, scuzându-se printr-un zâmbet. A vrut să-și croiască destinul în altă parte. Iar de-atunci n-am mai auzit nimic de el. Nu-i așa, Ragnar?

— Da, așa e, șopti Ragnar Lissander. Pur și simplu a... dispărut.

Patrik îl compătimi pe bătrânel. Să fi fost oare mereu așa? Terorizat și intimidat? Sau să-l fi stors Iréne de în-treaga sa virilitate, de-a lungul anilor petrecuți împreună?

— Așadar, nu știți unde s-a dus?

— Deloc. N-avem idee.

Iréne mișcă din nou nervos din picior.

— De ce ne puneți asemenea întrebări? zise Ragnar. În ce fel e implicat Christian în ancheta acestei crime?

Patrik ezită.

— Din nefericire, trebuie să vă anunț că a fost găsit mort în dimineața aceasta.

Ragnar nu își putu ascunde șocul. El măcar ținuse la Christian și nu îl considerase un simplu locatar.

— Cum a murit? întrebă el, cu vocea tremurândă.

— A fost găsit spânzurat. Doar atât știm, pentru moment.

— Avea familie?

— Da, doi fii minunați și o soție pe nume Sanna. Locuia în Fjällbacka și lucra pe post de bibliotecar. Săptămâna trecută i-a fost publicat primul roman. Se numește *Sirena*. Și a primit recenzii fantastice.

— Deci el era, zise Ragnar. Am citit în ziar despre cartea cu pricina, fiindcă titlul mi-a atras atenția. Dar poza cu el nu semăna deloc cu acel Christian care a stat cu noi.

— Cine ar fi crezut? Un băiat ca el să ajungă cineva? zise Iréne, cu o expresie împietrită pe chip.

Patrik își mușcă limba pentru a nu-i spune ceva urât. Trebuia să fie profesionist și să nu își piardă din vedere obiectivele. Se simți transpirat și se trase de cămașă, pentru a se aerisi puțin.

— Christian a avut un început dur în viață. Se vedea acest lucru în comportamentul lui?

— Era micuț. Copiii uită foarte repede asemenea lucruri, zise Iréne, fluturând din mână cu indiferență.

— Uneori avea coșmaruri, zise Ragnar.

— Dar toți copiii au coșmaruri. Nu, noi n-am observat nimic. Era un băiat destul de ciudat, dar având în vedere trecutul său, ei bine...

— Ce știți despre mama lui biologică?

— O stricată. Clasă inferioară. Și nu prea întreagă la minte, oftă Iréne, bătându-și cu degetul peste tâmplă. Însă eu chiar nu înțeleg ce credeți că am putea noi să vă

spunem. Dacă nu mai aveți alte nelămuriri, eu aș vrea să merg înapoi la etaj și să mă întind. Nu mă simt prea bine.

— Doar câteva întrebări, zise Patrik. Mai e ceva ce ați dori să menționați în legătură cu copilăria lui? Căutăm o persoană, foarte posibil de sex feminin, care l-a amenințat pe Christian — și pe alții.

— Ei bine, pe atunci fetele nu prea roiau în jurul lui, zise Iréne cu indiferență.

— Nu mă refer la aventuri sentimentale. Exista vreo femeie care să îi fi fost apropiată?

— Nu. Cine să fi fost? Doar pe noi ne avea.

Patrik se pregătea să încheie conversația, când Paula interveni cu o întrebare:

— Un ultim lucru. În Fjällbacka a fost găsit mort și un alt bărbat. Magnus Kjellner, unul dintre prietenii lui Christian. Iar alți doi amici par să fi fost supuși aceluiași gen de amenințări pe care le primise și Christian. Cei doi sunt Erik Lind și Kenneth Bengtsson. Recunoașteți numele respective?

— După cum am spus, noi n-am primit vreo veste de la el de când s-a mutat, zise Iréne, ridicându-se brusc în picioare. Iar acum va trebui să mă scuzați. Am o inimă slăbită, iar șocul a fost atât de mare, încât trebuie să mă întind puțin.

Părăsi camera, iar cei trei o auziră urcând la etaj.

— Aveți idee cine ar putea fi? întrebă Ragnar, aruncând o privire spre ușa pe care tocmai plecase soția lui.

— Nu, pentru moment, nu, zise Patrik. Însă cred că personajul-cheie din întreaga situație e Christian. Și nu am de gând să renunț până nu voi afla cum și de ce. Mai devreme, am fost nevoit să îi dau soției vestea morții lui.

— Înțeleg, șopti Ragnar.

Deschise iar gura, ca pentru a mai spune ceva, dar apoi își strânse buzele. Se ridică și îi privi pe Paula și pe Patrik.

— Vă conduc spre ieșire.

Odată ajunși în cadrul ușii, Patrik avu sentimentul că nu ar fi trebuit să plece. Voia să rămână și să îl scuture bine pe acel bărbat, până când avea să le spună ceea ce fusese pe cale să le dezvăluie. În schimb, Patrik își apăsă doar cartea de vizită în mâna lui Ragnar, după care plecă, însoțit de Paula.

21

O săptămână mai târziu, proviziile se terminaseră. El mâncase toată pâinea cu câteva zile în urmă, după care se mulțumise cu fulgi de porumb, din pachetul cel mare. Fără lapte. Atât laptele, cât și sucul se terminaseră, însă îi rămăsese apa, pe care o băuse direct de la robinet, după ce împinsese un scaun în dreptul chiuvetei.

Însă în clipele acelea, nu mai avea nimic de mâncare. Oricum nu avusese din start prea multe în frigider, iar în cămară nu descoperise decât conserve, pe care nu le putuse deschide. Îi trecuse prin minte să plece singur la cumpărături. Știa unde păstra mama banii — în poșeta aflată mereu pe holul de la intrare. Însă nu reușise să deschidă ușa. Îi fusese imposibil să descuie broasca, indiferent cât de mult se străduise. Altminteri, mama ar fi fost cu atât mai mândră de el. I-ar fi putut arăta că nu își făcuse doar sendvișurile, ci și plecase la cumpărături, de unul singur, cât timp ea dormise.

În ultimele zile, băiatul începuse să se întrebe dacă ea nu cumva era bolnavă. Însă știa că atunci când o persoană era bolnavă, făcea febră și începea să ardă. Mama era foarte rece. Și mirosea ciudat. El trebuia să își țină respirația atunci când se strecura în pat, pentru a dormi alături de ea. De asemenea,

femeia devenise oarecum lipicioasă. Băiatul nu ştia despre ce era vorba, însă dacă ea izbutise să se murdărească cu clei, pesemne că se dăduse jos din pat, atunci când el nu fusese atent. Poate că în curând avea să se trezească.

Îşi petrecea zilele jucându-se singur. Stătea în camera lui, cu jucăriile împrăştiate în jur. Ştia, de asemenea, cum să dea drumul la televizor, atingând butonul cel mare. Uneori prindea câte o emisiune pentru copii, pe care o urmărea cu plăcere, după ce întreaga zi se jucase de unul singur.

Însă probabil că mama avea să fie furioasă, văzând cât de murdar devenise apartamentul. El trebuia să îl curețe. Însă era flămând. Atât de flămând.

De câteva ori se uitase către telefon şi chiar ridicase receptorul, ascultând ca semnalul să spună „bip, bip, bip". Dar cui să-i fi telefonat? Nu cunoştea numărul nimănui. Iar pe ei nu îi suna nimeni niciodată.

Mama avea să se trezească în curând. Avea să se ridice din pat, să facă o baie şi să îndepărteze acel miros care pe el îl îngreţoşa. Apoi avea să miroasă din nou a mama.

Stomacul îi urlă de foame atunci când se strecură în pat, apropiindu-se de ea. Nu îi plăcea deloc mirosul, dar întotdeauna dormea alături de mama. Altminteri, nu îi venea somnul.

Trase pătura deasupra lor. Dindărătul ferestrei, căzu întunericul.

Gösta se ridică de îndată ce îi auzi pe Patrik şi pe Paula intrând. Secţia de poliţie fusese învăluită de o atmosferă apăsătoare. Cu toţii se simţeau frustraţi. Aveau nevoie de un indiciu concret pentru a putea avansa cu ancheta.

— Hai să ne întâlnim în bucătărie peste cinci minute, zise Patrik, dispărând apoi în birou.

Gösta intră în bucătărie şi luă loc în scaunul preferat, de lângă geam. După alte cinci minute apărură şi ceilalţi, unul după celălalt. Ultimul care ajunse fu Patrik. Se instală în faţa bufetului, cu spatele rezemat de acesta şi cu braţele încrucişate.

— După cum ştiţi, Christian Thydell a fost găsit mort în dimineaţa aceasta. În clipa de faţă, nu putem stabili cu exactitate dacă a fost vorba de omor sau sinucidere. Va trebui să aşteptăm rezultatele autopsiei. Am discutat cu Torbjörn şi, din nefericire, nu are multe lucruri de adăugat. Dar conform examinării preliminare, la locul faptei nu par să existe deloc urme ale vreunei încăierări.

Martin ridică mâna.

— Dar urme de paşi? Orice care să denote că bărbatul nu a fost singur în momentul morţii? Dacă exista zăpadă pe trepte, pot fi ridicate urmele, pentru analiză?

— L-am întrebat pe Torbjörn în legătură cu asta, zise Patrik. Dar ar fi imposibil de stabilit dacă au fost făcute urme de paşi şi, în plus, toată zăpada a fost suflată de pe trepte. Însă criminaliştii au reuşit să descopere nişte amprente, cu precădere pe balustradă, şi bineînţeles că le vor analiza cu atenţie. Va dura câteva zile până să primim un raport.

Se întoarse pentru a-şi umple paharul cu apă de la robinet, după care luă câteva înghiţituri.

— Aţi mai aflat ceva în urma discuţiilor cu vecinii?

— Nu, zise Martin. Cred că am bătut la toate uşile din partea sudică a oraşului. Dar nimeni nu pare să fi văzut nimic.

— Bine. Trebuie să mergem acasă la Christian şi să facem o percheziţie corespunzătoare. Să vedem dacă putem găsi vreun indiciu că ucigaşul venise întâi acolo.

— Ucigaşul? întrebă Gösta. Aşadar, tu crezi că e omor, nu sinucidere?

— Momentan, nici eu nu ştiu ce să cred, răspunse Patrik, ştergându-şi fruntea, ostenit. Dar până aflăm mai multe, eu sugerez să presupunem că şi Christian a fost ucis.

Se întoarse către Mellberg.

— Tu ce crezi, şefu'?

Întotdeauna era îndeajuns de înţelept încât să pretindă măcar a-l implica şi pe şef.

— Sunt de acord, răspunse Mellberg.

— De asemenea, va trebui să ne luptăm puţin cu presa. De îndată ce lucrurile vor ieşi la suprafaţă, interesul media va deveni imens. Recomandarea mea e ca nimeni să nu discute cu jurnaliştii; trimiteţi-i pe toţi la mine.

— Mă văd nevoit să obiectez cu privire la asta, zise Mellberg. În calitate de şef al secţiei, eu ar trebui să fiu

responsabil cu o sarcină atât de importantă precum relațiile cu presa.

Patrik își cântări opțiunile. Ar fi fost un coşmar să îi ofere lui Mellberg libertatea deplină de a sta de vorbă cu jurnaliştii. Pe de altă parte, ar fi fost nevoie de mult prea multă energie pentru a încerca să-l descurajeze.

— În regulă, să zicem că tu vei păstra legătura cu media. Dar dacă îmi e permis un sfat, având în vedere circumstanțele, ar fi bine să le dezvălui cât mai puțin posibil.

— Nu-ți face griji. Cu vasta mea experiență, îi voi putea învârti pe degete, zise Mellberg, lăsându-se pe spate în scaun.

— Paula şi cu mine am fost în Trollhättan, după cum probabil ştiți cu toții.

— Ați aflat ceva? întrebă Annika, nerăbdătoare.

— Încă nu sunt sigur. Însă cred că ne aflăm pe drumul cel bun, aşa că vom continua săpăturile.

Patrik luă din nou o gură de apă. Sosise momentul să le dezvăluie colegilor săi descoperirile făcute şi lucrurile pe care îi venea atât de greu să le asimileze.

— După cum a aflat Annika, Christian a rămas orfan la o vârstă fragedă. Trăia doar cu mama lui, Anita Thydell. Nu se ştie cine era tatăl. Conform informațiilor primite de la autoritatea pentru protecție socială, băiatul şi mama lui erau extrem de izolați şi uneori Anitei îi venea greu să îi poarte de grijă lui Christian, din cauza unei boli mintale de care suferea, în combinație cu abuzul de medicamente. Autoritățile îi țineau pe cei doi sub observație după ce primiseră câteva telefoane din partea vecinilor. Însă, din câte am înțeles, vizitele la domiciliu au fost efectuate în perioadele în care Anita avea cât de cât situația sub control. Cel puțin, asta a fost explicația pe care

am primit-o noi pentru faptul că nimeni nu a intervenit. Asta şi faptul că „erau alte vremuri atunci", adăugă Patrik, fără a-şi ascunde sarcasmul din voce.

— Într-o zi, când Christian avea trei ani, un alt locatar le-a raportat celor de la serviciile sociale că din apartamentul Anitei se simţea un miros cumplit. Autorităţile au făcut rost de cheia principală, iar când au pătruns înăuntru, l-au găsit pe Christian alături de mama lui, decedată. Se presupune că fusese moartă de o săptămână, iar Christian supravieţuise mâncând ce găsise prin bucătărie şi bând apă de la robinet. Dar se pare că mâncarea s-a terminat după câteva zile, fiindcă la sosirea poliţiei şi a medicilor, băiatul era lihnit şi slab. L-au găsit semiconştient, zgribulit lângă corpul mamei sale.

— Dumnezeule mare, zise Annika, înlăcrimată.

Gösta clipi, încercând la rându-i să îşi ţină lacrimile în frâu, iar Martin se înverzise la faţă. Părea a se chinui din răsputeri să nu vomite.

— Din păcate, necazurile lui Christian nu s-au încheiat acolo. Foarte curând, a fost dat în îngrijirea unei familii temporare, un cuplu pe nume Lissander. Paula şi cu mine le-am făcut azi o vizită.

— Nu cred să fi avut o copilărie uşoară alături de ei, zise încet Paula. Sinceră să fiu, mie doamna Lissander nu mi s-a părut chiar normală.

Gösta avu o străfulgerare. Lissander. Unde mai auzise acel nume? Cumva, îl asocia cu Ernst Lundgren, fostul lor coleg care fusese dat afară din poliţie. Gösta încercă să îşi dea seama care putea fi legătura. Se gândi să le spună tuturor că numele îi părea cunoscut, dar apoi hotărî să aştepte până avea să îşi amintească el singur explicaţia.

Patrik continuă:

— Soții Lissander spun că nu au mai păstrat legătura cu Christian de când acesta a împlinit optsprezece ani. Pare-se că atunci a rupt complet relația cu ei și a plecat.

— Crezi că spun adevărul? întrebă Annika.

Patrik se uită la Paula, care dădu afirmativ din cap.

— Da, zise el. Ori se pricep foarte bine să mintă.

— Și nu știau vreo femeie care să îi fi purtat ranchiună lui Christian? întrebă Gösta.

— Ei au zis că nu. Dar nu sunt sigur dacă erau complet sinceri.

— Christian avea frați sau surori?

— N-au pomenit nimic, dar poate că reușești tu să afli, Annika. N-ar trebui să fie greu de cercetat. Îți voi da toate numele și informațiile de care ai nevoie. Poți să începi chiar acum?

— Sigur, dacă vrei, spuse Annika. Nu va dura mult.

— În regulă, excelent. Pe dosarul de pe biroul meu vei găsi un bilet cu tot ce trebuie să știi.

— Mă întorc imediat, zise Annika, ridicându-se în picioare.

— Ce-ar fi să stăm de vorbă cu Kenneth? Acum că a murit și Christian, poate că se hotărăște să facă vreo dezvăluire, zise Martin.

— Bună idee. Înseamnă că avem de bifat următoarele lucruri de pe listă: să stăm de vorbă cu Kenneth și să facem o percheziție corespunzătoare acasă la Christian. De asemenea, va trebui să aflăm toate detaliile cu privire la viața lui Christian, de dinainte de a sosi în Fjällbacka. Gösta și Martin, discutați voi cu Kenneth, în regulă?

Bărbații dădură afirmativ din cap, iar Patrik se întoarse către Paula.

— Noi doi vom merge până acasă la Christian. Dacă vom găsi ceva interesant, vom anunța echipa de criminaliști.

— Sună bine, zise femeia.

— Mellberg, tu stai aici, la secție, și răspunde întrebărilor venite din partea presei, continuă Patrik. Iar Annika va face în continuare săpături în trecutul lui Christian. Măcar avem în clipa de față câteva informații de la care putem porni.

— Chiar mai multe decât ți-ar trece prin minte, zise Annika, apărând în cadrul ușii.

— Ai aflat ceva, zise Patrik.

— Da, spuse ea, privindu-l nerăbdătoare pe colegul său. Soții Lissander au avut o fiică, la doi ani după ce l-au luat la ei pe Christian. Așadar, el are o soră. Allis Lissander.

— Louise? strigă Erik, din holul principal.

Să fi avut oare atât de mult noroc, încât să nu o găsească pe femeie acasă? În cazul acela, nu s-ar mai fi văzut nevoit să inventeze o scuză pentru plecarea sa temporară. Fiindcă trebuia să își facă bagajele. Se simțea cuprins de febră, ca și cum întregul corp i-ar fi spus să părăsească orașul.

Se ocupase de toate chestiunile practice. Își făcuse o rezervare pe numele său, la avionul ce pleca a doua zi. Nu se obosise cu construirea unei identități false. Ar fi durat mult prea mult timp și, dacă era să fie sincer, nici nu știa cum anume să procedeze. Însă nu exista motiv să creadă că vreo persoană ar fi intenționat să îl împiedice. Odată sosit la destinație, avea să fie prea târziu.

Ajuns în fața camerelor de la etaj ale fiicelor sale, Erik șovăi. Dorea să fi putut intra ca să arunce o privire, în loc

de bun-rămas. Dar în acelaşi timp, nu se putu convinge să o facă. Era mult mai uşor să se concentreze doar asupra lucrurilor pe care le avea de rezolvat.

Aşeză valiza pe pat. Întotdeauna stătea depozitată jos, în pivniţă, deci până ca Louise să îi sesizeze dispariţia, el avea să fie departe. Intenţiona să plece în seara aceea. Lucrurile aflate de la Kenneth îl tulburaseră cumplit, făcându-l să nu mai vrea să zăbovească o clipă. Avea să îi scrie un bilet Louisei, explicându-i că fusese nevoit să plece urgent într-o călătorie de afaceri. Apoi urma să se ducă la aeroportul Landvetter din Göteborg şi să ia o cameră la un hotel din preajmă. A doua zi după-masă, avea să se afle într-un avion, îndreptându-se către emisfera sudică. Undeva unde să i se piardă urma.

Erik zvârli hainele în geamantan, una după alta. Nu putea lua multe cu el. Dacă femeia s-ar fi întors acasă, el s-ar fi văzut nevoit să ascundă valiza sub pat şi să se prefacă a-şi pregăti bagajul de mână, pe care îl ţinea în dormitor. Pe acela îl lua mereu în călătoriile de afaceri.

Preţ de o clipă, se opri. Amintirea care ieşise la suprafaţă refuza să se afunde iar în obscuritate. Erik nu ar fi putut spune că îl supărase în mod special. Toată lumea făcea greşeli; era ceva omenesc. Dar îl fascina gândul că o persoană putea fi mânată de un scop atât de ferm. În definitiv, totul se întâmplase cu multă vreme în urmă.

Se scutură. Nu avea rost să cugete prea mult. Peste o zi, avea să fie în siguranţă.

Raţele veniră în goană spre el. Deja erau buni prieteni. Întotdeauna se oprea acolo, aducând cu el o pungă de pâine uscată. Raţele îi plutiră pe lângă picioare, dornice să primească ceea ce urma să li se ofere.

Ragnar se gândi la conversația cu polițiștii și la Christian. Trebuia să fi făcut mai mult. Trebuia să-și fi dat seama, chiar și în trecut. Întreaga sa viață, el nu fusese decât un spectator, fricos și tăcut, care privise, fără a interveni. Spectatorul ei. Așa stătuseră lucrurile între cei doi, de la bun început. Niciunul nu reușise să spargă tiparul pe care îl creaseră.

Iréne fusese întotdeauna preocupată de propria sa frumusețe. Iubise lucrurile bune din viață: petrecerile, băutura și bărbații care o admirau. Ragnar știa de aceștia. Doar pentru că se ascunsese dindărătul imperfecțiunilor sale, nu însemna că ignorase aventurile ei cu alți bărbați.

Iar bietul băiat nu avusese nicio șansă. Christian nu reușise niciodată să se ridice la nivelul așteptărilor ei, nu îi putuse da ceea ce femeia își dorea. Pesemne băiatul crezuse că Iréne o iubea pe Allis, dar se înșelase. Iréne era incapabilă de a iubi pe cineva. Ea doar se văzuse reflectată în frumusețea fiicei sale. Ragnar își dorea să fi stat de vorbă cu băiatul, înainte ca acesta să fi fost alungat, precum un câine. Nu era întocmai sigur de adevăr sau de ce anume se întâmplase. El nu îi semăna lui Iréne, care îl acuzase și îl condamnase fără a sta pe gânduri.

Îndoielile îl tot măcinaseră pe Ragnar și continuau să o facă. Însă de-a lungul timpului, amintirile se atenuaseră. El și Iréne își văzuseră de viață. El stătuse undeva, în fundal, în vreme ce femeia continuase să creadă că încă era frumoasă. Nimeni nu îndrăznise a-i spune că înfățișarea i se degradase, drept care femeia se purta ca și cum în orice moment continua să fie sufletul petrecerii. Ca și cum ar fi putut fi acea femeie atrăgătoare și dezirabilă din trecut.

Însă lucrurile trebuiau să înceteze. În momentul acela, Ragnar înțelese motivul pentru care veniseră polițiștii și realiză că făcuse o greșeală. Una imensă, fatidică. Și sosise clipa să îndrepte lucrurile.

Ragnar scoase din buzunar cartea de vizită a lui Patrik. Apoi își luă telefonul mobil și formă numărul.

— Am senzația că numai pe șoseaua asta mergem în ultima vreme, spuse Gösta, trecând în viteză prin Munkedal.

— Așa și este, zise Martin.

Îi aruncă o privire întrebătoare colegului său, care fusese neobișnuit de tăcut de când plecaseră din Tanumshede. Gösta oricum nu era un individ vorbăreț, dar în clipele acelea părea mai taciturn ca de obicei.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Martin după o vreme, nemaiputând suporta tăcerea.

— Poftim? Nu, nu-i nimic, zise Gösta.

Martin nu insistă. Știa că nu avea rost să îl preseze pe Gösta, dacă acesta nu voia să îi împărtășească frământările. Avea să o facă la momentul potrivit.

— Ce poveste îngrozitoare. Nu a avut un început bun în viață, zise Martin.

Se gândi la fetița lui și la cum ar fi fost ca ea să treacă printr-o experiență atât de groaznică. Erau adevărate lucrurile pe care le spunea lumea în legătură cu momentul în care o persoană ajungea părinte. Devenea de o mie de ori mai sensibilă cu privire la orice situație dificilă în care erau implicați copii.

— Bietul băiețaș, zise Gösta, părând brusc mai puțin abătut.

— Nu crezi că ar trebui să amânăm discuția cu Kenneth până aflăm mai multe despre soră, despre Allis?

— Sunt sigur că Annika o să verifice totul de câte trei ori cât timp noi suntem plecați de la secție. Primul lucru pe care trebuie să îl aflăm e unde o putem găsi pe Allis.

— N-am putea să-i întrebăm pe soții Lissander? zise Martin.

— Având în vedere că nici măcar nu au pomenit de existența ei atunci când Patrik și Paula i-au vizitat, presupun că Patrik presimte că e ceva suspect în toată situația asta. Și nu strică să aflăm cât mai multe informații despre familie.

Martin înțelese că Gösta avea dreptate. Se simți prost fiindcă pusese o asemenea întrebare.

— Crezi că ea este capul răutăților?

— N-am idee. E prea devreme să facem asemenea speculații.

Restul drumului către spital fu parcurs în tăcere. După ce parcară mașina, cei doi merseră direct la salonul în care era internat Kenneth.

— Ne-am întors, zise Gösta, intrând în cameră.

Kenneth nu răspunse, ci doar îi privi ca și cum nu i-ar fi păsat cine venise la el.

— Cum te simți? Au început să ți se vindece rănile? întrebă Gösta, luând loc pe același scaun ca și în trecut.

— Va dura mult mai mult de-atât, zise Kenneth, mișcându-și brațele pansate. Îmi dau calmante. Așa că nu doare prea mult.

— Ai auzit de Christian?

Kenneth dădu afirmativ din cap.

— Da.

— Nu pari foarte tulburat, zise Gösta rece, fără însă a părea neprietenos.

— Nu totul e vizibil la exterior.

Gösta îi aruncă o privire nelămurită.

— Ce face Sanna? întrebă Kenneth şi, pentru prima oară, cei doi îi observară o licărire în priviri.

Era compasiune. Kenneth ştia ce însemna pierderea unei persoane iubite.

— Nu prea bine, zise Gösta, scuturând din cap. Am fost pe-acolo în dimineaţa asta. E extrem de trist şi pentru băieţi.

— Da, aşa e, încuviinţă Kenneth, întunecându-se la chip.

Martin începu să se simtă de prisos. El încă rămăsese în picioare, dar în cele din urmă îşi trase un scaun de cealaltă parte a patului, vizavi de Gösta. Apoi îşi privi colegul care dădu din cap, încurajându-l să pună întrebări.

— Credem că toate întâmplările din ultima vreme au legătură cu Christian, drept care am făcut cercetări cu privire la trecutul lui. Printre lucrurile aflate se numără şi faptul că în copilărie a avut un alt nume de familie. Christian Lissander. De asemenea, el are o soră vitregă, pe nume Allis Lissander. L-ai auzit vreodată pomenind aceste lucruri?

Kenneth nu îi răspunse imediat.

— Nu. Nu îmi par cunoscute.

Gösta îşi aţinti privirea asupra bărbatului, de parcă ar fi vrut să pătrundă în mintea lui, pentru a vedea dacă spunea sau nu adevărul.

— Am mai spus-o în trecut şi o voi repeta: dacă ştii ceva şi nu ne spui, îţi pui în primejdie atât propria viaţă, cât şi pe cea a lui Erik. Acum că prietenul vostru a murit, bănuiesc că realizezi cât de gravă e situaţia.

— Nu ştiu nimic, zise Kenneth, cu mult calm.

— Dacă ne ascunzi informaţii, noi tot le vom descoperi, mai devreme sau mai târziu.

— Şi sunt sigur că veţi lucra foarte conştiincios, zise Kenneth.

Întins acolo, cu braţele bandajate puse deasupra cuverturii albastre de spital, părea mic şi fragil.

Martin şi Gösta făcură schimb de priviri. Îşi dădură seama că nu aveau să afle mai multe din partea lui Kenneth, însă niciunul dintre ei nu credea că bărbatul le spusese adevărul.

Erica închise cartea. Petrecuse ultimele câteva ore citind, ghemuită într-un fotoliu şi întreruptă doar de Maia, care din când în când o mai vizita pentru a-i cere câte ceva. În asemenea ocazii, Erica era extrem de recunoscătoare fiindcă fetiţa ei se putea juca şi singură.

Romanul era şi mai bun citit a doua oară. Cu adevărat excepţional. Nu era o carte înălţătoare şi optimistă; dimpotrivă, îi umpluse mintea cu gânduri negre. Dar, cu toate acestea, trata subiecte care dădeau de gândit, lucruri care te obligau să adopţi o poziţie şi să afli astfel ce fel de persoană erai cu adevărat.

Din punctul de vedere al Ericăi, povestea era despre vinovăţie şi despre modul în care aceasta putea să macine lăuntric o persoană. Pentru prima oară, femeia se întrebă ce anume dorise Christian să transmită prin intermediul cărţii, ce mesaj ar fi vrut să prezinte povestea lui.

Aşeză cartea în poală, încercată de sentimentul că îi scăpase ceva aflat chiar sub propriul nas. Un lucru pe care ea fusese mult prea năucită sau oarbă pentru a-l vedea. Răsfoi până la sfârşitul cărţii, pentru a se uita la supracopertă, pe care apărea o fotografie alb-negru cu Christian. O imagine tipică de autor, în care bărbatul purta ochelari cu rame din metal. Fusese chipeş, într-o

manieră oarecum rezervată. În priviri i se citea cu uşurinţă o singurătate care făcea imposibil de stabilit dacă bărbatul era vreodată prezent cu adevărat. Întotdeauna părea a fi singur, evitând compania celorlalţi. De parcă s-ar fi aflat într-un balon protector. În mod paradoxal, tocmai acea distanţare îi atrăsese pe ceilalţi la el. Oamenii îşi doreau întotdeauna să aibă ceea ce nu puteau atinge. Exact aşa stătuseră lucrurile şi cu Christian.

Erica se ridică greoi din fotoliu. Se simţise oarecum vinovată deoarece fusese atât de captivată de roman, încât îşi ignorase fetiţa. Cu mare efort, izbuti să se aşeze pe podea, lângă Maia, care era extaziată fiindcă mama i se alăturase la joacă.

Dar sirena din carte îi stărui în minte Ericăi. Sirena voia să spună ceva. Christian voia să spună ceva. Erica nu avea niciun dubiu în acea privinţă. Îşi dorea nespus să ştie despre ce anume era vorba.

Patrik nu se putu abţine şi îşi scoase telefonul mobil din buzunar, pentru a se uita din nou la ecran.

— Potoleşte-te, zise Paula, râzând. Annika nu te va suna mai repede doar pentru că îţi tot verifici tu neîncetat mobilul. Îţi promit că îl vei auzi atunci când va suna.

— Ştiu, zise Patrik, zâmbind cu stânjeneală. Simt că ne aflăm atât de aproape în momentele astea.

Se întoarse la verificarea sertarelor şi la deschisul bufetelor din bucătăria casei lui Christian şi a Sannei. Nu durase mult până să capete un mandat de percheziţie. Problema era că nu ştiau ce anume să caute.

— Ar trebui să aflăm cu uşurinţă adresa lui Allis Lissander, îl consolă Paula. Probabil că Annika va suna dintr-o clipă în alta, pentru a ne da informaţii.

— Aşa e, zise Patrik, uitându-se în maşina de spălat vase.

Nu existau semne că bărbatul ar fi primit vreun musafir cu o zi în urmă. Şi nici nu găsiseră urme ale vreunei intrări prin efracţie sau ale plecării din casă a bărbatului, împotriva voinţei sale.

— Dar de ce soţii Lissander nu au pomenit nimic despre această fiică?

— Vom afla, mai devreme sau mai târziu. Însă eu cred că ar fi înţelept să facem noi propriile cercetări cu privire la Allis, înainte de-a vorbi din nou cu părinţii ei.

— Sunt de acord. Însă vor avea multe răspunsuri de dat.

Patrik şi Paula urcară la etaj. Şi acolo, totul părea la fel ca în ziua precedentă — cu excepţia camerei copiilor. Textul de pe perete, cuvintele de un roşu însângerat fuseseră acoperite cu un strat gros de vopsea neagră.

Se opriră în cadrul uşii.

— Pesemne că a zugrăvit ieri peste cuvinte, zise Paula.

— E de înţeles. Probabil că şi eu aş fi făcut acelaşi lucru.

— Aşadar, ce crezi? întrebă Paula, intrând în dormitorul alăturat.

Îşi puse mâinile în şolduri şi inspectă camera, înainte de a porni o cercetare meticuloasă.

— În legătură cu ce? zise Patrik, alăturându-i-se, mergând spre dulap şi deschizându-i uşile.

— Christian a fost omorât? Sau şi-a curmat singur viaţa?

— Ştiu ce-am declarat la şedinţa de la secţie, însă nu exclud nicio posibilitate. Christian era un personaj straniu. De puţinele ori în care am stat de vorbă cu el, mi-a dat senzaţia că prin minte îi treceau lucruri pur şi simplu inimaginabile. Dar, în orice caz, s-ar părea că nu există vreun bilet de sinucigaş.

— Oamenii nu lasă întotdeauna bilete. Ştii asta la fel de bine ca şi mine.

Paula trase cu grijă de sertarele biroului, întinzându-şi mâna înăuntru, pentru a le parcurge conţinutul.

— Ai dreptate, însă dacă am fi găsit unul, nu ar mai fi fost nevoie de speculaţii cu privire la cele întâmplate.

Patrik îşi îndreptă spinarea, luând o pauză, pentru a-şi trage sufletul. Inima îi bătea puternic, iar bărbatul îşi şterse sudoarea de pe frunte.

— Nu cred să existe pe-aici vreun lucru ce merită inspectat mai amănunţit, zise Paula, închizând şi ultimul sertar. Mergem?

Patrik ezită. Nu voia să se dea bătut, însă Paula avea dreptate.

— Haide înapoi la secţie, să aşteptăm informaţii de la Annika. Poate că Gösta şi Martin au avut mai mult noroc cu Kenneth.

— Să sperăm, zise Paula, părând sceptică.

Când dădură să plece, lui Patrik îi sună telefonul. Îl smulse din buzunar, însă fu dezamăgit când observă că nu era căutat de cei de la secţie. Ba chiar îi era necunoscut numărul.

— Patrik Hedström, poliţia Tanum, zise el, sperând ca discuţia să fie scurtă, pentru a nu ţine linia ocupată, în caz că Annika încerca să îl sune.

Brusc, el înlemni.

— Bună ziua, Ragnar.

Îi făcu semn Paulei, care se opri la jumătatea drumului spre maşină.

— Da? Înţeleg. Ei bine, şi noi am aflat câteva lucruri... Desigur. Vorbim despre asta când ne vom întâlni. Ne-am putea îndrepta chiar acum într-acolo. Să venim acasă la

dumneavoastră? A, în regulă. Găsim noi. Ne vedem în curând.

Încheie conversația și o privi pe colega sa.

— Era Ragnar Lissander. Zice că are ceva să ne spună. Și ceva să ne arate, de asemenea.

Pe tot parcursul drumului dinspre Uddevalla, numele i se tot învârtise prin minte. Lissander. De ce îi era atât de greu să-și amintească unde îl mai auzise? Iar gândurile îl tot duceau spre fostul lui coleg, Ernst Lundgren. Într-un fel sau altul, numele avea legătură cu el. Apropiindu-se spre ieșirea către Fjällbacka, Gösta luă într-un final o decizie. Răsuci de volan spre dreapta și părăsi autostrada.

— Ce faci? întrebă Martin. Credeam că ne întoarcem la secție.

— Mai întâi va trebui să facem o oprire acasă la cineva.

— Acasă la cineva? La cine?

— La Ernst Lundgren.

Gösta schimbă viteza și viră la stânga.

— De ce mergem să-l vedem pe Ernst?

Gösta îi povesti lui Martin ceea ce îl frământa.

— Și n-ai idee unde ai mai auzit numele, în trecut?

— Dacă aș fi avut, ți-aș fi spus, se răsti Gösta.

Suspectă că Martin îl considera uituc din cauza vârstei sale înaintate.

— Liniștește-te, zise Martin. Ne vom duce acasă la Ernst și îl vom întreba, să vedem dacă îți trezește vreo amintire. Ar fi excelent să aibă și el într-un final o contribuție pozitivă.

— Ar fi o noutate, nu-i așa?

Gösta nu se putu abține să nu zâmbească. Ca și colegii săi, nu avea o părere foarte bună despre competența ori

personalitatea lui Ernst. În același timp, nu îl detesta din tot sufletul, cum știa că o făceau alții, poate cu excepția lui Mellberg. După ce lucrase cu Ernst vreme atât de îndelungată, Gösta se obișnuise cu el. Și nici nu putea ignora faptul că, de-a lungul anilor, se distraseră de nenumărate ori. Pe de altă parte, Ernst avea neîndoielnic tendința de a da lucrurile peste cap. Mai ales ultima dată când făcuse parte din echipa de anchetatori, chiar înainte de a fi concediat. Însă poate că avea să fie de ajutor, într-un final.

— Pare să fie înăuntru, zise Martin, atunci când ajunseră în fața casei.

— Așa s-ar părea, spuse Gösta, parcând lângă mașina lui Ernst.

Ernst le deschise ușa înainte ca ei să sune. Pesemne că îi văzuse pe geamul din bucătărie.

— Ca să vezi! Nu mă așteptam la asemenea musafiri de vază, spuse el, dându-le drumul înăuntru.

Martin privi în jur. Spre deosebire de Gösta, el nu mai fusese niciodată acasă la Ernst, însă nu rămase impresionat. Cu toate că nici el nu își păstrase ordine în apartament, pe vremea când era burlac, totuși nu se apropiase niciodată de haosul la care asista în clipele acelea. Vasele murdare stăteau stivuite în chiuvetă, pretutindeni erau împrăștiate haine, iar masa din bucătărie părea să nu fi fost vreodată ștearsă.

— Nu am prea multe să vă ofer, zise Ernst. Dar pot oricând să vă servesc cu un păhărel.

Se întinse după o sticlă din bufet.

— Eu conduc, zise Gösta.

— Dar tu? Pari să ai nevoie de ceva care să te pună pe picioare, spuse Ernst, întinzându-i sticla lui Martin, care însă îl refuză.

— Bine, bine. Văd că sunteți niște abstinenți.

Își turnă o duşcă sănătoasă şi o bău pe nerăsuflate.

— În regulă. Ce vă aduce pe-aici?

Se aşeză pe un scaun, la masă, urmat îndeaproape de cei doi foşti colegi.

— Mă tot gândesc la ceva care s-ar putea ție să-ți fie cunoscut, zise Gösta.

— Aha. Deci asta e.

— Are de-a face cu un nume. Îmi sună cunoscut şi, din cine ştie ce motiv, îl tot asociez cu tine.

— Ce-i drept, noi doi am lucrat împreună timp de mulți ani, zise Ernst, gata să izbucnească în plâns.

Pesemne că nu era prima duşcă de pe ziua respectivă.

— Aşa e, spuse Gösta, dând din cap. Iar acum am nevoie de ajutorul tău. Poți sau nu să păstrezi secretul?

Ernst cugetă preț de o secundă. Apoi oftă şi mişcă prin aer paharul gol.

— În regulă. Să auzim.

— Îmi dai cuvântul tău de onoare că tot ce îți zic va rămâne între noi?

Gösta îl fixă cu privirea pe Ernst, care scutură din cap, fără prea multă tragere de inimă.

— Bine, bine. Hai, pune-mi odată întrebarea.

— Anchetăm uciderea lui Magnus Kjellner, despre care sunt sigur că ai auzit. În cadrul anchetei, am dat peste numele Lissander. Nu ştiu de ce, dar îmi sună cunoscut. Şi mă face cumva să mă gândesc la tine. Îl recunoşti?

Ernst se legănă puțin cu scaunul. În cameră domni o tăcere mormântală cât timp Ernst se gândi la întrebare, iar Gösta şi Martin îl priviră fix, cu nerăbdare. Brusc, lui Ernst îi apăru un zâmbet pe chip.

— Lissander. Bineînțeles că recunosc numele. Fir-aș al nabii!

Stabiliseră întâlnirea în singurul loc din Trollhättan pe care Patrik și Paula erau siguri că îl puteau găsi: McDonald's de lângă pod. Acolo și luaseră prânzul, cu câteva ore mai înainte.

Ragnar Lissander îi aștepta înăuntru și Paula i se așeză alături, în vreme ce Patrik le cumpără cafea. Ragnar părea și mai invizibil decât fusese în timpul vizitei de acasă. Un bărbat scund, cu început de chelie, îmbrăcat într-o haină bej. Îi tremură ușor mâna când acceptă ceașca de cafea și îi fu greu să-i privească în ochi.

— Doreați să stăm de vorbă? zise Patrik.

— Noi... noi nu v-am spus chiar totul.

Patrik nu răspunse. Era curios să afle ce explicație avea să le dea bărbatul pentru faptul că nu pomeniseră nimic despre fiica lor.

— Vedeți dumneavoastră, n-a fost întotdeauna simplu. Am avut o fiică. Allis. Christian avea cam cinci ani când ea s-a născut, și nu i-a fost ușor. Ar fi trebuit să...

Îi pieri vocea și luă o gură de cafea, înainte de a continua.

— Cred că a rămas marcat pe viață după experiența avută. Nu știu câte ați aflat, însă Christian a stat singur cu mama sa, decedată, mai bine de-o săptămână. Era bolnavă mintal și nu putea mereu să aibă grijă de el — și nici de ea însăși. În cele din urmă, a murit în apartamentul lor, și Christian nu a putut anunța pe nimeni. Crezuse că ea dormea.

— Da, am aflat. Am stat de vorbă cu cei de la autoritatea pentru protecție socială și am primit copii ale documentelor legate de cazul respectiv.

Patrik își dădu seama cât de protocolar sunase. Însă acela era singurul mod în care putea păstra distanța necesară față de cumplitul eveniment.

— A murit ca urmare a unei supradoze? întrebă Paula.

Nu avuseseră încă vreme să parcurgă toate detaliile.

— Nu, nu era o drogată. Trecea prin perioade negre, când bea prea mult și, bineînțeles, lua medicamentele ce-i fuseseră prescrise. Însă în cele din urmă, i-a cedat inima.

— Din ce motiv?

Patrik chiar nu putea înțelege.

— Nu s-a îngrijit, apoi au apărut alcoolul și medicamentele. Era obeză. Cântărea cu mult peste o sută treizeci de kilograme.

Ceva îi licări în minte lui Patrik. Ceva fără sens. Însă ceva la care trebuia să se gândească puțin mai târziu.

— Apoi Christian a venit să stea la dumneavoastră? zise Paula.

— Da, atunci a venit să locuiască la noi. Iréne a fost cea care a hotărât să îl adoptăm. Se părea că nu puteam avea propriii noștri copii.

— Însă până la urmă nu l-ați adoptat, nu-i așa? întrebă Patrik

— Probabil că am fi făcut-o dacă Iréne nu ar fi rămas gravidă la puțin timp după aceea.

— E un lucru care se întâmplă destul de des, interveni Paula.

— Așa a zis și doctorul. Iar după nașterea fiicei noastre, Iréne a părut să își piardă interesul față de Christian.

Ragnar Lissander privi pe fereastră, ținând strâns în mână ceașca de cafea.

— Poate că i-ar fi fost mai bine băiatului dacă lui Iréne i s-ar fi îndeplinit dorința.

— Care anume? întrebă Patrik.

— Să îl trimită înapoi. Nu era de părere că trebuia să îl mai ținem cu noi, din moment ce aveam propriul copil, spuse el, zâmbindu-le stânjenit. Îmi dau seama cum sună, dar Iréne poate fi destul de dificilă uneori, iar lucrurile devin ușor exagerate. Însă ea nu e întotdeauna atât de rea precum pare.

Ușor exagerate? Patrik nu mai avea mult și se îneca, dezgustat. Vorbeau despre o femeie care, după nașterea propriului său bebeluș, dorea să returneze copilul luat în grijă. Iar bătrânul îi lua chiar apărarea.

— Însă nu l-ați dat înapoi, nu? zise el, pe un ton rece.

— Nu. A fost una dintre puținele ocazii în care am pus piciorul în prag. La început, a refuzat să mă asculte, însă când i-am spus că nu avea să dea bine, a fost de acord să îl lase să rămână. Însă poate că nu ar fi trebuit să intervin...

Vocea i se stinse din nou, iar cei doi văzură cât de greu îi era să discute pe acel subiect.

— Cum s-au înțeles Christian și Allis când au crescut? întrebă Paula, însă Ragnar nu păru să o audă.

Bărbatul dădea impresia că era adânc cufundat în propriile sale gânduri. Spuse cu o voce stinsă:

— Ar fi trebuit să am mai multă grijă de ea. Bietul băiat. Nu înțelegea nimic.

— Ce anume nu înțelegea? întrebă Patrik, aplecându-se înainte.

Ragner tresări și se trezi din visare. Îl privi pe Patrik.

— Ați vrea să o cunoașteți pe Allis? Cred că ar fi bine să o întâlniți, pentru a putea înțelege.

— Da, am dori să o cunoaştem pe Allis, răspunse Patrik, neputându-şi ascunde agitarea. Când putem face asta? Unde se află?

— Putem merge acum, zise bătrânul, ridicându-se în picioare.

În drum spre maşină, Patrik şi Paula făcură schimb de priviri. Să fi fost oare Allis femeia pe care o căutau? Aveau în sfârşit să încheie acel caz?

Când intrară, femeia stătea jos, cu spatele la ei. Părul ei lung îi trecea de talie. Era negru şi strălucitor.

— Bună, Allis. Sunt tata.

Vocea bărbatului răsună în cămăruţă. Cineva făcuse o încercare timidă de a adăuga locului câteva nuanţe intime, însă fără prea mult succes. Pe pervaz stătea un ghiveci cu o plantă veştejită, iar de perete era agăţat un afiş cu filmul *Le grand bleu*, deasupra unui pat îngust, cu o pătură uzată. Exista, de asemenea, şi un mic birou, cu un scaun dinaintea lui. Acolo stătea aşezată femeia. Mâinile i se mişcau, însă Patrik nu putu să vadă ce anume făcea. Nu reacţionă atunci când tatăl ei îi vorbi.

— Allis, repetă bărbatul, făcând-o să se întoarcă încet.

Patrik se uită la ea, surprins. Femeia din faţa lui era incredibil de frumoasă. Calculă rapid că trebuia să aibă în jur de treizeci şi cinci de ani, însă arăta cu cel puţin zece ani mai tânără. Niciun rid nu brăzda chipul său oval. Ochii îi erau imenşi şi foarte albaştri, cu gene dese şi negre. Patrik se surprinse fixând-o cu privirea.

— E o fată frumoasă, Allis a noastră, zise Ragnar, îndreptându-se către ea.

Îi puse mâna pe umăr, iar femeia își rezemă capul de el. Ca o pisicuță, lipindu-se de stăpânul ei. Mâinile îi atârnau molatice, în poală.

— Avem musafiri, Allis. Ei sunt Patrik și Paula, zise el, după care ezită. Sunt prieteni cu Christian.

În ochi îi apăru o licărire atunci când auzi pomenit numele fratelui său. Ragnar îi mângâie cu blândețe părul.

— Așadar, acum știți. Acum ați întâlnit-o pe Allis.

— De când? întrebă Patrik, fără să-și poată lua ochii de la ea.

Asemănarea cu mama sa era izbitoare. Însă cu toate acestea, exista o diferență semnificativă. Toată răutatea ce se întipărise pe chipul mamei îi lipsea acelei... minunate creaturi. Patrik își dădu seama că era un mod straniu de a o descrie, însă nu îi trecu prin minte unul mai potrivit.

— De multă vreme. N-a mai locuit acasă din vara în care a împlinit treisprezece ani. Acesta e al patrulea loc în care stă. Nu prea mi-au plăcut celelalte, însă acesta e destul de drăguț.

Se aplecă, sărutându-și fiica pe creștet. Nicio reacție nu apăru pe chipul ei, însă femeia se lipi și mai mult de el.

— Ce...?

Paula nu știa cum să-și formuleze întrebarea.

— Ce e în neregulă cu ea? zise Ragnar. Dacă e să mă întrebați pe mine, aș zice că nimic. E perfectă. Însă știu la ce vă referiți. Și vă voi spune într-o clipă.

Se lăsă pe vine, în fața lui Allis, și îi vorbi cu blândețe. Acolo, alături de fiica sa, el nu mai era invizibil. Stătea mai drept, iar ochii îi erau limpezi. Acolo, el era cineva. Era tăticul lui Allis.

— Scumpo, azi tata nu poate să stea foarte mult. Am vrut doar să îi cunoşti pe prietenii lui Christian.

Femeia îl privi. Apoi se întoarse şi luă ceva de pe birou. Un desen. Îl ridică în aer, pentru a i-l arăta.

— E pentru mine?

Ea scutură din cap, iar umerii lui Ragnar se gârboviră puţin.

— E pentru Christian? şopti el.

Femeia dădu aprobator din cap şi ridică iar desenul.

— Promit că i-l voi trimite.

Urma unui zâmbet. Apoi se întoarse spre birou şi mâinile începură să i se mişte iar. Se apucase de un nou desen.

Patrik aruncă o privire spre hârtia pe care o ţinea Ragnar Lissander. Recunoscu imediat stilul desenului.

— Şi întotdeauna v-aţi ţinut de cuvânt, nu-i aşa? I-aţi trimis lui Christian desenele, spuse el, după ce părăsiră camera lui Allis.

— Nu toate. Face foarte multe. Însă din când în când îi mai trimiteam câte unul, ca să ştie că fata se gândea la el. În ciuda tuturor celor întâmplate.

— De unde aţi ştiut adresa la care să le trimiteţi? Din câte am înţeles, Christian a rupt orice fel de legătură cu dumneavoastră şi cu soţia dumneavoastră, de cum a împlinit optsprezece ani, zise Paula.

— Da, aşa e. Dar Allis chiar şi-a dorit ca el să primească acele desene, aşa că am încercat să-i aflu adresa. Presupun că şi eu am fost puţin curios. La început, l-am căutat după numele nostru de familie, însă fără succes. Apoi am încercat numele de familie al mamei şi am găsit o adresă în Göteborg. Pentru o vreme, i-am pierdut urma, fiindcă s-a mutat, iar scrisorile s-au întors, dar apoi am

dat din nou de el. În Rosenhillsgatan. Însă n-am ştiut că s-a mutat în Fjällbacka. Eu îl credeam tot la Göteborg, din moment ce scrisorile nu îmi fuseseră returnate.

Ragnar se întoarse în camera lui Allis, pentru a-şi lua rămas-bun, apoi îi conduse pe coridor, în vreme ce Patrik îi povesti despre bărbatul care avusese grijă de scrisorile lui Christian. După aceea, se aşezară într-o cameră luminoasă şi mare, ce servea atât drept sală de mese, cât şi ca bufet. Avea un aer impersonal, cu palmieri care duceau lipsă atât de apă, cât şi de atenţie, la fel precum planta din camera lui Allis. Erau numai ei trei în toată încăperea.

— Plângea mult, zise Ragnar, trecându-şi mâna peste faţa de masă de culoare pastelată. Probabil din cauza colicilor. În timpul sarcinii, Iréne îşi pierduse deja interesul faţă de Christian, aşa că odată cu naşterea lui Allis şi cu epuizarea pe care a adus-o, soţia mea nu a mai avut timp pentru băiat. Iar Christian era deja foarte vulnerabil după toate câte i se întâmplaseră.

— Şi dumneavoastră? întrebă Patrik.

Când îi văzu expresia lui Ragnar, îşi dădu seama că atinsese un punct nevralgic.

— Eu?

Ragnar încetă să-şi mai mişte mâna pe masă.

— Eu am închis ochii şi am refuzat să văd. Iréne a fost întotdeauna cea care lua hotărârile. Iar eu am lăsat-o. Pur şi simplu a fost mai uşor în felul acela.

— Christian nu o plăcea pe sora lui mai mică? întrebă Patrik.

— Obişnuia să stea lângă pătuţul ei, privind-o fix. I-am observat expresia înnegurată de pe chip, însă niciodată nu am crezut că... A trebuit doar să plec din cameră, ca să deschid uşa cuiva care sunase la sonerie.

Privind țintă într-un punct aflat undeva, în spatele lor, Ragnar păru cufundat cu totul în amintire.

— Am fost plecat doar câteva clipe.

Paula deschise gura ca să pună o întrebare, însă hotărî să nu-l întrerupă. Trebuia lăsat să-și spună povestea în ritmul lui. Era evident că bărbatului îi era greu să își găsească vorbele. Tot corpul îi era încordat, iar umerii, gârboviți.

— Iréne urcase la etaj, să tragă un pui de somn și, ca niciodată, Allis mi-a fost încredințată mie. Altfel, Iréne nu permitea nimănui să aibă grijă de ea. Era un bebeluș atât de drăguț, chiar dacă plângea mereu. Era ca și cum Iréne căpătase brusc o păpușă nouă cu care să se joace. O păpușă pe care nu accepta să o împartă cu nimeni altcineva.

Urmă o altă pauză, iar Patrik făcu un real efort pentru a nu-l obliga pe bărbat să-și continue povestea.

— Am fost plecat doar câteva minute... repetă Ragnar.

Era ca și cum s-ar fi împotmolit. Ca și cum i-ar fi fost imposibil să exprime în cuvinte restul poveștii.

— Unde se afla Christian? întrebă calm Patrik, vrând să îi dea o mână de ajutor.

— În baie. Cu Allis. Eu o spălam. Aveam o drăcie în care puneai bebelușul, ca să ai ambele mâini libere, să-i poți face baie. Am umplut cada cu apă, după care am așezat-o pe Allis în scăunelul pentru baie. Și acolo a rămas așezată.

Paula dădu din cap. Și ele aveau un dispozitiv similar pentru fiul lor, Leo.

— Când m-am întors în baie... Allis era... Nu mișca. Avea capul scufundat complet în apă. Ochii îi erau... deschiși, larg deschiși.

Ragnar se legănă puțin în scaun. Era evident că trebuia să se forțeze să continue, să se confrunte cu acele amintiri și imagini cumplite.

— Christian stătea pur și simplu acolo, rezemat de cadă, uitându-se la ea.

Ragnar își fixă privirea asupra celor doi polițiști, de parcă s-ar fi întors brusc în prezent.

— Stătea nemișcat și zâmbea.

— Dar ați salvat-o, nu? zise Patrik, simțind cum pe brațe i se făcuse pielea de găină.

— Da, am salvat-o. A început să respire din nou. Apoi am văzut...

Își drese vocea.

— Am văzut dezamăgirea din ochii lui Christian.

— I-ați povestit soției cele întâmplate?

— Nu, n-ar fi fost... Nu!

— Christian a încercat să-și înece surioara, și dumneavoastră nu i-ați spus soției? întrebă Paula, privindu-l cu neîncredere.

— Am simțit că îi datoram ceva, după toate lucrurile prin care trecuse. Dacă i-aș fi spus lui Iréne, s-ar fi descotorosit imediat de el. Iar băiatul nu ar fi făcut față unui asemenea șoc. În plus, răul fusese deja făcut.

Părea ca și cum bărbatul și-ar fi pledat cauza.

— În clipele acelea, n-am realizat cât de grave vor fi urmările. Însă nu mai conta, oricum, fiindcă situația nu se mai putea schimba. N-ar fi ajutat cu nimic să scăpăm de Christian.

— Așadar, v-ați purtat ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat? zise Patrik.

Ragnar oftă, gârbovindu-se și mai mult.

— Da, m-am prefăcut că nu s-a întâmplat nimic. Însă niciodată nu i-am mai permis să stea singur cu ea. Niciodată.

— A mai avut vreo tentativă? întrebă femeia, palidă la față.

— Nu, nu cred. Într-un fel, părea mulțumit. Allis a încetat să mai plângă la fel de mult. De regulă stătea nemișcată, fără să mai ceară atenție.

— Când ați observat dumneavoastră și soția dumneavoastră că situația nu era în regulă? întrebă Patrik.

— Treptat, a început să fie evident. Fetița nu învăța la fel de repede precum alți copii. Când, într-un final, am reușit să o fac pe Iréne să accepte situația, și am mers cu fetița la consult... ei bine, doctorii au tras concluzia că ea suferea de o leziune cerebrală ireversibilă care îi va opri dezvoltarea psihică.

— Soția dumneavoastră a suspectat ceva? întrebă Paula.

— Nu. Până și doctorul a spus că probabil fusese așa încă de la naștere. Și că pur și simplu nu s-a văzut decât după o vreme, când a început să crească.

— Și cum au stat lucrurile cu copiii, mai târziu?

— Cât timp aveți la dispoziție? spuse Ragnar, zâmbind. Însă zâmbetul lui era trist.

— Lui Iréne nu-i păsa decât de Allis. Era cel mai frumos copil pe care îl văzusem vreodată, și nu o spun doar pentru că e fiica mea. Doar ați văzut cum arată.

Gândul lui Patrik fugi pentru o clipă la acei imenși ochi albaștri.

— Iréne a iubit întotdeauna orice lucru frumos. Ea însăși a fost răpitoare în tinerețe și cred că a văzut în Allis o confirmare a propriei frumuseți. Și-a dedicat întreaga atenție fiicei sale.

— Şi Christian? zise Patrik.

— Christian? Era ca şi cum nu ar fi existat.

— Trebuie să fi fost groaznic, spuse Paula.

— Da, zise Ragnar. Însă el şi-a creat propria formă de revoltă. Îi plăcea să mănânce şi se îngrăşa foarte repede. Probabil a moştenit asta de la mama lui. Când a observat că obiceiul de a mânca o deranja pe Iréne, a început să o facă şi mai des, îngrăşându-se pentru a-i face ei în ciudă. Şi a funcţionat. Amândoi s-au angajat într-o luptă permanentă din cauza mâncării, iar Christian a reuşit s-o învingă.

— Aşadar, Christian a fost mereu supraponderal în copilărie? întrebă Patrik.

Încercă să şi-l imagineze pe zveltul Christian, pe care îl ştia el, ca pe un băieţaş dolofan, însă nu izbuti.

— Nu a fost doar plinuţ, a fost gras. Foarte gras.

— Ce sentimente avea Allis faţă de Christian? întrebă Paula.

Ragnar zâmbi şi, de data aceea, zâmbetul i se reflectă şi în privire.

— Allis îl iubea pe Christian. Îl adora. Întotdeauna se ţinea după el, ca un căţeluş.

— Şi cum reacţiona Christian? întrebă Patrik.

Ragnar se opri şi cugetă.

— Nu cred că îl deranja prea tare. În general, o lăsa în pace. Dar din când în când părea surprins de iubirea cu care îl copleşea. Ca şi cum nu ar fi înţeles de ce.

— Poate că într-adevăr nu înţelegea, zise Paula. Apoi ce s-a întâmplat? Cum a reacţionat Allis când el a plecat?

O cortină păru a cădea peste chipul lui Ragnar.

— Multe s-au întâmplat dintr-odată. Christian a dispărut, iar noi nu am mai fost în stare să îi purtăm de grijă lui Allis — nu aşa cum ar fi avut ea nevoie.

— De ce nu? De ce nu a mai putut locui acasă?

— Practic era deja mare şi avea nevoie de mai mult sprijin şi ajutor decât i-am fi putut oferi noi.

Brusc, dispoziţia lui Ragnar Lissander se schimbă, dar Patrik nu înţelese motivul.

— Nu a învăţat niciodată să vorbească? interveni el.

Allis nu scosese o vorbă cât timp fuseseră în cameră.

— Poate vorbi, însă nu vrea, zise Ragnar, cu aceeaşi expresie închistată.

— Ar exista vreun motiv ca ea să-i poarte pică lui Christian? Ar fi în stare să-i facă rău? Lui sau altei persoane din preajma sa?

Patrik şi-o imaginã din nou — acea fată cu părul lung şi negru, cu mâinile mişcându-se deasupra hârtiei albe, desenând imagini ce i-ar fi putut aparţine unui copil de cinci ani.

— Nu, Allis n-ar face rău niciunei muşte, zise Ragnar. De aceea am şi vrut să vă aduc aici, ca să o puteţi cunoaşte. N-ar putea face rău nimănui. Şi îl iubeşte... îl iubea pe Christian.

Scoase afară desenul pe care i-l dăduse fata şi îl aşează pe masa de dinaintea lor. În susul paginii, un soare imens, în josul paginii, iarbă verde şi flori. Două siluete: una mare şi una mică, ţinându-se fericite de mână.

— L-a iubit pe Christian, repetă bărbatul.

— Şi-l mai aduce aminte? Au trecut atâţia ani de când nu s-au văzut, sublinie Paula.

Ragnar nu-i răspunse. Arătă doar spre desen. Spre cele două siluete. Allis şi Christian.

— Întrebaţi-i pe cei care lucrează aici, dacă pe mine nu mă credeţi. Dar Allis nu e femeia pe care o căutaţi. Nu ştiu cine ar vrea să-i facă rău lui Christian. A dispărut din

viețile noastre când avea optsprezece ani. S-or fi întâmplat multe de atunci, dar Allis l-a iubit. Și încă îl iubește.

Patrik îl privi pe bătrânel. Realiză că trebuia să facă exact cum sugerase Ragnar. Trebuia să interogheze personalul instituției. Însă era convins că tatăl lui Allis spusese adevărul. Ea nu era femeia pe care o căutau. Se întorseseră din nou de unde plecaseră.

— Am ceva important de raportat, îl întrerupse Mellberg pe Patrik, atunci când acesta se pregătea să le prezinte noile informații. Voi lucra cu jumătate de normă pentru o vreme. Mi-am dat seama că felul în care am condus operațiunile aici, la secție, a avut atâta succes, încât acum vă pot încredința tuturor sarcini precise. Cunoștințele și experiența mea vor putea fi de folos în altă parte.

Cu toții îl priviră uluiți.

— A sosit vremea să mă dedic celei mai importante resurse a societății noastre: generația următoare. Cei cărora le aparține viitorul, zise Mellberg, prinzându-și degetele mari pe după bretele.

— O să lucreze la centrul de tineret? îi șopti Martin lui Gösta, care dădu din umeri, drept răspuns.

— În plus, e important să le oferim o șansă femeilor. Și imigranților, zise el, aruncându-i o privire Paulei. Știu că ție și Johannei vă e greu să vă descurcați cu concediul de maternitate la care aveți dreptul amândouă, pentru a avea grijă de Leo. Iar băiatul are nevoie încă de la bun început de un exemplu masculin puternic. Așa că voi lucra aici cu jumătate de normă; deja a fost aprobat de superiori. Restul timpului mi-l voi petrece cu băiatul.

Mellberg privi în jur, pesemne așteptându-se la aplauze din partea colegilor. Însă camera fusese

învăluită de o tăcere stupefiată. Cea mai surprinsă era Paula. Nu ştiuse nimic despre asta, dar cu cât se gândea mai mult, cu atât îi şi plăcea mai tare. Însemna că Johanna putea începe munca în curând, în vreme ce Paula ar fi combinat programul de muncă şi orele de concediu maternal. În plus, nu putea nega faptul că Mellberg îl îngrijea bine pe Leo. Se dovedise a fi o excelentă dădacă, poate exceptând incidentul scutecului lipit cu bandă adezivă.

După atenuarea şocului iniţial, Patrik nu putu decât să fie de acord cu planul. Din punct de vedere practic, însemna că programul de la secţie al lui Mellberg avea să fie redus cu cel puţin jumătate. Lucru care s-ar fi putut dovedi benefic.

— Îţi laud iniţiativa, Mellberg. Mi-aş dori ca mai mulţi oameni să-ţi împărtăşească atitudinea, zise Patrik. Iar acum cred că ar fi bine să ne întoarcem la anchetă. S-au întâmplat multe azi.

Le povesti despre cel de-al doilea drum pe care el şi Paula îl făcuseră în Trollhättan, despre discuţia cu Ragnar Lissander şi despre vizita pe care i-o făcuseră lui Allis.

— Aşadar, nu puneţi la îndoială inocenţa ei? întrebă Gösta.

— Sunt sigur că nu ea e vinovata. Am discutat cu personalul; capacitatea mentală a lui Allis e similară cu cea a unui copil.

— Nu-mi pot imagina cum a fost Christian în stare să trăiască mai departe, conştient de ce i-a făcut surorii sale, zise Annika.

— Iar faptul că ea îl adora nu avea cum să fi uşurat situaţia, adăugă Paula. Trebuie să fi fost o povară grea pentru el. Asta în cazul în care şi-a conştientizat fapta.

— Şi noi avem ceva de raportat, zise Gösta, dregându-şi vocea şi aruncându-i o privire lui Martin. Mi s-a părut că recunosc numele de Lissander, însă nu-mi puteam aminti unde îl mai auzisem. Şi nici nu eram sută la sută sigur. Materia cenuşie nu mai e ca pe vremuri, zise el, făcând semn către tâmplă.

— Şi? zise Patrik nerăbdător.

Gösta îi aruncă din nou o privire lui Martin.

— Ei bine, mai întâi am stat de vorbă cu Kenneth Bengtsson, care însă pretinde că nu ştie nimic. În plus, susţine că nu a mai auzit numele de Lissander. Însă eu mă tot întrebam de ce ori de câte ori auzeam acel nume îmi venea în minte fostul nostru coleg, Ernst. Aşa că ne-am dus la el.

— Aţi fost acasă la Ernst? zise Patrik. Dar de ce?

— Ascultă ce are de spus Gösta, replică Martin, iar Patrik rămase tăcut.

— În regulă, ei bine, i-am spus lui Ernst ce mă apăsa. Iar el şi-a dat seama.

— Ce şi-a dat seama? întrebă Patrik, aplecându-se spre el.

— Mi-a spus unde mai auzisem numele de Lissander, răspunse Gösta. Au locuit o vreme aici, în Fjällbacka.

— Cine? întrebă Patrik, uluit.

— Domnul şi doamna Lissander, Iréne şi Ragnar. Alături de copiii lor, Christian şi Allis.

— Dar e imposibil, zise Patrik, scuturând din cap. Dacă ar fi adevărat, cum de nu l-a recunoscut nimeni pe Christian? Cred că Ernst se înşală.

— Nu, e adevărat, spuse Martin. E clar că semăna cu mama sa biologică şi a fost supraponderal în copilărie. Elimină vreo şaizeci de kilograme, adaugă o pereche de

ochelari şi lasă să treacă douăzeci de ani, şi ar fi greu de crezut că e una şi aceeaşi persoană.

— Cum de îi ştia Ernst? Cum de îi ştiai tu? întrebă Patrik.

— Ernst era înnebunit după Iréne. S-ar părea că s-au cunoscut la o petrecere, după care Ernst a vrut mereu să treacă pe lângă casa lor cu maşina, ori de câte ori avea ocazia. Aşa că am trecut deseori pe strada lor.

— Unde locuiau? întrebă Paula.

— Într-una din casele de lângă docul pazei de coastă.

— Vrei să spui, lângă Badholmen? întrebă Patrik.

— Da, foarte aproape. Casa îi aparţinuse mamei lui Iréne. Era o adevărată scorpie, din câte-am auzit. Timp de mulţi ani, ea şi fiica sa nu au păstrat deloc legătura, însă la moartea bătrânei, Iréne a moştenit casa, drept care familia Lissander s-a mutat aici, din Trollhättan.

— Ernst cunoştea motivul pentru care au plecat apoi din Fjällbacka? întrebă Paula.

— Nu, n-avea idee. Dar se pare că s-a întâmplat destul de brusc.

— Aşadar, Ragnar nu ne-a dezvăluit chiar totul, zise Patrik.

Începuse să se sature de toţi acei oameni cu secrete pe care însă refuzau să le divulge. Dacă toată lumea ar fi binevoit să coopereze, probabil că ar fi soluţionat acel caz cu mult timp în urmă.

— Aţi făcut treabă bună, zise el, uitându-se spre Gösta şi Martin. Voi sta din nou de vorbă cu Lissander. Trebuie să existe un motiv pentru care să nu fi pomenit de perioada petrecută în Fjällbacka. Doar îşi dădea seama că nu era decât o chestiune de timp până ca noi să aflăm, oricum.

— Dar asta tot nu ne dezvăluie identitatea femeii pe care o căutăm. Pare să fie o persoană pe care o cunoscuse cât locuise în Göteborg. După ce s-a mutat de acasă şi înainte de a se întoarce în Fjällbacka, alături de Sanna, zise Martin, gândind cu voce tare.

— Mă întreb de ce-o fi revenit aici, interveni Annika.

— Trebuie să aflăm mai multe despre anii petrecuţi de Christian la Göteborg, zise Patrik. Până în momentul de faţă, nu cunoaştem decât trei femei care să fi făcut parte din viaţa lui Christian: Iréne, Allis şi mama lui biologică.

— Să fie oare Iréne? Ar avea motiv de răzbunare, ţinând cont de ce i-a făcut Christian lui Allis, zise Martin.

Patrik se opri o clipă, dar apoi scutură din cap.

— Şi eu m-am gândit la ea, şi nu o putem exclude. Însă n-aş crede. Potrivit spuselor lui Ragnar, femeia nu a aflat niciodată ce s-a întâmplat. Şi chiar dacă ar fi făcut-o, de ce să-i fi luat în vizor pe Magnus şi pe ceilalţi?

Şi-o imaginä pe femeia răutăcioasă pe care o întâlniseră în locuinţa din Trollhättan. Îi auzi din nou remarcile sfidătoare cu privire la Christian şi la mama lui. Brusc, îi veni o idee. Ceva ce nu-i dăduse pace, de când se întâlniseră a doua oară cu Lissander. Era singurul lucru care nu părea să se potrivească. Patrik luă telefonul mobil şi formă rapid un număr. Toţi cei de la masă îl priviră surprinşi, dar bărbatul ridică un deget spre ei, semn că nu ar fi trebuit să vorbească.

— Bună ziua, aici Patrik Hedström. Voiam de fapt să discut cu Sanna. În regulă, înţeleg. Dar aţi putea să o întrebaţi ceva, din partea mea? Este important. Întrebaţi-o dacă rochia albastră pe care a găsit-o e măsura ei. Da, ştiu că e o întrebare ciudată. Însă ne-ar fi de mare ajutor dacă aţi putea să i-o transmiteţi. Mulţumesc.

Patrik aşteptă, iar după o clipă, Agneta, sora Sannei, reveni pe fir.

— A, da? În regulă, bine. Mulţumesc mult. Şi salutaţi-o pe Sanna.

Cu o expresie gânditoare pe chip, Patrik încheie conversaţia.

— Rochia albastră era mărimea Sannei.

— Şi? zise Martin, părând să vorbească în numele tuturor.

— E oarecum straniu, având în vedere că mama lui Christian cântărea peste o sută treizeci de kilograme. Aşa că rochia trebuie să aparţină altcuiva. Christian a mint-o pe Sanna când i-a spus că era a mamei lui.

— Să fi fost a lui Allis?

— Posibil. Dar eu nu cred. Trebuie să fi existat o altă femeie în viaţa lui Christian.

Erica se uită la ceas. Ziua de lucru a lui Patrik se dovedea lungă. Încă nu primise vreun semn de la el, de când plecase de acasă în dimineaţa aceea, dar nici nu voise să-l deranjeze, telefonându-i. Pesemne că moartea lui Christian crease un haos total la secţia de poliţie. Patrik avea să se întoarcă atunci când era posibil.

Spera să-i fi trecut supărarea. Nu mai fusese niciodată cu adevărat furios pe ea, iar ultimul lucru pe care Erica îl dorea era să-l dezamăgească ori să-l supere.

Îşi mângâie uşor pântecul. Părea să crească incontrolabil, iar uneori se simţea atât de îngrozită de ceea ce avea să urmeze, încât abia mai putea respira. În acelaşi timp, aştepta totul cu emoţie. O încercau sentimente atât de ambigue: bucurie şi nelinişte; panică şi nerăbdare. Toate amestecate cu o fericire imensă.

Şi pe Anna trebuiau să o încerce sentimente similare. Erica se simţi vinovată fiindcă nu-şi prea ascultase sora vorbind despre propria ei sarcină. Fusese atât de prinsă de problemele sale. Însă după toate cele întâmplate cu Lucas — fostul soţ al Annei şi tatăl celor doi copii ai ei — probabil că o sumedenie de sentimente îi fuseseră trezite şi ei, odată cu noua sarcină. Şi cu noul bărbat din viaţa sa. Erica se ruşină de egoismul pe care îl dovedise, vorbind numai despre propriile griji şi sentimente. Avea să o sune pe Anna a doua zi, de dimineaţă, propunându-i să bea o cafea împreună sau poate să meargă la plimbare. Atunci ar fi putut sta de vorbă, aşa cum se cuvenea.

Maia îşi făcu apariţia şi i se urcă în braţe. Părea obosită, cu toate că nu era decât ora şase, cu două ceasuri mai devreme faţă de ora ei de culcare.

— Tati? zise Maia, apăsându-şi obrazul de pântecele Ericăi.

— Vine tati în curând, spuse Erica. Însă nouă ne e foame, deci cred că ar trebui să pregătim cina. Ce zici, scumpo? Să ne distrăm ca fetele, în seara asta?

Maia dădu afirmativ din cap.

— Ce zici de cârnaţi Falun şi macaroane? Cu mult ketchup.

Maia încuviinţă din nou. Mama ştia exact ce să servească la o cină ca între fete.

— Cum facem? zise Patrik, trăgându-şi un scaun lângă Annika.

Afară era întuneric beznă şi toată lumea ar fi trebuit să plece acasă cu mult timp în urmă, dar nimănui nu-i trecuse măcar prin minte să părăsească secţia de poliţie.

Evident, cu excepția lui Mellberg, care ieșise pe ușă, fluierând, cu un sfert de oră mai devreme.

— Să începem cu arhivele publice, deși mă îndoiesc că vom găsim ceva. Eu le-am mai parcurs, atunci când i-am făcut o verificare, și nu cred să-mi fi scăpat ceva.

Annika păru să se scuze, iar Patrik o bătu ușor pe umăr.

— Știu că ești perfecționistă când vine vorba de cercetări, însă oricui i se poate întâmpla să omită ceva. Dacă ne uităm prin ele împreună, poate vom găsi ceva care să-ți fi scăpat prima dată. Îmi imaginez că a locuit cu o femeie cât timp a stat în Göteborg — sau cel puțin, a avut o relație cu cineva. Poate aflăm ceva care să ne ajute să dăm de persoana respectivă.

— Să sperăm, zise Annika, mișcând monitorul computerului, pentru ca și Patrik să poată vedea. Însă, după cum am spus, Christian n-a mai fost căsătorit.

— Dar copii?

Annika tastă ceva, apoi arătă cu degetul spre ecran.

— Nu, nu apare listat drept tatăl altor copii în afară de Melker și Nils.

— La naiba, zise Patrik, trecându-și mâna prin păr. Poate că e o teorie stupidă. Nu știu de ce am senzația asta că ne-a scăpat ceva. Răspunsul trebuie să fie undeva în dosarele acestea.

Se ridică și se duse în birou. Stătu acolo vreme îndelungată, cu privirea țintă spre perete. Gândurile negre îi fură brusc întrerupte de țârâitul telefonului.

— Patrik Hedström.

Simți cât de descurajată îi părea vocea. Dar atunci când bărbatul de la celălalt capăt al firului se prezentă și îi explică motivul pentru care îl suna, Patrik începu

să-şi îndrepte spinarea. Douăzeci de minute mai târziu, el dădu buzna în biroul Annikăi.

— Maria Sjöström!

— Maria Sjöström?

— Christian a locuit în Göteborg cu o femeie pe nume Maria Sjöström.

— Cum ai...? zise Annika. Dar Patrik continuă, fără a-i răspunde la întrebare.

— Există şi un copil. Emil Sjöström. Sau, mai bine zis, exista un copil.

— Ce vrei să spui?

— Au murit. Atât Maria, cât şi Emil au murit. E un caz nerezolvat de omucidere.

— Ce se petrece aici?

Martin venise în fugă după ce îl auzise pe Patrik strigând în biroul Annikăi. Până şi Gösta se mişcase mai rapid decât în mod normal, având în vedere că apăruse în cadrul uşii, înghesuindu-se înăuntru, alături de ceilalţi.

— Tocmai am vorbit cu un bărbat pe nume Sture Bogh. E un inspector de poliţie din Göteborg, ieşit la pensie.

Patrik făcu o pauză teatrală înainte de a continua.

— A citit în ziar despre Christian şi ameninţările primite de acesta şi i-a recunoscut numele dintr-una din anchetele sale. S-a gândit că ar putea deţine informaţii care să ne ajute.

Patrik le povesti colegilor discuţia avută cu fostul ofiţer de poliţie. În ciuda tuturor anilor scurşi, Sture Bogh nu putuse uita acele morţi tragice şi îi făcu lui Patrik un rezumat al aspectelor importante din anchetă.

Cu toţii rămaseră înmărmuriţi auzind povestea.

— Putem face rost de documentele anchetei? întrebă Martin, nerăbdător.

— E un pic cam târziu acum. Cred că ar fi greu, zise Patrik.

— Nu strică să încercăm, spuse Annika. Am eu numărul poliției din Göteborg, chiar aici.

Patrik oftă.

— Nevastă-mea o să creadă că am fugit în Rio cu o blondă voluptuoasă, dacă mai stau mult pe-aici.

— Sun-o mai întâi pe Erica, apoi vom încerca să dăm de cineva la secția din Göteborg.

Patrik cedă. Nimeni nu voia să plece, lucru care, de altfel, era valabil și pentru el, așa că hotărî să stea până când aveau să facă tot ce le stătea în puteri.

— În regulă, însă va trebui să vă găsiți ceva de lucru, cât timp dau eu telefoanele astea. Nu vreau să-mi suflați în ceafă.

Merse în biroul său, închise ușa, apoi sună acasă. Erica se arătă extrem de înțelegătoare. Ea și Maia deja luaseră cina. Brusc, Patrik simți o dorință atât de puternică de a merge acasă, la fetele sale, încât aproape izbucni în plâns. Nu-și amintea să fi fost vreodată atât de obosit. Însă trase adânc aer în piept și formă numărul pe care i-l dăduse Annika.

La început, Patrik nu-și dădu seama că îi răspunse cineva.

— Alo? se auzi o voce la celălalt capăt al firului, făcându-l să tresară, atunci când înțelese că trebuia să spună ceva.

Se prezentă și explică ce anume dorea. Spre mirarea lui Patrik, colegul din Göteborg fu extrem de prietenos și dornic să-l ajute, oferindu-se să încerce să dea de urma documentelor din cadrul anchetei.

Patrik puse receptorul în furcă și își ținu pumnii strânși. După o așteptare de circa un sfert de oră, telefonul sună.

— Serios? Da?

Lui Patrik aproape că nu-i veni să creadă atunci când colegul său îl anunță că găsise dosarul. Patrik îi mulțumi din suflet, rugându-l apoi să pună deoparte documentele. Avea să le ridice a doua zi. În cel mai rău caz, ar fi mers el însuşi în Göteborg, sau poate ar fi convins secția să plătească un curier.

După ce închise telefonul, Patrik rămase pe scaunul de la birou. Ştia că ceilalți aşteptau veşti cu privire la dosarul anchetei. Însă mai întâi trebuia să-şi adune gândurile. Toate detaliile, toate piesele acelui puzzle i se învârteau prin minte. Ştia că ele se potriveau, cumva. Nu trebuia decât să afle cum anume.

Erik se simți neaşteptat de trist atunci când se pregăti să plece. Fireşte că nu era uşor să îşi ia la revedere de la fiicele sale. Le îmbrățişă pe fiecare în parte, spunând că avea să se întoarcă peste câteva zile. Dar fu surprins că i se părea, de asemenea, dificil să-şi ia adio de la casă şi de la Louise, care stătea în hol, privindu-l cu o expresie de nepătruns.

Planul său inițial fusese de a se strecura din casă, lăsând doar un bilet în urmă. Însă brusc, simțise nevoia de a-şi lua adio cum se cuvenea. Pentru a nu trezi bănuieli, el pusese deja geamantanul mare în portbagajul maşinii. Voia ca Louise să creadă că era vorba de o simplă călătorie de afaceri, care necesita un mic bagaj de mână.

Cu toate că îi era neaşteptat de greu să le spună la revedere, Erik ştia că avea să se obişnuiască rapid cu noua sa viață. Nu trebuia decât să se gândească la avocatul suedez Joachim Posener, care fugise din țară în 1997, suspectat că delapidase fonduri. Izbutise să stea departe, fără

a suferi mustrări de conştiinţă fiindcă lăsase un copil în urma sa. În plus, propriile lui fete erau deja adolescente. Nu prea mai aveau nevoie de el.

— Ce fel de călătorie de afaceri e asta? îl întrebă Louise.

Ceva din vocea femeii îi atrase atenţia. Doar nu ştia, nu? Respinse acel gând. Chiar dacă avea bănuieli, femeia nu putea face nimic.

— Mă întâlnesc cu un furnizor nou, zise el, jucându-se cu cheile de la maşină.

Când se gândi mai bine, realiză că era chiar amabil. Intenţiona să ia maşina mică şi să-i lase Louisei Mercedesul. Iar banii din cont aveau să fie destui pentru a le acoperi cheltuielile pe timp de un an, incluzând şi ipoteca. Aşa că aveau destul timp să-şi construiască un plan.

Erik îşi îndreptă spatele. Nu avea niciun motiv să se simtă josnic. Nu era problema lui dacă cineva avea să sufere din cauza faptelor sale. Viaţa lui era în pericol şi nu putea sta cu mâinile-n sân, aşteptând ca trecutul să-l ajungă din urmă.

— Mă întorc poimâine, zise el vioi, făcându-i Louisei un semn cu capul.

Trecuseră ani de zile de când nu-i mai dăduse o îmbrăţişare şi un sărut, înainte de a pleca într-o călătorie.

— Întoarce-te când vrei, zise ea, ridicând din umeri.

Din nou, bărbatul avu senzaţia că femeia se purta ciudat, însă probabil că nu era decât imaginaţia lui. Iar peste două zile, când ea avea să-l aştepte acasă, Erik urma să se afle deja într-un loc sigur.

— Pa, zise el, întorcându-i spatele.

— Pa, spuse Louise.

Se urcă în maşină şi plecă în trombă, privind o ultimă dată în oglinda retrovizoare. După care porni radioul şi începu să fredoneze. Aventura începuse.

Erica îl privi cu îngrijorare atunci când Patrik intră pe uşă. Maia se dusese la culcare de ceva vreme, iar Erica stătea pe canapea, cu o ceaşcă de ceai.

— Zi grea? întrebă ea, circumspectă, ridicându-se şi luându-l în braţe.

Patrik o mângâie şi rămase nemişcat, câteva clipe.

— Am nevoie de un pahar cu vin, zise el.

Se duse în bucătărie, în vreme ce Erica se întoarse pe canapea. Auzi clinchetul unui pahar şi pocnetul unui dop. Îşi aminti cât de minunat era un pahar cu vin, dar în perioada aceea, ea trebuia să se mulţumească doar cu ceai. Acela era unul dintre dezavantajele sarcinii şi alăptatului — nu se putea bucura din când în când de un pahar cu vin roşu. Uneori mai lua o gură din paharul lui Patrik şi era nevoită să se mulţumească doar cu atât.

— Ce bine e să fii acasă, oftă adânc Patrik, aşezându-se lângă ea.

O cuprinse cu braţul pe după umeri şi îşi rezemă picioarele pe măsuţa de cafea.

— Iar eu mă bucur că eşti acasă, zise Erica, cuibărindu-se mai aproape.

Timp de câteva minute, niciunul nu scoase un cuvânt, în timp ce Patrik îşi sorbi vinul.

— Christian are o soră, zise el, într-un final.

Erica tresări.

— O soră? Asta n-am mai auzit-o până acum. Mereu spunea că nu are familie.

— Nu a fost tocmai adevărat. Știu că probabil voi regreta faptul că ți-am spus, dar sunt atât de obosit. Toate lucrurile pe care le-am aflat azi mi se tot învârt prin minte și chiar am nevoie să stau de vorbă cu cineva. Însă lucrurile astea trebuie să rămână între noi doi. În regulă? spuse el, aruncându-i o privire neînduplecată.

— Promit. Haide, spune-mi.

Așadar, Patrik îi povesti tot ce aflase. Stătură în sufrageria cufundată în întuneric, singura lumină fiind cea de la ecranul televizorului. Erica nu rosti o vorbă, ci doar îl ascultă cu atenție. Tresări când Patrik îi dezvălui motivul afecțiunii cerebrale a lui Allis și modul în care Christian trăise cu secretul respectiv în toți acei ani, protejat, dar și urmărit îndeaproape de Ragnar. Erica scutură din cap după ce Patrik își termină povestea cu privire la Allis și la copilăria aspră pe care Christian fusese obligat să o îndure până când plecase de la familia Lissander.

— Bietul Christian.

— Dar povestea nu s-a terminat.

— Ce vrei să spui? întrebă Erica, după care icni, atunci când unul dintre bebeluși o lovi puternic în zona plămânilor.

Gemenii păreau foarte vioi în seara aceea.

— Christian a cunoscut o femeie cât timp a locuit în Göteborg. Numele său era Maria. Avea un copil mic, aproape nou-născut, atunci când drumurile lor s-au intersectat. Ea nu păstra deloc legătura cu tatăl copilului. Maria și Christian s-au mutat împreună la scurt timp, într-un apartament din Partille. Băiatul, Emil, a devenit ca un fiu pentru Christian. Se pare că cei trei au fost foarte fericiți împreună.

— Și ce s-a întâmplat?

Erica nu era sigură că voia să afle. Ar fi fost mai simplu să-şi ducă mâinile la urechi şi să blocheze ceea ce îşi imagina a fi o poveste cumplită şi dificil de ascultat. Însă nu se putu abţine să nu-l întrebe pe Patrik ce anume se petrecuse.

— Într-o zi de miercuri din luna aprilie, Christian s-a întors acasă de la universtitate.

Patrik vorbi pe un ton neutru, iar Erica îl luă de mână.

— Uşa era descuiată, lucru care din start l-a tulburat. Îi strigă pe Maria şi pe Emil, însă nimeni nu îi răspunse. Merse prin apartament, căutându-i. Totul părea la fel ca de obicei. Jachetele lor stăteau atârnate în cuier, aşa că nu îşi imagină să fi plecat. Iar căruciorul lui Emil era încă sub scară.

— Nu ştiu dacă vreau să aflu mai multe, şopti Erica, însă Patrik, cu privirea aţintită drept înainte, nu păru să o audă.

— Într-un final, i-a găsit. În baie. Amândoi se înecaseră.

— Dumnezeule mare! exclamă Erica, acoperindu-şi gura cu mâna.

— Băiatul stătea întins pe spate, în cadă. Capul mamei era cufundat în apă, însă restul corpului se afla în afara căzii. Autopsia a dezvăluit prezenţa unor vânătăi lăsate de vârfurile unor degete, pe ceafă. Cineva a ţinut-o cu forţa sub apă.

— Cine?

— Nu ştiu. Poliţia nu a reuşit să găsească asasinul. În mod straniu, Christian nu a fost considerat suspect niciodată, cu toate că el era cel mai apropiat de victime. Din cauza asta nu am aflat nimic despre caz, atunci când am căutat în arhivele poliţiei.

— Cum e posibil aşa ceva?

— Nu sunt foarte sigur. Toţi cei care îi cunoşteau au declarat că formau un cuplu extrem de fericit. Până şi mama femeii l-a apărat pe Christian. În plus, un vecin a văzut o femeie intrând în apartament cam în perioada în care au avut loc omorurile, conform datelor furnizate de medicul legist.

— O femeie? zise Erica. Aceeaşi care a...?

— Chiar nu mai ştiu ce să cred. Ancheta asta mă scoate din minţi. Cumva, toate se leagă — toate lucrurile care i s-au întâmplat lui Christian. Cineva l-a urât atât de mult, încât nici măcar trecerea timpului nu i-a putut tempera sentimentele.

— Şi n-ai idee cine ar putea fi?

Erica simţi o idee încolţindu-i în minte, însă nu şi-o putu explica. Imaginea era vagă. Însă de un lucru era sigură: Patrik avea dreptate. Cumva, toate evenimentele se legau între ele.

— Te-ai supăra dacă m-aş duce la culcare? zise Patrik, punându-i mâna pe genunchi.

— Deloc. Chiar aşa să faci, iubitule, îl îndemnă ea, absentă. Eu voi mai sta trează o vreme. După care voi veni şi eu în pat.

— În regulă.

Îi dădu o sărutare, apoi se îndreptă către dormitorul lor, de la etaj.

Femeia rămase locului, pe canapea, în întuneric. La televizor erau ştirile, însă Erica opri sonorul, pentru a-şi putea asculta propriile gânduri. Allis. Maria şi Emil. Exista acolo ceva ce ar fi trebuit să fie evident, ceva ce să fi putut înţelege. Ridică privirea spre cartea de pe măsuţă. O luă încetişor, aşezându-şi-o în poală, pentru a putea

privi coperta şi titlul. *Sirena*. Se gândi la depresie şi la vinovăţie. La mesajul pe care Christian voise să-l transmită prin intermediul romanului său. Erica ştia că răspunsul se afla acolo, în cuvintele şi propoziţiile pe care bărbatul le lăsase în urmă. Iar ea intenţiona să afle care era acel răspuns.

22

Coşmarurile începuseră să-l bântuie noapte de noapte, de parcă ar fi aşteptat trezirea conştiinţei sale. De fapt, era straniu că durase atât de mult. În definitiv, fusese dintotdeauna conştient de cele întâmplate. Rememorase felul în care dăduse la o parte scăunelul special pentru cadă şi o lăsase pe Allis să se scufunde în apă. Felul în care trupuşorul ei se zbătuse şi încercase să respire, ca mai apoi să încremenească. Văzuse mereu acei ochi albaştri care îl priveau, înceţoşaţi, de sub apă. Ştiuse dintotdeauna, dar nu înţelesese cu adevărat.

Pricepuse, în cele din urmă, datorită unui lucru mărunt, unui mic detaliu. Se petrecuse într-o zi, în acea ultimă vară. Înţelesese deja că nu mai putea rămâne. Locul lui nu fusese niciodată acolo, însă adevărul nu i se dezvăluise decât treptat. În cele din urmă, îşi dăduse seama că trebuia să părăsească familia.

Vocile îi spuseseră acelaşi lucru. Apăruseră şi ele, într-o zi, fără să fi fost neplăcute ori răutăcioase, ci mai degrabă nişte prieteni şi confidenţi care îi şopteau în ureche.

Singura dată când avea îndoieli cu privire la decizia sa era atunci când se gândea la Allis. Însă acea ezitare nu dura niciodată mult — fiindcă vocile se amplificau. Aşa că hotărî

să stea până la sfârşitul verii. Apoi urma să plece, fără a mai privi în urmă. Iar tot ce se lega de mama şi tata avea să rămână în trecut.

În ziua cu pricina, Allis dorise îngheţată. Ea întotdeauna voia îngheţată, iar dacă băiatul avea chef, o însoţea uneori până la chioşcul de lângă piaţetă. Fata cerea mereu acelaşi lucru: un cornet cu trei cupe de îngheţată de căpşune. Uneori, el se prefăcea dinadins că nu înţelege şi îi cumpăra, în schimb, îngheţată de ciocolată. Atunci ea scutura cu putere din cap şi îl trăgea de braţ, chinuindu-se să spună cuvântul „căpşune".

Allis era mereu în al nouălea cer când primea această mică trataţie. Se lumina la chip de bucurie şi, cu multă satisfacţie, începea să lingă metodic îngheţata. De jur împrejur, ca să nu înceapă să picure. Acelaşi lucru se întâmplă şi în ziua respectivă. Îşi primi cornetul şi începu să se îndepărteze încetişor, în vreme ce băiatul aşteptă propria îngheţată, după care le plăti pe amândouă. Întorcându-se ca s-o urmeze pe Allis, el se opri brusc. Erik, Kenneth şi Magnus. Toţi trei stând acolo, privindu-l. Erik rânjea.

Simţi îngheţata topindu-se în cornetul pe care îl ţinea în mână, însă fu nevoit să treacă pe lângă ei. Încercă să se uite drept înainte, către apă. Încercă să le ignore privirile şi felul în care inima îi spărgea pieptul, bătând din ce în ce mai tare. Făcu un pas înainte, apoi altul. Dintr-odată, simţi cum cade cu capul înainte. Erik întinsese piciorul chiar în clipa în care trecuse pe lângă el. Greutatea corpului său îi făcu încheieturile să tremure. Îngheţata îi zbură din mână, aterizând pe trotuarul murdar.

— Hopa, zise Erik.

Kenneth râse nervos, dar Magnus îi aruncă lui Erik o privire încărcată de reproş.

— Chiar trebuia să faci asta? întrebă el.

Erik nu păru să-l bage în seamă. Ochii îi scânteiau.

— Nu-ți trebuia mai multă înghețată.

Cu un efort, băiatul se ridică în picioare. Îl dureau brațele, iar pietricele ascuțite i se lipiseră de palme. Se scutură și plecă șchiopătând, mișcându-se cât putu de repede, în vreme ce râsetele lui Erik îi răsunară în urechi.

La mică distanță îl aștepta Allis. O ignoră și merse în continuare. Cu coada ochiului, o văzu grăbindu-se spre el, dar băiatul nu se opri pentru a-și trage sufletul decât atunci când ajunseră aproape de casă. Allis se opri, la rându-i. După care întinse cornetul spre el.

— Uite, Christian. Ia înghețata mea. E de căpșune.

Îi privi brațul întins, ținând cornetul de înghețată. Înghețata de căpșune, pe care Allis o iubea la nebunie. În clipa aceea, conștientiză cu adevărat ceea ce îi făcuse. Iar vocile începură să strige. Nu mai aveau mult și îi făceau capul să explodeze. Căzu în genunchi, cu mâinile peste urechi. Trebuia să le oprească. După care se simți cuprins de brațele lui Allis, iar totul se cufundă în tăcere.

Patrik dormise buştean toată noaptea. Însă tot nu se simţea odihnit.

— Iubito?

Niciun răspuns. Privi spre ceas şi blestemă, în sinea lui. Opt şi jumătate. Era cazul să îi dea zor; aveau multe de făcut în ziua aceea.

— Erica?

Coborî la parter, însă nu auzi niciun sunet din partea soţiei ori a fiicei sale. În bucătărie găsi aşteptându-l cafea proaspătă şi un bileţel scris de mâna Ericăi.

Iubitule, am dus-o pe Maia la creşă. M-am tot gândit la ceea ce mi-ai spus ieri şi aş vrea să verific ceva. Te sun de îndată ce aflu mai multe. Ai putea afla pentru mine două lucruri? 1. Avea Christian vreo poreclă pentru Allis? 2. De ce boală mintală suferea mama lui Christian? Te pup şi te îmbrăţişez, Erica. P.S. Să nu fii supărat pe mine.

Ce mai punea iar la cale? Ar fi trebuit să-şi dea seama că soţia lui nu avea cum să se stăpânească. Ridică de pe masă telefonul şi formă numărul de mobil al Ericăi. După ce sună de câteva ori, intră căsuţa vocală. Îşi spuse că trebuia să se calmeze, din moment ce oricum nu putea face nimic în clipele acelea. Era obligatoriu

să ajungă la secție, chiar dacă nu știa unde s-ar fi putut afla soția lui.

În plus, întrebările din bilet îi stârniseră interesul. Să-și fi construit vreo teorie? Erica era fără îndoială inteligentă. Și deseori vedea lucruri care lui îi scăpau. Patrik nu și-ar fi dorit decât ca ea să nu mai plece brusc, de una singură.

Își bău ceașca de cafea, stând în picioare, lângă bufet. După un moment de ezitare, umplu cana specială de voiaj pe care i-o făcuse cadou Erica, de Crăciun. Urma să aibă nevoie de cofeină suplimentară în ziua respectivă.

Primul lucru pe care îl făcu odată ajuns la secție fu să intre în bucătărie, pentru a bea o a treia ceașcă.

— Ce-avem azi în plan? întrebă Martin atunci când aproape se ciocniră unul de celălalt, pe hol.

— Trebuie să parcurgem întregul material cu privire la uciderea prietenei lui Christian, Maria, și a copilului acesteia. Îi voi suna pe cei din Göteborg pentru a vedea dacă ne pot trimite dosarele. Probabil că vor fi livrate prin curier, ceea ce înseamnă că va trebui să ascund într-un fel cheltuiala, ca Mellberg să nu observe. Apoi vom vedea dacă Torbjörn are veşti de la laboratorul criminalistic, în legătură cu cârpa și cutia de vopsea din pivnița lui Christian. Nu cred să fie încă gata raportul, însă am putea măcar să-i strângem puțin cu ușa. Ai putea începe tu cu asta?

— Sigur, mă ocup eu. Altceva?

— Pentru moment, nu, zise Patrik. Trebuie să verific ceva cu Lissander. Îți voi spune de îndată ce aflu mai multe.

— Bine. Să mă anunți dacă te mai pot ajuta cu ceva, zise Martin.

Patrik intră în birou. Era ciudat cât de obosit se simțea. Nici măcar toată cofeina aceea nu avusese vreun efect în ziua respectivă. Trase adânc aer în piept, încercând să își recapete forțele, după care îl sună pe tatăl adoptiv al lui Christian.

— Nu prea pot vorbi acum, zise Ragnar, și Patrik înțelese că Iréne trebuia să fie prin preajmă.

— Nu am decât două întrebări, spuse el, trezindu-se că șoptea, cu toate că nu era nevoie.

Îi trecuse prin minte să-l întrebe pe Ragnar de ce nu pomenise nimic despre perioada cât fuseseră în Fjällbacka. Însă hotărî să aștepte până când puteau discuta fără atâtea restricții. În plus, avu sentimentul că erau mult mai importante întrebările la care dorea răspunsuri Erica.

— În regulă, zise Ragnar. Însă rapid.

Patrik îi puse întrebările din biletul soției sale și fu surprins de lucrurile pe care le află. Ce însemnau ele oare?

Îi mulțumi lui Ragnar, sfârși conversația, apoi o sună din nou pe Erica. Însă tot căsuța vocală îi preluă apelul. Așa că îi lăsă un mesaj, după care se lăsă pe spate, în scaun. Cum se potriveau în cadru acele noi informații? Și unde se afla Erica?

— Erica!

Thorvald Hamre se aplecă și o cuprinse în brațe. Cu toate că Erica avea aproape un metru șaptezeci înălțime și se îngrășase considerabil, în comparație cu el, se simțea minusculă.

— Bună, Thorvald! Mulțumesc că ai fost de acord să ne vedem pe nepusă masă, zise ea, îmbrățișându-l.

— Ești întotdeauna bine-venită. Știi doar.

Bărbatul avea o urmă de accent norvegian. Trăia în Suedia de aproape treizeci de ani şi, cu trecerea timpului, devenise un admirator al Göteborgului, mai înfocat decât oamenii născuți acolo. Un steag imens al echipei de fotbal IFK îi atesta devotamentul.

— Cum ți-aş putea fi de folos de data asta? La ce proiect captivant lucrezi momentan?

Cu ochii licărind, Thorvald se trase de enorma mustață căruntă.

Se împrieteniseră pe vremea când Erica avusese nevoie de cineva care să o poată ajuta cu aspectele psihologice ale cărților ei polițiste, inspirate din evenimente reale. Thorvald era un terapeut de succes, având propriul său cabinet privat, însă îşi dedica tot timpul liber studiului laturii întunecate a naturii umane. Făcuse chiar un curs cu FBI-ul. Erica nu voia să speculeze motivele care îl determinaseră să fie atât de interesat tocmai de subiectul respectiv. Important era că bărbatul se dovedise un psihiatru extraordinar de competent, dispus să-i împărtăşească şi ei cunoştințele dobândite.

— Am nevoie de răspunsuri la câteva întrebări. Sper să mă poți ajuta.

— Sigur. Îți stau mereu la dispoziție.

Erica îl privi, recunoscătoare, apoi se întrebă cu ce anume să înceapă. Nu izbutise încă să pună cap la cap toate informațiile. Modelul se tot schimba, precum formele şi culorile dintr-un caleidoscop. Însă pe undeva trebuia să existe o structură, şi poate că Thorvald i-ar fi putut da o mână de ajutor în găsirea acesteia. Înainte de-a ajunge la Göteborg, ascultase mesajul lui Patrik, însă hotărâse să nu-l sune. În momentele acelea, chiar nu avea chef să-i dea socoteală. Informația pe care i-o

lăsase în mesaj nu o surprinsese; ea doar îi confirmase bănuielile.

După ce stătu un moment, pentru a-şi aduna gândurile, începu să-i spună lui Thorvald povestea. O istorisire lungă, fără pauze, în care îi dezvălui tot ceea ce ştia. Thorvald o ascultă atent, cu coatele aşezate pe birou şi cu degetele împreunate. Din când în când, Erica simţise un nod în stomac, auzind ea însăşi cât de cumplită era povestea.

Când femeia încheie, Thorvald nu spuse nimic, pentru început. Erica aproape că îşi simţi răsuflarea tăiată, de parcă ar fi alergat într-un maraton. Unul dintre bebeluşi o lovi cu putere în diafragmă, ca pentru a-i aminti că existau pe lume şi lucruri bune şi pline de iubire.

— Tu ce părere ai? întrebă Thorvald, în cele din urmă.

După o clipă de ezitare, Erica îşi expuse teoria. Îi trecuse prin minte cu o noapte în urmă, stând întinsă în pat, uitându-se ţintă în tavan, în vreme ce Patrik dormea adânc, lângă ea. Gândul se conturase şi mai mult în timpul călătoriei făcute de-a lungul autostrăzii E6, către Göteborg. Realizase rapid că trebuia să stea de vorbă cu Thorvald. El şi-ar fi putut da seama dacă teoria sa era într-adevăr pe cât de absurdă părea. I-ar fi zis dacă nu cumva îşi dăduse prea tare frâu liber imaginaţiei.

Însă cuvintele bărbatului nu fură acelea. În schimb, el o privi şi îi spuse:

— E foarte posibil. Ceea ce îmi sugerezi tu e foarte posibil.

Erica oftă adânc, simţindu-se în acelaşi timp neliniştită şi uşurată. În clipele acelea, nu se mai îndoia de propria idee. Dar consecinţele erau aproape inimaginabile.

Discutară preț de un ceas. Erica îi puse întrebări lui Thorvald și încercă să absoarbă toate informațiile căpătate. Dacă intenționa să meargă mai departe cu acea teorie, avea nevoie să își pună laolaltă toate datele. Altminteri totul ar fi putut lua o întorsătură greșită și, în plus, Ericăi îi mai lipseau vreo câteva segmente din acel puzzle. Avea îndeajuns pentru a vedea motivul, dar încă existau goluri. Pe care ea era nevoită să le astupe, înainte de a-și prezenta acea teorie.

Odată întoarsă în mașină, Erica își rezemă fruntea de volan. Simți răcoarea pe piele. Nu era deloc nerăbdătoare cu privire la vizita care urma și la întrebările pe care avea să le pună — sau la răspunsurile pe care era posibil să le audă. Exista o anume piesă din acel puzzle pe care nu era sigură că voia să o afle. Însă nu avea de ales.

Porni mașina și se îndreptă spre Uddevalla. Privind spre telefon, își dădu seama că avea două apeluri pierdute de la Patrik. Acesta pur și simplu trebuia să mai aștepte.

Louise telefonă la bancă de îndată ce se deschise. Erik întotdeauna o subestimase. Ea se pricepea să amăgească oamenii și să afle ceea ce dorea. În plus, deținea toate informațiile de care era nevoie pentru a pune întrebările corecte — numerele de cont și codul de identificare fiscală. Avea, de asemenea, și o voce atât de eficientă și de impunătoare, încât bancherul nici măcar nu pusese la îndoială dreptul ei la informațiile respective.

După ce închise telefonul, Louise rămase pe scaun, la masa din bucătărie, pentru a cugeta. Totul dispăruse. Ei bine, nu chiar totul. Fusese îndeajuns de generos încât să îi lase puțin, ca să se poată descurca pentru o vreme. Însă,

în mare, le golise conturile bancare, atât pe cel personal, cât şi pe cel al companiei.

Furia o cuprinse ca o forţă primitivă. Nu avea de gând să-i permită aşa ceva. Era atât de prost, încât o considerase şi pe ea la fel. Îşi rezervase un bilet de avion pe numele său, iar Louise nu trebui să dea prea multe telefoane pentru a afla cu exactitate ce cursă avea să ia şi către ce destinaţie.

Femeia se ridică şi scoase un pahar din bufet. Îl ţinu sub robinetul cutiei cu vin, pe care îl învârti, privind apoi cum minunatul lichid stacojiu ţâşni afară. În ziua aceea, avea nevoie mai mult ca oricând de vin. Îşi duse paharul la buze, dar se opri când aroma băuturii îi umplu nările. Nu era momentul potrivit. Gândul acela o surprinse, având în vedere că în ultimii câţiva ani fusese întotdeauna momentul pentru un pahar cu vin. Însă nu şi în ziua aceea. Acum, trebuia să aibă mintea limpede şi să fie puternică. Acum, trebuia să dea dovadă de fermitate.

Dispunea de toate informaţiile necesare. Putea da din bagheta sa magică, făcând totul să dispară cu un „puf", întocmai precum Magica De Spell. Chicoti, după care începu să râdă în hohote. Râse atunci când aşeză paharul pe masă şi continuă să râdă când îşi privi reflexia în uşa frigiderului. Recăpătase controlul propriei vieţi. Iar în curând lucrurile aveau să facă „puf".

Totul fusese aranjat. Curierul care aducea documentele din Göteborg se afla pe drum. Patrik ştia că ar fi trebuit să fie mulţumit, însă nu putu simţi vreo bucurie adevărată. Încă nu dăduse de Erica şi îl neliniştea gândul că aceasta umbla singură, cu sarcina atât de avansată,

implicându-se în cine ştie ce. Ştia că îşi putea purta şi singură de grijă. Acela era unul dintre nenumăratele motive pentru care o iubea. Însă nu putea să nu fie îngrijorat.

— Vor fi aici în jumătate de oră! strigă Annika, fiindcă ea se ocupase de comanda făcută curierului.

— Excelent! îi răspunse el.

Apoi se ridică şi îşi luă haina. Îi bombăni Annikăi ceva de neînţeles când trecu pe lângă ea, în drum spre ieşire, apoi fugi prin vântul tăios până la magazinul Hedemyr. Patrik era supărat pe el însuşi. Ar fi trebuit să o facă mai devreme, însă pur şi simplu nu era modul în care se ocupa de obicei de o anchetă. Se vedea nevoit să recunoască faptul că ideea nici măcar nu-i trecuse prin minte. Ea încolţise abia atunci când auzise porecla pe care i-o dăduse Christian surorii lui. Sirena.

Raionul de cărţi se afla la parterul magazinului, iar Patrik îl găsi rapid. Erau expuse cu precădere cărţi ale unor scriitori locali şi bărbatul zâmbi când văzu un teanc mare cu operele Ericăi, alături de o siluetă în mărime naturală, din carton, ce o înfăţişa.

— Ce groaznic că lucrurile s-au terminat aşa, spuse vânzătorul, atunci când Patrik plăti cartea.

Neavând chef de bârfe mărunte, el doar dădu din cap. Strecură apoi cartea în jachetă şi fugi înapoi la secţia de poliţie. Annika îi aruncă o privire atunci când intră, dar nu spuse nimic.

Patrik merse în birou şi închise uşa, după care se aşeză, încercând să se instaleze cât se putea de comod. Deschise romanul lui Christian şi începu să citească. De fapt, existau multe alte lucruri de care s-ar fi putut ocupa — atât chestiuni practice, cât şi treburi poliţieneşti. Însă ceva îi spusese că era important. Aşa că, pentru

prima dată în cariera sa, Patrik Hedström stătu la birou, citind un roman, în timpul programului.

Kenneth nu era sigur când urma să fie externat, însă chiar nu mai conta. Putea rămâne acolo sau putea merge acasă. Ea avea să-i dea de urmă, indiferent unde s-ar fi aflat.

Poate că ar fi fost mai bine să-l găsească la el acasă, unde prezența lui Lisbet era încă palpabilă. În plus, existau câteva lucruri de care dorea să se ocupe, mai întâi. Incluzând înmormântarea lui Lisbet. Slujba avea să fie doar pentru familie şi prietenii apropiați. Fără doliu, fără muzică funebră. Iar femeia avea să poarte eşarfa sa galbenă. Ea fusese de neclintit în privința aceea.

O bătaie sfioasă în uşă îl trezi din visare. Întoarse capul. Erica Falck. Ce voia, oare? se întrebă el, cu toate că nu îl interesa prea mult.

— Pot intra? întrebă femeia.

Asemenea tuturor celorlalți, ea nu se putu abține să-i privească brațele bandajate. Kenneth îi făcu semn cu mâna, un gest ambiguu, ce ar fi putut însemna ori să intre, ori să dispară de-acolo. Nici măcar el nu era sigur ce voia.

Însă Erica intră în cameră, îşi trase un scaun şi i se aşeză la căpătâi. Îi aruncă o privire prietenoasă.

— Ştiați cine era Christian, nu-i aşa? Nu Christian Thydell, ci Christian Lissander.

La început, bărbatul se gândi să o mintă, la fel cum procedase şi în cazul polițiştilor care îl vizitaseră. Însă tonul femeii era diferit. Şi expresia, la fel. Ea ştia. Ea deja avea răspunsul sau cel puțin, o parte din acesta.

— Da, ştiu, spuse bărbatul. Ştiu cine era.

— Povestiți-mi despre el, zise Erica.

Și, inexplicabil, Kenneth se simți obligat să-i vorbească.

— Nu sunt prea multe de povestit. Era cel pe care îl necăjeau toți, la școală. Iar noi... noi am fost cei mai răi. Cu Erik în frunte.

— L-ați agresat?

— Pe vremea aceea, nu i-am fi zis așa. Însă îi făceam viața un calvar, ori de câte ori aveam ocazia.

— De ce? zise Erica, iar întrebarea păru a zăbovi în aer, pentru o clipă.

— De ce? Cine știe? Era diferit și nu era de-al locului. În plus, mai era și gras. Oamenii au mereu nevoie de cineva pe care să-l bruftuluiască și să-l privească de sus.

— Înțeleg un asemenea comportament din partea lui Erik. Dar dumneavoastră? Și Magnus?

Cu toate că femeia nu păruse să-i fi făcut un reproș, remarca sa tot îl indispuse pe Kenneth. El însuși se întrebase de multe ori același lucru. Din caracterul lui Erik lipsea ceva. Era greu de stabilit cu precizie, însă posibil să fi fost incapacitatea de a simți empatie. Nu era o scuză, dar explica totuși comportamentul lui. Însă Kenneth și Magnus aveau mai multă minte. Drept urmare, să fi fost oare păcatele lor mai grave sau mai ușoare? Kenneth nu își putea răspunde la acea întrebare.

— Eram tineri și proști, zise el, realizând însă cât de falsă îi păruse afirmația.

Continuase să-i dea ascultare lui Erik, să fie condus de el. Ba chiar îl și admirase. Era vorba doar de simpla prostie omenească. De teamă și de lașitate.

— Așadar, nu l-ați recunoscut pe Christian atunci când s-a mutat aici, adult fiind? întrebă Erica.

— Nu, niciodată. Dacă mă puteți crede, nu am făcut vreodată legătura. Și nici ceilalți. Christian devenise o persoană complet diferită. Nu era vorba doar de înfățișare, ci și... Nu era aceeași persoană. Chiar și acum, când am aflat...

Kenneth scutură din cap.

— Dar Allis? Povestiți-mi despre Allis.

Bărbatul se schimonosi. Nu dorea să vorbească despre Allis. Ar fi fost ca și cum și-ar fi vârât mâna în foc. De-a lungul anilor, Kenneth își îngropase atât de adânc în subconștient toate gândurile legate de ea, încât era ca și cum fata nu ar fi existat vreodată. Însă acele vremuri se încheiaseră. Pur și simplu avea să fie nevoit să îndure flăcările, dacă s-ar fi ajuns la asta. Fiindcă trebuia să povestească despre ea.

— Era atât de frumoasă, încât ajungea să o privești, și ți se tăia respirația. Dar de îndată ce se mișca ori începea să vorbească, îți puteai da seama că nu era tocmai normală. Mereu stătea agățată de Christian. Nu ne dădeam seama dacă lui îi plăcea sau nu. Uneori îl irita, alteori aproape că părea fericit să o vadă.

— Ați stat vreodată de vorbă cu Allis?

— Nu, exceptând batjocurile pe care i le strigam.

Se simți nespus de rușinat. Își amintea limpede totul, tot ceea ce făcuse. Ca și cum s-ar fi întâmplat cu o zi în urmă; chiar se întâmplase cu o zi în urmă. Ba nu, trecuse multă vreme de atunci. Bărbatul începu să se simtă confuz. În clipele acelea, amintirile pe care le înăbușise păreau să se reverse cu asemenea forță, încât nimiceau totul în calea lor.

— Când Allis avea treisprezece ani, familia Lissander s-a mutat din Fjällbacka, iar Christian s-a desprins de ei.

Ceva s-a petrecut, şi cred că dumneavoastră ştiţi despre ce a fost vorba.

Vocea Ericăi era calmă, necritică şi, din acel motiv, Kennth se hotărî să-i spună. Oricum avea să afle, în cele din urmă. Iar în curând, el urma să i se alăture lui Lisbet.

— Se întâmpla în luna iulie, zise el, închizând ochii.

23

Christian simți zbuciumul punând stăpânire asupra corpului său. Devenea din ce în ce mai rău, nelăsându-l să doarmă noaptea. Şi făcându-l să vadă mereu ochi, pe sub apă.

Trebuia să plece — era conştient de asta. Dacă avea de gând să îşi afle rostul, era necesar să plece de acolo. Departe de tata, de mama şi de Allis. În mod straniu, gândul cel din urmă era cel mai dureros. Gândul despărțirii de Allis.

— Alo! Hei, tu!

Se întoarse, mirat. Ca de obicei, era în drum spre Badholmen. Îi plăcea să stea acolo, privind către Fjällbacka, pe deasupra apei.

— Aici!

Christian nu ştiu ce să creadă. În apropierea cabinelor de schimb, îi văzu pe Erik, Magnus şi Kenneth. Iar Erik îl striga. Christian le aruncă o privire circumspectă. Indiferent ce voiau, nu putea fi de bun augur. Însă tentația era mult prea mare şi, cu o falsă nonşalanță, el îşi îndesă mâinile în buzunare şi merse agale spre cei trei băieți.

— Vrei un fum? întrebă Erik, întinzându-i o țigară.

Christian scutură din cap. Încă aştepta fatidicul moment, în care toţi trei aveau să-l atace. Se aştepta la orice, dar nu la o asemenea... dovadă de bunăvoinţă.

— Stai jos, îi spuse Erik, lovind uşor cu mâna locul de lângă el.

Ca prin vis, Christian se aşeză. Întreaga situaţie îi părea de necrezut. Îşi imaginase de atâtea ori o asemenea scenă, şi-o dorise şi tânjise după ea. Iar în clipele acelea, ea chiar avea loc. Christian stătea acolo, ca şi cum ar fi aparţinut grupului.

— Ce faci diseară? întrebă Erik, făcând schimb de priviri cu Kenneth şi Magnus.

— Nimic special. De ce?

— Vrem să dăm aici o petrecere. O întrunire privată, ca să zic aşa, spuse Erik, râzând.

— Serios? întrebă Christian, schimbându-şi poziţia, ca să stea mai comod.

— Vrei să vii?

— Eu? zise Christian, nesigur dacă auzise bine.

— Da, tu. Însă toată lumea trebuie să aducă ceva, ca să poată intra, spuse Erik, făcând din nou schimb de priviri cu Magnus şi Kenneth.

Aşadar, exista o şmecherie, după cum îşi imaginase. Oare ce sarcină umilitoare îi pregătiseră?

— Ce trebuie să aduc? întrebă el, deşi era conştient că nu ar fi trebuit să le dea apă la moară.

Cei trei băieţi şuşotiră. În cele din urmă, Erik îl privi şi spuse, provocator:

— O sticlă de whisky.

Atâta tot? Băiatul simţi o uşurare imensă. Putea foarte simplu să scoată pe furiş o sticlă, din casă.

— În regulă. Nicio problemă. La ce oră să vin?

Eric pufăi de câteva ori din ţigară. Părea atât de experimentat, cu acea ţigară în mână. Atât de matur.

— Trebuie să ne asigurăm că nu ne deranjează nimeni. Aşadar, după miezul nopţii. Să zicem pe la şi jumătate?

Christian îşi dădu seama că aproba din cap cu prea multă nerăbdare.

— Bine. La şi jumătate. Voi veni.

— Foarte bine, zise Erik.

Christian plecă în grabă. Picioarele îi păreau mai uşoare ca niciodată. Poate că dăduse norocul peste el şi avea să-şi găsească locul, într-un final.

Restul zilei trecu foarte încet. Într-un final, sosi vremea de culcare, însă el nu îndrăzni să închidă ochii, de teamă să nu adoarmă. Aşa că rămase acolo, treaz de-a binelea, privind cum acele ceasornicului se mutau încetişor spre miezul nopţii. La douăsprezece şi un sfert, el se dădu jos din pat şi se îmbrăcă cu grijă, pentru a nu face zgomot. Se strecură la parter şi merse până la dulăpiorul cu băuturi. Înăuntru se aflau câteva sticle cu whiky. O luă pe cea care era aproape plină. Sticla scoase un clinchet şi, preţ de o clipă, el încremeni. Însă nimeni nu păru să audă sunetul.

Ajuns lângă Badholmen, îi auzi pe ceilalţi băieţi. Păreau să fi fost acolo de ceva vreme, ca şi cum petrecerea ar fi început fără el. Pentru o clipă, îi trecu prin minte să se întoarcă din drum. Ar fi putut merge înapoi acasă, s-ar fi putut strecura înăuntru, ar fi putut aşeza sticla în dulăpior şi s-ar fi putut băga în pat. Dar apoi îl auzi pe Erik râzând şi voi să ia şi el parte la distracţie; voia să fie unul dintre băieţii cu care Erik făcea schimb de priviri. Aşa că merse mai departe, ţinând strâns la subsuoară sticla de whisky.

— Hei, ia uitaţi, zise Erik, bolborosindu-şi cuvintele şi arătând spre Christian. Iată că vine regele petrecerii.

Începu să râdă pe înfundate, urmat îndeaproape de Kenneth şi Magnus. Magnus părea să fi băut cel mai mult. Se legăna şi îi venea greu să se concentreze.

— Ai adus biletul de intrare? întrebă Erik, făcându-i semn să vină mai aproape.

Temător, Christian îi dădu sticla. Aveau de gând să-şi bată joc de el? Aveau să-l alunge, din moment ce le adusese deja ce îi ceruseră?

Însă nimic nu se întâmplă. Erik pur şi simplu deschise sticla, luă o gură sănătoasă de whisky, apoi i-o înmână lui Christian. Băiatul se holbă doar. Îşi dorea să bea, dar nu ştia dacă să îndrăznească. Erik îl îndemnă să încerce, iar Christian înţelese că trebuia să-i dea ascultare, dacă voia să facă parte din grup. Se aşeză, cu sticla în mână, şi o ridică spre buze. Şi aproape se înecă atunci când înghiţi prea mult whisky.

— Cum a fost, băiete?

Râzând, Erik îl bătu pe spinare.

— Bun, zise Christian, luând o nouă gură, drept dovadă.

Sticla trecu de la unul la celălalt de câteva ori, iar Christian începu să simtă o căldură plăcută răspândindu-i-se prin trup. Neliniştea îi dispăru. Whisky-ul îndepărtase toate lucrurile care în ultima vreme îl ţinuseră treaz pe timp de noapte. Ochii. Mirosul cărnii putrezind... Mai luă încă o gură.

Magnus stătea întins pe spate, privind cerul înstelat. Kenneth nu spunea prea multe. El doar era de acord cu tot ce zicea Erik. Însă lui Christian îi plăcea compania lor. Era cineva. Făcea parte dintr-un grup.

— Christian? se auzi o voce.

Băiatul se întoarse să se uite. Ce căuta ea acolo? De ce a trebuit să apară, ca să strice totul? Vechea lui furie se stârni din nou.

— Cară-te, mârâi Christian, după care văzu chipul fetei schimonosindu-se, plin de dezamăgire.

— Christian? repetă ea, cu vocea înecată de lacrimi.

Băiatul se ridică s-o alunge, însă Erik îi puse mâna pe braț.

— Las-o să stea, zise el, iar Christian îl privi, uimit.

Îi dădu ascultare, așezându-se la loc.

— Vino aici! zise Erik, făcându-i semn lui Allis să se apropie.

Fata îi aruncă o privire întrebătoare lui Christian, dar acesta nu făcu decât să dea din umeri.

— Stai jos, porunci Erik. Dăm o petrecere.

— Petrecere! spuse Allis, luminându-se la față.

— Ce noroc că ai trecut pe-aici. Avem nevoie și de niște fete frumoase.

Erik își puse un braț în jurul ei și îi atinse o șuviță de păr negru. Allis începu să râdă. Îi plăcea să fie numită frumoasă.

— Poftim. Dacă vrei să vii la petrecerea noastră, trebuie să bei.

Îi luă sticla lui Kenneth, care tocmai se pregătea să ia o dușcă, și i-o dădu lui Allis. Din nou, fata îl privi pe Christian, însă acestuia nu îi păsa. Dacă avea de gând să se tot țină după el, trebuia să joace după cum i se cânta.

Fata începu să tușească, iar Erik o bătu pe spinare.

— Așa, așa, ce fată bună. Nu-ți face griji, te vei obișnui. Trebuie doar să încerci din nou.

Ezitând, ea ridică sticla și mai luă o înghițitură. De data aceea, fu mai bine.

— Bravo. Ăsta e genul de fată care-mi place. Una drăguță, care știe cum să bea whisky, zise Erik cu un zâmbet care îi întoarse lui Christian stomacul pe dos.

Voia s-o apuce de mână pe Allis şi s-o ducă acasă. Dar în clipa aceea, Kenneth se aşeză lângă el, îşi puse braţul pe după umărul lui şi bolborosi:

— La naiba, Christian, gândeşte-te — iată-ne aici cu tine şi cu sora ta. Pun pariu că nu ţi-ai fi imaginat asta vreodată, nu-i aşa? Însă noi am ştiut că există un tip pe cinste sub toată grăsimea aia.

Kenneth arătă cu degetul spre burta lui, iar Christian nu ştiu dacă să considere acea remarcă drept un compliment sau o insultă.

— E tare drăguţă sora ta, zise Erik, venind şi mai aproape de Allis.

O ajută să ridice iar sticla, turnându-i pe gât şi mai mult whisky. Ochii fetei sticleau, iar pe chip ea avea un zâmbet larg.

Dintr-odată, Christian simţi cum totul începu să se învârtă. Întregul Badholmen se învârtea. De jur împrejur, precum globul pământesc. Chicoti şi se lăsă pe spate, lângă Magnus, privind stelele care păreau că se rotesc pe cer.

Un scâncet din partea lui Allis îl făcu să se ridice. Vedea ca prin ceaţă, dar îi distingea pe Erik şi pe Allis. Şi i se păru că băiatul îşi strecurase mâna pe sub bluza lui Allis. Însă nu era sigur, din moment ce totul se învârtea în jurul său. Se întinse din nou.

— Sst... se auzi vocea lui Erik, urmată de acelaşi scâncet dinspre Allis.

Christian se rostogoli pe o parte, rezemându-şi capul de braţ. Îi privi pe Erik şi pe sora sa. Cămaşa dispăruse. Fata avea sâni mici, perfecţi. Acela fusese primul gând care îi trecu prin minte — că fata avea sânii perfecţi. Nu-i mai văzuse niciodată.

— Nu te teme, vreau doar să pun mâna...

Erik îi frământă sânii şi începu să gâfâie. Kenneth îi privi bustul gol.

— Hai şi pune mâna, zise Erik, făcându-i semn lui Kenneth.

Christian văzu că Allis era speriată şi încerca să-şi acopere sânii cu braţele. Însă băiatul avea capul greu; abia şi-l putea ridica.

Kenneth se aşeză lângă Allis. După ce aşteptă un semn din partea lui Erik, el ridică mâna şi începu să-i atingă sânul stâng. La început îl strânse încetişor, apoi mai brusc, iar Christian îi observă umflătura din pantalonii scurţi.

— Mă întreb dacă şi restul e la fel de frumos, murmură Erik. Ce zici, Allis? Şi acolo, jos, e la fel de bine?

Fata avea ochii mari şi speriaţi. Însă nu părea să ştie cum să se apere. Fără a-i opune rezistenţă, ea îl lăsă pe Erik să-i scoată lenjeria. Băiatul o lăsă cu fusta pe ea, ridicând-o doar, pentru a-i arăta lui Kenneth.

— Ce zici? Nu cred să mai fi umblat nimeni pe-aici.

Îi depărtă genunchii, iar Allis, împietrită, îl lăsă, incapabilă să protesteze.

— La naiba, fii atent aici. Magnus, trezeşte-te! Să vezi ce pierzi.

Băiatul mormăi doar. Un sunet nedesluşit, ameţit de băutură.

Christian simţi un nod puternic în stomac. Nu era bine ce se întâmpla acolo. O vedea pe Allis privindu-l ţintă, implorându-l, fără cuvinte, să o ajute. Însă ochii fetei erau la fel ca atunci când îl privise de sub apă, iar Christian nu se putu clinti din loc, nu izbuti să o ajute. Nu putu decât să se întindă pe o parte şi să lase lumea să se învârtă cu el.

— Eu sunt primul, zise Erik, descheindu-se la pantaloni. Ţine-o jos dacă începe să se împotrivească.

Kenneth dădu din cap. Era palid la față, dar nu-și putea lua privirea de la sânii lui Allis, scăldați în lumina lunii. Erik o forță să stea pe spate, nemișcată, cu privirea țintă spre cer. La început, Christian se simți ușurat când privirea fetei dispăru. În loc să fie îndreptată asupra lui, aceasta se mutase către stele. Nodul din stomac deveni din ce în ce mai sâcâitor și, cu un efort, el se ridică în capul oaselor. Vocile urlau la el, iar Christian era conștient că ar fi trebuit să intervină, însă nu știa cum. Allis nu spunea o vorbă. Pur și simplu stătea întinsă acolo, lăsându-l pe Erik să-i desfacă picioarele, lăsându-l să stea aplecat deasupra ei, împingând.

Începu să plângă. De ce trebuise ca fata să strice totul? Să-i fure momentul acela, să-l urmărească peste tot, să-l iubească? Niciodată nu-i ceruse dragoste. O ura. Iar ea stătea pur și simplu întinsă acolo.

Brusc, Erik încetă să se mai mişte, apoi scoase un geamăt. Se îndepărtă, încheindu-se la șliț. Își aprinse o țigară, împreunându-și palmele în jurul chibritului, după care îl privi pe Kenneth.

— E rândul tău.

— Cine, eu? se bâlbâi Kenneth.

— Da, acum e rândul tău, zise Erik, pe un ton care cerea supunere.

Kenneth ezită. După care privi din nou sânii lui Allis, acei sâni fermi, cu sfârcuri roz, care se întăriseră în briza văratică. Începu să-și descheie fără grabă pantalonii, apoi se mișcă mai repede, aruncându-se asupra fetei și împingându-se în ea. Nu dură mult până când scoase și el un geamăt, tremurând din toți rărunchii.

— Impresionant, zise Eric, pufăind din țigară. Acum e rândul lui Magnus.

Arătă cu degetul spre băiat, care adormise, cu saliva curgându-i în colțul gurii.

— Magnus? N-o să fie niciodată în stare. E prea pilit, râse Kenneth, fără să o mai privească pe Allis.

— Atunci o să-i dăm noi o mână de ajutor, spuse Erik, ridicându-l pe Magnus. Haide, ajută-mă, îi spuse lui Kenneth, care se grăbi să-l asculte.

Împreună, îl traseră pe Magnus până lângă Allis, iar Erik începu să-i desfacă pantalonii.

— Dă-i jos izmenele, îi porunci lui Kenneth, care, cu o expresie dezgustată, făcu ceea ce i se spuse.

Magnus nu era pregătit să facă nimic, iar pentru o clipă, Erik păru iritat. Îi trase câteva şuturi băiatului, trezindu-l puțin.

— Hai să-l punem pe ea. Dar de tras, o să i-o tragă şi el.

Vocile se domoliseră, răsunându-i uşor în minte. Avu senzația că urmărea un film, nu scene reale, scene la care participa şi el. Îi văzu aruncându-l pe Magnus deasupra lui Allis, văzu cum băiatul se trezi îndeajuns cât să înceapă a scoate nişte sunete animalice dezgustătoare. El însă nu ajunse la fel de departe precum ceilalți; cam pe la jumătate, Magnus îşi pierdu cunoştința, rămânând deasupra fetei, cu trupul său greoi.

Însă Erik era mulțumit. Îl dădu la o parte pe Magnus, fiindcă el era iar pregătit. Părea să-l excite imaginea fetei întinse acolo, atât de frumoasă şi de distantă. O bruscă din ce în ce mai puternic, ținând-o de părul ei lung şi trăgând aşa de tare, încât îi smulse câteva smocuri mari.

Apoi fata începu să țipe. Sunetul fu brusc şi neaşteptat, străpungând noaptea şi făcându-l pe Erik să se oprească subit. Băiatul o privi cuprins de panică. Trebuia să-i oprească țipetele.

Christian le auzi năvălind cu forța peste tăcerea sa. Își duse mâinile la urechi, dar aceasta nu ajută cu nimic. Erau aceleași țipete ca pe vremea când ea fusese bebeluș, când îi răpise totul. Îl văzu pe Erik stând lângă ea, ridicând palma și lovind-o, încercând, la rându-i, să-i potolească urletele. Cu fiecare lovitură, capul fetei se lovi de puntea din lemn, săltând înapoi, de fiecare dată. Apoi veni sunetul cumplit pe care îl făcu pumnul lui Erik, atunci când o izbi peste față. Îl văzu pe Kenneth, alb ca varul, privindu-l țintă pe Erik. Și Magnus fusese trezit de țipete. Nesigur pe picioare, el se ridică, uitându-se la Erik și la Allis, apoi la pantalonii săi descheiați.

În clipa aceea, țipetele încetară. Totul se cufundă în tăcere. Iar Christian fugi. Se ridică și fugi — departe de Allis, departe de Badholmen. Fugi acasă, intră pe ușa principală, merse la etaj, în camera lui, unde se aruncă în pat, trăgându-și pătura peste cap, pentru a acoperi vocile.

Cu timpul, lumea încetă să se mai învârtă.

— Am lăsat-o acolo, zise Kenneth, fără a o putea privi în ochi pe Erica. Pur şi simplu am lăsat-o acolo.

— Apoi ce s-a întâmplat? întrebă Erica.

Tonul ei părea în continuare lipsit de reproş, ceea ce îl făcu pe bărbat să se simtă şi mai rău.

— Am fost terifiat. Dimineaţa, când m-am trezit, am crezut pentru o clipă că nu fusese decât un coşmar, însă apoi am realizat că de fapt avusese loc, că noi chiar o...

Vocea lui Kenneth se frânse.

— Toată ziua am aşteptat ca poliţia să bată la uşă.

— Însă nu a făcut-o?

— Nu. La câteva zile după aceea, am auzit că familia Lissander s-a mutat.

— Dar voi trei? Aţi vorbit despre asta?

— Nu, niciodată. Nu e ca şi cum am fi luat hotărârea de a nu mai vorbi despre asta, ci pur şi simplu n-am mai făcut-o. Până la acea petrecere de Sânziene, când Magnus a băut un pic cam mult şi a pomenit subiectul.

— Atunci a fost prima oară? întrebă Erica, neîncrezătoare.

— Da, atunci a fost prima oară. Însă eu ştiam că Magnus suferea. Pe el l-a chinuit cel mai mult fapta noastră. Eu am reuşit cumva să înăbuş totul. M-am concentrat asupra lui Lisbet şi asupra vieţii mele. Am ales să dau totul

uitării. Iar Erik... ei bine, el nici măcar nu a avut nevoie să uite. Nu cred că l-a deranjat în vreun fel.

— Şi cu toate acestea, aţi rămas prieteni, ani de-a rândul.

— Da, şi nu prea ştiu de ce... Însă noi... meritǎm asta, zise el, arătând spre braţele bandajate. Eu merit şi mai rău, dar Lisbet, nu. Ea a fost complet inocentă. Lucrul cel mai groaznic e că probabil a aflat despre cele întâmplate. Cred că a fost ultimul lucru pe care l-a auzit, înainte să moară. Eu nu eram persoana pe care şi-o imaginase ea. Viaţa noastră împreună fusese o minciună, zise Kenneth, străduindu-se să nu plângă.

— Ceea ce aţi făcut voi trei a fost cumplit, zise Erica. Nu cred că poate fi descris în alt mod. Însă viaţa pe care ai avut-o alături de Lisbet nu a fost o minciună, şi cred că ea a ştiut asta. Indiferent ce i s-a spus.

— Voi încerca să-i explic, spuse bărbatul. Ştiu că eu urmez. Va veni şi după mine, după care voi avea şansa de a-i explica. Trebuie să cred că va fi posibil, altminteri... spuse el, întorcându-şi faţa.

— La ce vă referiţi? Cine va veni după dumneavoastră?

— Allis, firește.

Să nu fi ascultat Erica tot ceea ce îi spusese până atunci?

— Ea e vinovată pentru toate aceste lucruri.

— Nu e Allis, îi zise Erica. Nu e Allis.

Patrik închise cartea. Nu înţelesese chiar totul — se dovedise puţin cam complicat pentru gusturile lui, iar limbajul era oarecum întortocheat, pe alocuri —, însă reuşise să urmărească firul naraţiunii. Şi îşi dădu seama că ar fi trebuit să citească mai devreme cartea, fiindcă anumite lucruri i se clarificau, în momentele acelea.

O amintire apăru la suprafață. O imagine fugară cu dormitorul Ciei și al lui Magnus. Un lucru pe care îl observase, dar căruia nu îi dăduse importanță, pe atunci. Nu exista vreun motiv ca acesta să îi fi atras atenția, dar Patrik nu se putu abține să nu-și facă reproșuri.

Formă numărul de pe mobilul său.

— Bună, Ludvig. Mama ta e acasă?

Rămase pe fir, ascultând pașii băiatului și un murmur vag. Apoi Cia ridică receptorul.

— Bună ziua, aici Patrik Hedström. Îmi cer scuze că te deranjez, dar m-am tot gândit la ceva. Ce anume a făcut Magnus în seara de dinaintea dispariției? Nu, nu mă refer la întreaga seară, ci doar înainte să vă culcați. Da? Toată noaptea? Bine, mulțumesc.

Încheie conversația. Se potrivea. Totul se potrivea. Însă își dădu seama că nu avea să ajungă prea departe doar pe baza teoriei. Avea nevoie de dovezi concrete. Și nici nu le-ar fi putut spune colegilor săi, înainte de a strânge dovezile respective, altminteri era posibil să nu i se dea crezare. Dar exista o persoană cu care ar fi putut sta de vorbă, o persoană care l-ar fi putut ajuta. Se întinse iar după telefon.

— Iubito, știu că nu îmi răspunzi fiindcă poate crezi că sunt supărat pe tine sau că voi încerca să te conving să încetezi ceea ce faci. Însă tocmai am terminat de citit *Sirena* și cred că amândoi urmărim aceeași pistă. Am nevoie de ajutorul tău, așa că sună-mă cât poți de repede. Te sărut și te îmbrățișez. Te iubesc.

— Au sosit documentele din Göteborg, se auzi o voce, dinspre ușă, făcându-l pe Patrik să tresară.

— Vai, te-am speriat? întrebă Annika. Am bătut la ușă, dar se pare că nu m-ai auzit.

— Nu, mi-era mintea departe, zise el, scuturându-se.

— Cred că ar fi bine să mergi la doctor, să-ți faci un control, îi spuse Annika. Nu arăți bine.

— Sunt doar puțin obosit, murmură el. Însă mi-ai dat veşti bune în legătură cu documentele. Trebuie să mă duc acasă pentru o vreme, aşa că le voi lua cu mine.

— Sunt pe biroul meu, la recepție, zise ea, părând în continuare îngrijorată.

Zece minute mai târziu, Patrik ieşi pe coridor, cu hârtiile de la Annika.

— Patrik! îl strigă din spate Gösta.

— Da? zise el, pe un ton mult mai iritat decât intenționase.

Însă era extrem de grăbit.

— Tocmai am vorbit cu Louise, soția lui Erik Lind.

— Şi? zise Patrik, în continuare fără vreo urmă de entuziasm.

— Conform spuselor ei, Erik e pe cale de a părăsi țara. Le-a golit toate conturile bancare, atât cele personale, cât şi cele ale companiei. Are bilet de avion la ora cinci, de pe aeroportul Landvetter.

— Serios? întrebă Patrik, brusc interesat.

— Da, am verificat eu. Ce vrei să facem?

— Ia-l pe Martin şi plecați imediat spre Göteborg. Voi da un telefon pentru a face aranjamentele necesare şi pentru a-i ruga pe colegii de acolo să se întâlnească la aeroport cu voi.

— Plăcerea va fi de partea mea!

În drum spre maşină, Patrik nu putu să nu zâmbească. Gösta avea dreptate. Avea să fie o reală plăcere să-i dea lui Erik planurile peste cap. Apoi bărbatul se gândi la cartea pe care tocmai o citise, iar zâmbetul îi

pieri de pe chip. Speră să o găsească acasă pe Erica. Avea nevoie de ea pentru a pune punct acelei anchete.

Patrik ajunsese la aceeaşi concluzie. Erica îşi dădu seama de acest lucru de îndată ce ascultă mesajul. Însă bărbatul nu ştia chiar totul. Nu auzise povestea pe care i-o spusese ei Kenneth.

Fusese nevoită să facă un ocol spre Hamburgsund, pentru a se ocupa de ceva. Însă odată ajunsă înapoi pe autostradă, Erica apăsă pedala de accelerație. Nu avea motiv să se grăbească, dar se simțea nerăbdătoare. Sosise momentul ca toate secretele să iasă la iveală.

Intrând pe aleea privată a casei lor, văzu parcată în față maşina lui Patrik. Îi telefonase pentru a-l anunța că era pe drum şi pentru a-l întreba dacă voia să se întâlnească la secția de poliție. Însă el ajunsese deja acasă şi aştepta acolo. Atât pe ea, cât şi piesa ei din puzzle.

— Bună, iubitule.

Erica intră în bucătărie şi îi dădu soțului ei o sărutare.

— Am citit cartea, zise el.

Femeia dădu din cap.

— Trebuia să-mi fi dat seama şi mai devreme. Însă eu citisem un manuscris neterminat. Şi în etape — nu totul dintr-odată. Încă nu reuşesc să-mi dau seama cum de a putut să-mi scape.

— Eu ar fi trebuit să citesc mai devreme cartea, zise Patrik. Magnus a citit-o cu o noapte înainte de a dispărea. Perioadă care probabil a coincis şi cu moartea lui. Tocmai am vorbit cu Cia, care mi-a spus că Magnus a început să o citească seara, surprinzând-o fiindcă a rămas treaz toată noaptea, pentru a o termina. De dimineață l-a întrebat dacă era bună. Însă el i-a răspuns că nu dorea

să discute despre carte până nu stătea de vorbă cu Christian. Partea cea mai rea e că dacă ne uităm prin notițele noastre, sunt sigur că vom descoperi în declarația Ciei că ea a mai pomenit aceste lucruri, mai demult. Doar că noi nu le-am acordat importanță și nu ne-am mai gândit la asta.

— Magnus trebuie să fi înțeles totul după citirea manuscrisului, șopti Erica. Și a realizat cine era de fapt Christian.

— Iar Christian probabil a intenționat ca el să afle. Altminteri, nu i-ar fi dat lui Magnus cartea.

— Dar de ce Magnus? De ce nu Kenneth sau Erik?

— Christian trebuie să se fi simțit atras înapoi în Fjällbacka, spre toți cei trei bărbați, zise Erica, gândindu-se la ceea ce discutase cu Thorvald, psihiatrul. Poate părea ciudat, și probabil că nici el nu a putut să-și explice situația. După care bănuiesc că a început să-l simpatizeze pe Magnus. Din ce am auzit în legătură cu el, cred că Magnus era o persoană foarte de treabă. În plus, el a luat parte împotriva voinței sale.

— De unde știi? întrebă Patrik, tresărind. În roman scrie doar că au fost implicați trei băieți. Dar nu se dau prea multe detalii.

— Am stat de vorbă cu Kenneth, răspunse calmă Erica. Mi-a spus tot ce s-a petrecut în acea noapte.

Apoi îi relată povestea lui Kenneth, iar Patrik se îngălbeni la față din ce în ce mai mult.

— La naiba. Și au scăpat nepedepsiți. De ce soții Lissander nu au raportat niciodată violul? De ce au plecat pur și simplu din Fjällbacka și au trimis-o pe fată de acasă?

— Nu știu. Dar sunt sigură că părinții adoptivi ai lui Christian ar putea răspunde la acele întrebări.

— Aşadar, Erik, Kenneth şi Magnus au violat-o pe Allis, în vreme ce Christian i-a privit. De ce nu a încercat să-i oprească? De ce nu a ajutat-o? Din cauza asta a primit acele scrisori de ameninţare, cu toate că nu a luat parte la viol?

Patrik începu să mai recapete puţină culoare în obraji. Trase adânc aer în piept, înainte de a continua:

— Allis e singura care avea motiv să caute răzbunare, însă nu poate fi ea vinovata. În plus, nu ştim cine e de vină pentru asta.

Îi întinse Ericăi un maldăr de hârtii.

— Uite toate documentele din ancheta uciderii Mariei şi a lui Emil. Înecaţi în propria lor cadă. Cineva l-a ţinut sub apă pe băiatul de un an, până când acesta a încetat să mai respire, după care i-a făcut acelaşi lucru şi mamei. Singurul indiciu primit de poliţie a venit din partea unui vecin, care a văzut o femeie cu păr lung şi negru părăsind apartamentul. Însă, după cum am zis, nu putea fi Allis şi eu cred că nici Iréne, cu toate că ea ar fi avut, de asemenea, motive să facă aşa ceva. Aşadar, cine naiba a fost femeia?

Frustrat până peste măsură, el bătu cu pumnul în masă.

Erica îl aşteptă să se calmeze. Apoi îi spuse, încet:

— Cred că ştiu. Şi cred că ţi-o pot dovedi.

Erik se spălă pe dinţi, îşi puse costumul şi îşi făcu meticulos nod la cravată. Apoi se pieptănă şi, la sfârşit, îşi ciufuli puţin părul, cu degetele. Se privi cu satisfacţie în oglindă. Era un bărbat chipeş şi plin de succes, care îşi avea viaţa sub control.

Ridică valiza cu o mână şi bagajul mai mic cu cealaltă. Biletul de avion îi fusese lăsat la recepţie, iar în

clipele acelea, se afla în siguranță alături de pașaport, în buzunarul hainei sale. Aruncă o ultimă privire în oglindă, apoi ieși din camera de hotel. Avea să-i rămână timp și pentru o bere, înainte de a se îmbarca. Putea sta acolo, în liniște, privindu-i pe toți suedezii alergând de colo-colo, conștient fiind că în curând nu mai trebuia să aibă de-a face cu ei. Aveau o gândire prea comună, se discuta prea mult despre dreptate. Viața nu era dreaptă. Unii oameni aveau trăsături superioare altora. Iar într-o țară diferită, ar fi căpătat o reală șansă de a profita de acele însușiri.

În curând, urma să plece. Dăduse deoparte frica de „ea", îngropând-o adânc în subconștient. În curând, n-avea să mai conteze. Ea nu l-ar mai fi putut găsi vreodată.

— Cum intrăm înăuntru? zise Patrik, în fața ușii căsuței plutitoare.

Erica nu-i mai dezvăluise nimic în legătură cu lucrurile pe care le știa ori le suspecta. Ea doar insistase ca Patrik s-o însoțească.

— Am luat eu cheile de la Sanna, zise Erica, scoțând din poșetă un breloc mare.

Patrik zâmbi. Soția lui era descurcăreață, fără doar și poate.

— Ce anume căutăm? întrebă el, urmându-și soția în micuța locuință plutitoare.

Erica nu îi răspunse direct la întrebare, ci doar spuse:

— Acesta e singurul loc la care m-am putut gândi, care să fi fost în întregime al lui Christian.

— Dar nu îi aparține Sannei? întrebă Patrik, clipind pentru a se obișnui cu lumina slabă.

— În acte, da. Însă Christian se retrăgea mereu aici pentru a fi singur şi a scrie. Cred că l-a considerat refugiul său privat.

— Şi? zise Patrik, aşezându-se pe canapeaua îngustă, de lângă perete.

Era atât de obosit, încât abia se mai putea ţine pe picioare.

— Nu ştiu, zise Erica, uitându-se nesigură în jur. Mă gândeam că...

— La ce te gândeai? întrebă Patrik.

Căsuţa plutitoare nu reprezenta cine ştie ce ascunziş, indiferent ce anume ar fi căutat ei. Se compunea din două încăperi minuscule, iar tavanul era atât de jos, încât Patrik fu nevoit să se aplece. Locul era plin de echipament vechi pentru pescuit, iar o masă extensibilă deteriorată stătea lângă fereastră. Oricine s-ar fi aflat acolo ar fi avut o privelişte minunată spre arhipelagul Fjällbacka. Şi spre Badholmen.

— Sper să aflăm cât mai curând, zise Patrik, privind spre turnul cu platforma de sărituri, o siluetă întunecată ce se contura pe fundalul cerului.

— Ce să aflăm? întrebă Erica, cercetând spaţiul înghesuit.

— Dacă a fost crimă sau sinucidere.

— Te referi la Christian? zise Erica, neaşteptând însă un răspuns din partea lui. De-aş putea măcar găsi... la naiba, am crezut că... atunci am fi putut să...

Începu să se bâlbâie, iar Patrik nu se putu abţine să nu râdă.

— Pari foarte confuză. N-ai putea măcar să-mi spui ce anume căutăm? Poate că atunci ţi-aş fi şi eu de folos.

— Cred că Magnus a fost ucis aici. Şi speram să găsesc ceva...

Verifică amănunţit pereţii aspri din lemn, vopsiţi în albastru

— Aici?

Patrik se ridică, începând şi el să examineze pereţii. Apoi aruncă o privire spre podea şi după o clipă, spuse:

— Covorul.

— Ce-i cu el? E imaculat.

— Tocmai. E prea curat. De fapt, ai zice că-i nou. Haide, ajută-mă să-l ridic.

Apucă unul din capetele covorului rustic şi greu. Cu un efort, Erica îl apucă pe celălalt.

— Vai, scuze, iubito. S-ar putea să fie prea dificil pentru tine, zise Patrik cu îngrijorare atunci când o auzi gâfâind.

— E-n regulă, spuse ea. Hai s-o facem, în loc să stăm la taclale.

Mutară covorul la o parte şi priviră scândurile din lemn, de dedesubt. Păreau foarte curate.

— Poate în cealaltă cameră? zise Erica.

Dar atunci când aruncară o privire, observară că podeaua era la fel de curată şi fără vreun covor deasupra.

— Mă întreb dacă...

— Ce anume? zise Erica, însă Patrik nu-i răspunse.

În schimb, bărbatul se lăsă pe vine şi începu să examineze crăpăturile dintre scânduri. După câteva clipe, el se ridică.

— Trebuie să-i chemăm aici pe criminalişti, apoi să aşteptăm rezultatele. Însă cred că ai dreptate. Locul a fost curăţat cu meticulozitate, dar se pare că între scândurile astea a curs sânge.

— Dacă e adevărat, nu s-ar fi îmbibat şi pardoseala cu puţin sânge? întrebă Erica.

— Da, însă ar fi mai greu de observat cu ochiul liber dacă cineva a curăţat podeaua, în prealabil.

Patrik mijì privirea spre scândurile vechi, care erau decolorate de vreme în nenumărate locuri.

— Să fi murit aici?

Cu toate că Erica fusese sigură de teoria sa, ea îşi simţi totuşi inima bătând cu putere.

— Da, aşa cred. Iar locul se află în apropierea apei, pentru a scăpa uşor de cadavru. Acum vrei să-mi spui ce se petrece?

— Haide mai întâi să aruncăm încă o privire, zise ea, ignorând expresia frustrată de pe chipul lui Patrik. Du-te şi verifică sus.

Arătă cu degetul spre podul de deasupra lor. Singurul mod de acces îl reprezenta o scară din funie.

— Glumeşti?

— Ori tu, ori eu, zise Erica, punându-şi demonstrativ mâinile pe pântecele uriaş.

— Bine, oftă el. Presupun că n-o fi prea greu să urc până acolo. Şi bănuiesc că tot nu îmi vei dezvălui ce anume caut, nu-i aşa?

— Nu sunt tocmai sigură, zise Erica sincer. Am doar sentimentul că...

— Un sentiment? Te aştepţi să mă caţăr pe scara asta pentru un sentiment?

— Fă-o şi gata.

Patrik urcă pe scară şi se târî în pod.

— Vezi ceva? strigă femeia, întinzându-şi gâtul.

— Normal că văd ceva. Dar sunt mai mult pături vechi, cârpe, nişte reviste cu benzi desenate. Pare mai degrabă colţul copiilor.

— Nimic altceva? zise Erica, dezamăgită.

— Nu, nu s-ar părea.

Patrik începu să coboare pe scara din funie, dar apoi se opri la mijloc.

— Ce-i acolo?

— Unde?

— Acolo, spuse el, arătând spre un chepeng aflat chiar lângă intrarea în pod.

— De obicei, e locul în care oamenii își depozitează toate vechiturile, în casele astea plutitoare, dar haide să verificăm.

— Bine, ușurel. O fac eu.

Încercă să se balanseze pe scară, folosind o mână pentru a desface încuietoarea. Văzu că era posibil să îndepărteze complet ușa, așa că apucă de o latură, o trase și i-o dădu femeii, care se afla sub el. Apoi se întoarse pentru a arunca o privire înăuntru.

— Ce naiba? exclamă el, cu stupoare.

Dintr-odată, cârligele care ataşau scara de tavan cedară, făcându-l pe Patrik să se prăbușească la podea, cu o bufnitură.

Louise umplu cu apă minerală un pahar pentru vin, apoi îl ridică pentru un toast. În curând, totul avea să se sfârșească pentru el. Polițistul cu care stătuse de vorbă înțelesese imediat ce anume se întâmpla. Și o asigurase că avea să ia măsuri prompte. De asemenea, îi mulțumise pentru telefon. „Pentru puțin", fusese răspunsul ei. „Plăcerea a fost de partea mea."

„Mă întreb ce vor face cu el?" se gândi ea. Ideea respectivă nu îi trecuse prin cap, până în clipele acelea. Unicul său gând fusese de a-l opri, de a-l împiedica să

fugă cu coada între picioare, precum o brută laşă. Însă ce s-ar fi întâmplat dacă Erik era trimis la închisoare? Ar mai fi căpătat ea toţi banii? Începu să se neliniştească, dar apoi se calmă. Firește că avea să primească înapoi banii. Şi intenţiona să savureze pe deplin cheltuirea fiecărui bănuţ în parte. Bărbatul avea să stea acolo, în celula sa, ştiind că Louise prăda toţi banii lui — de fapt, toţi banii ei. Şi nu ar fi avut ce să facă.

Brusc, ea luă o hotărâre. Voia să-i vadă expresia. Voia să vadă cum arăta Erik atunci când îşi dădea seama că totul se sfârşise.

— Am văzut multe la viaţa mea, dar asta... asta chiar le întrece pe toate, zise Torbjörn, aflat pe scara pe care o împrumutaseră de la casa plutitoare de alături.

— Chiar că le întrece pe toate, spuse Patrik, masându-se la şale, unde se lovise, în urma căzăturii.

Îl durea puţin şi pieptul.

— În orice caz, ăsta e sânge, fără doar şi poate. Şi chiar mult.

Torbjörn arătă spre podea, care, în clipele respective, avea un luciu straniu. Luminolul dezvăluia toate urmele de sânge, indiferent cât de mult fusese curăţată suprafaţa.

— Am luat câteva mostre pe care laboratorul le va putea compara cu sângele victimei.

— Bun. Mulţumesc.

— Aşadar, lucrurile astea îi aparţin lui Christian Thydell? zise Torbjörn. Bărbatul pe care l-am dat jos din ştreang, în turnul cu platforma de sărituri?

Se strecură în spaţiul restrâns, iar Patrik i se alătură, urcând cu grijă pe scară.

— Aşa s-ar părea.

— Dar de ce...? începu Torbjörn, după care se opri.

Nu era cazul. Sarcina lui era să asigure probele medico-legale, iar cu vremea, avea să capete şi toate răspunsurile. Arătă cu degetul.

— Asta e scrisoarea la care te refereai?

— Da. Măcar dovedeşte că s-a sinucis.

— Fără îndoială, zise Torbjörn, deşi tot nu îi venea să-şi creadă ochilor.

Întregul spaţiu era plin cu lucruri femeieşti. Haine, machiaj, bijuterii, pantofi. Şi o perucă lungă, un păr brunet.

— Le vom lua pe toate. Va dura ceva până să le strângem.

Torbjörn se dădu înapoi cu atenţie, până când ajunse la marginea chepengului şi îşi putu coborî picioarele, pentru a-l urma pe Patrik în jos, pe scară.

— Am văzut multe la viaţa mea... murmură el, din nou.

— Eu mă întorc la secţie. Există câteva chestiuni pe care trebuie să le revizuiesc, înainte de a-mi prezenta raportul, zise Patrik. Dă-mi un telefon mai târziu, când terminaţi aici, spuse el, întorcându-se spre Paula, care îi privea pe criminaliştii aflaţi la muncă.

— Rămâi aici?

— Desigur, îi răspunse ea.

Patrik părăsi ambarcaţiunea şi inspiră adânc aerul proaspăt, marin. După ce-i aflaseră ascunzătoarea lui Christian, Erica îi dezvăluise mai mult din poveste. În combinaţie cu scrisoarea depistată de ei, piesele acelui puzzle începeau să-şi găsească locul, una câte una. Era de neimaginat, însă Patrik ştia că descoperise adevărul.

Acum, el înțelegea totul. Iar atunci când Gösta și Martin aveau să se întoarcă din Göteborg, Patrik urma să le explice colegilor săi întreaga poveste tristă.

— Mai sunt două ore până la decolare. Chiar nu era cazul să ajungem atât de devreme.

Martin aruncă o privire spre ceas atunci când se apropiară de aeroportul Landvetter.

— Nu cred că e nevoie să tăiem frunză la câini, așteptându-l, zise Gösta, virând în parcarea din afara terminalului pentru zboruri internaționale. Haide să intrăm și să aruncăm o privire în jur și, dacă îl găsim, și punem mâna pe nemernic.

— N-ar trebui să așteptăm întăriri din Göteborg? întrebă Martin, care întotdeauna se neliniștea dacă lucrurile nu erau făcute ca la carte.

— Noi doi îi putem face față ușor acestui individ, zise Gösta.

— Bine, spuse Martin, neîncrezător.

Se dădură jos din mașină și intrară în aeroport.

— Așadar, cum procedăm? zise Martin, uitându-se în jur.

— Ce-ai zice de-o cafea? Și în același timp, putem supraveghea zona.

— Dar n-ar fi cazul să ne plimbăm pe-aici, căutându-l pe Erik?

— Păi, eu ce-am zis? În același timp, putem sta și la pândă. Dacă ne așezăm acolo, zise Gösta, arătând spre un chioșc cu cafea, în mijlocul zonei pentru plecări, vom avea o vizibilitate excelentă în ambele direcții. Va trebui să treacă pe lângă noi, odată ajuns.

— Bine, ai dreptate.

Martin se înduplecă. Ştia că discuţiile nu-şi aveau rostul atunci când Gösta îşi punea în gând să bea o ceaşcă de cafea. Fiecare îşi cumpără o cafea şi o prăjitură cu migdale. Apoi se aşezară la o masă. Gösta se lumină la faţă când luă prima înghiţitură.

— Asta e mâncare pentru sufletul omului.

Martin nu se mai obosi să-i spună că prăjitura cu migdale nu prea se putea numi „mâncare". Însă nu putu nega faptul că era delicioasă. Tocmai terminase de mâncat şi ultima fărâmă, când zări pe cineva cu coada ochiului.

— Priveşte, nu e el?

Gösta se întoarse brusc.

— Mda. Ai dreptate. Haide să-l luăm pe sus.

Se ridică neobişnuit de iute, iar Martin sări în picioare, pentru a-l urma. Erik mergea cu paşi repezi, cu o geantă într-o mână şi un geamantan mare în cealaltă. Era îmbrăcat impecabil, în costum, cu cravată şi cămaşă albă.

Gösta şi Martin fură nevoiţi să alerge puţin pentru a-l prinde din urmă. Fiind cel dintâi care se ridicase de la masă, Gösta îl ajunse primul, punându-i mâna pe umăr.

— Erik Lind? Vă rugăm să ne însoţiţi.

Erik se întoarse, cu o expresie uimită pe chip. Preţ de o clipă, păru că vrea să fugă, dar se mulţumi să-i dea la o parte mâna lui Gösta.

— Pesemne că e o neînţelegere. Eu plec într-o călătorie de afaceri, zise bărbatul. Nu ştiu despre ce e vorba, însă am un avion de prins. Merg la o întâlnire importantă.

Broboane de sudoare îi năpădiră fruntea.

— Mă tem că tot veţi fi nevoit să ne însoţiţi. Veţi avea mai târziu ocazia să vă prezentaţi explicaţiile, zise Gösta, mânându-l pe Erik spre ieşire.

Toată lumea se oprise să-i privească.

— Înțelegeți că trebuie să urc în acel avion!

— Înțeleg, zise calm Gösta, după care se întoarse spre Martin. Poți să-i iei tu bagajele?

Martin încuviință, dar blestemă, în sinea lui. El niciodată nu avea parte de lucrurile captivante.

— Așadar, a fost Christian? întrebă Anna, cu gura căscată.

— Da și nu, zise Erica. Am discutat cu Thorvald în legătură cu asta și se pare că nu vom ști niciodată cu siguranță. Însă totul indică în aceeași direcție.

— Christian avea personalitate multiplă? Iar cele două identități nu erau conștiente una de existența celeilalte?

Anna părea sceptică. Venise imediat când Erica îi dăduse telefon, odată întoarsă de la căsuța plutitoare. Patrik fusese nevoit să meargă înapoi la secție și Erica nu voia să fie singură. Sora ei, Anna, era unica persoană căreia dorea să i se destăinuie în legătură cu tot ce aflase.

— Așa s-ar părea. Thorvald l-a bănuit pe Christian de schizofrenie. Boala sa mai prezenta și aspecte ale unei așa-numite tulburări de identitate disociativă. Asta i-a produs scindarea personalității. Se poate trage de la o cantitate enormă de stres, apărând ca o modalitate de a face față realității. Iar Christian avea, fără îndoială, niște evenimente extrem de traumatizante în trecutul său. Mai întâi, moartea mamei și săptămâna petrecută lângă cadavrul ei. Apoi ceea ce, din punctul meu de vedere, a fost de-a dreptul abuz infantil, ba poate chiar comportament psihotic, din partea lui Iréne Lissander. Modul în care părinții lui adoptivi au decis să-l ignore după nașterea lui Allis trebuie să fi fost resimțit precum un

nou abandon. Drept care, el a dat vina pe bebeluş — a dat vina pe Allis.

— Şi a încercat să o înece? zise Anna, ducându-şi către pântec o mână protectoare.

— Da. A salvat-o tatăl ei, însă fetei îi fusese deja grav afectat creierul, din cauza lipsei de oxigen. Domnul Lissander a hotărât să-l protejeze pe Christian, păstrând tăcerea cu privire la ceea ce se întâmplase. Probabil s-a gândit că-l ajută pe băiat, însă eu nu sunt sigură că a luat decizia corectă. Gândeşte-te cum e să trăieşti ştiind că ai făcut aşa ceva. Sentimentul de vinovăţie trebuie să fi fost cumplit. Cu cât înainta în vârstă, cu atât Christian devenea din ce în ce mai conştient de fapta sa. Iar vina îi era probabil cu atât mai mare, fiindcă Allis îl iubea.

— În ciuda lucrurilor pe care i le făcuse.

— Ea nu a ştiut niciodată. Nimeni nu a ştiut, cu excepţia lui Ragnar Lissander şi a lui Christian.

— Iar apoi, violul.

— Da. Apoi, violul, zise Erica, simţind un nod în gât.

Făcu o socoteală cu tot ce se întâmplase în viaţa lui Christian, de parcă s-ar fi confruntat cu o problemă de matematică, ce îşi găsise într-un final rezolvarea. În realitate însă, era o tragedie.

Telefonul sună şi Erica răspunse.

— Erica Falck. Da? Nu. N-am comentarii. Nu mă mai sunaţi! strigă ea, trântind furioasă receptorul.

— Ce-a mai fost şi asta? întrebă Anna.

— Un reporter de la ziar. Voia să comentez în legătură cu moartea lui Christian. Vulturii dau din nou târcoale. Şi nici măcar nu ştiu încă toată povestea, zise ea, oftând. Biata, biata Sanna.

— Dar când s-a îmbolnăvit Christian?

Anna încă părea confuză şi Erica înţelegea de ce. Pusese o sumedenie de întrebări atunci când stătuse de vorbă cu Thorvald, iar acesta încercase să-i răspundă la toate, cu multă răbdare.

— Mama lui suferea de schizofrenie, iar afecţiunea este ereditară. Deseori îşi face apariţia în anii adolescenţei, moment în care e posibil să fi observat şi Christian nişte modificări pe care nu şi le-a putut explica în întregime. Un sentiment de nelinişte, vise, voci, viziuni — există multe simptome. Probabil că domnul şi doamna Lissander n-au observat deloc, fiindcă băiatul a plecat de-acasă cam în perioada respectivă. Sau, mai degrabă, a fost alungat.

— Alungat?

— Da, asta spunea scrisoarea pe care o lăsase în ambarcaţiune. Fără măcar a face vreo investigaţie, soţii Lissander au presupus că băiatul a fost cel care a violat-o pe Allis. Iar Christian nu s-a apărat în faţa lor. Probabil că se simţea atât de vinovat că nu intervenise şi nu o protejase, încât a considerat că fusese de aceeaşi teapă cu făptaşii. Dar asta e doar speculaţia mea, zise Erica.

— Aşa că l-au alungat?

— Da, iar în momentul de faţă, nu îmi dau seama cum evenimentul i-ar fi putut afecta boala. Însă Patrik ar trebui să caute nişte dosare medicale. Dacă, odată ajuns în Göteborg, Christian a beneficiat de vreun tratament sau vreo îngrijire, ar trebui să existe o înregistrare, pe undeva. Nu mai rămâne decât ca ea să fie găsită.

Erica făcu o pauză. Îi era atât de greu să înţeleagă toate lucrurile prin care trecuse Christian. Şi toate faptele acestuia.

— Patrik crede că poliţia va redeschide ancheta cu privire la uciderea femeii cu care locuia Christian şi a

băieţelului acesteia. Având în vedere toate informaţiile care au ieşit acum la iveală.

— Crezi că i-a omorât şi pe ei? Dar de ce?

— E foarte posibil să nu aflăm niciodată cu siguranţă dacă el a făcut-o, zise Erica. Sau motivul, de altfel. Dacă cealaltă personalitate — Sirena sau Allis, sau cum vrei să o numeşti — era furioasă pe Christian, poate că nu suporta să-l vadă fericit. În orice caz, asta e teoria lui Thorvald şi s-ar putea să aibă dreptate. Poate că fericirea lui Christian a declanşat ceva. Însă, după cum am zis, nu cred că vom afla niciodată răspunsul.

24

De fapt, ea nu avea nimic împotriva copilului sau a femeii. Chiar nu dorea să le facă rău. Însă, cu toate acestea, nu le putea permite să trăiască. Făceau un lucru pe care nu-l mai reuşise nimeni altcineva. Îl făceau fericit pe Christian.

Bărbatul râdea deseori. Un râset lipsit de griji, copios, care pornea dinspre stomac şi clocotea spre suprafaţă. Ea ura acel râset. Ea nu mai putea râde; era pustiită şi rece pe dinăuntru, neînsufleţită. Şi el fusese mort, însă datorită femeii şi copilului, revenise din nou la viaţă.

Uneori, îi privea pe ascuns. Femeia purta copilaşul în braţe. Dansau, iar el zâmbea atunci când micuţul începea să râdă. Era fericit, însă nu o merita. El îi răpise totul, o coborâse în apă, până când aceasta îi umpluse plămânii şi îi tăiase tot oxigenul spre creier, lăsând-o parcă să se stingă încetişor, în vreme ce nivelul apei se ridica, acoperindu-i chipul.

Dar în ciuda tuturor acestor lucruri, îl iubise. El însemnase totul pentru ea. Nu îi păsa de ceilalţi, nu îi păsa cum îl priveau. Ea îl vedea ca pe cel mai chipeş şi mai drăguţ om de pe pământ. Eroul ei.

Însă el o trădase. Le permisese să o ia, să o violeze şi să o lovească până îi trosniseră oasele feţei. O lăsase să stea

întinsă acolo, cu picioarele desfăcute, privind țintă spre cerul înstelat. Iar apoi, el fugise.

Ea încetase să-l mai iubească, iar odată cu ea, nimeni nu avea să-l mai iubească vreodată. După cum nici lui nu avea să-i mai fie permis vreun sentiment de dragoste. Precum acela simțit față de femeia în rochie albastră și față de copilul care nici măcar nu era al lui.

El nu se afla acasă în clipele acelea. Ca de obicei, ușa nu era încuiată. Femeia fusese neglijentă. El întotdeauna o certase cu privire la acest lucru, spunându-i că ar fi trebuit să încuie ușa, fiindcă niciodată nu se știa cine ar fi putut încerca să intre.

Apăsă cu grijă pe clanță și deschise ușa. O auzi pe femeie fredonând în bucătărie. Din baie veni un sunet de apă împroșcată. Copilașul stătea în cadă, ceea ce însemna că femeia avea să intre în baie dintr-o clipă în alta. Ea avea mereu grijă. Niciodată nu-l lăsa pe copil prea mult singur în cadă.

Intră în baie. Băiețelul se lumină la chip atunci când o văzu.

— Sst, zise ea, deschizând larg ochii, de parcă ar fi fost un joc.

Copilul râse. Ascultând după sunete de pași, ea merse până la cadă și privi în jos, către bebelușul dezbrăcat. Nu era vina lui, însă îl făcea pe Christian fericit. Lucru pe care ea nu îl putea permite.

Luă copilul de brațe și îl ridică puțin, pentru a-l putea așeza pe spate, în cadă. Băiatul încă râdea. Fericit și sigur de faptul că nimic rău nu se putea întâmpla în lume. Atunci când apa îi acoperi fața, el încetă să mai râdă și începu să fluture din mâini și din picioare. Însă nu era greu să-l țină locului. Ea pur și simplu îi puse o mână pe piept și apăsă ușor. Copilașul flutură mâinile din ce în ce mai tare, până

când mișcările începură să i se domolească, pentru ca apoi el să rămână împietrit.

În clipele acelea, auzi pașii femeii. Privi în jos, spre copil. Întins acolo, el părea atât de calm și de liniștit. Se ridică și stătu cu spatele lipit de perete, în dreapta ușii care se deschise. Femeia intră în baie. Când îl văzu pe băiețel, ea se opri brusc. Apoi țipă și fugi spre el.

Se dovedi aproape la fel de ușor precum și cu bebelușul. În tăcere, ea se strecură înainte și o apucă de gât pe femeie, care stătea aplecată deasupra marginii căzii. Își folosi propria greutate pentru a-i ține capul sub apă. Dură mai puțin timp decât se așteptase ea.

Nu privi înapoi atunci când plecă. Simți doar o satisfacție răspândindu-i-se prin corp. Christian nu avea să mai fie fericit.

Patrik privea desenele. Şi brusc, înţelese. Silueta mare şi cea mică — Christian şi Allis. Iar într-unul din desene, siluetele negre, mult mai întunecate decât restul.

Christian luase vina asupra lui. Patrik tocmai stătuse de vorbă cu domnul Lissander, care îi confirmase bănuielile. Când Allis s-a întors acasă în noaptea aceea, Ragnar şi soţia lui au bănuit că violatorul fusese Christian. Îi trezise un ţipăt, iar atunci când se dăduseră jos din pat, pentru a afla ce se petrecuse, o găsiseră pe Allis întinsă pe podeaua din hol. Nu purta decât o fustă, iar faţa îi era însângerată şi tumefiată. Când alergară spre ea, fata nu spusese decât un cuvânt.

„Christian", şoptise ea.

Iréne fugise la etaj şi îl smulsese din pat. Îi simţise alcoolul din respiraţie şi trase imediat propriile concluzii. Dacă era să fie sincer, şi Ragnar crezuse acelaşi lucru, cu toate că avusese câteva îndoieli. Poate de aceea îi şi trimisese în continuare desenele lui Allis. Fiindcă nu fusese niciodată sigur de cele întâmplate.

Gösta şi Martin reuşiseră să îl înhaţe pe Erik înainte ca acesta să urce în avion. Patrik tocmai primise raportul acestora, prin care îi dădeau de ştire că se aflau în drum spre secţie, de la aeroportul Landvetter. Bine

că reuşiseră. Mai târziu, trebuiau să vadă ce măsuri se puteau lua, după atâția ani de la producerea incidentului. Măcar Kenneth nu mai avea de gând să păstreze tăcerea; Erica era convinsă de acest lucru. Şi chiar şi în lipsa unor mărturii, Erik tot trebuia să dea socoteală pentru şmecheriile sale financiare. Probabil că avea să ajungă în spatele gratiilor, cel puțin o vreme. Dar având în vedere circumstanțele, pedeapsa nu părea îndeajuns de mare.

— Au început să sune ziariştii!

Mellberg dădu buzna în birou, radiind precum un soare.

— Lucrurile se vor anima pe-aici. Reclamă bună pentru secție.

— Presupun că da, zise Patrik, privind încă desenele.

— Ne-am descurcat bine cu ancheta asta, Hedström! Trebuie să recunosc. Ne-a luat ceva timp, însă odată ce am dat bice, drumul a fost liber.

— Aşa e, zise Patrik.

În ziua aceea, nu avea energia necesară pentru a se simți iritat de Mellberg. Îşi dădu cu mâna peste piept. Încă îl durea. Pesemne că atunci când căzuse cu scara, se lovise mai tare decât şi-ar fi imaginat.

— Ar fi bine să mă întorc la mine în birou, spuse Mellberg. Tocmai a sunat un reporter de la *Aftonbladet* şi e doar o chestiune de timp până să primim telefoane şi de la *Expressen*.

— Hmm, mormăi Patrik, masându-şi în continuare pieptul.

Îl durea tare! Poate că avea să-i mai treacă dacă se mişca puțin. Se ridică şi merse în bucătărie. Tipic! Ori de câte ori voia o ceaşcă de cafea, recipientul era gol.

Paula își făcu apariția.

— Am terminat acolo. Sunt năucită. N-aș fi suspectat niciodată așa ceva.

— Da, greu de crezut, zise Patrik.

Își dădu seama cât de indiferent sunase, dar era epuizat. Nu avea chef să mai discute despre anchetă, nu voia să se mai gândească la Allis și la Christian, sau la un băiețel care stătuse de veghe lângă trupul neînsuflețit al mamei sale, în vreme ce acesta se descompunea în arșița verii.

Cu ochii țintă spre cafetieră, puse înăuntru câteva lingurițe de cafea. De câte să fi fost nevoie? Două sau trei? Nu își mai putea aduce aminte. Încercă să se concentreze, însă următoarea linguriță ateriză pe lângă vas. Vârî lingurița în pachetul de cafea măcinată, pentru a scoate mai mult, însă o durere subită în piept îi tăie răsuflarea.

— Patrik, ce s-a întâmplat? Patrik?

Auzi vocea Paulei, însă aceasta venea de undeva, de departe. O ignoră, vrând să termine de pus cafeaua în vas, dar mâna refuză să-i dea ascultare. Văzu o străfulgerare prin fața ochilor, iar durerea din piept se făcu, brusc, de o mie de ori mai cumplită. Apucă să îi treacă prin minte faptul că lucrurile nu erau în regulă, că urma să se întâmple ceva.

Apoi totul se întunecă.

— Și-a trimis singur scrisorile de amenințare? întrebă Anna, schimbându-și poziția.

Bebelușul o apăsa pe vezică și ea chiar avea nevoie la toaletă, însă nu îi venea să plece.

— Da, și pe celelalte, la fel, zise Erica. Nu știm încă dacă a primit și Magnus. Probabil că nu.

— De ce au început să sosească atunci când s-a apucat să lucreze la carte?

— Din nou, avem doar teorii. Însă conform spuselor lui Thorvald, e posibil ca lui Christian să-i fi fost greu să-şi ia medicamentele pentru schizofrenie în acelaşi timp în care scria romanul. Acele pastile au efecte secundare importante, cum ar fi oboseala sau letargia, şi poate că asta îi îngreuna munca. Eu cred că a încetat să mai ia medicamente, iar în momentele respective, boala a răbufnit, după ce fusese ţinută în frâu timp de mulţi ani. Apoi a început să se manifeste şi tulburarea de personalitate. Ţinta principală a urii lui Christian era el însuşi, iar eu presupun că nu a mai putut face faţă sentimentului de vinovăţie, care devenea din ce în ce mai cumplit. Aşa că s-a scindat: pe de o parte, Christian, care încerca să uite şi să ducă o viaţă normală; pe de altă parte, Sirena sau Allis, care îl ura pe Christian şi voia ca el să îşi resimtă vina.

Erica încercă să-i explice, răbdătoare. Nu era uşor de înţeles; de fapt, sarcina era aproape imposibilă. Thorvald avusese grijă să sublinieze faptul că boala rareori căpăta o formă atât de extremă.

Cazul lui Christian nu era nici pe departe obişnuit. Însă bărbatul nu avusese un trai obişnuit. Îndurase lucruri care ar fi distrus până şi cea mai puternică persoană.

— Tocmai de aceea şi-a pus capăt zilelor, spuse Erica. În scrisoarea pe care a lăsat-o în urmă, a zis că a fost nevoit să-şi salveze fiii din calea ei. Iar unicul mod de a o face era de a-i oferi acesteia ceea ce îşi dorea. Pe el.

— Însă el a fost cel care a scris cuvintele pe peretele din camera copiilor. El era ameninţarea.

— Da, exact. Atunci când şi-a conştientizat dragostea faţă de băieţii lui, a înţeles că singurul mod de a-i proteja era să omoare persoana care le voia răul. Adică pe sine. În lumea lui, Sirena era adevărată, nu o plăsmuire a imaginaţiei sale. Ea chiar exista şi voia să-i ucidă familia. Aşa cum îi omorâse şi pe Maria şi pe fiul ei, Emil. Drept care el şi-a salvat fiii, luându-şi propria viaţă.

Anna îşi şterse o lacrimă.

— Întreaga situaţie e înfiorătoare.

Mobilul Ericăi începu să ţârâie strident. Femeia luă telefonul, iritată.

— Dacă iar e vreun reporter nenorocit, o să... Alo, da, aici Erica Falck.

Se lumină brusc la faţă.

— Bună, Annika!

După care expresia i se schimbă din nou, iar răsuflarea i se tăie.

— Ce-ai spus? Unde l-au dus? Serios? În Uddevalla?

Anna o privi cu îngrijorare pe Erica. Mâna surorii ei mai mari începu să tremure pe telefon.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Anna, la finalul conversaţiei.

Erica înghiţi în sec. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Patrik s-a prăbuşit la birou, şopti ea. Zic că s-ar putea să fie un atac de cord. Îl duc cu ambulanţa, în Uddevalla.

Preţ de o secundă, Anna fu atât de şocată, încât înlemni. Apoi îşi veni în fire, se ridică brusc şi se îndreptă spre uşă. Cheile de la maşină erau pe masa din hol, iar femeia merse până acolo şi le înşfăcă.

— Plecăm în Uddevalla. Haide. Conduc eu.

Erica își urmă sora, fără să spună o vorbă. Avea senzația că lumea întreagă stătea să se prăbușească deasupra ei.

Louise ieși într-o asemenea viteză de pe aleea din fața casei, încât cauciucurile împrăștiară pietrișul în aer. Trebuia să se grăbească. Avionul lui Erik urma să decoleze peste două ore, iar femeia voia să fie de față în clipa în care poliția îl prindea pe bărbat.

Conduse rapid. Era necesar, dacă voia să ajungă la timp. Însă atunci când se apropie de benzinărie, își dădu seama că își uitase portofelul acasă. Și nu avea destulă benzină pentru a parcurge tot drumul spre Göteborg. Înjură zgomotos și viră brusc, la intersecție. Urma să piardă timp, însă nu avea de ales.

Însă chiar și așa, faptul că recăpătase controlul îi dădea un sentiment minunat. La acele lucruri îi fugiră gândurile, în timp ce goni prin Fjällbacka. Simțea că renăscuse. Tot corpul i se relaxase în mod plăcut; senzația de putere o făcuse să se simtă frumoasă și invincibilă. Viața era minunată și, pentru prima oară în mulți ani, lumea îi aparținea.

Erik avea să fie surprins. Probabil că nu i-ar fi trecut niciodată prin minte că ea ar fi putut să-i ghicească planurile, și cu atât mai puțin că ar fi fost în stare să sune la poliție. Râse în vreme ce mașina trecu în viteză peste panta de pe Galärbacken. Acum era liberă. Avea să evadeze din acel dans umilitor. Avea să scape de toate acele minciuni și remarci înjositoare, avea să scape de el. Louise apăsă și mai tare pedala de accelerație, până la capăt. Mașina zbură ca săgeata, îndreptându-se către noua ei viață. Era stăpână pe viteză, era stăpână pe tot. Era stăpână pe propria ei viață.

Nu observă decât prea târziu. Preț de o clipă, aruncase o privire spre mare, minunându-se cât de frumoasă era gheața. Durase doar o secundă, însă fusese de ajuns. Brusc, înțelese că intrase pe contrasens și apucă să le vadă pe cele două femei din mașina care se îndrepta spre ea, două femei cu gurile larg deschise, țipând îngrozite.

După aceea, Louise auzi sunetul metalului izbindu-se de metal și răsunând la impactul cu masivul zid de piatră. Apoi se lăsă tăcerea.